

Dokument nr. 15:7

(2007–2008)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1028 - 1229

30. april - 4. juni 2008

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Dokument nr. 15:7

(2007-2008)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1028

Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 8. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Viser til spørsmål av 2003-02-19 hvor undertegnede spurte om mellomstore biler mellom 3,5 og 7,5 tonn ikke hadde lov til å følge norske fartsgrenser på 90 og 100 km/t, da disse bilene ikke har lov til å kjøre fortere enn 80 km/t.

Hva har skjedd siden den gang, og synes ikke statsråden at det høres fornuftig ut at også denne type kjøretøy kan holde norske fartsgrenser og ikke bli en sinke i trafikken?»

BEGRUNNELSE:

Mellomstore biler mellom 3,5 og 7,5 tonn hadde ikke tidligere lov til å kjøre fortere enn 80 km/t. Statsråd Torhild Skogsholm sa bl.a. følgende "Samferdselsdepartementet bad imidlertid i september i fjor Vegdirektoratet utarbeide forslag til regelverk. Mange biler i denne klassen er såkalte store familiebler, samt også håndverksbiler."

Svar:

Spørsmål om hastighetsgrenser for kjøretøy med totalvekt mellom 3,5 og 7,5 tonn, ble senest tatt opp av representanten Bredvold i spørretimen onsdag 29. mars 2006 og besvart av landbruks- og matministeren på vegne av samferdselsministeren.

Det ble i svaret i 2006 pekt på at det er trafikksikkerhetshensyn som begrunner at motorvogn med tillatt totalvekt på over 3 500 kg eller motorvogn med tilhenger ikke får kjøre fortere enn 80 km/t selv om

det er skiltet høyere fartsgrense. Tunge kjøretøy trenger lengre bremsestrekning, har dårligere manøvreringsevne og representerer derved en større ulykkesrisiko enn lette kjøretøy. De fleste land har lavere fartsgrense for tyngre kjøretøy enn den som ellers gjelder. Forskjellen mellom fartsgrensene for tunge og lette kjøretøy er i Norge mindre enn i mange andre land.

Det ble i svaret i 2006 også vist til spørsmålet fra representanten Bredvold i spørretimen 19. februar 2003 til tidligere samferdselsminister Torild Skogsholm. Det ble i svaret vist til at ny kunnskap om SUV-er og andre litt større kjøretøy, spesielt om kollisjon mellom slike biler og vanlige personbiler, tyder på at sikkerheten til slike tyngre kjøretøy går på bekostning av sikkerheten til førere og passasjerer i vanlige personbiler. Dette forsterkes ytterligere i høyere hastigheter. Det ble derfor ikke sett behov for å endre reglene på dette området.

Jeg mener hensynene som nevnt over fremdeles gjør seg gjeldende. Jeg vil i tillegg peke på at drivstofforbruket og forurensningene øker når tyngre kjøretøy skal akselerere opp til, og kjøre i, 90 – 100 km/t. Miljøhensynet og forholdet til internasjonale forpliktelser om å begrense utslipp, tilsier derved også at det ikke tillates høyere hastigheter for slike kjøretøy.

Ut fra den kunnskap vi sitter inne med i dag, ser jeg således ikke grunn til å foreslå endringer i hastighetsgrensene for kjøretøy med totalvekt mellom 3,5 og 7,5 tonn.

SPØRSMÅL NR. 1029**Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 9. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Verneplanprosessen med sikte på å øke omfanget av skogvern i Nordland er startet opp på nytt med fare for at særlig Helgeland står foran omfattende verneutvidelser. Lanserte verneforslag kan rasere avvirkingen og leveranser til fylkets trebearbeidende bedrifter som bl.a. Bergene Holm Nesbruket og hjørnestensbedriften Arbor-Hattfjelldal.

Kan statsråden garantere at verneprosessen vil hensynta behovet for stabil, langsiktig lokal virkestilgang til industrien på dagens nivå?»

BEGRUNNELSE:

Det mest omfattende forslag til vern av skog vil på Helgeland utgjøre en årlig redusert avvirkning på 22000 m³. Dette tilsvarer ca 22 pst. av det årlige avvirkningsvolumet i Helgelandsregionen. Statskog forvalter statens grunn i store deler av regionen. Hittil har Statskog vært ansett som en stabil virkesleverandør til de største trebearbeidende virksomheter på Helgeland. Verneprosessen har skapt store bekymringer i de bedrifter og lokalsamfunn som ligger an til å bli kraftigst berørt. Vinner de radikale verneplaner frem, vil rett og slett eksistensgrunnlaget for dagens sunne og gode bedrifter trues. Det haster derfor med en avklaring av situasjonen fra departementets side. Helgelandsregionen sliter i dag, med få unntak, med reduksjon av folketallet. Bortfall av de nevnte bedrifter som følge av verneprosesser og lite råstoff vil ramme lokal verdiskaping og arbeidsplasser på en brutal måte.

Svar:

Skogvern er en nødvendig del av en helhetlig skogforvaltning. Vern av skog på statsgrunn utgjør en viktig del av arbeidet med skogvern i Norge, jf. at

det er bred politisk enighet om at offentlig eide skogarealer skal brukes aktivt i dette arbeidet. Arbeidet med skogvern på statsgrunn gjennomføres som ordinære prosesser for vern etter naturvernloven. Det er inngått en avtale mellom Statskog SF og Direktoratet for naturforvaltning om arbeidet på Statskog SFs arealer.

Som grunnlag for vernearbeidet gjennomføres naturfaglige kartlegginger. Siden 2004 er det gjennomført omfattende naturfaglig kartlegging av skogområder på Statskog SFs arealer over hele landet. Denne kartleggingen viser at flere områder i Nordland er aktuelle å vurdere for vern etter naturvernloven. Som ledd i ordinær saksbehandlingsprosedyre i forbindelse med vern etter naturvernloven har Fylkesmannen i Nordland tidligere i år kunngjort melding om oppstart av verneplanarbeidet for utvalgte områder i fylket. Det er i den forbindelse spesielt bedt om innspill på interesser som bør vurderes i det videre arbeidet. For Helgeland er det opprettet en referansegruppe, der ulike interesser er representert.

I tiden framover vil fylkesmannen gjennomføre møter og befaringer med berørte parter og utarbeide et forslag til verneplan. Forslaget til verneplan vil bli sendt på høring lokalt og sentralt, noe det er tatt sikte på kan skje høsten 2008. På bakgrunn av høringen vil fylkesmannen foreta en endelig vurdering av sitt forslag, som så sendes til Direktoratet for naturforvaltning. Deretter vil direktoratet gi sin tilrådning til Miljøverndepartementet, som forbereder saken for endelig vedtak av Kongen i statsråd. Jeg legger opp til at det skal kunne fattes vedtak om vern av skogområder på statsgrunn i Nordland i 2009.

Vernetiltak etter naturvernloven innebærer dermed en omfattende planprosess, der ulike hensyn blir nøye vurdert før vedtak fattes.

SPØRSMÅL NR. 1030**Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 8. mai 2008 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hvor stor andel av utgiftene til OL i Tromsø mener statsråden idretten må finansiere innenfor eksisterende rammer?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten melder 25. april d.å. at kulturministeren bebuder at idretten selv må finne en god del av midlene til et eventuelt OL i Tromsø 2018. Han viser til at det til Lillehammer-OL ble dekket inn 22,3 prosent av regningen.

Mange i idretts-Norge mener at en storstilt bruk av tippemidler, på anlegg til OL i Tromsø vil gå sterkt på bekostning av satsing på breddeidrett. Barn og ungdom i hele landet vil kunne tape på et prestisjeopplegg for de få.

Det er også stor usikkerhet om kostnadsrammene for OL. Hvis kostnadene øker ut over dagens løse estimater, kan pengene som trekkes vekk fra andre formål bli mange.

Svar:

For det første er det viktig å presisere at idretten ikke skal betale for et OL. Diskusjonen gjelder hvor mye av spillemidlene til idrettsanlegg som skal brukes til idrettsanlegg i forbindelse med et eventuelt OL i Tromsø. Jeg har lagt til grunn at det er dette representanten spør om.

Til vinterlekene på Lillehammer i 1994 dekket spillemidlene 22,3 prosent av kostnadene til bygging av idrettsanlegg. I et brev fra Kultur- og kirkedepartementet til Norges idrettsforbund og olympiske komité (NIF), 2. februar 2004, vedrørende søknad om å arrangere OL i Tromsø i 2014 står det at "Departementet er innstilt på at denne prosentsatsen minimum bør være på samme nivå ved et eventuelt OL i 2014". I brev fra NIF datert 16. juni 2004 refereres vedtak i

idrettsstyret om å søke OL/PL i Tromsø i 2014. Der sier idrettsstyret blant annet: "Styret i NIF er innforstått med at det vil bli benyttet spillemidler til finansiering av anlegg til et eventuelt OL i Tromsø i 2014".

I St.meld. nr. 7 (2004-2005) om statsgaranti for OL i Tromsø i 2014 er det blant annet sagt: "Ved et eventuelt OL i Tromsø i 2014 er det naturlig at idretten selv prioriterer arrangementet økonomisk." Det sies videre at "Departementet har påpekt at anvendelsen av spillemidler minimum bør ligge på samme relative nivå som ved Lillehammer-OL, det vil si 22,3 % av anleggskostnadene... Departementet påpeker at anvendelse av spillemidler til et eventuelt OL i Tromsø vil innebære en tilsvarende reduksjon av tilskudd til andre idrettsformål. Det vil være urimelig om bygging og rehabilitering av anlegg i kommunene skal bære denne kostnaden alene....."

At dette kommer til å gjelde et OL i 2018, har jeg gjort klart for idretten i ulike sammenhenger. I oversendelsesbrevet av 10. mai 2007 vedlagt søknad om statsgaranti for OL/PL i Tromsø i 2018 går det også fram at NIF er innforstått med at det vil kunne være nødvendig å benytte spillemidler for å delfinansiere idrettsanleggene i forbindelse med et eventuelt OL i Tromsø. Dette er logisk ut fra at anleggene også vil ha verdi for idretten gjennom etterbruk.

Det blir imidlertid sterkt misvisende å si at idretten må finansiere et OL. Det riktige er å si at dersom idretten er villig til å bruke litt av anleggsmidlene fra spillemidlene til OL-anlegg, kan den, dersom Norge søker om og får OL, få flere milliarder i ekstra-bevilgning til idrettsanleggene. I tillegg vil staten i sin helhet måtte regne med alle de andre OL-kostnadene.

Dersom idretten mener at disse anleggene er så lite viktige for norsk idrett at det ikke bør benyttes ordinære anleggsmidler, er min oppfatning at Norge ikke bør søke om et OL.

SPØRSMÅL NR. 1031**Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen****Besvart 7. mai 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Kan barnepensjon hindre god oppfølging fra NAV av ungdom som dropper ut av skolen?»

BEGRUNNELSE:

En 16-åring, som droppet ut av videregående skole raskt grunnet helt feil linjevalg, fikk god hjelp på NAV og skulle begynne på tiltak med basisytelse. Han fant seg jobb, men så ble hele opplegget stoppet. Grunnen var at hans far er død og at hans mor da mottar barnepensjon med 2100 kroner per måned. Moren måtte eventuelt si fra seg barnepensjonen for å muliggjøre realisering av opplegget for sønnen fra NAV.

Det er demotiverende å ikke kunne få ytelser som andre unge med begge foreldre i arbeid med gode inntekter, får. Det å ikke kunne motta to trygdeytelser til den lille familien, hindret å legge til rette for gode tiltak i en periode der det er særlig viktig for ungdommen å ha arbeid, siden ny skolestart først skjer til høsten.

Svar:

Barn har etter barneloven § 68 rett til å bli forsørget av sine foreldre fram til de fyller 18 år eller til de har fullført videregående skole. Formålet med barnepensjon er etter folketrygdloven § 18-1 å sikre inntekt for barn når en av foreldrene eller begge er døde. Barnepensjon ytes som hovedregel fram til barnet fyller 18 år. Tiltaksdeltakere kan iht. forskrift av 20. desember 2001 nr. 1544 om arbeidsmarkedstiltak §

10-7 ikke motta stønad til livsopphold for samme periode som de mottar ytelser fra offentlige eller private trygde- eller pensjonsordninger som helt eller delvis dekker samme formål. Barnepensjon er en trygdeytelse og samordnes dermed med stønad til livsopphold til tiltaksdeltaker. Barn har dessuten etter barneloven § 66 plikt til å forsørge seg selv dersom de har midler til det og folketrygdlovens primære formål er å gi økonomisk trygghet ved å sikre inntekt i bestemte situasjoner.

Spørsmålet om samordning mellom folketrygdytelser og andre ytelser er et av temaene som departementet vil vurdere i forbindelse med forskriftsarbeidet som skal gjøres i forbindelse med oppfølgingen av forslagene i St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering. Spørsmålet om hvorvidt stønad til livsopphold til tiltaksdeltaker fortsatt skal samordnes med barnepensjon fra folketrygden vil bli vurdert i denne forbindelsen.

Det er ikke noe i dagens regelverk eller praksis som tilsier at oppfølgingen fra Arbeids- og velferdsetaten skal stoppes dersom en ikke mottar noen livsoppholdsytelse. Jeg har forståelse for at det kan virke demotiverende for et ungt menneske å ikke få noen økonomisk uttelling for å delta på tiltak. Derfor vil jeg også se nærmere på denne problemstillingen. Jeg vil imidlertid understreke at Arbeids- og velferdsetatens sentrale oppgave er å tilby bistand og oppfølging for å komme i arbeid, og at deltakers egen innsats er en veldig viktig forutsetning for å lykkes i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1032**Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 8. mai 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Situasjonen for politiske fanger i Burma vekker bekymring. Min Ko Naing, den fremste studentlederen i Burma og som på ny ble fengslet i 2007 etter å ha vært fengslet fra 1989-2004, står i fare for å bli blind fordi han nektes relevant legehjelp. Min Ko

Naing, som fikk Studentenes Fredspris i Trondheim i 2001, anses å være en nøkkelfigur i demokratibevegelsen i Burma.

Ser utenriksministeren noen mulighet for å påvirke Min Ko Naings situasjon spesielt og fengslingsvilkårene generelt?»

BEGRUNNELSE:

Det er kjent at Røde Kors har svært begrenset adgang til Burmas fengsler, og ifølge Aung San Suu Kyis parti NLD, nekter nå myndighetene relevant legetilsyn til politiske fanger. Det vil være ønskelig om Norge direkte eller i samarbeid med andre land gjør det som er mulig for å bedre Min Ko Naings situasjon spesielt og fengslingsvilkårene generelt.

Svar:

Regjeringen deler bekymringen over politiske fangers situasjon og generelle fengselsvilkår i Burma. Fra norsk side hadde vi nær kontakt med studentlederne av 88 (Min Ko Naing, Ko Ko Gyi og Htay Kywe) frem til deres arrest i 2007 og følger deres situasjon nøye. Vi er alvorlig bekymret for helsetilstanden til flere politiske fanger i tillegg til Min Ko Naing.

Norge har tatt opp disse bekymringene med burmesiske myndigheter ved en rekke anledninger og fortsetter å arbeide for frigivelse av de over 1100 po-

litiske fanger og tilgang for Det internasjonale Røde Kors gjennom alle relevante internasjonale fora, blant annet gjennom FNs generalsekretærs vennegruppe for Burma. Samtidig bør det understrekes at Norges påvirkningskraft ovenfor burmesiske myndigheter er svært begrenset og at bilaterale initiativ må vurderes i lys av at de kan risikere å virke mot sin hensikt.

Som jeg også har gitt klart uttrykk for i mine svar på skriftlige spørsmål nr. 244, 622, 710 og 1117 om situasjonen i Burma og i mitt svar på interpellasjon, 6 november 2007, følger regjeringen utviklingen i Burma nøye og vurderer til enhver tid relevante reaksjoner og initiativer.

Syklonen som traff Burma 2. mai etterlot en allerede sårbar befolkning i en enda vanskeligere situasjon. Et foreløpig ukjent antall tusen er døde. Vi har nå sterkt oppfordret de burmesiske myndighetene til å samarbeide med det internasjonale samfunn og de internasjonale hjelpeorganisasjonene som står klare til å hjelpe den burmesiske befolkningen.

SPØRSMÅL NR. 1033

Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen

Besvart 9. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Regjeringa skjerpar lover og reglar for å verna strandsona og sikra allemannsretten, men likevel kan Giske kommune omregulere eit friluftsområde for ein industri som ikkje treng ligge på stranda. Samstundes kan Møre og Romsdal fylke unngå å kommentere denne reguleringa og såleis godkjenne ho.

Spørsmålet vert om statsråden kan stoppe dette prosjektet straks, før utbygginga kjem i gang sidan ho bryt med Regjeringa sin politikk?»

GRUNNGJEVING:

I 2005 omregulerte Giske kommune ein del av eit LNF-område til industri, for at Kulturinvest AS-v. The Margarets-skulle få byggja eit lydstudio.

I Kommuneplanen for 2003 - 2015, føresegner og retningslinjer til arealdelen, står det i raudt:

- I område som er sett av til LNF- område, kan utbygging og frådeling ikkje godkjennast for anna enn stadbunden næringsverksemd Jfr. PBL § 20-6.

- Eit musikkstudio treng ikkje å ligge ved sjøkanten.

Det var ingen krav om konsekvensanalyse, trass i at dei tok deler av badestranda, og at det er eit fugle-reservat i enden av stranda.

Naboar og grunneigarar vart ikkje varsla, anna enn gjennom ei lita annonse i pressa.

Området vart freista omregulert til industri i 1987, då vart det og ein protestaksjon frå lokalbefolkninga, (den gongen vart dei høyrde).

I tilråding til vedtaket står det: "Giske kommuneplanutval finn å imøtekomme protesten...." og som kommentar til saka: "Det er svært uheldig dersom det aktuelle strandområdet skal verte øydelagt av eit industriområde."

Giske skule FAU 2005 seier m.o.a.: "Giske er ei lita og tettbygd øy, og vi vil seie frå om at vi må ta vare på den strandsona som vi har igjen urørt for oss og for framtida."

Fylket godkjende omregulering til industri i 2005, det er uvisst om dei var klår over vedtaket frå 1987.

I fjor fekk to naboar - to gamle koner - nabovarsel om bygging. Lydstudioet skal vera 250m2 og 7,6m høgt + grunnmur. Der skal vera 5 soverom og stor bueining, Det skal ha glasfasade med einvegs-glas mot badestranda. Det skal, ifylgje leiaren i the Margarets, gje ein arbeidsplass.

Eine naboen melder merknad til saka. Det vert danna ein interesseforreining som på ei helg samla 100 underskrifter (berre folk som bur på øya, der bur om lag 600). Dei sender også merknad til saka.

Teknisk utval godkjenner utbygginga. Men då dei fekk frå ordførar og rådmann forståing av at dei ikkje kunne gjera anna, sidan dette var innan reguleringsplanen for området. Merknad frå nabo og oppmoding frå 100 øybuarar vart ikkje teke til fylgje.

Fylket godkjenner bygget, men ikkje overnatting. Dei ser bort frå oppropet frå øybuarane, dei "er ikkje part i saka". Dei vurderer berre klagen frå den eine personen som juridisk har klagerett. (Fylket seier "Friluftsinnteresser i området kan soleis ikkje utgjera ein avgjerande grunn for å nekta omsøkt tiltak.")

Det er allereie søkt om dispensasjon frå Plan- og Bygningslova for overnatting. Utbyggjarane viser til kommunen, og seier i pressa at det kjem til å gå greitt.

Bygget kjem til å dominera stranda fullstendig. Med plassering heilt i sjøkanten, avgrensar det tilgang til, og bruk av området for badegjester, turfolk, ryttrarar, joggarar, barnehagar osv.

Svar:

La meg først få understreke at eg er opptatt av å sikre ålmenta tilgang til strandsona, og at eg legg opp til at kommunane skal vere varsam med å gi løyve til nye byggetiltak i denne sona. Særleg er det lagt vekt på at kommunane skal være særvarsam med å gje

dispensasjon frå landbruks-, natur- og friluftsområde (LNF) i arealdelen av kommuneplan. Dette er i tråd med regjeringa si Soria Moria-erklæring, og er gjort kjend for kommunar og fylke mellom anna gjennom rundskriv og departementet sine avgjerder i strandsonesaker.

I denne saka ligg det allereie føre ein godkjent reguleringsplan frå 2005. I samband med utarbeidinga og framlegget av plana vart det ikkje reist motsegn mot denne frå statlege fagstyremakter eller Møre og Romsdal fylke. Plana vart såleis eigengodkjend (samrøystes) av kommunestyret, og det vart heller ikkje fremja klager frå private partar på plana.

I tråd med reguleringsplana vart det søkt om byggeløyve for oppføring av eit lydstudio, og kommunen gav rammeløyve for dette bygget i desember 2007. Denne avgjerda vart påklaga til fylkesmannen, som i brev av 14. mars 2008 ikkje tok klagen til følge. Fylkesmannen si avgjerd i slike saker er endeleg.

Etter reglane i plan- og bygningslova § 27-2 kan departementet i reguleringsplansaker, når vedteken plan strider mot nasjonale interesser, fylkesplan eller arealdel av kommuneplan, av eige tiltak oppheve plana. Departementet er varsam med å nytte heimelen i denne regelen, då det etter plan- og bygningslova er kommunen som i utgangspunktet skal ta stilling til når og korleis dei enkelte areala i kommunen skal nyttast.

I denne saka er det som nemnd allereie gitt eit byggeløyve. Søkar har dermed fått ein rett til å føre opp omhandla bygg. Dette inneber at moglegheita for at eg skal kunne gripe inn ovafor kommunen og stanse det omsøkte bygg gjennom oppheving av reguleringsplana ikkje lenger er tilstades.

SPØRSMÅL NR. 1034

Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 13. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Mange utenlandske arbeidstakere i Norge har problemer med å forstå og oppfatte sin personlige kommunikasjon med skattemyndighetene. Grunnen er at dokumenter som skatteavregning, skattekort og annen vesentlig informasjon kun sendes ut på norsk.

Vil finansministeren ta initiativ til at slik informasjon til og kommunikasjon med utenlandske skattytere også kan bli gjennomført på andre språk enn norsk, f.eks. på engelsk?»

Svar:

Antallet utlendinger som arbeider eller driver næringsvirksomhet i Norge har økt kraftig de senere år, og det er grunn til å tro at denne utviklingen vil fortsette. Dette stiller store krav til informasjon og service fra det offentlige, herunder skatteetaten.

Skatteetaten har sett nødvendigheten av å tilrettelegge informasjon og skjemaer på flere språk, slik at det skal være enkelt for arbeidstakere, arbeidsgivere og tjenesteytere fra andre land å orientere seg om

plikter og rettigheter. Blant annet vil de fremmedspråklige sidene på www.skatteetaten.no bli videreutviklet og bli tilgjengelig på flere språk. Sidene vil gi informasjon og veiledning som gjør det enkelt for fremmedspråklige å handle riktig. Jeg kan også opplyse at det er etablert en egen fellesnordisk nettportal (www.nordisktax.net), hvor personer i Norden kan søke opplysninger om skattespørsmål når de har inntekt eller formue i et annet nordisk land. Informasjonen dekker alle nordiske språk, herunder finsk.

I Oslo har skatteetaten, Politiet, Utlendingsdirektoratet og Arbeidstilsynet åpnet et felles servicesenter for utenlandske arbeidstakere i Norge, hvor man blant annet kan få hjelp til skattekort og få veiledning om skatteregler, arbeids- og oppholdstillatelse m.m.

Servicesenterets medarbeidere behersker flere språk. Senteret har i overkant av 1000 besøkende i uken. I perioden fra utsendelsen av den forhåndsutfylte selvangivelsen til innlevering var det betraktelig flere som oppsøkte kontoret og fikk informasjon bl.a. på engelsk, tysk, polsk og russisk. På sikt vil det bli vurdert å opprette slike servicesentre flere steder i landet.

Jeg kan også opplyse at utlendinger med midlertidig opphold i Norge og som har utenlandsk arbeidsgiver, liknes av Sentralskattekontoret for utenlandsaker (SFU). I det vesentlige foregår SFUs kommunikasjon med skattytere på engelsk, herunder bruk av engelskspråklig selvangivelse.

SPØRSMÅL NR. 1035

Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. mai 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Gasskraftverket på Kårstø er for tiden ute av drift grunnet lave kraftpriser. Regjeringen står likevel fast på at Kårstø skal være åsted for bygging av et fullskala CO₂-renseanlegg. Dermed kan store penger bli investert for å rense utslipp fra et kraftverk som ikke er i drift store deler av året.

Har Regjeringen vurdert om man kan få mer miljø for pengene ved å gjøre investeringen andre steder, og hvilken årlig driftstid for Kårstøgasskraftverket har Regjeringen lagt til grunn for sitt CO₂-renseprosjekt?»

BEGRUNNELSE:

En rekke kull- og gasskraftprosjekt er lansert, men hvor CO₂-kostnaden gjør prosjektet urealistisk. Eksempler er Hammerfest Energis prosjekt på Melkeøya, Sargas kullkraftverk på Husnes og Industrikraft Møres gasskraftverk på Fræna. Felles for disse er manglende avklaringer om hva staten vil bidra med på CO₂-siden, og flere av dem har fått avslag fra NVE både med og uten CO₂-renseplaner.

Med all den usikkerheten som eksisterer rundt Regjeringens politikk både innen teknologivalg, konsesjonsregler og størrelsen på økonomisk støtte til CO₂-rens, så ville det vært svært nyttig om Regjeringen gjorde nødvendige avklaringer som viste hvordan Regjeringen tenker overfor nye prosjekter og

synliggjør hva man legger til grunn for å stå fast ved prosjektet på Kårstø.

Svar:

Bakgrunnen for beslutningen om å bygge fullskala fangstanlegg for CO₂ i tilknytning til gasskraftverket på Kårstø, er alvoret i den klimatrusselen vi står overfor. Regjeringen ønsker å begrense utslippet av klimagasser, og har påtatt seg å redusere klimagassutslippene med ti prosentpoeng utover forpliktelsene i Kyotoavtalen. Dette innebærer at det både må iverksettes utslippsreduserende tiltak i Norge og finansierte tiltak i andre land.

De fleste analyser av utviklingen framover viser at verdens krafttetter spørsel i stor grad vil dekkes av kraftproduksjon basert på fossil energi. Regjeringen forventer derfor at CO₂-håndtering vil bli et sentralt tiltak for å redusere verdens samlede utslipp, og ønsker å være en viktig pådriver for å modne teknologi for CO₂-fangst og gjøre den tilgjengelig for bred anvendelse.

Gassnova arbeider nå med å forberede investeringsgrunnlaget for fangstanlegget på Kårstø. Dette er et omfattende arbeid hvor alle aspekter ved å bygge fangstanlegg for CO₂ på Kårstø inngår. Forslag til investeringsbeslutning skal foreligge fra Gassnova høsten 2009, regjeringen og Stortinget skal deretter fatte investeringsbeslutning.

Det har i den senere tiden vært en spesiell kraft-situasjon i Sør-Norge. For det første har det vært langt større snø- og vannmagasiner enn normalt. Samtidig har utfall av ulike overføringsforbindelser mot Sverige og Danmark medført en sterk begrensing på eksportkapasiteten ut av området. Som følge av disse forholdene har Sør-Norge en betydelig lave-

re pris enn Norden for øvrig. For gasskraftverket på Kårstø som er plassert i denne regionen er det naturlig at det ikke produseres, slik det også vil være for øvrige termisk kapasitet i Norden i perioder der det er store tilsig og dels tvungen produksjon i vannkraftsystemet.

SPØRSMÅL NR. 1036

Innlevert 30. april 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 7. mai 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Universitetet i Tromsø har i lengre tid ventet på avklaring fra Kunnskapsdepartementet når det gjelder planer for opprettelse av bachelorutdanning i luftfartsfag. Dessverre er saken blitt hengende i ESA alt for lenge.

Hva vil Regjeringen konkret foreta seg for å få saken avsluttet i ESA snarest mulig, og når kan Universitetet i Tromsø forvente en endelig tilbakemelding på de foreliggende planene om det nye studiet?»

BEGRUNNELSE:

Saken vedr. bachelorutdanning i luftfartsfag ved Universitetet i Tromsø har en lang forhistorie. Etter at Universitetet har tatt det fulle ansvar for utdanningen, er det nå betydelig utålmodighet i forhold til å kunne komme i gang med studiet så snart som mulig.

Behandlingen av saken i ESA har tatt svært lang tid, og spørsmålet er hvilke initiativ den norske regjering kan og vil ta for å få saken avsluttet i forhold til ESA.

Svar:

Departementet har fått presentert planene. Universitetet i Tromsø har for å starte bachelorutdanning i trafikkflygning. Departementet har gjort juridiske vurderinger knyttet til statstøtteregeleverket, blant annet på bakgrunn av at EFTAs kontrollorgan ESA har åpnet formell undersøkelse av støtten som ble tildelt trafikkflygerutdanning ved NAC AS i 2005. Departementet har forelagt universitetets planer for ESA. Departementet har ikke mottatt tilbakemeldinger fra ESA i saken. ESA har en funksjon som kontrollorgan, slik at eventuelle vurderinger fra ESA vil være av en mer uformell karakter og ikke i form av en godkjenning.

Universitetet i Tromsø kan sette i gang utdanningen innenfor eksisterende økonomiske rammer, men har satt som forutsetning for å starte utdanningen at de får tilført ekstra midler. Total kostnad vil være om lag 30 millioner kroner årlig når utdanningen er fullt utbygd. Jeg vil kunne komme tilbake til Stortinget om saken i de årlige budsjettprosessene.

Jeg viser for øvrig til mitt svar av 23. april 2008 på spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum.

SPØRSMÅL NR. 1037**Innlevert 2. mai 2008 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 19. mai 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre fremdriften og realiseringen av et gassrør til Grenland hvis Ineos nå bestemmer seg for å legge ned en av sine fabrikker i Grenland, og dermed svekker investeringsgrunnlaget for gassrøret?»

BEGRUNNELSE:

NRK-Telemark kunngjorde den 29. april 2008 at INEOS i Bamble kan komme til å legge ned en av sine fabrikker i nærmeste fremtid. Ineos er en av de viktigste aktørene for å få til en investeringsbeslutning for et gassrør til Grenland.

Svar:

Skanled er en planlagt rørledning til Østlandet, Sverige og Danmark som i strekket fra Kårstø til Rafnes vil transportere tørrgass tilført etan. På Rafnes vil både etanen som ble tilført tørrgassen på Kårstø samt ytterligere etan fra tørrgassen skilles ut i et separasjonsanlegg. Gitt at det i røret transporteres om lag 15 mill. m³/d til andre kunder, kan denne løsningen nesten doble den totale etantilførselen til Rafnes.

Spørsmålet ovenfor er blitt forelagt Gassco som prosjektkoordinator for Skanled. På bakgrunn av blant annet informasjon fra Ineos fremkommer det at en mulig nedleggelse av Ineos Polyolefins i Bamble ikke vil påvirke selskapets interesse for prosjektet. Bakgrunnen for dette er følgende:

- 17. april i år besluttet både Skanled-selskapene og Ineos å ta hhv. rørprosjektet og separasjonsanlegget til prosjektering i tråd med fremdriftsplanen. Fremdriftsplanen tilsier beslutning om investering høsten 2009 og oppstart 2012. Denne beslutningen innebærer en betydelig økonomisk forpliktelse for selskapene.
- Ineos har et betydelig underskudd av etylen i sin totale virksomhet. Summen av Skanled, separasjonsanlegget og en eventuell utvidelse av Noretyls cracker vil kunne framskaffe dette produktet. Ineos Polyolefins har propylen som føde. En fortsatt drift av Ineos Polyolefins vil selv med Skanled fremdeles medføre betydelig innkjøp av propylen fra andre kilder.

En mulig nedleggelse av Ineos Polyolefins svekker ikke investeringsgrunnlaget for Skanled. Skanled-prosjektet er imidlertid komplisert, og det gjenstår fortsatt betydelige utfordringer før prosjektet kan realiseres. Blant annet må de resterende investeringene i separasjonsanlegget på Rafnes sikres i tillegg til at gassalgskontrakter mellom gasselgere og kjøpere må etableres. Videre er prosjektet underlagt en krevende myndighetsprosess i de berørte landene.

Regjeringen, Gassco og de kommersielle aktørene inkl. Ineos er alle interessert i fremdriften og realiseringen av dette transportsystemet for gass.

SPØRSMÅL NR. 1038**Innlevert 2. mai 2008 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 9. mai 2008 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Hvilke initiativ vil statsråden ta overfor INEOS for å sikre videre drift ved de gjenværende fabrikkene, og INEOS varslede engasjement i et separasjonsanlegg og gassrør til Grenland?»

BEGRUNNELSE:

NRK-Telemark kunngjorde den 29. april 2008 at INEOS i Bamble kan komme til å legge ned en av

sine fabrikker i nærmeste fremtid. Dette kommer overraskende for mange, spesielt i forhold til de signaler som ble gitt til arbeidstakerne og Grenlands befolkning når statlige deleide Hydro i sin tid valgte å selge til INEOS i stedet for å børsnotere selskapet.

Svar:

Jeg har merket meg meldingen om at Ineos vil legge ned betydelige deler av den petrokjemiske in-

dustrien i Grenland. Jeg er også kjent med at denne delen av Ineos i Bamble i lengre tid har hatt en utfordrende lønnsomhetssituasjon.

Det er opp til selskapene selv å gjennomføre de tiltak som er nødvendige for å sikre konkurranseevnen. Jeg legger til grunn at ledelsen i Ineos nå tar initiativ til en konstruktiv prosess med dem som blir berørt av en eventuell nedleggelse. Jeg har tidligere hatt flere møter både med eiere, ledelse og de tillitsvalgte ved Ineos i Bamble, og jeg har merket meg at Ineos' ledelse har uttalt at de ser grunnlag for betydelig langsiktig vekst i Norge og at dette innebærer en mulig utvidelse av etylen-crackeren i Grenland og etablering av et separasjonsanlegg på Rafnes. Jeg har nå bedt om et nytt møte med Ineos' ledelse for å få en nærmere orientering om situasjonen.

Økt innenlandsk bruk av gass er et næringspolitisk mål for regjeringen. Gassmaks, som er en del av denne strategien, skal utrede nye måter å bruke naturgass på i industrien. Industrien har vært aktiv deltaker i planleggingen av Gassmaks, og vil bidra med betydelig finansiering i tillegg til de offentlige midlene.

Gassco leder det praktiske arbeidet med Skanled-prosjektet. Dette arbeidet har kommet langt, og partene har nylig forpliktet seg til å ta prosjektet videre over i prosjekteringsfasen. Det er gledelig med den store interessen fra ulike selskaper for deltakelse i rørledningsprosjektet. Det gjenstår noen utfordringer, men mitt inntrykk er at prosjektet har god framdrift. Det er imidlertid opp til næringslivet å se de muligheter Skanled gir for industrien i Grenland.

SPØRSMÅL NR. 1039

Innlevert 2. mai 2008 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 9. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Da Kure epilepsisenter ble nedlagt, lovet statsråden at Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF skulle etablere et tilbud for 12 personer innen 1. oktober 2007 med egnede lokaler og kvalifisert personell. Tilbudet til personer med epilepsi skulle ikke bli svekket, men heller bli styrket gjennom de muligheter for samhandling med spesialkompetanse som denne løsningen vil gi.

Kan statsråden forsikre om at tilbudet i dag er styrket i tråd med svarene på spørsmålene fra 2007 nr. 1154 og nr.1323?»

BEGRUNNELSE:

Mange var bekymret da driften ved Kure epilepsisenter ble nedlagt 1. oktober 2007. Jeg ber nå om at statsråden nok en gang forsikrer om at tilbudet som ble lovet er opprettet i tråd med tidligere besvarelser, og at både kvaliteten og kvantiteten på rehabiliteringstilbudet ikke er blitt svekket.

Svar:

Jeg har fått opplyst fra Helse Sør-Øst RHF at tilbudet ved Epilepsisenteret -SSE som erstatning for tilbudet ved Kure ennå ikke er i gang, men at pasientene har vært ivaretatt.

Det tok lenger tid enn beregnet å komme fram til endelig beslutning om det nye opplegget ved SSE, slik at oppstarttidspunktet 01.10.2007 ikke ble mulig

å gjennomføre. Det har vært lagt planer bl.a. for pasientforløp, og det er inngått avtale med Dønski Industrier/NAV om yrkesrettet rehabilitering. Det har vært kontakt med ansatte ved Kure epilepsisenter med tanke på muligheten for at nøkkelpersonell kunne delta i etableringen av rehabiliteringstilbudet ved Epilepsisenteret -SSE. Det ble så ansatt 3,5 personer som har deltatt i detaljplanlegging av tilbudet.

Bygningsmessige problemer har ført til at det har tatt noe tid å få på plass lokaler for tilbudet. Det er nå planlagt at første gruppe skal innlegges 19. mai 2008. Dette oppholdet er koordinert med yrkesrettet rehabilitering i samarbeid med Dønski Industrier.

I ventetiden har SSE hatt kontakt med pasientene, som har blitt informert om utsettelsene. Pasientene er gitt valget enten å vente på tilbudet ved Epilepsisenteret -SSE, eller å bli henvist til Røysumtunet rehabiliteringssenter. Ingen har ønsket å bli henvist til Røysumtunet. Noen få pasienter med særlige behov har blitt tatt vare på gjennom det eksisterende tilbudet ved Epilepsisenteret-SSE. Pasientorganisasjoner og brukerutvalget er holdt orientert underveis i prosessen.

I planleggingen har det vært et sammenfall av flere uforutsette forhold som har medvirket til senere oppstart av rehabiliteringstilbudet til epilepsipasienter ved Epilepsisenteret-SSE enn forventet sommeren 2007. Etter det jeg har fått opplyst har det vært en grundig prosess, som vil gi som resultat et godt rehabiliteringstilbud til denne pasientgruppen.

SPØRSMÅL NR. 1040**Innlevert 29. april 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 14. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«NAV har iflg. Hørselshemmedes Landsforbund besluttet å overføre produksjonen av propper til høreapparater til to nye, utenlandske leverandører. Bare to kriterier er lagt til grunn i anbudsutlysingen, lavest mulig pris og best mulig leveringssikkerhet. Kvalitet og leveringstid har ikke vært vurdert iflg. Hørselshemmedes Landsforbund. Ti ansatte i Norge vil miste jobbene med å produsere propper og Norsk Audiografforbund mener NAV's valg får negative konsekvenser for brukerne.

Mener statsråden denne endringen er akseptabel?»

BEGRUNNELSE:

I dag produseres propper til høreapparater i Norge av forskjellige leverandører. NAV's nye avtale er inngått med to utenlandske firmaer som skal stå for all produksjon av ørepropper. Det er underlig at kvalitet og muligheter for individuell tilpasning til den enkelte bruker ikke er vurdert i forbindelse med anbudsrunder. Norsk Audiografforbund mener denne endringen får negative konsekvenser for brukerne og for fagfolkene. Det begrenser også audiografenes mulighet til å bytte leverandør dersom man ikke er tilfreds med produktet eller servicen fra leverandøren. Det er også en ulempe at produsentens mulighet til å tilpasse proppen i høreapparatet til den enkelte bruker blir fjernet. Ifølge enkelte brukere kan en ørepropp som ikke er riktig tilpasset, føre til store problemer som sår, eksem og betennelse i øret. Det må bety at nærhet til produsenten er viktig for både brukere og audiografer.

Svar:

Det er Arbeids- og velferdsetaten som framforhandler kontrakter på hjelpemiddelområdet. Jeg har derfor bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet om å redegjøre for anskaffelsesprosessen for høreapparatpropper.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at de allerede tidlig i konkurranseprosessen arbeidet for å fremme reell konkurranse. Det ble blant annet etablert seks uavhengige sortimenter (ett landsdekkende og fem regionale) som leverandørene kunne gi tilbud på. Samtidig ble det åpnet for at mindre leverandører med liten produksjonskapasitet, kunne samarbeide med andre om å levere tilbud.

Men hensyn til kriteriene som ble lagt til grunn i konkurransegrunnlaget, ble total kostnad for oppdragsgiver og leveringssikkerhet vektlagt med henholdsvis 70 og 30 prosent. I kravspesifikasjonen ble det imidlertid stilt strenge krav til kvalitet. Leverandørene måtte bekrefte at de kunne produsere etter kravene i forskrift om medisinsk utstyr. Det ble også stilt tilleggskrav som innebærer en heving av standarden i forhold til tidligere. For å sikre at brukerne får en ørepropp som passer, måtte leverandørene også ha en garanti som omfatter alle materialer, alle deler og all arbeidsinnsats. Garantiperioden er på to år, og leveringstiden kort.

Arbeids- og velferdsdirektoratet bekrefter at leveringstid ikke var et selvstendig tildelingskriterium. Det var likevel en del av kravspesifikasjonen, og direktoratet har stilt strengere krav til leveringstider i denne anskaffelsen enn tidligere.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser også at det kun er leverandører registrert i Norge som har gitt tilbud.

Jeg er gjort kjent med at saken nå er klaget inn for Klagenemnda for offentlige anskaffelser, og ser det som naturlig å avvente deres vurdering av saken før endelig konklusjon kan trekkes.

SPØRSMÅL NR. 1041**Innlevert 5. mai 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 15. mai 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Statssekretær Guri Størvold avviser ovenfor Dagens Næringsliv 22.04.08 at forsinkelsene rundt Tildeling Forhåndsdefinerte Områder (TFO) og 20. runde skyldes interne stridigheter. SV har derimot krevd at TFO-ordningen avvikles, og maner i Dagbladet 30.04 til kamp mot Oljedirektoratets seismikkvirksomhet utenfor Lofoten og Vesterålen, hvor også SPs Ola Borten Moe vil stoppe aktivitet.

Er statsråden enig i at Regjeringens oljepolitikk preges av skjønn harmoni, og hva gjenstår for å kunne ferdigstille TFO 2008?»

Svar:

Regjeringen er i alle saker opptatt av å sikre at hensynet til miljø- og fiskeriinteressene blir godt ivaretatt.

Når det gjelder TFO 2008 har jeg derfor lagt vekt på en grundig og omfattende saksbehandling. For å kunne vurdere utvidelser av TFO-området på en forsvarlig måte, har jeg blant annet innhentet fiskeri- og miljøfaglige vurderinger på samme måte som under de ordinære konsesjonsrundene.

Som er resultat av denne saksbehandlingen har jeg 9. mai kunngjort utlysning av TFO 2008. Industrien får med dette tilgang til interessante letearealer i modne områder på norsk sokkel, noe som vil bidra til å sikre stabil aktivitet i olje- og gassvirksomheten.

Jeg vil også i andre saker i tiden fremover legge stor vekt på en grundig og forsvarlig saksbehandling for å sikre at miljø- og fiskeriinteressene blir ivaretatt på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1042**Innlevert 5. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 14. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Finansavisen 5. mai har gjennomsnittsskatten for den fattigste fjerdedelen av befolkningen økt fra 7,8 til 9,8 prosent det siste tiåret.

Er finansministeren fornøyd med å ha tynt flere kroner ut av den fattigste delen av befolkningen, eller kan denne gruppen forvente seg tiltak for lavere skatt, i så fall hvilke?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av artikkelen at skattetrykket har økt for den fattigste fjerdedelen av befolkningen, så vel som den rikeste, siden Stoltenberg II-regjeringen med finansminister fra SV overtok. Dette tyder på at finansministeren er mer opptatt av å gjøre de rike fattigere enn å bedre forholdene for de som har minst. Det avslører også dobbeltkommunikasjonen fra regjeringspartiene.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å redusere økonomiske

forskjeller. I tillegg til å redusere skatten på de laveste inntektene har Regjeringen iverksatt tiltak på en rekke områder, bl.a. gjennom oppfølgingen av stortingsmeldingen om handlingsplanen for fattigdom, stortingsmeldingen "Arbeid, velferd og inkludering", stortingsmeldingen om utdanning og sosiale forskjeller og stortingsmeldingen om helse og sosiale forskjeller. For å få bedre kunnskap om utviklingen i økonomiske forskjeller over tid, om de prosessene som har påvirket den og om hvilke tiltak som kan bidra til økt utjevning, har Regjeringen satt ned et utvalg som skal ledes av Svein Longva. Dette utvalget vil legge fram sin rapport i slutten av april neste år. Regjeringen vil følge utvalgets arbeid nøye, og i budsjettokumentene komme med ytterligere tiltak for å bedre vilkårene for de svakest stilte i samfunnet.

Som det framgår av tabell 1, har gjennomsnittsskatten for den fjerdedelen av befolkningen med lavest bruttoinntekt (1. kvartil) ligget relativt stabilt de siste årene. Den største endringen i gjennomsnittsskatt for denne gruppen var i 1995-1998, da gjennomsnittsskatten økte fra 7,8 pst. til 9,8 pst.

Tabell 1 Utliknet skatt som andel av bruttoinntekt 1993-2006. Bosatte personer 17 år og eldre. Fordelt etter bruttoinntekt. Prosent

Inntektsår	Alle	1.kvartil	2.kvartil	3.kvartil	4.kvartil
1993	23,1	7,6	15,4	22,0	27,7
1994	24,1	7,6	15,8	22,8	29,0
1995	24,6	7,8	16,6	23,3	29,5
1996	25,0	8,1	17,2	23,6	30,0
1997	25,4	8,8	17,8	24,1	30,4
1998	25,3	9,8	18,4	24,2	30,1
1999	25,1	9,7	18,3	24,0	29,9
2000	25,0	8,9	18,3	24,1	29,6
2001	25,6	9,6	18,7	23,9	31,0
2002	24,4	9,6	18,7	23,8	28,4
2003	24,2	9,6	18,4	23,8	28,0
2004	24,6	9,7	18,4	24,3	28,3
2005	23,4	9,7	17,6	23,7	26,3
2006	25,3	9,8	17,7	23,7	30,7

Kilde: SSBs skattestatistikk for personer. Inntekt og formue, 2006.

Økningen i gjennomsnittsskatt er et resultat av at inntekten er økt over perioden for folk med de laveste inntektene. I perioden 1995-1998 økte gjennomsnittlig bruttoinntekt (nominelt) i 1. kvartil med 42 pst, mot 23 pst. for alle voksne personer, jf. tabell 2. Samlet sett for perioden 1995-2006 er bruttoinntekten for 1. kvartil mer enn doblet. Andelen yrkesaktive i denne gruppen har økt. Lønnsinntekt som andel av bruttoinntekt for denne gruppen økte fra 38 pst. i 1995 til 46 pst. i 2006. I et progressivt inntektsskattesystem vil økt inntekt bety at skatten i prosent av inntekten øker. Men selv om man betaler en noe større andel av inntekten i skatt, vil også inntekten etter skatt øke. Det blir derfor misvisende å framstille økningen i gjennomsnittsskatt for 1. kvartil som et resultat av dårlig fordelingspolitikk. Økningen er snarere et resultat av at denne gruppen har hatt en betydelig økning i inntekten, både før og etter skatt.

Tabell 2 Endring i bruttoinntekt 1995-1998 og 1998-2006. Bosatte personer 17 år og eldre. Fordelt etter bruttoinntekt. Prosent

Bruttoinntekt	1995-1998	1998-2006
1. kvartil	41,9	45,9
2. kvartil	25,6	46,2
3. kvartil	20,2	9,9
4. kvartil	21,2	41,2
Alle	2,7	42,0

Kilde: SSBs skattestatistikk for personer. Inntekt og formue, 2006.

Endringer i skattereglene har isolert sett redusert gjennomsnittsskatten for dem med lave inntekter i perioden 1995-2006. Blant annet er minstefradraget økt vesentlig. For lønnsinntekt ble satsen i minstefradraget økt fra 20 pst. i 1995 til 34 pst. i 2006, den øvre grensen ble økt fra 28 700 kroner til 61 100 kroner og den nedre grensen ble økt fra 3 500 kroner til 31 800 kroner som følge av innføringen av det særskilte fradraget i lønnsinntekt. For pensjonsinntekt ble satsen i minstefradraget økt fra 20 pst. til 24 pst. og den øvre grensen ble økt fra 28 700 kroner til 51 100 kroner. Gjennomsnittlig minstefradrag for 1. kvartil økte fra 6 900 kroner i 1995 til 23 900 kroner i 2006. Regjeringen har økt minstefradragene ytterligere i budsjettet for 2007.

Det er også viktig å være oppmerksom på at den nederste inntektskvartilen inneholder personer med midlertidig lav inntekt. For eksempel vil studenter og næringsdrivende med svingende inntekter kunne finne seg nederst i inntektsfordelingen i en kort periode uten at det ses på som et fattigdomsproblem.

SPØRSMÅL NR. 1043**Innlevert 5. mai 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 22. mai 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke initiativ vil justisministeren ta i Regjeringen for å bidra til at Blålys sin drift kan videreføres?»

BEGRUNNELSE:

Blålys - Landsforeningen for seksuelt misbrukte har nå fått avslag på begge søknadene om støtte fra Fordelingsnemnda i Sosial- og helsedirektoratet. Det sentrale styret i Blålys vil ta stilling til oppsigelse av daglig leder 13. juni. Dersom Blålys ikke har fått offentlige driftsmidler innen 13. juni, tvinges Blålys til oppsigelse og dermed nedleggelse. Justisministeren har i en rekke sammenhenger fremhevet behovet for denne type lavterskeltilbud i kampen for å styrke ofre for vold i nære relasjoner. På denne bakgrunn stilles også dette spørsmålet til justisministeren som på vegne av Regjeringen som kollegium er den som har frontet tematikken og slik man kan oppfatte det synes mer engasjert i spørsmålene enn sine statsrådskollegaer.

Svar:

Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen forpliktet seg til å intensivere innsatsen for å forebygge og bekjempe seksuelle overgrep og vold, samt legge til rette for å hjelpe dem som utsettes for slik kriminalitet. Slike ekstreme fysiske og psykiske handlinger er uttrykk for undertrykkelse og brudd på menneskets ukrenkelighet og verdighet. Slike alvorlige kriminelle handlinger krever at offerets behov for oppreisning og hjelp vies særlig oppmerksomhet i tillegg at sakene gis høy prioritet hos politiet og i rettsapparatet.

Fortsatt er overgrep tabubelagt. Gjennom åpenhet vil vi kunne skape en sosial og kulturell aksept for å snakke om vold mot kvinner og barn som et alvorlig samfunnsproblem. Større åpenhet og kunnskap om hvor det er mulig å få nødvendig bistand, vil også kunne bidra til at flere som utsettes for overgrep og vold oppsøker hjelpeapparatet. Som interesseorganisasjon for seksuelt misbrukte har organisasjonen Blålys i denne sammenhengen utøvet en positiv virksomhet.

Jeg har fått opplyst at Blålys som brukerorganisasjon mottok kr. 153.000 i tilskudd fra Helsedirektoratet i 2007. Samme år mottok organisasjonen kr. 70.000 i støtte til utgivelse av bladet "Synlig". Støtten til organisasjonen er økt til 211.898,- for innevæ-

rende år, noe som er meddelt Blålys i brev av 14. mai d.å. fra Helsedirektoratet. Søknad om støtte til "Synlig" for 2008, er ikke ferdigbehandlet.

Jeg er videre kjent med at Blålys har søkt om tilskudd fra Tilskuddsordningen for funksjonshemmedes organisasjoner som forvaltes av Helsedirektoratet. Midlene fordeles etter behandling i Fordelingsnemnda for tilskudd til funksjonshemmedes organisasjoner. Jeg er orientert om at Blålys har fått avslag på sin søknad av 29. januar d.å. til Helsedirektoratet

om godkjenning som tilskuddsberettiget organisasjon. Blålys har som en interesseorganisasjon for seksuelt misbrukte av nemnda ikke blitt funnet å falle inn under kriteriene for tilskuddsordningen for ovennevnte formål og fikk avslag etter behandling i nemnda i mars. Blålys har påklaget denne avgjørelsen og saken ble pånytt behandlet i nemnda som opprettholdt sitt vedtak om avslag. Klagen er nå oversendt til Barne- og likestillingsdepartementet som siste klageinstans. Klagen er under behandling i Barne- og likestillingsdepartementet. Jeg viser for øvrig til barne- og likestillingsministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 1050 fra representanten Sonja I. Sjøli i denne forbindelse.

Jeg viser også til møte med Blålys avholdt hos Barne- og likestillingsdepartementet 20. mai med representanter for Barne- og likestillingsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet og Justisdepartementet, der organisasjonen tok opp spørsmål knyttet til støtte til drift.

Jeg vil understreke at denne regjeringen tar vold og overgrep mot kvinner og barn på alvor. Det er nødvendig å redusere den lidelse og de problemer mange overgrepsutsatte opplever. Jeg har i mitt arbeid løftet fram flere hovedutfordringer som vi gjennom iverksettelse av ulike tiltak nå arbeider for å gjøre noe med og vil bl.a. nevne følgende.

I desember 2007 la regjeringen fram en ny handlingsplan mot vold i nære relasjoner: "Vendepunkt". Planen inneholder 50 tiltak. Planen skal gjennomføres i perioden 2008 – 2011 og har som hovedmål at ofrene skal sikres nødvendig hjelp og beskyttelse, samt gis tilbud om tilrettelagte samtaler med voldsutøveren.

For å skape et bedre hjelpetilbud til barn som har vært utsatt for overgrep, har regjeringen etablert barnehus i Bergen og på Hamar. Her vil barn som har vært utsatt for seksuelle overgrep, vold eller vært vitne til vold eller mishandling i nære relasjoner få helhetlig hjelp, omsorg og behandling. Dette vil blant

annet omfatte en ny modell for avhør og medisinsk undersøkelse. Tilbudet skal bli landsdekkende og i løpet av 2008 vil det bli etablert ytterligere tre barne-

hus. Etter min oppfatning er denne regjeringen på god veg til å få på plass en god politikk når det gjelder hjelp og støtte til ofre for vold og overgrep.

SPØRSMÅL NR. 1044

Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 14. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvorledes vurderer statsråden mulighetene for å innføre en rett til bistandsadvokat i tilsynssaker?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt gjort kjent med at helsepersonellnemnda har blitt stevnet på bakgrunn av at en mannlig lege har blitt fratatt lisensen på grunn av påståtte overgrep overfor flere kvinnelige pasienter. Politiet har tidligere henlagt saken. Kvinnene som har blitt utsatt for de påståtte overgrepene, møter nå som vitner mot legen og føler seg i en svært utsatt posisjon uten noen form for bistand. Verken kommune, fylkeslege eller andre har bistått under sakens gang, og Regjeringsadvokaten representerer i denne saken departementet som sådan og ikke kvinnene, naturlig nok. I denne sammenheng reiser spørsmålet seg om hvorvidt det bør vurderes rett til bistandsadvokat i denne og tilsvarende type tilsynssaker.

Svar:

Bistandsadvokatordningen gjelder for fornærmede og etterlatte i straffesaker, jf. straffeprosessloven kapittel 9 a. Bistandsadvokatordningen er nylig gjennomgått i forbindelse med lov 7. mars 2008 nr. 5 om endringer i straffeprosessloven mv. (styrket stilling for fornærmede og etterlatte). Denne trer i kraft 1. juli 2008, og loven gir styrkede rettigheter til fornærmede og etterlatte under behandlingen av en straffesak.

Vi forstår det slik at straffesaken om overgrepene er henlagt av politiet. Det legges således til grunn at det er tale om bistand til vitner i en sivil sak, og slike tilfeller dekkes ikke av bistandsadvokatordningen. I en viss grad har riktignok rettspraksis akseptert oppnevning av bistandsadvokat også etter at straffesaken er avsluttet. I Rt. 1999 s. 2005 uttales: "Dersom det er naturlig og rimelig, kan det unntaksvis oppnevnes bistandsadvokat også etter at selve straffesaken er avsluttet, se straffeprosessloven § 107 c første ledd 2. punktum, jf. Rt. 1999 side 254". Rt. 1999 side 2005 gjaldt oppnevning av bistandsadvokat for fornærmede i voldtektssak etter at saken var besluttet henlagt

etter bevisets stilling, og fornærmede flere år senere søkte voldsoffererstatning fra staten.

I den omtalte tilsynssaken er kvinnene som skal vitne verken fornærmede i en straffesak eller part i en sivil sak. Ut i fra sakens beskrivelse kan vi heller ikke se at saken faller inn under rettshjelpslovens dekningsområde. Dette da den etterspurte bistanden, slik vi oppfatter det, ikke vil være av juridisk karakter. Det vises i den forbindelse til at ordningen med fri rettshjelp er ment som en minstegaranti for rettssikkerhet, og har som formål å sikre nødvendig juridisk bistand til personer som ikke selv har økonomiske forutsetninger for å kunne ivareta et rettshjelpsbehov av stor personlig og velferdsmessig betydning.

Det er imidlertid etablert en egen vitnestøtteordning ved flere domstoler i Norge. Hensikten med vitnestøtte er at den som skal vitne, skal kjenne seg trygg i retten. En vitnestøtte er en frivillig person som hjelper vitner med medmenneskelig støtte og praktisk informasjon i forbindelse med rettssaken, og vitnestøtten kan være en samtalepartner før rettssaken - og/eller etterpå.

Vitnestøtteordningen har både et rettssikkerhetsaspekt og et serviceaspekt, og ordningen bidrar til at belastningen ved å avgi vitneforklaring reduseres, og at vitnene blir tryggere i sin rolle.

Det overordnede ansvaret for vitnestøtte i domstolene tilligger domstolen selv. Ordningen har vært i drift i Trondheim tingrett og Oslo tingrett siden januar 2006, og flere domstoler har vist stor interesse for denne. Borgarting lagmannsrett er som den første lagmannsrett i Norge i gang med vitnestøttevirksomhet fra og med 5. februar 2008. Aust-Agder tingrett startet 1. mars 2008. Gulating lagmannsrett, Bergen tingrett og Nordhordland tingrett har også meldt sin interesse, og planlegger en felles vitnestøtteordning som tenkes iverksatt etter sommeren 2008. I tillegg har en håndfull andre domstoler meldt sin interesse i 2007; bl.a. Nedre Romerike tingrett og Trondenes tingrett.

Både vitner i straffesaker og i sivile saker vil kunne få støtte gjennom denne ordningen.

For øvrig vil Rådgivningskontorene for kriminalitetsofre, i den grad de har kapasitet, kunne bistå i slike saker.

SPØRSMÅL NR. 1045**Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 15. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det fremgår av Aftenposten 6. mai at flere selskap etableres som NUF (norskregistrert utenlandsk foretak). Dette burde betraktes som en uheldig tendens sett fra myndighetenes ståsted, ettersom det er vanskeligere å føre kontroll med slike selskaper. Denne utviklingen bør bekymre finansministeren.

Hva vil finansministeren gjøre for å bedre vilkårene for små aksjeselskaper, slik at det blir mer attraktivt å registrere seg som norsk selskap?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av nevnte artikkel at mange selskap etablerer seg i utlandet som såkalt NUF. Dette er blant annet for å unngå revisjonsplikt, som ofte blir en stor kostnadspost for et lite selskap.

Enkelpersonsforetak slipper revisjonsplikt ved driftsinntekter under 5 mill. kroner etter revisorlovens § 2-1, andre ledd. Den samme bestemmelsen pålegger alle aksjeselskaper, uansett størrelse, revisjonsplikt.

Bedre norske rammebetingelser for små aksjeselskaper ville sannsynligvis ført til at flere selskaper valgte Norge fremfor utlandet som etableringsland.

Svar:

1

Det har de siste årene vært en økning i antall utenlandske selskaper som driver virksomhet i Norge og som er registrert i Enhetsregisteret som norskregistrert utenlandsk foretak (NUF). NUFene omfatter både utenlandske selskaper som driver hoveddelen av sin virksomhet i det landet selskapet er opprettet (hjemlandet) og utenlandske selskaper som kun driver virksomhet i Norge. Det er særlig denne siste gruppen av NUFer som har økt kraftig de siste årene og som særlig er omtalt i den artikkelen i Aftenposten 6. mai 2008 som det er vist til i spørsmålet.

Våre forpliktelser etter EØS-avtalen begrenser adgangen til å hindre utenlandske selskaper å registrere seg og drive virksomhet i Norge. EF-domstolen tok stilling til spørsmålet i den såkalte Centros-dommen fra 1999. Et dansk ektepar hadde opprettet et selskap i England, som drev virksomhet gjennom filial i Danmark. Danske myndigheter nektet å registrere filialen da de mente at dette var en omgåelse av danske selskapsrettslige regler, blant annet kravet til minste aksjekapital, fordi selskapet aldri var ment å skulle drive noen form for virksomhet i England. EF-dom-

stolen slo fast at danske myndigheters nektelse av å registrere filialen innebar en ulovlig hindring i den frie etableringsretten. EF-domstolen uttalte her bl.a. at Roma-traktatens artikkel 52 og 58 er

”til hinder for at en medlemsstat nekter registrering av en filial av et selskap, som er stiftet i henhold til lovgivningen i en annen medlemsstat, hvor det har sitt hjemsted, men ikke driver ervervsmessig virksomhet, når filialen ønskes opprettet, for at selskapet kan drive hele sin virksomhet i den stat, hvor filialen opprettes, således at det unngås å stifte et selskap i den sistnevnte stat og derigjennom, at de i denne stat gjeldende regler om stiftelse av selskaper, som er strengere med hensyn til innbetaling av en selskapskapital, finner anvendelse. Retten til å stifte et selskap i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning og å opprette filialer i andre medlemsstater er således innenfor et enhetsmarked et ledd i utøvelsen av den etableringsfrihet, som er garantert ved traktaten, og under disse omstendigheter kan det forhold, at en statsborger i en medlemsstat, hvis selskapsrettslige regler forekommer den pågjeldende å være de minst byrdefulle, og å opprette filialer i andre medlemsstater, ikke i seg selv å utgjøre et misbruk av etableringsretten.”

Etter EØS-avtalen gjelder dette tilsvarende innenfor EØS-området, jf. ODA art. 3 nr. 2.

2

Utenlandske selskaper som driver virksomhet i Norge, må drive denne virksomheten i samsvar med norske lover og regler. Det er en klar målsetting at de krav som stilles for å drive virksomhet i Norge skal være like, uavhengig av om virksomheten drives gjennom norske eller utenlandske selskaper. Det er ikke på samme måte en målsetting at kravene til minste aksjekapital og andre selskapsrettslige krav skal være på nivå med de laveste kravene i andre land.

Flertallet i Justiskomiteen, medlemmene fra Arbeidarpartiet og Sosialistisk Venstreparti, hadde følgende merknad i Innst.O. nr. 12 (2006-2007) om endringer i aksjelovgivningen mv. pkt. 19.2:

”Fleirtallet i komiteen, medlemmene fra Arbeidarpartiet og Sosialistisk Venstreparti, har merka seg at det har vore ein sterk vekst i etableringa av Norsk filial av utanlandsk registrerte føretak, såkalla NUF. Dette er selskap som er registrert i utlandet, som regel i England, sjølv om dei driv all verksemda si i Noreg og har hovudkontor her. Tradisjonelt har man i norsk rett lagt til grunn at selskap med hovudkontor i Noreg skal sjåast på som norske selskap, registrere seg som norske selskap og følge norsk selskapslovgiving. EU-domstolen har fastslått at retten til fri etablering inneberer at selskapa sjølve har rett til å velje registreringsstad

og dermed selskapsrettslig « nasjonalitet ». Bortsett frå den reinte selskapsrettslege reguleringa, der NUF-ane følgjer registreringslandet sin rett, så må NUF-ane følgje norsk lov på vanlig måte.

Fleirtalet er kjend med at det i dag er ca 18.000 NUF-ar i Noreg, og veksten i talet på registrerte selskap som nyttar selskapsforma veks særleg innanfor byggebransjen. Fleirtalet er samd i at viss ein norsk selskapsrett skal tilpassast slik at man unngår NUF-ane, så vil det bety å delta i eit såkalla « race to the bottom » dvs. utvikling til ein selskapsrett som er så lite byrdefull som mulig, og såleis også legge godt til rette for useriøse aktørar. Selskapsretten har mange viktige funksjonar som då fell bort, bl.a å legge forholda til rette på ein måte som gagnar kreditorfellesskapet og dermed kredittmoglegheitene/ lånefinansieringa av selskapa. Fleirtalet viser her til den opne høyringa om proposisjonen på Stortinget der nettopp vanskane med å få kreditt for NUF-ane vart omtala.

Skal Noreg legge seg på same linje som England vedrørande krav til aksjekapital, vil ein vera like langt med omsyn til om selskapa får kreditt eller ikkje. Under den nemnte høyringa kom det òg fram at bl.a. NARF meinte at det burde stillast strengare krav til NUF-ar enn til norske aksjeselskap bl.a vedrørande revisjonsplikt. Også spørsmålet om rekneskapsplikt vart nemnd."

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre uttalte i innstillingen blant annet at de hadde:

"merket seg den bekymringen som fortsatt råder i forhold til Regjeringens manglende innsats for å utrede behovet for en enklere aksjelov for mindre bedrifter".

Aksjelovgivningningen hører til justisministerens ansvarsområde. Jeg går derfor ikke inn på dette i full bredde her, men jeg konstaterer at deler av opposisjonen ser ut til å ha et annet utgangspunkt for hva som er sentralt for en forsvarlig og god aksjelovgivning enn det regjeringspartiene har.

Jeg vil likevel advare mot at Norge skal delta i en internasjonal konkurranse der minst mulig selskapsregulering skal bidra til å tiltrekke oss selskapsetableringer. En slik linje vil ha svært uheldige konsekvenser både i forhold til tilsyn og kontroll, finansiell soliditet og norsk næringslivs konkurranseevne.

3

Det samme flertallet ba i Innst.O. nr. 12 (2006-2007) om at:

"departementet utgreiar kva problem som oppstår som følgje av at selskapet vel NUF som selskapsform,

kva krav som bør og kan stillast til desse selskapa i norsk lov for å demme opp mot desse problema, og kva som er årsaka til at bruken av NUF aukar. Fleirtalet vil framhalde at det må kome tiltak for at ikkje nasjonalt regelverk skal verta undergrave, og for å stoppe useriøse aktørar"

På bakgrunn av denne flertallsmerknaden fra Justiskomiteen har det blitt satt i gang et samarbeid mellom Nærings- og handelsdepartementet, Justisdepartementet, Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Finansdepartementet. For å bidra til å kartlegge problemområdet rundt NUFer som grunnlag for å drøfte problemstillingen mer konkret, har SSB gjort en forundersøkelse og utarbeidet et notat "Om organisasjonsformen NUF". Notatet tar for seg de ulike type-ene NUFer, deres utbredelse og mulige problemstillinger knyttet til NUFer. Det er også nedsatt en arbeidsgruppe mellom aktuelle etater ledet av Brønnøysundregistrene og der blant annet Skattedirektoratet og Statistisk sentralbyrå er med, som bl.a. skal kartlegge den enkelte etats utfordringer i forvaltningen av utenlandske enheter.

4

NUFer er regnskapspliktige etter regnskapsloven for virksomheten som drives i Norge (filialregnskapsplikt) dersom det utenlandske foretaket utøver eller deltar i virksomhet her i riket eller på norsk kontinentalsokkel og foretaket er skattepliktig til Norge etter norsk intern lovgivning. Det har vist seg at det er enkelte praktiske problemer for Regnskapsregisteret i å håndheve innsendingsplikten med forsinkelsesgebyr for denne gruppen. Finansdepartementet vurderer, i samarbeid med Regnskapsregisteret, praktiske løsninger på dette.

Et lovutvalg utreder for tiden revisjonsplikten for små foretak, inkludert små NUFer. Etter gjeldende regler har alle norske aksjeselskaper revisjonsplikt uavhengig av størrelse. Regnskapspliktige NUFer er unntatt fra revisjonsplikt i Norge dersom årlig omsetning er under fem millioner kroner. Det er viktig at reglene her blir like. Utvalget skal derfor ha som utgangspunkt at det ikke skal være forskjell i revisjonsplikten avhengig av om foretaket driver virksomhet i Norge gjennom NUF eller et norsk selskap. Utredningen forventes overlevert til departementet 11. juni i år.

SPØRSMÅL NR. 1046**Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Finn Martin Vallersnes****Besvart 16. mai 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva kan utenriksministeren gjøre for å påvirke vietnamesiske myndigheter i saken om angivelig terrorisme mot Nguyen The Vu den 13.5.08., og også motvirke at nye nordmenn overvåkes av sine tidligere hjemland for lovlige aktiviteter i Norge?»

BEGRUNNELSE:

17. og 20.11.2007 arresterte vietnamesiske myndigheter tre MR-aktivister fra USA, Frankrike, Thailand, men også tre vietnamesiske brødre. De tre brødrene er fettere av den norske pro-demokrati aktivisten Nguyen Duc Thuan, som også selv ble sperret inne for forhør, da han besøkte Vietnam i fjor. Vietnamesiske myndigheter har forsøkt å presse familien i Vietnam til å gi informasjon om Thuans bevegelser i Norge og til å samarbeide om å overvåke nordmannens aktiviteter.

Flere av de fengslete er nå satt fri, men fetteren, Nguyen The Vu, er fortsatt fengslet, og stilles for retten tiltalt for terrorisme den 13.5.08. En slik sak medfører at nye landsmenn i det vietnamesiske innvandermiljøet føler utrygghet. Utrygghet mht. å bli overvåket av utenlandske myndigheter for lovlig atferd i Norge, men også utrygghet for hva gjenværende familie i Vietnam kan risikere som konsekvens av deres egen aktivitet her i Norge.

Svar:

Jeg vil først vise til spørsmål til skriftlig besvarelse om samme sak fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark (H) i november 2007. I etterkant av arrestasjonene har norske myndigheter fulgt saken meget nøye og vår ambassade i Hanoi holder tett kontakt med berørte ambassader.

Ambassadør Kjell Storløkken tok saken opp i samtale med vietnamesiske myndigheter 13. februar 2008. Fra vietnamesisk side ble det understreket at ingen norske statsborgere har blitt arrestert i saken og

det ble påpekt at saken således ikke berører Norge. Samtidig ble det gitt forsikringer om at de arresterte blir behandlet på en tilfredsstillende måte.

I forbindelse med overleveringen av en liste med 18 navn på fengslede vietnamesiske menneskerettighetsforsvarere/demokratiforkjempere som norske myndigheter er spesielt bekymret for, tok ambassaden saken opp på nytt i april 2008. Både Nguyen The Vu og Nguyen Viet Trung som nå er løslatt, stod oppført på denne listen.

Senere samme måned sendte vår ambassade i Hanoi en ny henvendelse til vietnamesiske myndigheter hvor vi ba om å bli informert om utviklingen i saken. Vi mottok ikke respons på denne henvendelsen. Imidlertid har vi nå mottatt informasjon fra annet hold, om at Nguyen The Vu er dømt til fem måneder og 26 dagers fengsel pluss ett års overvåkning, til tross for den svært alvorlige tiltalen.

Under menneskerettighetsdialogmøtet mellom Norge og Vietnam i Hanoi 17. april 2008 tok statssekretær Elisabeth Walaas opp flere enkeltsaker, inkludert Nguyen The Vu og Nguyen Viet Trung. Statssekretær Walaas viste da også til listen over vietnamesiske menneskerettighetsforsvarere/demokratiforkjempere og ba om en skriftlig tilbakemelding på denne.

Senere minnet statssekretær Walaas på nytt om saken under et møte med Vietnams viseutenriksminister Dao Viet Trung i Oslo 8. mai 2008.

Norske myndigheter har forøvrig gjentatte ganger oppfordret vietnamesiske myndigheter til å respektere ytringsfriheten og åpne for fri deltakelse i den politiske debatten i Vietnam. Dette vil vi fortsette med, ikke minst gjennom våre menneskerettighetsdialoger.

Til siste del av spørsmålet fra representanten Vallersnes vil jeg på generelt grunnlag understreke at mistanke om overvåkning på norsk jord vil være en sak for norske politimyndigheter.

SPØRSMÅL NR. 1047**Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 20. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Landsforeningen for transseksuelle (LFTS) har de siste årene mottatt støtte fra Opptrappingsplanen for psykisk helse for å kunne ivareta sine støtte- og veiledningsfunksjoner overfor denne gruppen. Foreningen har nå fått beskjed fra Helsedirektoratet om at det vesentlige av denne støtten vil falle bort fra neste år.

Hva vil helse- og omsorgsministeren gjøre for å sikre at den samlede offentlige støtten til denne sårbare målgruppen minst blir opprettholdt på samme nivå framover som den har vært de senere årene?»

Svar:

Spørsmålet omhandler, så langt jeg kan se, spørsmål både om den samlede offentlige støtten til foreningen for transkjønnede (LFTS), og prosjekttilskuddet til støtte- og veiledningsfunksjoner fra Helsedirektoratet.

Foreningen mottar tilskudd til forskjellige formål fra en rekke offentlige instanser, herunder Helsedirektoratet og Barne- og likestillingsdepartementet. Bl.a. har den siden 2003 fått støtte fra Opptrappingsplanen for psykisk helse, i form av prosjektstøtte rettet mot informasjon, rådgivning, omsorg og psykososialt arbeid over statsbudsjettet, kapittel (kap 743.70), og tilskudd fra ordningen med støtte til bruker- og pårørende organisasjoner innen psykisk helse (kap 0743, post 70). I tillegg har de fått støtte til å arrangere verdenskonferansen for transkjønnede.

Støtte til prosjekt rettet mot informasjon, rådgivning, omsorg og psykososialt arbeid, kap.743, post 70.

LFTS fikk i utgangspunktet prosjektstøtte til et prosjekt som skal gi informasjon og drive rådgivning, omsorg og psykososialt arbeid. Prosjektperioden var opprinnelig 2003–2006. Da Opptrappingsplanen for psykisk helse ble forlenget til ut 2008, ble også dette prosjektet videreført ut planperioden. I 2008 er prosjektet tildelt 400 000 kroner.

Det er viktig å peke på at LFTS's prosjekt ble startet opp i en periode da foreningen ikke mottok driftsmidler på dagens nivå. I dag mottar foreningen 500 000 kroner i driftsstøtte fra Barne- og likestillingsdepartementet. En stor del av aktivitetene som i utgangspunktet ble prosjektfinansiert er å regne som en del av foreningens alminnelige virksomhet, og må forutsettes å dekkes som en del av driftsbudsjettet.

Foreningen har ved flere anledninger blitt varslet om dette, for nettopp å ha tid til videre planlegging av virksomheten, blant annet i Helsedirektoratets brev av 21.03.2007 og 05.05.2008.

Støtte gjennom tilskuddsordningen for brukerorganisasjoner på kap.743, post 70.

I tillegg til ovennevnte tilskudd har Landsforeningen for transkjønnede fått tilskudd over ordningen med støtte til bruker- og pårørende - organisasjoner innen psykisk helse (kap.743, post 70) siden 2001. Her fordeles midlene ut fra medlemstall og skjønn.

Foreningen har mottatt følgende tilskudd:

2004: 157 200 kroner

2005: 187 620 kroner

2006: 184 873 kroner

2007: 186 873 kroner

2008: 155 003 kroner

Klagebehandlingen for 2008 er ikke avsluttet, og nivået på tilskuddet vil bli vurdert på nytt i forbindelse med klagebehandlingen og fordeling av restmidler til høsten.

Støtte til verdenskonferansen i 2009.

Landsforeningen har søkt om støtte til å arrangere en verdenskonferanse for transseksuelle i 2009. Helsedirektoratet behandlet søknaden i 2007, og ga da et tilsagn på 300 000 kroner til denne konferansen.

Direktoratet har mottatt en ny søknad om ytterligere midler til gjennomføring av samme konferanse. Denne søknaden er ikke ferdig behandlet av direktoratet.

Vurdering

LFTS har hatt en økning i offentlig støtte fra 916 000 kroner i 2006 til 1 484 000 kroner i 2007. En vesentlig del av dette er det nye driftstilskuddet fra BLD, kombinert med at de har beholdt prosjektstøtten fra Hdir.

Etter min oppfatning er det naturlig å se Hdirs prosjektmidler til foreningen i sammenheng med den generelle driftsbevilgningen over BLDs budsjett. Jeg vil, sammen med Barne- og likestillingsministeren, vurdere den fremtidige støtte til foreningen for å finne frem til et adekvat nivå på driftsstøtten til en organisasjon med foreningens formål, medlemsmasse og øvrig inntekspotensiale. Spørsmålet vil bli tatt opp som en del av budsjettprosessen for 2009.

SPØRSMÅL NR. 1048**Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 15. mai 2008 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Forsvaret har bygd om gamle M-113 for å tilfredsstille nye miljøkrav som er satt for slike kjøretøy. Hvor mye koster en slik ombygging pr. kjøretøy, og hvem har bestemt at denne type kjøretøy må tilfredsstille miljøkrav?»

BEGRUNNELSE:

Forsvaret tester ut ombygging av M-113 med bl.a. ny gearkasse, motor, belter etc. iht. nye miljøkrav, og på sikt skal 72 M-113 bygges om.

Svar:

Ombygging og modernisering av brukte M-113 ble påbegynt i 1995 og planlegges avsluttet i 2010. Prosjektet har siden godkjenning blitt justert for fremtidige behov og endringer i Hærens struktur. Til nå er 190 kjøretøyer av denne typen blitt ferdigstilt, og ytterligere 72 planlegges fullført innen utgangen av 2010. De siste 72 har bedret panserbeskyttelse som medfører en høyere kostnad pr. kjøretøy.

Hensikten med moderniseringsprogrammet er å gi kjøretøyene en teknisk oppgradering som gir økt operativ tilgjengelighet, økt stridsutholdenhet, økt styrkebeskyttelse for personellet og reduserte driftskostnader.

Prosjektets totale kostnadsramme er 953 mill. kr,

jf. B.innst. S. nr. 7 (2007-2008) til St.prp. nr. 1 (2007-2008). Kostnadene pr. kjøretøy er fra ca. 2,5 til 7 mill. kr. Prosjektets gjennomføringskostnader og noe logistikk inngår også i kostnadsrammen.

Selv om denne ombyggingen ikke er motivert av miljøhensyn, forholder Forsvaret seg til HMS- (helse, miljø og sikkerhet) og miljøkrav som er fastsatt i sivile og militære standarder og direktiver. Forsvarssjefens eget miljødirektiv er også lagt til grunn. I tillegg har NATO-standarder og EU-direktiver og -standarder vært styrende. Disse regulerer blant annet nivå av utslipp, herunder støy, krav til bremses, vibrasjon og elektromagnetisk stråling.

Forsvarsdepartementet vil fortsette å ivareta miljøkrav etter gjeldende lover, forskrifter, regler, direktiver og standarder i dette prosjektet så vel som ved andre materiellanskaffelser. Forsvaret er hjemlet unntak for beltegående stridskjøretøy iht. kjøretøysforskriftene, som kommer til anvendelse utelukkende av strengt operative årsaker. Unntaket er ikke anvendt for de omtalte kjøretøyene.

Erfaringene med de ombygde kjøretøyene er gode. Støy som følge av vibrasjoner i drivverk og intern støy, er vesentlig forbedret. 152 av vognene leveres med gummibelter og for de øvrige 110 skiftes dette fortløpende. Dette gir bedret kjørekomfort og et godt arbeidsmiljø for personellet om bord.

SPØRSMÅL NR. 1049**Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 9. mai 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Noen personer som er mer aktive kriminelle enn andre, møter noen ganger mer sjeldne utfordringer. Ble kontaktet av en person som er tiltalt i to saker som kom opp til behandling samtidig, noe som gjorde hans tilstedeværelse vanskelig!

Hvilke regler finnes for å sikre at en tiltalt kan være til stede i egen rettssak dersom forholdene tilsier at de via en tilfeldighet planlegges gjennomført samtidig?»

BEGRUNNELSE:

Ble kontaktet av en person som var innkalt til to forskjellige domstoler samtidig pga. saker som skulle til domstolsbehandling. Vedkommende hadde påpekt dette for de involverte domstoler uten å få forståelse for problemet.

Jeg ser derfor fram til statsrådets svar.

Svar:

Straffeprosessloven § 280 angir hovedregelen om at tiltalte skal være til stede under forhandlingen inntil dom er avsagt. I enkelte tilfeller kan hovedforhandling fremmes selv om tiltalte ikke er til stede, jf straffeprosessloven § 281.

I tilfeller hvor domstolene får opplysninger om at en person er tiltalt for flere saker som skal opp til behandling samtidig, vil domstolene kunne omberamme en av sakene eller eventuelt slå sammen tiltalene til behandling i samme sak.

SPØRSMÅL NR. 1050

Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 14. mai 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Deler statsråden vurderingen fra Helsedirektoratet om at organisasjoner som arbeider for seksuelt misbrukte, ikke er å anse som organisasjoner som arbeider for mennesker med nedsatt funksjonsevne?»

BEGRUNNELSE:

Organisasjonen Blålys er en interesseorganisasjon for seksuelt misbrukte, som pr. i dag har ca. 300 medlemmer. Organisasjonen har søkt om økonomisk støtte fra tilskuddsmidler til funksjonshemmedes organisasjoner som er bevilget over statsbudsjettet kap 847. post 70. Fordelingsnemnda i det daværende Sosial- og helsedirektoratet avsto søknaden 14.04.08. I begrunnelsen for avslaget heter det at "Nemnda kan ikke se at seksuelt misbrukte utfra objektive kriterier synes å være en godt nok avgrenset lidelse eller funksjonsnedsettelse til å fylle kriteriene som er satt for tilskudd til funksjonshemmedes organisasjoner". Administrasjonen i Blålys opplyser at driften må innstilles på grunn av manglende finansiering.

Slik undertegnede ser det, kan det neppe herske tvil om at skadevirkningene som følge av seksuelt misbruk er betydelige, og at dette kan føre til funksjonsnedsettelser. Det fremstår som klart urimelig at organisasjoner som arbeider for denne gruppen ikke omfattes av tilskuddsordningen for funksjonshemmedes organisasjoner. Tildeling av tilskuddsmidler fra offentlige finansieringskilder må ikke praktiseres så strengt at det undergraver formålet om å sikre muligheten for å drive interessepolitisk arbeid for ulike grupper.

Svar:

Barne- og likestillingsdepartementet har fra 01.01.08 overtatt ansvaret for Tilskuddsordningen

for funksjonshemmedes organisasjoner. Tilskuddsordningen forvaltes av Helsedirektoratet og midlene fordeles etter behandling i Fordelingsnemnda for tilskudd til funksjonshemmedes organisasjoner. Formålet med tilskuddsordningen er å styrke mulighetene for funksjonshemmedes organisasjonene til å drive interessepolitisk arbeid, og til å gi service til egne medlemmer gjennom blant annet lokale velferdstiltak. I 2007 var det totalt 119 organisasjoner som mottok tilskudd over denne ordningen.

Organisasjonen Blålys er en interesseorganisasjon for seksuelt misbrukte. Organisasjonen ble etablert for vel fire år siden. Blålys søkte for første gang tilskudd over tilskuddsordningen for funksjonshemmedes organisasjoner i 2008 og fikk avslag etter behandling i Fordelingsnemnda for tilskudd til funksjonshemmedes organisasjoner i mars. Blålys påklaget denne avgjørelsen. Saken ble pånytt behandlet i nemnda som opprettholdt sitt vedtak om avslag. Klagen er nå oversendt til Barne- og likestillingsdepartementet som siste klageinstans.

Kjernen i denne klagesaken er knyttet til om seksuelt misbruk er en godt nok avgrenset lidelse eller funksjonsnedsettelse til at Blålys oppfyller kriteriene satt for tilskudd til funksjonshemmedes organisasjoner. Da denne saken nå er til behandling i departementet, ønsker jeg derfor ikke å kommentere ytterligere spørsmålet om organisasjoner som arbeider for seksuelt misbrukte er å anse som organisasjoner som arbeider for mennesker med nedsatt funksjonsevne.

For øvrig vil jeg vise til det svar justisministeren har avgitt på skriftlig spørsmål nr. 1043 fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl vedrørende muligheter for å sikre videre drift av Blålys.

SPØRSMÅL NR. 1051**Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 19. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak vil statsråden iverksette på kort og lang sikt for å sikre et forsvarlig fødetilbud på de små fødeinstitusjonene i distriktene?»

BEGRUNNELSE:

Helsetilsynet har foretatt en oppsummering av tilsynserfaringer og vurdering av de små fødeavdelingene, definert som enheter med mindre enn 500 fødsler pr. år. Helsetilsynets vurderinger fremgår av brev til Helse- og omsorgsdepartementet av 05.05.08. Tilsynet konkluderer blant annet med at de små fødeavdelingene har store utfordringer i forhold til å gi risikogravide forsvarlig fødselshjelp. Det pekes på problemer med rekruttering, ujevn faglig kvalitet og manglende seleksjon eller overflytting av risikogravide.

Det er svært bekymringsfullt at mange kvinner i distriktene har et til dels uforsvarlig fødetilbud, som innebærer helserisiko for både mor og barn. I en interpellasjonsdebatt om fødetilbudet i Stortinget 22.04.08 uttalte helse- og omsorgsministeren at hun vil fremlegge en stortingsmelding om fødetilbudet. Helsetilsynets vurderinger av tilbudet ved de små fødeavdelingene er imidlertid så vidt urovekkende, at det er nødvendig at det umiddelbart iverksettes tiltak for å sikre et mer forsvarlig tilbud ved de små fødeavdelingene.

Svar:

Gjennom tilsyn påpeker Helsetilsynet avvik som må korrigeres av tjenesten. De regionale helseforetakene skal legge til rette for at de underliggende helseforetakene lærer av feil og systemsvikt. Videre er det et ledelsesansvar å sørge for at personellet har rett kompetanse, at personellet har tilgang til nødvendig utstyr, at prosedyrer foreligger og at personellet kjenner og etterlever disse, at ansvarsforhold er avklart og at samhandlingen skjer på en avklart måte. I tillegg til å lukke eventuelle avvik påpekt ved tilsyn skal de ansvarlige helseforetakene løpende vurdere kvaliteten på tjenesten.

Statens helsetilsyn har gjort en gjennomgang av tilsynserfaringer med de små fødeavdelingene og vurdert hva som er risikofaktorer for dårlig kvalitet ved disse avdelingene. Som representanten Sjøli viser til, gjelder Helsetilsynets gjennomgang de fødeavdelingene som har mindre enn 500 fødsler pr. år. Det er viktig å merke seg at flest uheldige hendelser

meldes til Helsetilsynet fra større fødeavdelinger og kvinneklinikker, det er jo også her de fleste fødslene skjer. Selv om de fleste av de påviste risikofaktorene også gjelder de større avdelingene, er de små fødeavdelingene sårbare. I arbeidet med stortingsmeldingen vil vi ha et sterkt fokus på hvordan risikofaktorene kan reduseres og kvaliteten bedres i alle fødeinstitusjoner.

Pågående tiltak

I Helsetilsynets brev av 05.05.08 uttrykkes særlig bekymring om fødeavdelingen i Narvik og fødeavdelingen på Voss. Fødeinstitusjoner som det er uttrykt bekymring om i andre sammenhenger er fødeavdelingen i Orkdal (sommerstengning) og fødestua på sykehuset i Lærdal. Jeg vil nedenfor derfor redegjøre for pågående tiltak når det gjelder de nevnte fødeinstitusjonene.

I Narvik har det, som kjent, ikke vært mulig å iverksette foretaksmøtevedtaket fra 2003 om omgjøring til forsterket fødestue på en faglig god måte. Det ble derfor i foretaksmøtet i januar i år gjort et nytt vedtak slik at befolkningen i Narvik kan sikres et fødetilbud av god kvalitet. Det pågår nå en prosess hvor man blant annet ser på samarbeidet mellom alle sykehusene i Universitetssykehuset Nord-Norge HF. Prosessen er forankret i følgende vedtak:

"Foretaksmøtet forutsetter at Helse Nord RHF gjennomfører prosess med involvering av brukere, ansatte og lokalt folkevalgte i arbeidet med framtidig struktur for fødselsomsorgen i Universitetssykehuset Nord-Norge HF før det fattes endelig beslutning om eventuell oppheving av vedtaket av 19. juni 2003".

Når det gjelder fødeavdelingen på Voss har Helse Vest RHF redegjort for at Helse Bergen HF allerede har satt i gang en prosess for å avklare situasjonen. Det ble avholdt et møte 13. mai hvor det ble lagt føringer for videre prosess, mål og tiltak. Innen utgangen av mai skal samhandlingsreglene mellom de berørte parter avklares, og den gjeldende samhandlingsavtalen mellom Kvinneklinikken på Haukeland universitetssykehus og Voss sykehus skal revideres. Fra juni 2008 skal en ny avtale være på plass.

Det skal, som kjent, være en større evaluering av omstillingstiltakene ved fødeavdelingen på St. Olavs hospital HF i midten av mai. Her vil kapasiteten ved St. Olavs hospital ses i sammenheng med den planlagte sommerstengningen i Orkdal. Enheten ved St. Olavs hospital som pr. nå er stengt natt/helg, kan

gjenåpnes ved behov. Det er tett dialog med Helse Midt-Norge i denne saken.

Som ledd i oppfølgingen av bekymringsmeldingen fra det forrige Nasjonalt råd for fødselsomsorg om fødestua i Lærdal, er det sendt brev til Helse Vest RHF (brev av 28.03.08). Helse Vest er bedt om en redegjørelse og vurdering av fødetilbudet i indre Sogn. Helse Vest er bedt om at redegjørelsen omfatter tilbudet ved og samarbeidet mellom de aktuelle fødeinstitusjoner som mottar fødende fra området, herunder fødestua ved sykehuset i Lærdal, men også samarbeidet mellom fødeinstitusjonene og kommunene i indre

Sogn om svangerskapsomsorg, følgetjeneste og oppfølging etter fødsel.

Helsetilsynet har i rapporten trukket frem noen risikofaktorer som gjør de små fødeavdelingene særlig sårbare. Hvordan kvaliteten skal sikres vil, som nevnt, bli et sentralt tema i stortingsmeldingen. Jeg vil imidlertid også presisere at de prosesser og gjennomganger som nå skjer i de enkelte helseforetakene innenfor fødselsomsorgen, og som jeg her har vist til, er viktige for den løpende kvalitetsutvikling som må skje i helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1052

Innlevert 6. mai 2008 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 15. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Riksvei 17, Kystriksveien - er hele 650 km lang. En rekke fergestrekninger binder veien sammen. Veien binder sammen store deler av kysten i Nord-Trøndelag og Nordland fylke helt opp til nasjonalhavnen i Bodø. RV 17s betydning for bosetting og næringsliv i denne meget aktive del av Kyst-Norge, er udiskutabel.

Vil statsråden ut fra RV 17s vitale betydning for de berørte regioner, ta initiativ til å omgjøre veiens status til stamvei?»

Svar:

I forbindelse med Regjeringens arbeid med forvaltningsreformen, jf. St.meld. nr. 12 (2006-2007), vil det bli vurdert om noen øvrige riksveger bør omklassifiseres til stamveg. Framtidig status for rv 17 Kystriksvegen vil bli vurdert som en del av dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1053

Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 15. mai 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Jeg viser til Dok 8:97(2007-2008).

Kan FKD avklare om Kystverket har vært i kontakt med ulike operatører innenfor bergingsmiljøet med oppfordring om å delta i anbud for prekvalifisering til senere anbudsutlysning vedr. fjerning av kvikksølv/heving av U864, om dette ble gjort etter fristen for prekvalifisering var løpt ut samt eventuelt også når og hvordan slik eventuell kontakt har funnet sted?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Spørsmål nr. 793, datert 11.03.2008 og til Dok 8:97 (2007-2008).

Regjeringspartiene AP, SV og SP har avvist å bruke ytterligere tid til behandling av saken.

Det har derfor ikke vært mulig å få stilt spørsmål omkring det forhold som omhandles i spørsmålet på vanlig måte. På vegne av FrP ser jeg det derfor nødvendig å bruke ordningen med spørsmål til skriftlig besvarelse for å få opplyst saken bedre.

Jeg viser til bakgrunnen for saken: Vraket av ubåten U -864 ble lokalisert i 2003 og ligger på ca. 150 meters dyp ca. to nautiske mil vest for Fedje i Hordaland. Den kan inneholde så mye som 65 tonn metallisk (flytende) kvikksølv lagret på stålflasker ombord. Kystverket har tidligere innstilt på at ubåten ikke skal forsøkes hevet med sikte på å fjerne kvikksølvet fra havområdet utenfor Fedje, men at hele vraket skal innkapsles og ligge i ro på ubestemt tid.

Det ble mobilisert sterk motstand mot en slik løsning lokalt, regionalt og fra fagmiljøer. Statsråden avviste gjennom svar på skriftlige spørsmål å åpne for en ny vurdering av saken etter de reaksjonene som kom, og avviste også en bred høring for vurdering av innspillene, de metoder som tenkes anvendt og konsekvenser over tid. På bakgrunn av Dok 8: 33 2006-2007 fra stortingsrepresentantene Per Sandberg, Bård Hoksrud, Tord Lien og Arne Sortevik om fjerning av kvikksølv i vrak etter ubåt U864 ble det avholdt 2 høringer i Stortinget. På bakgrunn av de opplysningene som kom frem på høringene besluttet fiskeri- og kystministeren å gjennomføre ny faglig gjennomgang av alternativene til tildekking. Representantforslag 8:33 (2006-2007) ble behandlet i Stortinget. 15.5.2007.

Jeg viser til fiskeriministerens uttalelse i pressemelding publisert 17.4.2007: "På bakgrunn av høringer i Stortinget der flere aktører har kommet opp med nye forslag til hvordan ubåten kan heves, er det behov for mer tid til å utrede hevingsalternativet av ubåtvraket, sier fiskeri- og kystminister Helga Pedersen. Kystverket har i sin rapport til Fiskeri- og kystdepartementet vurdert flere alternativer for å eliminere forurensningen fra vraket. Kystverkets vurderinger og anbefaling er basert på fysiske undersøkelser av selve vraket og området rundt dette i 2005 og 2006, samt vurderinger innhentet fra en rekke norske og internasjonale fagmiljøer. I etterkant har imidlertid flere nye aktører kommet på banen med nye forslag til hvordan ubåten kan heves." Jeg viser til at Eide Marine Services AS (EMS) var et av flere bergingsfirma som deltok på høringen og som fremla forslag til heving og fjerning av både kvikksølv og ubåtvrak.

Det fremstår som underlig at Kystverket nå gjennomfører arbeid omkring alternativ til tildekking - en løsning Kystverket selv sterkt anbefalte og som var grunnlag for Regjeringens egen beslutning men som Regjeringen selv omgjorde - uten å forsikre seg om at sentrale aktører i bergingsmiljøet og en av de sentrale aktørene på høringen i Stortinget har fått anledning til å inngi anbud på oppdraget. Fra advokatfirma Wikborg Rein har jeg fått opplyst at Kystverket 4.12.2007 sendte påminnelse om kvalifiseringsfrist til International Salvage Union samt en annen norsk aktør, men ikke til EMS som er et av Nord-Europas

største bergingsselskap. Dette kan tyde på aktiv forskjellsbehandling av en viktig leverandør med sterk kompetanse.

Svar:

Kystverket har opplyst at utlysning for prekvalifisering til eventuell heving av U-864 ble kunngjort av Kystverket den 19. november 2007 på den norske og den europeiske basen for offentlige anskaffelser, henholdsvis Doffin og TED, i henhold til regelverket om offentlige anskaffelser. Tidsfrist for innlevering av anmodning om prekvalifisering var den 4. januar 2008 kl. 15.00. Kystverket har opplyst at de, etter den 4. januar 2008, ikke har tatt kontakt med andre hevingsaktører enn de som leverte forespørsel om prekvalifisering innen fristen.

Kystverket har videre opplyst at Eide tok kontakt med Kystverket og Det Norske Veritas den 7. januar 2008 per telefon. Eide formidlet skuffelse over ikke ha fått levert inn tilbud, og ba om mulighet for å kunne sende inn nødvendig dokumentasjon. Kystverket meddelte da Eide at man ville undersøke om det var juridisk mulighet for å få Eide med i vurderingen. Dette spørsmålet ble vurdert av Kystverket og ved ekstern juridisk vurdering. Begge vurderingene konkluderte at det ikke var mulig å få Eide med i vurderingen for prekvalifisering for konkurransen om heving, uten å bryte regelverket for offentlige anskaffelser.

Når det gjelder kontakt med og informasjon fra Kystverket til bergingsmiljøet før fristen for å melde interesse for prekvalifisering for hevingskonkurransen løp ut, har Kystverket opplyst at det ble sendt informasjon til International Salvage Union (ISU) og enkelte andre bergingsselskaper den 4. desember 2007, altså en måned før fristen. Kystverket har opplyst at dette var generell informasjon om at invitasjon til prekvalifisering for eventuell heving av U-864 var kunngjort på Doffin og TED. Denne informasjonen ble sendt pr. e-post rett i etterkant av et informasjonsmøte om anbudskonkurransen om heving den samme dagen. På dette møtet deltok bare ett firma, Sonsub AS, og det var derfor bekymring for at det internasjonale bergingsmiljøet ikke var oppmerksom på utlysingen av konkurransen om heving. Kystverket startet med å sende e-post til enkeltelskaper tilknyttet ISU, men da man ble oppmerksom på at det var mulig å sende e-post til ISU, som så videreformidlet til sine medlemmer, ble en slik e-post sendt til ISU.

I forhold til informasjon til Eide, har Kystverket opplyst at Eide deltok på et informasjonsmøte allerede den 15. november 2007 hos Det Norske Veritas – ytterligere 19 dager før informasjonsmøtet og e-post til ISU og enkeltelskaper tilknyttet ISU om kunngjøringen av konkurransen om heving. På møtet den 15. november ble det informert om konkurransen om ut-

redning av alternative hevingsmetoder. I tillegg ble det redegjort for prosessen omkring konkurransen om heving og om forholdet mellom de to konkurransene. På dette møtet fikk også samtlige deltakere tilgang til den Internett-løsningen som Det Norske Veritas etablerte for å gjøre informasjon knyttet til konkurransen om innovative løsninger tilgjengelig. Her ble bl.a. presentasjoner fra informasjonsmøtet den 4. desember 2007 om konkurransen om heving gjort tilgjengelig.

Informasjon om møtet den 15. november 2007 ble bare kunngjort på Doffin den 30. oktober 2007, gjennom kunngjøringen av konkurransen om utredning av alternative hevingsmetoder. Kystverket har opplyst at Eide registrerte seg på Doffin som interessert i denne konkurransen bare to dager senere, den 1. november 2007. På bakgrunn av dette, den informasjon som ble gitt i møtet den 15. november, samt selskapets tidligere interesse i og forslag til løsning av

utfordringene knyttet til U-864, la Kystverket til grunn at Eide både fulgte nøye med i prosessen omkring arbeidet med ubåten og var informert om den pågående utlysningen av konkurransen om heving.

Etter min vurdering er det etter dette ikke grunn til å si at Eide Marine Services AS ikke har hatt tilgang til informasjon om konkurransen om heving, i god tid før fristen for anmodning om prekvalifisering for denne konkurransen gikk ut.

Avslutningsvis vil jeg minne om at det er etablert en klagenemnd for offentlige anskaffelser – KOFA. Dersom Eide Marine Services AS anser at det i denne saken har foregått en forskjellbehandling i strid med regelverket om offentlige anskaffelser, bør spørsmålet vurderes av KOFA – som et særskilt og uavhengig organ. Fiskeri- og kystdepartementet har derfor i brev av 2. april 2008 gjort Eide Marine Services AS oppmerksom på klageadgangen til KOFA.

SPØRSMÅL NR. 1054

Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 19. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Når vil Helse-og omsorgsdepartementet fremlegge sin vurdering av spørsmålet om osteopatene skal omfattes av autorisasjonsordningen for helsepersonell?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet om osteopater bør omfattes av autorisasjonsordningen for helsepersonell har vært drøftet ved flere anledninger de senere år. Sosial-og helsedirektoratet sluttførte i januar i år en utredning om hvilke prinsipper og kriterier som bør ligge til grunn for å utvide autorisasjonsordningen til å omfatte nye grupper, herunder osteopatene.

Denne utredningen er unntatt offentlighet, men skal være oversendt Helse-og omsorgsdepartementet. Det er viktig å avklare autorisasjonsspørsmålet så raskt som mulig, både av hensyn til pasientene og yrkesutøverne.

Svar:

Som representanten viser til, oversendte Helsedirektoratet 16. januar i år en utredning av helsepersonellovens autorisasjonsordning. Utredningen knytter seg til Helse- og omsorgsdepartementets oppdrags-

dokument av 25. april 2007. Det er snakk om et omfattende utredningsoppdrag hvor en rekke problemstillinger skal vurderes, men direktoratet er ikke bedt om å vurdere hvorvidt konkrete personellgrupper bør gis autorisasjon i henhold til helsepersonelloven.

Ved gjennomgang av Helsedirektoratets utredning har imidlertid departementet sett behov for å be direktoratet om å gå dypere inn i enkelte problemstillinger. Jeg har bedt om en tilleggsutredning, og den vil foreligge i løpet av september 2008.

Basert på direktoratets utredning av januar 2008, samt tilleggsutredning som nevnt, vil departementet vurdere om helsepersonellovens autorisasjonsordning er egnet også for fremtiden, eller om ordningen bør endres, justeres eller suppleres på noe punkt. Departementet vil i den forbindelse også vurdere eventuelle søknader om autorisasjon fra nye personellgrupper eller tidligere søknader som er stilt i bero i påvente av direktoratets utredningsoppdrag.

Jeg vil på en god måte informere Stortinget om dette arbeidet og vurderingen av om nærmere bestemte personellgrupper bør gis autorisasjon eller ikke. Jeg er i den forbindelse enig med representanten i at det både for pasienter og berørte personellgrupper vil være viktig med en rask avklaring på autorisasjonsspørsmålet

SPØRSMÅL NR. 1055**Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I debatten i Stortinget 06.04.08 om endring av ferjeklassifiseringen i Kragerøskjærgården og på Randsfjorden, kom det klart frem at dep. vil redusere rammeoverføringen til de aktuelle kommunene/fylkeskommunen, dersom disse får status som riksvegferjer. Statsråden svarte ikke på spørsmålet om med hvilken hjemmel og i hvilken størrelsesorden disse tilskuddene er.

Kan det derfor bes om en spesifisering av hjemmelen, og størrelsen for det beløpet man ønsker å trekke inn, spesifisert på de enkelte kommunene/fylkeskommunene?»

Svar:

Spørsmålet om endringer i rammeoverføringene ved endringer i oppgavefordelingen mellom forvaltningsnivåene er omtalt i veileder H-2186 av februar 2007 fra Kommunal- og regionaldepartementet: Statlig styring av kommunesektoren – veileder for arbeidet med tiltak og reformer som berører kommuner og fylkeskommuner.

Veilederen er ment å være til hjelp for departementer, direktorater og statlige etater som forbereder tiltak og reformer som berører kommunesektoren. Med tiltak og reformer menes endringer i lov, forskrift og annet regelverk, endringer i oppgavefordelingen mellom forvaltningsnivåene, nye og endrede ordninger eller tilskudd, og andre økonomiske end-

ringer. I veilederens kap. 3.1 Om inntektssystemet, heter det bl.a.:

”Ved oppgave- og regelendringer som har økonomiske konsekvenser for kommunesektoren, skal kommunene tildeles eller trekkes midler i inntektssystemet i samsvar med faktiske forventede utgiftsøkninger (eller innsparinger). Når midler skal legges inn eller trekkes ut fra inntektssystemet til kommunene, bør man som hovedprinsipp ta utgangspunkt i de ressurser som er brukt på oppgaven (f.eks. sist tilgjengelige regnskapsdata i KOSTRA). Hovedprinsippet med bruk av regnskapstall gjelder både for å beregne hvor mye kommunene samlet sett skal trekkes eller tildeles (makro), og hvilket beløp den enkelte kommune/fylkeskommune skal trekkes/tildeles (mikro).”

Prinsipielt er det fylkeskommunene som har ansvaret for den lokale rutetransporten, herunder ferjer utenfor riksvegnettet. Den endelige vurderingen av størrelse på - og fordeling av beløp som skal trekkes inn ved oppgaveendringer, må tas i det ordinære statsbudsjettarbeidet.

Jeg viser for øvrig til at samlet driftstilskudd til Randsfjordferja fra Gran kommune og Oppland fylkeskommune var om lag 1,65 mill. kr i 2007. Det fylkeskommunale bidraget var kr 850 000 kr. Samlet driftstilskudd til ferjesambandet i Kragerøskjærgården fra Kragerø kommune og Telemark fylkeskommune var om lag 13,5 mill. kr i 2007. Det fylkeskommunale bidraget var 11,5 mill. kr, og var knyttet til investeringsstøtte for ny ferje og drift.

SPØRSMÅL NR. 1056**Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Skal NSBs kunder, som bl.a. er pendlere, akseptere at de må stå i lang kø for å få kjøpe kort, fordi NSB ikke bemanner stasjonene, og i tillegg måtte betale ekstragebyr hvis de ikke har fått løst enkeltbillett i automat.

Hva hvis stasjonen er stengt og man ønsker å fornye kundekort i helgene hvor de bemannede skranke-

ne mange steder er stengte, og når automaten er i ustand, skal man da også betale gebyr for å kjøpe billett av konduktøren, og mener statsråden at dette er en god måte å behandle kundene sine på?»

BEGRUNNELSE:

NSB – Regionaltrafikk. Pendlere som reiser fra flere av de store jernbanestasjonene, spesielt i Oslo,

opplever store problemer i rushtiden med å få billetter både i billettautomatene og i de manuelle skranke- ne. Dette medfører at man blir pålagt et ekstrasgebyr når man må kjøpe billetten direkte på toget.

Flere togpassasjerer har tatt kontakt og vist til at dersom man må ta toget i tidsrommet fra 7.30 – 8.30 mellom blant annet Asker og Oslo, er det her sjelden man får sitteplass. Det er stor pågang av reisende. Dette fører også til at ønsker man å kjøpe kort (klippe- kort/ukekort/ månedskort om morgenen), kan det være lange køer i billettluken, da spesielt første man- dag i måneden.

Dersom man ikke har tid til å stå lenge i kø for kjøp av kort, vil man fra 5. mai bli avkrevet gebyr på NOK 20,- for kjøp av billett på toget (og man får bare kjøpt enkeltbillett). Her skal det ifølge mange kunder også ha blitt gitt beskjed om at det skal vises nullto- leranse fra konduktørene, denne beskjeden skal komme fra øverste hold i NSB.

Hvis gebyret ikke betales, blir man angivelig kas- tet av på neste stasjon. Det har kommet sterke reak- sjoner også fra flere av de funksjonshemmedes repre- sentanter, som reagerer sterkt på måten de nye regle- ne følges opp. For et selskap som i lang tid har slitt med sitt omdømme, kan ikke dette være positivt.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at det er sentralt at NSB viser evne til å håndtere sine kunder på en så god og effektiv måte som mulig. Som representanten Hoksrud er inne på er dette viktig både i forhold til kundetilfredshet og selskapets generelle omdømme.

Det vil likevel være slik at det til enkelte tider av døgnet og ved månedsskiftene vil kunne oppstå kø ved kjøp av billetter eller kort. Dette vil naturlig nok ikke være til å unngå, da selskapet ikke kan legge opp til en permanent bemanning som er dimensjonert i forhold til de mest hektiske periodene.

Representanten Hoksrud stiller ulike spørsmål vedrørende NSBs innføring av et gebyr på 20 kroner ved kjøp av billett om bord. NSB informerte departe- mentet i brev av 17. mars 2008 om at dette tiltaket ville bli iverksatt. Hensikten med å innføre ombord- tillegget er for å få flest mulig til å kjøpe billett før de går på toget. Formålet med dette er å effektivisere driften, slik at ressurser frigjøres til å utvikle et best mulig tilbud til kundene. En slik omlegging har vært gjennomført også av andre kollektivselskap. Tilleg- get gjelder ikke for reiser fra stasjoner og holdeplas- ser der man ikke kan få kjøpt billett på forhånd (skranke, automat osv). I dette ligger også at i de til- feller automaten er i ustand, vil tillegget ikke bli krevd inn.

På en del avganger har det i lengre tid vært så mange som kjøper billett om bord at det har vært van- skelig for konduktøren å ivareta alle sine oppgaver. Relativt mange kunder får ikke betalt for sin reise, si- den konduktøren ikke rekker gjennom toget før kun- dene går av toget. En slik situasjon er ikke rettferdig for de kundene som har betalt for sin billett, samtidig som dette ikke er god økonomi for NSB. Dersom man måtte øke bemanningen om bord for å kunne ek- spedere flere som ønsket å kjøpe billetter der, ville det medføre en kostnadsøkning som igjen ville måtte gjenspeile seg i økte billettpriser. Ordningen med ombordtillegget er derfor et forsøk på å dreie billett- kjøpene mot salgskanaler med lavere kostnader.

NSB har opplyst om at før selskapet valgte løs- ningen med et ombordtillegg, ble det vurdert andre alternativer, blant annet i stedet å gi rabatt ved kjøp på automat. Dette ble forkastet fordi en slik løsning ikke kunne aksepteres innenfor takstamarbeidet i Akershus pga. konkurransevridning mellom trans- portmidlene. Det er i Akershus at problemet med ful- le tog og salg om bord i togene er størst, men det er lignende situasjoner rundt alle de største byene. En løsning med forskjellige varianter rundt om i landet vil være vanskelig å kommunisere. Rabatt for kjøp fra automat ville for øvrig kunne oppfattes som dis- kriminerende for reisende fra små stasjoner som ikke har automat.

Jeg forstår at mange mener at ordningen er min- dre kundevennlig og at tiltaket blant passasjerene kan oppfattes som til dels negativt. Jeg mener likevel at ulempene for den enkelte ved å kjøpe billetten på for- hånd der dette er praktisk mulig, ikke er større enn at ordningen alt i alt er en hensiktsmessig løsning og bør kunne aksepteres.

NSB har i motsetning til de signaler representan- ten Hoksrud viser til, informert departementet om at personalet er instruert til å utvise skjønn overfor de reisende. Det vil heller ikke bli krevd inn tillegg over- for dem som ikke kan kjøpe billett fra automat, for eksempel på grunn av nedsatt funksjonsevne, samt passasjerer med overgangs- og skjøtebilletter. Jeg mener disse unntakene er positive og kan bidra til å gjøre at ordningen oppfattes som rettferdig, og jeg forutsetter at NSB følger opp det de har informert om.

Avslutningsvis vil jeg vise til at det i SDs svar- brev til NSB av 8. mai 2008 legges det til grunn at de direkte og indirekte virkningene av tiltaket, f.eks. høyere trafikkinntekter og frigjort arbeidskapasitet for ombordpersonalet, skal tilbakeføres til togtilbu- det på en slik måte at det kommer togpassasjerene til gode.

SPØRSMÅL NR. 1057**Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad****Besvart 23. mai 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«I Mjøsas nedslagsfelt er det om lag 50 pst. mer snø enn normalt i år. Under 1000 m.o.h. er grunnvannsnivået høyere enn normalt og lagringskapasiteten er liten.

I hvilken utstrekning har myndighetene, GLB Glommens og Laagens Brukseierforening og NVE tatt hensyn til at vi muligens står foran en storflom, og hvem har ansvaret?»

BEGRUNNELSE:

På GLBs (Glommens og Laagens Brukseierforening) hjemmeside opplyses det at det er over 50 pst. mer snø i år enn ett normal år. Vannføringer i tilførselselvene til Mjøsa er økende. Mye regn i snøsmelteperioden kan føre til stor flom, selv i områder med lite eller ingen snø. I flere elver og innsjøer i Sør-Norge mener NVE at sannsynligheten er stor for at det kan bli mer enn 5-årsflom (flommer som gjentar seg i gjennomsnitt hvert femte år). De store innsjøene er spesielt utsatt. I Mjøsa gir flere scenarier vannstander over 10 års gjentakintervall. Under 1000 m.o.h. er grunnvannsnivået høyere enn normalt. Lagringskapasiteten for nedbør og smeltevann er dermed liten. I regulerte vassdrag kan reguleringene i noen grad bidra til å dempe en eventuell flom. Regulantene har et ansvar for å regulere aktivt for å redusere flomfaren. Det betyr at de må vurdere tiltak som kan redusere flomtoppen.

Svar:

Det er betydelig mer snø enn normalt i fjellområdene i Sør-Norge. Det er derfor sannsynlighet for større flom enn normalt i vassdrag som drenerer disse fjellområdene. Utfallsrommet er svært stort, og situasjonen følges kontinuerlig fra Norges vassdrags- og

energidirektorat (NVE) i samarbeid med Meteorologisk Institutt og vassdragsregulantene.

De overordnede prinsippene om ansvar, nærhet og likhet ligger til grunn for alt nasjonalt sikkerhets- og beredskapsarbeid. Kommunene er ansvarlig for å sikre innbyggere mot naturfarer etter naturskadeloven og plan og bygningsloven. En rekke beredskapsoppgaver i forbindelse med en flom vil ligge til kommunene.

Nødetatene brann, helse og politi og redningstjenesten har fullmakter til å iverksette akutte tiltak når liv og helse er truet. Sivildforsvaret er statens forsterkningsressurs, som bistår nød- og redningsetatene ved større ulykker og hendelser. Ved flom kan fylkesmannen få en rolle som varslings- og rapporteringsformidler, bistandsyter og samordner, og som bindeledd mellom sentrale og lokale myndigheter.

Olje- og energidepartementet har delegert til NVE ansvaret for å varsle flom, og informere sentrale aktører med et beredskapsansvar. Vassdragsregulantene, deriblant Glommens og Laagens Brukseierforening (GLB), er forpliktet til å manøvrere for å unngå flomskade. Dersom dette ikke tilstrekkelig, kan NVE pålegge regulantene å treffe ytterligere tiltak for å redusere skade. NVE har også kompetanse til å pålegge andre tiltak langs vassdragene i faresituasjoner for å redusere de samlede skadene.

NVE sender ut nødvendige flomvarsler og meldinger. NVE har nær kontakt med fylkesmenn og regulantene i flomutsatte vassdrag, og vurderer mulige tiltak fortløpende. Så vil jeg legge til at jeg følger utviklingen nøye selv. Jeg har nylig hatt en grundig gjennomgang av prognoser, beredskap og ansvarsfordeling med NVE og jeg vil sørge for hypprige oppdateringer mellom departementet og NVE på eget måte utover våren.

SPØRSMÅL NR. 1058**Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 15. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hva er årsaken til at T-forbindelsen nok en gang er forsinket, og når kan Stortinget forvente å få denne til behandling?»

BEGRUNNELSE:

T-forbindelsen mellom kommunene Haugesund, Karmøy og Tysvær er et særdeles viktig vei- og tunnelprosjekt som vil sørge for en stor forbedring av trafikkavviklingen på Haugalandet. Prosjektet er solid forankret lokalt både hos myndigheter, næringsliv og befolkning.

Prosjektet er blitt forsinket en rekke ganger av ulike årsaker. Det var likevel gitt signaler om at Stortinget skulle få saken til behandling i vårsesjonen. Saken er i skrivende stund ikke kommet til Stortinget.

Svar:

Jeg vil vise til mitt svar datert 16. januar 2008 på spørsmål nr. 439 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten. I dette svaret orienterte jeg om at det er gjennomført en ekstern kvalitetssikring av prosjektet og at på bakgrunn av det som kom fram under dette arbeidet var prosjektet ikke fullfinansiert.

Arbeidet med å fastlegge forutsetningene for finansieringsplanen har siden pågått, bl.a. gjennom vedtak fattet av Karmøy kommune 7. april 2008 og av Rogaland fylkeskommune 22. april 2008. Jeg kan forsikre om at det arbeides intenst med å få saken lagt fram for Stortinget så snart som mulig.

Vedlegg til svar:

<http://epos.stortinget.no/SpmDetalj.aspx?id=38948>

SPØRSMÅL NR. 1059**Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal****Besvart 16. mai 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Barnevernet har ansvar for alle barn som oppholder seg i Norge.

Hva vil statsråden gjøre for å bidra til en løsning i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Ingen barn skal måtte bo i kirkeasyl i Norge. 12 år gamle Tanja fra Russland har vært i Norge i 8 år og har fått avslag på sin søknad om opphold. Ifølge Stavanger Aftenblad er dette en barnefordelingssak. Like fullt er det et overgrep mot barn å la dem leve i årevis i en uavklart situasjon. Utlendingsloven sier at barns tilknytning til riket skal tillegges vekt ved avgjørelse om opphold. Barnevernloven sier at samfunnet plikter å gripe inn dersom et barn opplever omsorgssvikt. Tanjas situasjon oppleves i dag som uholdbar og hun har gått i kirkeasyl.

Svar:

Før jeg omtaler ansvaret for barnevernet, er det viktig å peke på at det er utlendingslovgivningen og de myndigheter som administrerer denne, som avgjør om barn skal få ha opphold i landet. Dette innebærer at dersom det er truffet et vedtak om at foreldrene skal utvises fra landet, og dette vedtaket også omfatter barnet, må et eventuelt vedtak truffet av barnevernmyndighetene vike. I avgjørelsen etter utlendingsloven er imidlertid barnets beste et viktig hensyn. Dette innebærer at de momenter som legges til grunn for vedtak etter barnevernloven, også vil være momenter av stor betydning for vedtak etter utlendingsloven.

Etter barneloven står foreldrene fritt til å inngå avtale om foreldreansvar og barnets bosted. Dersom foreldrene har delt foreldreansvar og den ene forelderen flytter til Norge, har barnet rett til oppholdstillatelse for å bo sammen med forelderen her, med mindre hensynet til barnets beste taler i mot det. Som ho-

vedregel må den andre forelderens samtykke til at barnet flytter hit. Adgangen til å gjøre unntak fra vilkåret om samtykke, praktiseres strengt. Forelderens som bor i utlandet har ikke rett til å få oppholdstillatelse i Norge på grunnlag av samvær med barnet. Vedkommende har bare rett til oppholdstillatelse her som familiemedlem, dersom han/hun er gift med barnets andre forelder og partene skal bo sammen her. Norske domstolars kompetanse til å behandle disse spørsmålene når en eller begge foreldrene har tilknytning til utlandet, går fram av barneloven § 82. Etter § 82 første ledd bokstavene a) og b) kan saken behandles av domstolen dersom henholdsvis saksøkte eller barnet er bosatt i Norge. I situasjoner hvor barnet uberettiget er tatt med til Norge av en av foreldrene og det er etablert en situasjon som har vart over tid, vil det være opp til domstolene å ta stilling til om de har myndighet til å behandle saken.

Lov om barneverntjenester gjelder for alle barn som oppholder seg her i landet. Loven gjelder uavhengig av om barnet har lovlig opphold eller ikke. Oppgave- og ansvarsfordelingen etter barnevernloven er slik at det er barneverntjenesten i den kommunen barnet oppholder seg som har ansvaret for å yte nødvendig hjelp, herunder iverksette tiltak for barnet. Fylkesmannen plikter å føre særlig tilsyn med barnevernvirksomheten i de enkelte kommuner. Som bar-

ne- og likestillingsminister kan jeg derfor ikke gå inn i den konkrete saken, men jeg vil uttale meg generelt i forhold til anvendelsen av barnevernloven overfor barn som oppholder seg i kirkeasyl.

Barneverntjenesten skal sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Alene det faktum at et barn er i kirkeasyl, utløser i seg selv ikke noen plikt for barneverntjenesten til å gå inn med tiltak. Barnets behov for hjelp må vurderes konkret.

Omsorgsovertakelse etter barnevernloven vil sjelden være aktuelt å foreta i forhold til barnefamilier uten lovlig opphold. Derimot vil barneverntjenesten ha plikt til å gripe inn med midlertidige tiltak i akutsituasjoner dersom barneverntjenesten får opplysninger om alvorlige forhold, og det er fare for at barnet vil bli vesentlig skadelidende.

Hjelpetiltak etter barnevernloven overfor barnet og familien settes inn når barnet har særlig behov for det. Når det gjelder barn i kirkeasyl, kan det unntaksvis oppstå slike situasjoner hvor frivillige hjelpetiltak kan være aktuelt å sette inn.

I den konkrete saken, har jeg full tillit til at barneverntjenesten i den kommunen barnet oppholder seg, vil behandle eventuelle henvendelser vedrørende barnet på en god og hensiktsmessig måte.

SPØRSMÅL NR. 1060

Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 13. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I hvilken grad har det noen gang blitt vurdert å bruke norske utenriksstasjoner/ambassader, til å innhente informasjon, tips og råd om potensielle eidsinvesteringer, aksjeinvesteringer og tilsvarende investeringer for Statens Pensjonsfond - Utland?»

BEGRUNNELSE:

Forvaltningen av Statens Pensjonsfond - Utland, blir fortløpende vurdert og drøftet i forskjellige fora. Temaet er om dagens praksis kan endres slik at man oppnår høyere avkastning.

Norge er en nasjon med ambassader spredt ut over hele verden. Undertegnede er kjent med at andre nasjoner er flinkere enn Norge når det gjelder å tilrettelegge og gi informasjon til egne lands private sel-

skaper, hvis de ønsker å drive handel eller investere i det landet ambassaden er.

For noen uker siden var finanskomiteen i Brasil og Argentina, og undertegnede møtte flere norske finansfolk, som var bosatt i landet, som drev finans- og investeringsselskap som bl.a. hjalp norske private investorer med rådgivning om gode investeringsprospekter.

Disse har aldri blitt forespurt om tilsvarende fra Statens Pensjonsfond - Utland sine forvaltere.

Undertegnede ville tro at Norge med mange ambassader, også har veldig gode nettverk innen finansverdenen og daglig følger med på finans- og næringslivsnyheter, og således får unik kunnskap om innovasjonsvirksomheten i det landet de er representert.

Statens Pensjonsfond - Utland vil således kunne bruke det som ekstra kunnskap i den vurdering som

gjøres av forvalterne av Statens Pensjonsfond - Utland.

I likhet med norske ambassader og konsulater, så er også Innovasjon Norge representert i en rekke land. Det kunne således også vært interessant å få en vurdering om Innovasjon Norge i fremtiden kan bidra med tilsvarende - og om det tidligere har blitt gjort en vurdering om dette.

Svar:

Finansdepartementet er i pensjonsfondsloven gitt i oppgave å forvalte Statens Pensjonsfond - Utland. Departementet fastsetter Pensjonsfondets overordnede investeringsstrategi, prinsippene for etikk og eierskapsutøvelse og følger opp den operative forvaltningen. Det er bred politisk oppslutning om at fondet skal forvaltes med sikte på å oppnå høyest mulig avkastning innenfor moderat risiko, slik at også framtidige generasjoner kan få mest mulig nytte av formuen. I st.meld. nr. 16 (2007-2008) er det gjort rede for departementets arbeid med å videreutvikle fondets investeringsstrategi i tråd med denne målsettingen.

Det er Norges Bank som har fått i oppgave å gjennomføre den operative forvaltningen av Statens pensjonsfond – Utland. Norges Bank skal i forvalt-

ningen av fondets kapital søke å oppnå høyest mulig avkastning på plasseringene innenfor plasseringsrammene som departementet har fastsatt.

Som forvalter av et av verdens største fond opplever ikke Norges Bank at det er mangel på informasjon, tips og råd om potensielle investeringer. Norges Bank har siden fondet ble opprettet bygget opp en profesjonell forvaltningsorganisasjon med egne kontorer i Oslo, London, New York og Shanghai.

I tillegg konkurrerer verdens beste forvaltere om å få forvalte penger på vegne av banken. Ved utgangen av 2007 hadde banken gitt slike oppdrag til 47 ulike eksterne forvaltere som til sammen hadde 92 ulike forvaltningsoppdrag. Sammen med de forvaltningsoppdragene som er gitt til bankens interne forvaltere gir dette tilgang til spesialisert kompetanse innenfor mange områder. Både de interne og de eksterne forvalterne av fondets kapital har sterk interesse av å oppsøke informasjon, tips og råd om potensielle investeringer innenfor sine områder.

På denne bakgrunn finner jeg det lite sannsynlig at avkastningen av Statens pensjonsfond vil kunne bedres ytterligere ved at Norges Bank bruker norske utenriksstasjoner/ambassader til å innhente informasjon.

SPØRSMÅL NR. 1061

Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 22. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Barn med nedsatt hørsel får for lite hjelp og oppfølging, ikke minst gjelder dette i skolen. Foreldre melder om at mangel på tilrettelegging lokalt gir barn med nedsatt hørsel store helseproblemer og gjør dem handikappet. Habilitering tilrettelegges ulikt fra sted til sted. Svært mange barn får ikke den hjelpen de trenger i skolen, til tross for vedtak om spesialundervisning.

Hva vil statsråden gjøre for å bedre habilitering/rehabilitering for barn med nedsatt hørsel?»

BEGRUNNELSE:

En masteroppgave viser at 3 av 4 hørselshemmede ikke har tilfredsstillende undervisning. En mor sier at mange lærere tror at barn med nedsatt hørsel hører normalt når teleslynge brukes, og at de derfor ofte underviser barna som 100 pst. hørende. Hun sier

videre at "selv undervisningen må legges til rette: begrepsrettet undervisning, språkopplæring, spesiell opplæring i norsk og stor fokus på tilrettelagt undervisning i engelsk."

Barn med nedsatt hørsel er, dersom de ikke får nødvendig hjelp, en risikogruppe hva gjelder psykiske helseproblemer. Det å ikke mestre hverdagen fordi deres hørselstap ikke blir tatt på alvor i de sammenhenger der det offentlige har ansvar for tilrettelegging, kan for mange bli svært vanskelig.

Svar:

Helsetjenestens ansvar for habilitering av barn med nedsatt hørsel ligger både i kommunene og i spesialisthelsetjenesten. I forskrift om habilitering og rehabilitering beskrives helsetjenestens ansvar for habilitering nærmere. Forskriften gjelder for habiliterings- og rehabiliteringstjenester som tilbys og ytes

etter kommunehelsetjenesteloven og spesialisthelsetjenesteloven.

Kommunen skal i henhold til forskriften sørge for at alle som bor eller oppholder seg i kommunen, tilbys nødvendig utredning og oppfølging ved behov for habilitering og rehabilitering. Videre skal de regionale helseforetakene sørge for nødvendig habilitering og rehabilitering i spesialisthelsetjenesten i og utenfor institusjon (forskriften § 12).

Det er viktig å oppdage barn som har nedsatt hørsel tidlig for å bidra til at språkutviklingen blir best mulig. De regionale helseforetakene er gjennom oppdragsdokumentet for 2008 pålagt å innføre hørselsscreening av nyfødte ved landets fødeinstitusjoner i tråd med Nasjonale faglige retningslinjer for syn, hørsel og språk hos barn fra Helsedirektoratet (IS-1235). Barn med nedsatt hørsel blir undersøkt videre og behandlet i spesialisthelsetjenesten, for eksempel ved tilpasning av høreapparat eller ved innsetting av cochlea-implantat.

Det kan også nevnes i denne forbindelse at Helsedirektoratet i tildelingsbrevet for 2008 har fått i oppdrag å lage en handlingsplan for habilitering av barn og unge.

Hoveddelen av den habilitering disse barna trenger vil imidlertid være opplæring som ligger under utdanningssektorens ansvarsområde. Her kan det opplyses følgende:

Elever som ikke får tilstrekkelig utbytte av den ordinære opplæringen har rett til spesialundervisning, jf. opplæringsloven § 5-1. Elever som har nedsatt hørsel og som har behov for særskilt tilpasset opplæring omfattes av denne bestemmelsen. Spesialundervisningen skal gi eleven et forsvarlig utbytte av den samlede opplæringen. Spesialundervisning kan blant annet innebære ekstra personalressurser eller særskilt utstyr.

Opplæringsloven inneholder også andre spesielle bestemmelser for elever med særskilt opplæringsbehov. Hørselshemmede elever er gitt særskilte rettigheter i § 2-6. Etter bestemmelsen har barn i grunnskolealder rett til opplæring i og på tegnspråk når eleven har tegnspråk som førstespråk. Elever som får opplæring etter § 2-6 har i likhet med alle andre elever også rett til spesialundervisning.

Kunnskapsdepartementet har i ot.prp. nr. 40 (2007-2008) foreslått å utvide retten til tegnspråk-

opplæring for elever i grunnskolen ved at loven åpner for at flere barn gis rett til opplæring i og på tegnspråk. Forslaget går ut på at loven blir endret slik at elever som etter sakkyndig vurdering har behov for å få grunnskoleopplæringen i og på tegnspråk, får en slik rett.

Retten til en tilpasset arbeidsplass er særlig aktuell for funksjonshemmede elever, jf. opplæringsloven § 9a-2 tredje ledd første punktum. Bestemmelsen gir alle elever rett til en individuelt tilpasset arbeidsplass, men vil ha særlig betydning for elever som på grunn av funksjonshemninger trenger en arbeidsplass som er tilpasset de særlige behovene den enkelte elev har. Eleven kan for eksempel ha rett til særskilt utformet undervisningsrom og inventar eller til særskilt tilpasset datautstyr. Elever som har problemer med hørselen, bør plasseres slik at de får best mulig utbytte av undervisningen.

For øvrig skal skolen innredes slik at det blir tatt hensyn til elever med funksjonshemninger, jf. opplæringsloven § 9a-2 tredje ledd andre punktum. Skolen må innrettes slik at disse elevene ikke møter funksjonshemmende barrierer i noen del av skolemiljøet. Bestemmelsen gjelder for de aktuelle elevene ved skolen og gjelder alle typer funksjonshemninger. Elever med funksjonshemninger skal kunne fungere i skolemiljøet uten at dette setter unødige grenser for læringen og livsutfoldelsen.

Det er kommunen som har ansvaret for å gi barn grunnskoleopplæring og spesialundervisning. For å sikre at elevene får nytte godt av rettighetene er det gitt detaljerte regler om saksbehandlingen. Vedtak om spesialundervisning skal alltid bygge på en sakkyndig vurdering fra pedagogisk-psykologisk tjeneste. Pedagogisk-psykologisk tjeneste skal også hjelpe skolene med å utvikle kompetanse og organisasjon slik at opplæringen for elever med særskilte behov blir best mulig.

Alle kommuner kan søke statlig spesialpedagogisk støttesystem (Statped) om veiledning og kurs, slik at kommunen kan ivareta sitt ansvar for barn med særskilte behov, herunder oppfølging av barn med nedsatt hørsel. Statpeds oppgaver og organisering og kommunesektorens behov for veiledning og støtte blir nå vurdert av "Utvalget for bedre læring for barn, unge og voksne med særskilte behov" (Midtlyngutvalget). Utvalgets rapport skal foreligge 1. juli 2009.

SPØRSMÅL NR. 1062**Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Til tross for nye gassferger er det til tider fortsatt utfordringer når det gjelder trafikkavvikling og kø på ferjesambandet Arsvågen-Mortavika. Nylig var det 4 - 5 timers ventekø for å bli fraktet sørover Boknafjorden. Næringslivet etterlyser nå gode forutsigbare rutiner for å følge opp trafikk og kø, og tiltak når det gjelder kapasitet.

Hva vil statsråden foreta seg når det gjelder trafikkproblemene i Boknafjordsambandet?»

BEGRUNNELSE:

NHO Rogaland har lenge argumentert for at noe må gjøres for å bedre trafikkavviklingen i Boknafjordsambandet. I 2006 var det en oversitting på hele 12 pst. Stortingets norm er maks. to pst. Nye gassferger bedret situasjonen i 2007, men næringslivet frykter at gleden kan bli kortvarig i lys av kraftig forventet økning i trafikken de nærmeste årene. Allerede nå ser vi faretruende tegn. Det var nylig hele 4-5 timers ventekø for å bli fraktet sørover Boknafjorden.

Dette er uholdbart. Næringslivet i Rogaland, som nå opplever en sterk høykonjunktur, må ikke holdes vesentlig tilbake på grunn av store flaskehalser i infrastrukturen. NHO oppgir at logistikkostnadene er om lag 50 pst. høyere enn for sammenliknbare bransjer i Europa.

Når det gjelder Arsvågen-Mortavika etterlyser NHO gode og forutsigbare rutiner for å følge opp trafikk og kø, og tiltak når det gjelder ferjesambandets kapasitet.

Svar:

Det er registrert stor trafikkvekst i riksvegferjesambandet Mortavika-Arsvågen i 2006 og 2007. Dette skyldes blant annet at bompenger for finansiering av Rennfast falt bort i juli 2006. Trafikkveksten etter bortfall av bompenger var siste halvår 2006 på 13,5 pst. I 2007 var trafikkveksten i ferjesambandet på 22 pst. målt i personbilenheter. Erfaringer viser at økt kapasitet i sambandet og bortfall av bompenger medfører en engangs trafikkvekst. Jeg forventer ikke at den framtidige trafikkveksten i sambandet vil bli i samme størrelsesorden som i 2006 og 2007.

Etter oppstart med to gassferger i 2007 har gjenstående kjøretøy i prosent av total trafikk blitt redusert fra 11,2 % i 2006 til 1,3 % i 2007. Tallet for gjenstående biler i 2007 ligger innenfor den standard på 2 % for denne type ferjesamband som ble foreslått i Nasjonal transportplan 2006-2015, og som Stortinget sluttet seg til.

På lik linje med det øvrige riksvegnettet viser trafikkstatistikken at det er køproblemer i sambandet knyttet til helgetrafikk, dvs. fredag ettermiddag nordover og søndag ettermiddag/kveld sørover. Den nevnte hendelsen med 4 – 5 timers ventetid var knyttet til trafikkavviklingen en søndag ettermiddag og kveld etter en langhelg med stor trafikk sørover. Trafikkstatistikken viser at det er svært få gjenstående kjøretøy på hverdager, slik at næringstrafikken som regel ikke har problemer med å komme med på ferjene.

Statens vegvesen følger med på trafikkutviklingen i sambandet, og vil til en hver tid vurdere eventuelle tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1063**Innlevert 7. mai 2008 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 15. mai 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Masterstudiet i manuellterapi ved Universitetet i Bergen vurderes lagt ned etter 7 års drift. Signalene fra det medisinske fakultetet går ut på at studiet ikke vil få midler til å fortsette. Studietilbudet er det eneste

i Norge som kvalifiserer fysioterapeuter til å praktisere som manuellterapeut for pasienter med muskel- og skjelettplager.

Hvordan kan statsråden sikre at masterstudiet i manuellterapi ikke legges ned?»

BEGRUNNELSE:

Det er mange pasientgrupper, ikke minst kronisk syke, som i dag har stort behov for behandling hos manuellterapeuter. I en utredning fra Sosial- og helsedirektoratet fra 2006, påpekes at manuellterapiutdanningen ved UiB forsyner samfunnet med nødvendig kompetanse og ivaretar forskningsbehov innen dette området. Et velfungerende undervisnings- og forskningsmiljø er bygget opp ved UiB.

Manuellterapeuter arbeider med utredning og behandling av personer med muskel- og skjelettplager, en pasientgruppe som representerer ca 50 pst. av totalt sykefravær og 1/3 av dem som blir uføretrygdet. Manuellterapeuter vurderes som en viktig ressurs i arbeidet med å redusere det samlede sykefraværet i Norge. I sykefraværarbeidet generelt, i arbeidet knyttet til avtalen om inkluderende arbeidsliv, og i NAV-reformen, er manuellterapeutenes rolle blitt forsterket.

Manuellterapeuter fikk i forskrift til folketrygdløven § 8-7, 2005-12-21 nr. 1668 rett til å dokumentere arbeidsuførhet og rett til å henvise videre (til legespesialist, røntgen og fysioterapi).

I desember 2007 søkte Det medisinske fakultet ved UiB om ekstern støtte fra Sosial- og helsedirektoratet for å drive studietilbudet videre, noe som ble avslått.

Etter det jeg har fått vite står studiet nå i fare for å bli nedlagt. Det er styret ved Det medisinske fakultet som tar den formelle beslutningen.

Med en nylaget rehabiliteringsstrategi fra Regjeringen, og med et stort behov for det behandlingstilbudet manuellterapeuter gir, er det nødvendig å sikre at utdanningen fortsetter. Det er også viktig å videreføre et av de få forsknings- og fagmiljøene vi har innen dette feltet.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra representanten Laila Dævøy om master studiet i manuell terapi ved Universitetet i Bergen. I forståelse med Stortinget er saken overført fra helse- og omsorgsministeren.

Masterstudiet i manuell terapi ble opprettet som et prøveprosjekt ved Universitetet i Bergen i 2001 finansiert med midler fra fondene til Norsk Fysioterapeutforbund. Studiet ble formelt opprettet i 2004 med finansiering over rammen til universitetet. Det framgikk av vedtak i fakultetsstyret den gangen at det måtte arbeides videre for å sikre ressursgrunnlaget før studiet kunne igangsettes som et permanent studietilbud. Dette har etter det jeg har oppfattet ennå ikke lyktes fullt ut. Universitetet vurderer derfor nå om det er mulig å foreta et nytt opptak i januar 2009. Det er opplyst at saken skal behandles av styret om kort tid.

En endelig avgjørelse er ennå ikke tatt. Jeg legger til grunn at universitetet finner en løsning berørte parter vil være tjent med innenfor de gitte budsjett-rammer.

SPØRSMÅL NR. 1064

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 14. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke saksområder bør gi rett til fritt rettsråd og fri sakførsel, og hvordan vil justisministeren søke å finansiere en utvidelse av lovens virkeområde?»

BEGRUNNELSE:

Justisministeren har varslet en stortingsmelding om rettshjelp i løpet av året.

Stortinget har anmodet om en gjennomgang av rettshjelpordningen. Anmodningen er bl.a. gitt som en merknad i Budsjett-innst. S. nr. 4 (2004-2005) på side 58. Merknaden lyder:

"Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti, ber de-

partementet foreta en gjennomgang av hele rettshjelpsordningen med sikte på å bedre rettshjelpstilbudet. Det er særlig ønskelig at man vurderer egenandelsbetalingen opp mot den finske modellen for betaling av egenandel."

Også Arbeiderpartiet og SV ba i opposisjon i forrige periode om en gjennomgang av rettshjelpordningen. Deres forslag under behandlingen av Innst.O.nr.43 (2004-2005), lyder:

"Stortinget ber Regjeringen legge fram en egen sak om fri rettshjelp i 2005, med sikte på å utvide det saklige dekningsområdet og favne en større del av befolkningen. Den finske modellen vurderes særskilt."

I Regjeringens Soria-Moria-erklæring er det på side 69 uttalt:

"Rettskjøpsordningen skal gjennomgås og forbedres."

Både Stortingets anmodninger og Soria-Moria-erklæringen legger sterke føringer for arbeidet med den nye stortingsmeldingen. Hovedbudskapet er at rettskjøpsordningen skal forbedres. I den forbindelse er Finland nevnt som et eksempel på et foregangsland.

Venstre er kjent med hovedtrekkene i den finske ordningen, og mener det er flere elementer ved den finske modellen som også bør vurderes gjennomført i Norge. At flere får tilgang på fri rettskjøp, samtidig som alle rettsområder er omfattet av ordningen, er elementer Venstre mener bør vurderes innført i Norge.

Gjennom Advokatforeningen, Gatejuristen og Juss-Buss er Venstre gjort kjent med flere mangler ved dagens ordning.

Helse-, sosial- og trygdesakene gir i utgangspunktet ikke rett til fritt rettsråd. Dette bør vurderes innlemmet som saksområder i en ny ordning. Rettsområdene er for det første av stor betydning for den enkelte, samtidig som det viser seg at det offentlige veiledningsplikt ofte ikke fungerer etter hensikten. Dette bekreftes i undersøkelsen gjennomført av DIFI på vegne av Justisdepartementet.

Svar:

Som representanten Dørum er kjent med, ønsker regjeringen å legge frem en ny stortingsmelding om offentlig rettskjøp innen utgangen av 2008. Det er

derfor for tidlig for meg å angi konkret hvordan det saklige dekningsområdet for rettskjøp skal være i fremtiden og hvordan en eventuell utvidelse skal finansieres.

Jeg vil imidlertid orientere nærmere om det arbeidet som gjøres med stortingsmeldingen.

Som representanten Dørum nevner, er det lagt føringer for arbeidet med stortingsmeldingen både av Stortinget og i Soria-Moria-erklæringen. For å møtekomme anmodningen om en nærmere vurdering av den finske ordningen gjennomføres det et forskningsprosjekt i samarbeid med National Research Institute of Legal Policy (OPTULA) i Helsinki og Universitetet i Oslo. Jeg vil da ha et godt fundament for å vurdere om det er elementer ved den finske ordningen som skal foreslås innført i Norge.

Departementet har i forbindelse med meldingsarbeidet hatt dialog med sentrale aktører innen rettskjøp. Det har blant annet vært arrangert fire tema-grupper hvor deltakere fra Advokatforeningen, Dommerforeningen, Sivilombudsmannen, Regjeringsadvokaten, Juss-Buss, Gatejuristen, Oslo kommune fri rettskjøp, Fafo, UiO, SSB mfl. har vært representert. Det er også gjennomført enkeltmøter med mange av aktørene.

Sentrale spørsmål som skal drøftes i stortingsmeldingen er styrking av førstelinjetjenesten (førstelinjetrettskjøp), vurdering av det saklige dekningsområdet og modell for beregning av inntektsgrenser og egenandeler. Videre er jeg opptatt å bedre samordningen mellom rettskjøptiltak og det øvrige rådgivnings- og konfliktløsningstilbudet i samfunnet. Effektiv og rask konfliktløsning er en sentral målsetting også i rettskjøpsammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1065

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 19. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til å finne en bedre løsning på kapasitetsproblemet ved Rettsmedisinsk institutt for rettspatologi/klinisk rettsmedisin/laboratoriebasert forskning innen faget, enn at disse flyttes ut av sykehuset hvor de hører hjemme?»

BEGRUNNELSE:

Kapasiteten ved Rettsmedisinsk institutt beskrives nå som totalt sprengt. Dette skyldes det sterkt

økende behovet for undersøkelse av DNA-profiler i biologiske sporsaker og i forbindelse med utvidelsen av DNA-registeret.

Dette går nå på bekostning av rettspatologi/klinisk rettsmedisin og det vesentligste av instituttets laboratoriebaserte forskning. Det legges nå opp til at legene og annet vitenskapelig personale skal få kontorplasser mer enn 1 km tur/retur borte fra der det praktiske arbeidet skal utføres. For å finne en akutt-løsning har nemlig Det medisinske fakultet besluttet

å flytte virksomheten til disse til NEMKO-bygget. I praksis vil dette bety en kraftig reduksjon, i verste fall et opphør av den vitenskapelige virksomheten.

Rettspatologi/klinisk rettsmedisin er avhengig av å bruke forskningslaboratoriene samt obduksjonsarealene på Rikshospitalet, den radiologiske og mikrobiologiske service samt støtte fra andre avdelinger ved Rikshospitalet. De ansatte er bekymret for at de ikke skal kunne klare å opprettholde kvaliteten på de sakkyndige undersøkelsene og vurderingene. En av de aktiviteter som kan komme til å lide er forskningen omkring plutselig uventet spedbarnsdød og barnemishandling.

Svar:

Beslutningen om flytting av patologiseksjonen ved Rettsmedisinsk institutt (RMI) er fattet av ledelsen ved det medisinske fakultet, Universitetet i Oslo. Dette som en midlertidig løsning i en fase hvor nytt

bygg til instituttet er under planlegging. Man skal ha vurdert andre alternativer, herunder muligheten for å lage nye midlertidige laboratorier, men har funnet at dette ville blitt en svært kostbar løsning. Det er videre opplyst at arealbehovet for Rettsmedisinsk institutt er blitt utredet, og at det nå pågår ett arbeid for å kostnadsberegne hva et aktuelt nybygg vil koste.

Jeg har etter en helhetsvurdering kommet til at det ikke er grunnlag for å gripe inn eller overprøve universitetets beslutning i saken. Denne saken gjelder en pågående intern omstillingsprosess ved Rettsmedisinsk institutt, Universitetet i Oslo. Det er en generell erfaring at nye oppgaver og nye samfunnsmessige utfordringer fra tid til annen medfører behov for at ansvarlige og andre berørte institusjoner/organ utvider sin kapasitet. Det må i slike situasjoner gis en viss frihet til ansvarlig institusjon til å organisere seg i en overgangsfase slik institusjonen selv anser mest hensiktsmessig.

SPØRSMÅL NR. 1066

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 15. mai 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Hva er begrunnelsen for at departementet mener kompetanse i KRL-faget er unødvendig for nyutdannede lærere?»

BEGRUNNELSE:

I forskrift til rammeplan for allmennlærerutdanning heter det at utdanningen omfatter en obligatorisk del på 120 studiepoeng og en valgbar del på 120 studiepoeng. Av utdanningens obligatoriske del inngår 20 studiepoeng i faget kristendom, religion og livssyn (KRL).

Høgskolen i Vestfold har tidligere søkt og fått dispensasjon fra den obligatoriske utdanningen i KRL for en egen allmennlærerutdanning for ungdomstrinnet. Nå har den samme høgskolen søkt om å få droppe det obligatoriske KRL-faget i enda et pilotprosjekt, nemlig en egen allmennlærerutdanning for barnetrinnet. Kunnskapsdepartementet har innvilget også denne søknaden, og fra høsten vil 24 lærerstuderenter ta fatt på studiet som ikke skal ha eksamener i KRL.

Dispensasjonene fra departementet har vakt sterke reaksjoner generelt i fagmiljøet og internt på Høgskolen i Vestfold. I avisen Vårt Land forklarer seniorrådgiver Hans Jørgen Brucker i Kunnskapsdepartementet at den pågående diskusjonen om KRL-faget rettfærdiggjør dispensasjonen til Høgskolen i Vestfold.

KRL-faget er krevende, noe ikke minst den omfattende politiske og juridiske behandlingen viser, og det stiller store krav til lærerne som skal undervise i det.

Da KRL-faget ble endret i 2005, gav Regjeringen uttrykk for at endringene ville gi behov for styrket kompetanse hos lærerne, og at en vil starte kompetanseutviklingen umiddelbart når ny læreplan forelå. Jeg mener debatten som fortsatt pågår om KRL-faget gjør det viktig å gi kommende lærere best mulig kompetanse for å kunne undervise i faget på en god måte.

Svar:

Rammeplanen for allmennlærerutdanninga fra 2003 har følgende fagsammensetning og fordypning:

Pedagogikk	30 studiepoeng
Norsk	30 studiepoeng
Matematikk	30 studiepoeng
KRL	20 studiepoeng
Grunnleggende lese-, skrive- og matematikkopplæring	10 studiepoeng
Valgfrie skolefag	2x30 eller 60 studiepoeng
Fag som er relevante for skolen	Ett eller flere fag, til sammen 60 studiepoeng

Høgskolen i Vestfold har søkt om å få prøve ut to varianter lærerutdanning, en med fokus på ungdomstrinnet, den andre med fokus på barnetrinnet. I den forbindelse har de søkt om dispensasjon fra rammeplanens fagkrav, noe de har fått innvilget. På grunn av avvik fra gjeldende rammeplan, kan ingen av variantene benytte betegnelsen allmennlærerutdanning, de benevnes henholdsvis *Lærerutdanning for ungdomstrinnet* og *Lærerutdanning for barnetrinnet*. Studentene blir lærere for henholdsvis barne- og ungdomstrinnet.

Felles for begge disse lærerutdanningene er at antall uker praksis i skolen er økt fra 20-22 uker til 28 uker i løpet av studiet, og at studentene får større fordypning i færre fag, i tråd med anbefalinger i NOKUT-evalueringen av allmennlærerutdanningen.

Lærerutdanningen for ungdomstrinnet har følgende oppbygging:

60 studiepoeng pedagogikk og 60 studiepoeng norsk eller matematikk, inklusive 10 studiepoeng videregående lese-, skrive- og matematikkopplæring, er obligatorisk. I tillegg kommer 2 x 60 studiepoeng valgfrie skolefag.

Studentene kan velge 60 studiepoeng KRL som ett av de to valgfrie studieårene. Studenten vil etter fullført studium ha årsenhet i pedagogikk, en årsenhet enten i norsk eller matematikk og to årsenheter i

skolefag til. Studenter som velger KRL og som skal arbeide på ungdoms-trinnet, vil altså ha årsenhet i KRL, noe som etter min vurdering gir en vesentlig større kompetanse og trygghet enn de obligatoriske 20 studiepoengene mange vil ha i dag.

Lærerutdanning for barnetrinnet, er konsentrert om lesing, skrijving og regning.

Det er obligatorisk med 45 studiepoeng profesjonsfag/pedagogikk inklusive grunnleggende lese-, skrive- og matematikkopplæring, 60 studiepoeng norsk og 30 studiepoeng matematikk. I tillegg er det 3 obligatoriske enheter på 5 studiepoeng i fag/fagdidaktikk som er knyttet til fag som kontaktlærer på barnetrinnet møter og får ansvar for. Den ene av disse enhetene omfatter humanistiske fag, dvs. KRL og samfunnsfag. Noe av pensum i profesjonsfaget vil også omfatte det som i dag utgjør KRL. Totalt vil ikke dette studiet tilsvare omfanget av KRL i rammeplanen på 20 studiepoeng, men studentene vil være i berøring med faget.

I den valgfrie delen kan studentene velge 30 studiepoeng matematikk og utvide matematikkfaget til 60 studiepoeng samlet, eller velge 30 studiepoeng engelsk, eller 30 studiepoeng estetiske fag. I det siste året kan studentene velge ett eller flere fag som er skolefag eller er relevant for skolen på til sammen 60 studiepoeng. Studentenes valgfrihet er redusert i forhold til rammeplanens bestemmelser. Studentene får ikke to valgfrie år, men ett og et halvt, hvorav et halvt år er et styrt valg i en begrenset fagkrets.

Jeg vurderer disse to forsøkene med nivådelt lærerutdanning som interessante. De har begge en profilering som er en respons på synspunkter som er kommet fram i debatten rundt skolen og lærerutdanningen. Modellene svarer også på noen av NOKUT-evalueringens kritiske merknader til at allmennlærerstudiene er for like. I disse differensierte lærerutdanningene vil studentene møte en annen profil enn i allmennlærerutdanningen. Det vil være like store eller større muligheter for fordypning i KRL for de studentene som velger det i disse to lærerutdanningene enn i allmennlærerutdanningen.

SPØRSMÅL NR. 1067**Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 23. mai 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Foreligger det relevante resultater fra endringsprosesser i departementet som utenriksministeren vil dele med Stortinget, i tråd med sitt løfte fra 2005?»

BEGRUNNELSE:

Under budsjettdebatten i stortingssalen 5. desember 2005 uttalte utenriksministeren følgende: "Jeg er også blitt spurt om Regjeringen har til hensikt å orientere Stortinget om de endringer vi vil gjøre i Utenriksdepartementets organisering for å gjøre dette til en levende kunnskapsorganisasjon. Jeg har svart ved å understreke at organiseringen av departementene er Regjeringens ansvar, men at med den interessen som knytter seg til dette spørsmålet, og den gode saken som dette er, har jeg til hensikt å komme tilbake til Stortinget på passende måte og orientere om den tenkningen vi her har."

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2006-2007) for budsjettåret 2007 og St.prp. nr. 1 (2007-2008) for budsjettåret 2008 er det i korte trekk redegjort for viktige elementer i det løpende arbeidet med endringsprosesser i Utenriksdepartementet. Organiseringen av departementene er Regjeringens ansvar. I lys av den vekt som legges på disse prosessene, vil det også bli gitt en presentasjon i den budsjettproposisjon som legges frem til høsten. Jeg kan her trekke frem noen punkter:

I arbeidsmiljøundersøkelsen og kulturundersøkelsen som ble gjennomført i UD i 2005, fremkom det at det var et stort behov for endringer og samtidig stor endringsvilje i organisasjonen. På den bakgrunn ble flere ønskede tiltak igangsatt.

En reorganisering av departementet ble gjennomført i 2006. Den nye organisasjonen avspeiler Regjeringens politiske satsningsområder, samtidig som utenriktjenestens regulære forvaltningsoppgaver ivaretas. Endringene har bidratt til større fleksibilitet i organisasjonen og større vekt på strategisk ledelse.

I 2007 la en arbeidsgruppe frem en rapport for bedre utnyttelse av ressursene i uteapparatet, der flere omprioriteringer for å oppnå en mer effektiv utnyttelse av ressursene foreslås. Gruppen fremmet også

forslag til nye arbeidsformer, som for eksempel mer utstrakt bruk av prosjektarbeid i samspill mellom ute- og hjemmeapparatet, forenkling av rapporteringsrutiner og rasjonalisering av administrative oppgaver.

Det arbeides med gjennomføring av arbeidsgruppens anbefalinger. Dette må nødvendigvis skje over tid, ikke minst fordi beslutninger om endringer i Norges nærvær i utlandet reiser mange komplekse spørsmål og krever grundige avveininger.

I de siste par årene har også departementet prioritert å arbeide med en rekke tiltak for å gjøre departementets virksomhet – både hjemmeapparat og uteapparat – mer åpent, tilgjengelig og publikumsvennlig. Denne åpenhetslinjen er konkretisert på mange måter og nivåer, ikke minst ved opprettelsen av en egen kommunikasjonsenhet og økt vektlegging av informasjons- og kommunikasjonsarbeid generelt sett.

Det har vært et særlig fokus på arbeidsmiljøet i UD de siste årene. Årets arbeidsmiljøundersøkelse viser resultater som gjennomgående ligger på samme nivå som i andre norske virksomheter. Hovedinntrykket er at utenriktjenesten oppfattes som en god arbeidsplass. På flere områder er resultatene mer positive enn gjennomsnittet; bl.a. er ansatte i UD mer fornøyd med sine ledere enn den norske standarden vi måles mot.

Lederskap er viktig for påvirkning av kulturen på en arbeidsplass. Det jobbes derfor aktivt med lederutvikling i UD. En rekke kurs for kommende og eksisterende ledere gjennomføres. Nye lederkriterier er utarbeidet og disse brukes ved lederrekrutteringer og ved lederevalueringer. Krav til ledelse er et meget sentralt punkt i departementets personalpolitikk.

Arbeidsmiljøundersøkelsen som nylig ble gjennomført viser også at vi har viktige utfordringer som må håndteres; bl.a. er tallene for mobbing langt høyere enn gjennomsnittet i norske virksomheter, selv om de ligger lavere enn for enkelte andre store kunnskapsbedrifter. En rekke tiltak er allerede iverksatt når det gjelder dette. Ledelsen, politisk og administrativ, har engasjert seg tydelig i saken. Vi har etablert varslingskanaler både internt og eksternt, og vi har innført retningslinjer for håndtering av utilbørlig atferd.

SPØRSMÅL NR. 1068**Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 15. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Foregår der en krysssubsidiering mellom Nettbuss og Sørlandsekspressen, og hvis det er tilfellet, hva vil statsråden gjøre for å bidra til en rettfærdig konkurranse på denne strekningen?»

BEGRUNNELSE:

I Finansavisen tirsdag den 6. mai går Norges eneste helprivate busselskap hardt ut mot konkurrenter og myndigheter. Gründer Tom Roger Øydne er oppgitt over konkurransen han og busselskapet Konkurrenten.no møter fordi han mener at konkurransen foregår på urettferdig vis. Alle de tre selskapene han møter til daglig i konkurranse om kundene har en offentlig eier i ryggen. Han hevder at det største selskapet, Nettbuss, har fått overført store offentlige midler de siste årene. Han mener at det offentlige ikke opptrer etter markedsinvestorprinsippet, et prinsipp som blir brukt i EØS-lovgivningen for å trekke grensen mellom ulovlige tildelinger av statstøtten og lovlige investeringer. Han hevder også at Nettbuss styrker Sørlandsekspressen med penger fra andre bussruter som verken er konkurranseutsatt eller satt ut på anbud.

Svar:

Representanten Tenden viser til en artikkel i Finansavisen 6. mai d.å. Som det der framgår har det foregått en skriftlig korrespondanse mellom busselskapet Konkurrenten.no og Samferdselsdepartementet over tid. Konkurrenten.no stiller spørsmål ved om gjennomførte tilførsler av egenkapital fra NSB AS til Nettbuss AS er å regne som ulovlig statsstøtte, samt antyder at det foregår krysssubsidiering og misbruk av dominerende markedsposisjon i Nettbuss-konsernet.

Jeg vil bemerke at begge anførselene fra Konkurrenten.no er alvorlige påstander om ulovlig virksomhet. Det har derfor vært gjennomført en grundig saksbehandling i departementet for å bringe på det rene om påstandene kan medføre riktighet.

Med hensyn til påstandene om krysssubsidiering internt i NSB-konsernet og Nettbuss-konsernet, skal slike spørsmål undersøkes og aktuelt regelverket håndheves av Konkurransetilsynet. Ut i fra den informasjon departementet har mottatt fra NSB i sakens anledning, har jeg ikke grunn til å tro at ulovlig virksomhet skjer. Som eier av NSB AS er det selvsagt for meg en grunnleggende forutsetning at selskapet forholder seg til gjeldende lover og regler.

Samferdselsdepartementet har lagt særlig vekt på å ettergå påstandene om ulovlig statsstøtte. Sakens fakta sett opp mot gjeldende regler og rettspraksis på dette området, gir imidlertid ikke holdepunkter for å hevde at egenkapitaltilførselene fra NSB AS til Nettbuss AS er å regne som ulovlig statsstøtte.

Til representanten Tendens orientering legges ved Samferdselsdepartementets svarbrev av 14. mars d.å. til Konkurrenten, hvor vurderingene som ligger til grunn for ovennevnte standpunkter blir grundig redegjort for.

Vedlegg til svar:**Tilførsel av egenkapital til Nettbuss AS**

Det vises til deres brev av 4.12.2007, som er en oppfølging av Samferdselsdepartementets (SD) svarbrev av 10.09.2007 på deres henvendelse av 23.07.2007. I brevet av 4.12.2007 bes det om mer informasjon og departementets vurderinger av flere forhold i forbindelse med egenkapitalsituasjonen med mer i Nettbuss AS.

SD bemerker at det stilles et tosifret antall til dels detaljerte spørsmål. Departementet har valgt å konsentrere sitt svar her om det vi oppfatter som Konkurrenten.no sin hovedkritikk. For det første antyder det at gjennomførte tilførsler av egenkapital fra NSB AS til Nettbuss AS er å regne som ulovlig statsstøtte. For det andre beskrives hva Konkurrenten.no oppfatter som krysssubsidiering og misbruk av dominerende markedsposisjon. Tilbakemelding på de enkelte detaljspørsmålene gis så langt det har vært mulig og hensiktsmessig innenfor det vi oppfatter som Konkurrentens hovedanliggende.

Vi gjør også oppmerksom på at det er departementets hovedsynspunkter som legges fram. Det tas forbehold om ytterligere og mer utfyllende argumentasjon dersom det skulle bli påkrevd.

Spørsmålene som Konkurrenten tar opp har vært gjenstand for en omfattende saksbehandling. Det har derfor tatt noe tid å svare på deres henvendelse.

Egenkapitaltilførsel fra NSB AS til Nettbuss AS

Konkurrenten.no problematiserer egenkapitaltilførselen fra NSB AS til Nettbuss AS. Det spørres om SD har vurdert dette opp mot EUs regelverk om statsstøtte, og hvorvidt noen av egenkapitaltilførselene gjennom årene er notifisert ESA.

Det skal innledningsvis nevnes at EØS-avtalens forbud mot offentlig støtte ikke er til hinder for at det

offentlige opptrer som en markedsaktør, det være seg eier, långiver eller garantist, jf. avtalens artikkel 125 og 59. Det er i så fall sentralt at det offentlige opptrer på samme måte som en sammenlignbar (privat) investor ville gjort, jf. det såkalte markedsinvestorprinsippet.

Gis det en økonomisk fordel ut over hva en privat investor normalt krever, regnes det som støtte, jf. EØS-avtalens artikkel 61 (1).

Med hensyn til problemstillingen Konkurrent.no trekker opp, er det etter SDs oppfatning to sentrale vilkår som må avklares.

For det første må det avklares hvorvidt tilførsel av egenkapital fra det statlig heleide NSB-konsernet til det heleide datterselskapet Nettbuss AS kan defineres som støtte fra offentlige midler/statsmidler.

Iht. rettspraksis fra EF-domstolen må det aktuelle tiltaket enten direkte, indirekte eller potensielt belaste offentlige budsjetter i form av utgifter eller reduserte inntekter. Det er således et vilkår at det må eksistere en tilstrekkelig tilknytning mellom tiltaket og offentlige budsjetter. I dette tilfellet er spørsmålet om egenkapitaltilførselen utgjorde en reduksjon i statens inntekter pga. at staten kunne fått mer i utbytte fra konsernet, og at dette påvirket størrelsen på statsbudsjettet. Slik SD kjenner gjeldende rett, finner vi det tvilsomt at det her foreligger en tilstrekkelig tilknytning. Imidlertid er det etter departementets oppfatning spørsmål om det faktisk har funnet sted noen reduksjon av statens inntekter som her er avgjørende.

I Konkurrentens brev av 4.12.2007 fremgår at dere mener Nettbuss AS har gitt negativ avkastning. Dette utsagnet og regnestykket er vanskelig å si seg enig i. Som redegjort for i vårt tidligere brev, har selskapet med unntak av ett år hatt positive resultater. Egenkapitalavkastningen har variert, men det har etter eiers vurdering (NSB AS) vært en i gjennomsnitt tilfredsstillende avkastning på innskutt kapital. Som det videre har blitt redegjort for, har Nettbuss AS i perioden gitt 341 mill. kr i konsernbidrag, mens tilførsel av egenkapital fra morselskapet har vært på 544 mill. kr. Tatt i betraktning at store deler av siste egenkapitaltilførsel skyldtes at egenkapitalen i Nettbuss måtte nedskrives med 209 mill. kr pga. innføringen av regnskapsstandarden IFRS, har NSB AS motatt konsernbidrag/utbytte fra Nettbuss AS på tilnærmet samme nivå som det er blitt gitt i økt egenkapital.

Sagt på en annen måte, hensyntatt nevnte nedskrivning: hadde eieren NSB AS latt være å ta ut utbytte i perioden fra 1996 og fram til i dag, og i stedet latt pengene bli værende igjen i datterselskapet Nettbuss AS, ville egenkapitalen vært omtrent den samme som i dag. At konsernet har valgt en kombinasjon, ved å ta ut årlige utbytter og heller skyte inn ny egenkapital ved behov, skyldes konsernets utbyttepolitikk. Denne politikken eller strategien er ikke

kjent for SD. Det kan imidlertid være mulig at eieren av Nettbuss AS har incentivstrukturer knyttet til sin utbyttepolitikk som kan forklare disse valgene.

Dette betyr at ser man egenkapitaltilførselen opp mot de årvisse konsernbidragene, går regnestykket relativt sett opp i opp. Det er på denne bakgrunn, slik SD ser det, klart at staten her ikke har fått noen reduksjon i sine inntekter.

For det andre er det avgjørende om beslutningen om tilførsel av kapital er foretatt av offentlige myndigheter.

I den såkalte Stardust Marine-saken (C-482/99) var det spørsmål om kapitaltilførsel fra finansieringsinstitusjonen Altus til foretaket Stardust Marine var en handling foretatt av den franske stat. EF-domstolen uttrykte at en kapitaltilførsel fra et foretak kontrollert av det offentlige, ikke i seg selv er tilstrekkelig til å anse kapitaltilførselen som besluttet av det offentlige. Det kreves at man vurderer om foretaket har handlet med utgangspunkt i sin egen autonomi eller om foretaket har handlet under påvirkning av det offentlige vedrørende den aktuelle disposisjonen. Vurderingen må videre bero på en helhetsvurdering av hvilken kontroll myndighetene har med driften av selskapet generelt sett og i forbindelse med den aktuelle transaksjonen, jf. Pearle-saken (C-345/02).

Staten ved SD eier 100 prosent av aksjene i NSB AS, og forvalter eierinteressene iht. aksjelovens bestemmelser, dvs. gjennom beslutninger på generalforsamling. Slik det ble påpekt i vårt brev av 10.09.2007, vil strategiske beslutninger knyttet til hvorvidt NSB-konsernet skal ha en blandet portefølje naturlig nok være gjenstand for eiers vurderinger. Imidlertid vil egenkapitaltilførsler fra morselskapet til døtrene normalt ikke være gjenstand for drøftelse mellom konsernet og dets eier. Dette vil falle naturlig inn under det ansvar og myndighet som tilligger ledelsen i konsernet som eier og det oppnevnte styret i det aktuelle datterselskapet.

Ut i fra nevnte EØS-regelverk samt EF-domstolens rettspraksis mener derfor SD det ikke er riktig å vurdere nevnte tilførsel av egenkapital som statsstøtte. For det første er koblingen mellom tiltaket (egenkapitaltilførselen) og offentlige budsjetter for perifer, samtidig som det ikke har funnet sted noen potensiell reduksjon i offentlige budsjetter. For det andre er ikke beslutningen foretatt av offentlig myndighet. Egenkapitaltilførselene har ikke vært forelagt SD som eier av konsernet, og konsernet har i egenskap av eier av datterselskapet full frihet til å agere slik det har gjort.

Kryssubsidiering og misbruk av markedsrett

Konkurrenten spør videre om noen av Nettbuss sine oppkjøp har resultert i behov for ny egenkapital. SD vil peke på at selskapet i tiårsperioden har økt sin

balanseverdi med 338 prosent. Selskapet har vokst som følge av egen vekst, men også som Konkurrenten.no påpeker gjennom oppkjøp. Slik vi har redegjort for ovenfor, har selskapets vekst skjedd først og fremst gjennom selskapets resultater og dets låneopptak. Når Konkurrenten.no i det ene momentet etterspør om NSB AS opptrer slik en privat investor ville gjort, bør man imidlertid etter SDs mening også kunne tilkjenne Nettbuss AS muligheten til å opptre slik et privat selskap ville ha agert. Det ville vært urimelig om ikke Nettbuss AS, i tråd med de strategier dets styre gjennom årene har lagt, ikke hadde benyttet muligheten til å posisjonere seg i det norske og nordiske bussmarkedet.

Denne muligheten til å benytte de sjanser markedet gir, må selvsagt være i tråd med konkurranselov-givningen. Slik SD påpeker i vårt brev 10.09.2007 er

årsregnskapene, og for øvrig regnskapene for den persontransport som er gjenstand for offentlige kjøp, med på å dokumentere at det ikke skjer krysssubsidi-ering mellom NSB AS og Nettbuss AS. Selv om Nettbuss AS er den største bussaktøren i det norske markedet, er ikke markedsandelen i gjennomsnitt høyere enn ca. 25 prosent (2005). I den grad Nettbuss skulle ønske å erverve andre busselskap som ville medføre at konkurransesituasjonen blir svekket/for-verret, vil dette bli et spørsmål Konkurransetilsynet må vurdere. Imidlertid skal det bemerkes at for de kommende årene er ambisjonen for styret i Nettbuss å konsolidere selskapets stilling i Norge,

og en videre vekst skal skje i Norden for øvrig. Dette er en strategi Stortinget har sluttet seg til, jf. St-meld. nr. 18 (2006-2007) Om virksomheten til NSB AS for perioden 2007-2009.

SPØRSMÅL NR. 1069

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 16. mai 2008 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Næringsdepartementet foretok et innleie av konsulenter i forbindelse med opsjonsavtalene i Norsk Hydro som mange mener strider med innkjøpsregelverket. Departementet nekter å utlevere anskaffelsesprotokollene. Protokollene er produsert lenge etter kjøpet. Departementet beskyldes for å ha foretatt en direkteanskaffelse uten å legge til rette for noen form for konkurranse.

Hva er konkurransemyndighetenes vurdering av hemmeligholdet og lovligheten i denne anskaffelsen?»

Svar:

Jeg kan ikke ta stilling til lovligheten av anskaffelser som andre departementet har gjennomført. Spørsmål som representanten Hansen reiser til den konkrete anskaffelsen i Nærings- og handelsdepartementet, må eventuelt rettes til nærings- og handelsministeren. Som forvalter av regelverket om offentlige anskaffelser vil jeg imidlertid gi noen generelle kommentarer til reglens krav om konkurranse og anbudsprotokoll.

I § 5 i lov om offentlige anskaffelser er det oppstilt noen grunnleggende krav som gjelder alle anskaffelser. Lovens § 5 stiller blant annet krav om at

anskaffelsen så langt det er mulig er basert på konkurranse og at oppdragsgiver skal "sikre at hensynet til forutberegnelighet, gjennomsiktighet og etterprøvbarhet ivaretas gjennom anskaffelsesprosessen". Forskriften om offentlige anskaffelser har utfyllende regler for hvordan anskaffelsen skal gjennomføres. Som hovedregel er det krav til kunngjøring av konkurranse for anskaffelser over 500 000 kroner og det er krav til føring av protokoll for alle anskaffelser som overstiger 100 000 kroner.

Anbudsprotokoll er et viktig virkemiddel for å sikre etterprøvbarhet om offentlige anskaffelser. Anbudsprotokollen skal "beskrive alle vesentlige forhold og viktige beslutninger gjennom hele anskaffelsesprosessen", jf. § 2-1 i forskrift om offentlige anskaffelser. Spørsmål som skal besvares i protokollen, er blant annet anslag over anskaffelsens verdi, hva man har gjort for å sikre konkurranse og begrunnelse for valg av leverandør. Dette er vurderinger som oppdragsgiver må gjøre i ulike faser av innkjøpsprosessen.

Representanten Torbjørn Hansen reiser spørsmål om plikten til å utlevere anbudsprotokoller. Innsynsrett i anbudsprotokoller reguleres ikke i reglene om offentlige anskaffelser, men etter bestemmelsene i offentlighetsloven. Utgangspunktet i offentlighetsloven er at forvaltningens dokumenter er offentlige,

så langt det ikke er gjort unntak i lov eller i medhold av lov, jf. lovens § 2. I offentlighetslovens § 6, andre ledd bokstav b, er det åpnet for å unnta dokumenter hvor dette er påkrevd av "hensyn til en forsvarlig gjennomføring av økonomiske rammeavtaler med næringslivet". Etter lovens § 5 a er det videre en plikt til å unnta dokumenter når disse inneholder taushets-

belagte opplysninger, herunder forretningshemmeligheter, jf. forvaltningslovens § 13. I forskrift til offentlighetsloven er det imidlertid, i punkt V, presisert at tilbud og protokoller etter reglene om offentlige anskaffelser uansett kan unntas offentlighet. Etter dagens regler om offentlighet er det altså anledning til å unnta protokoller fra innsyn.

SPØRSMÅL NR. 1070

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 14. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvorfor er råvarer ekskludert fra listen som beskriver hva Statens Pensjonsfond - Utland kan investere i, og vil statsråden nå vurdere å endre begrensningene som ligger i "Forskrift om forvaltning av Statens pensjonsfond - Utland" når det gjelder investeringer i råvarer?»

BEGRUNNELSE:

Statens Pensjonsfond - Utland, ved utgangen av 2007, var på 2094 milliarder kroner. Mars 2008 viser derimot en balanse på 1947 milliarder kroner. Det er en nedgang på hele 147 milliarder kroner.

Hadde Statens Pensjonsfond - Utland hatt muligheten til å sikre seg gull og evt. andre råvarer, spesielt da aksjemarkedet på verdensbasis stupte, hadde tapene pensjonsfondet har hatt sannsynligvis vært mye mindre.

Svar:

Det er ikke riktig at verdien av Statens pensjonsfond – Utland var 2 074 mrd. ved årsskiftet. Etter fradrag for forvaltningskostnader hadde fondet en verdi ved utgangen av 2007 på 2 017 mrd. kroner. Foreløpige tall for fondets verdi ved utgangen av første kvartal, offentliggjort i Norges Banks månedsbalanse, viser en verdi av investeringene i Statens pensjonsfond – Utland på 1 947 mrd. kroner. Endelige tall for fondets utvikling i første kvartal vil bli offentliggjort 23. mai i år.

Nedgangen i fondets verdi gjennom første kvartal kan forklares med tre forhold. For det første har negativ avkastning i verdens aksje- og obligasjonsmarkeder redusert fondets verdi i denne perioden. For det andre har en styrking av den norske kronen i forhold til de valutaer fondet er investert i redusert

fondets verdi. Endringer i kronens verdi har imidlertid ingen betydning for porteføljens internasjonale kjøpekraft. For det tredje har en betydelig tilførsel av ny kapital som følge av statens salg av olje og gass redusert nedgangen i fondets verdi.

Det er bred politisk oppslutning om at Statens pensjonsfond – Utland skal forvaltes med sikte på å oppnå høyest mulig avkastning innenfor moderat risiko, slik at også framtidige generasjoner kan få mest mulig nytte av formuen. Fondets midler investeres i ulike aktivaklasser i en bredt sammensatt portefølje av verdipapirer fra mange land. Selv om en slik strategi gir god risikospredning, må en likevel være forberedt på at det vil komme perioder som første kvartal 2008 med betydelige svingninger i fondets avkastning. Det er nettopp ved å ta denne risikoen en kan regne med å få betalt i form av en høyere gjennomsnittlig avkastning over tid.

Investeringene i Statens pensjonsfond – Utland kan deles inn i de posisjonene som følger av den referanseporteføljen som Finansdepartementet har fastsatt for forvaltningen av fondet, og de avvikene fra referanseporteføljen som Norges Bank aktivt velger når de setter sammen fondets faktiske portefølje.

Norges Bank har i den aktive forvaltningen av fondet anledning til å investere i flere verdipapirer og instrumenter enn de som inngår i fondets referanseportefølje. Samtidig er det fastsatt en øvre grense for tillatt risikoavvik.

Forskrift om forvaltningen av Statens pensjonsfond – Utland § 4 Investeringsunivers, slår fast at Norges Bank, som en del av den aktive forvaltningen av fondet, kan velge å investere i råvarebaserte kontrakter og fondsandeler selv om slike investeringer ikke inngår i fondets referanseportefølje. Det er altså ikke riktig at råvarer er ekskludert fra listen som beskriver hva Statens pensjonsfond – Utland kan investeres i.

Da vurderingen av tilgangen til investeringer i råvarekontrakter ble omtalt i St. meld. nr. 1 (2005-2006) Nasjonalbudsjettet 2006, ble det lagt vekt på at dette først og fremst var motivert ut fra hensynet til risikostyring – ved at Norges Bank for eksempel kunne selge eksponering mot aluminiumspris for å renndyrke eksponering som er knyttet til selve driften av ett eller flere selskaper som produserer aluminium.

I tillegg vil jeg minne om at staten allerede har en betydelig råvareeksponering gjennom petroleumsvirksomheten. Fondet er en mekanisme som gjør at vi sprer risiko gjennom å omplassere formue fra olje og gass til en bredt sammensatt portefølje av finansielle eiendeler.

SPØRSMÅL NR. 1071

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 19. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Jeg viser til spørsmål nr. 1002 (2007-2008) hvor jeg fikk en historisk redegjørelse, men ikke noe svar på selve spørsmålet om Regjeringen ville se spesielt på virkemidler for bruk av gass som drivstoff, og når det vil komme klare og forutsigbare rammebetingelser som fremmer satsning på denne typen drivstoff.

Vil statsråden gi et svar med bakgrunn i mitt forrige spørsmål og begrunnelse slik at de som ønsker å satse på denne typen drivstoff vet hva de kan forvente av fremtidig satsning fra Regjeringens side?»

BEGRUNNELSE:

Biometan (Biogass) er rensset biogass som produseres av utråtning av matavfall, avløpsslam, slakteriavfall og annet egnet avfall. Gassen er CO₂-nøytral og gir det laveste utslippet av forbrenningsgasser. Biometan (Biogass) viser seg å være et miljøvennlig alternativ hvor man løser 2 problemer ved å benytte utråtning av avfall eller avløpsslam som man allikevel må kvitte seg med til å produsere biodrivstoff. Restfraksjonen kan i neste rekke benyttes til å produsere jordforbedringsprodukter som jordbruket har nytte av. Mange ser nå Biometan (Biogass) som det mest miljøvennlige drivstoffet som kan brukes til kjøretøyer.

I Fredrikstad startet et pilotprosjekt for bruk av biometan/biogass til busser i 2001, men på grunn av uforutsigbare rammebetingelser og uklare politiske signaler om hva som kan forventes av støtte til kjøp av gasskjøretøy og til bygging av infrastruktur har man ikke sett den samme utviklingen som man ser i flere byer i Sverige.

Sverige har de siste årene satset målbevisst på bruk av ulike typer biodrivstoff. Tekniska Verken i

Lindköping har spesialisert seg på å produsere biometan/biogass av husholdningsavfall og jordbruks/slakteriavfall, og de forsyner nå blant annet alle lokalbussene i Linköping med miljøvennlig drivstoff i tillegg til mange av taxiene, en del privatbiler, og mange av kommunens tjenestebiler. De står også bak satsningen på det grønne regionaltoget Amanda, som også drives med biometan (biogass). Dette er bare ett eksempel av mange hvor man i Sverige ser målbare resultat innenfor kort tid. I Sverige har biometan/biogass blitt stadig mer utbredt, og i 2006 utgjorde andelen biometan(biogass) mer enn 50 pst. av det totale volumet gass som ble benyttet som drivstoff. Muligheten for å kombinere bruken av naturgass og biometan(biogass) gjør også drivstoffet mer tilgjengelig og sikrer at volumet kan tilpasses etterspørselen.

For å realisere biometanets (biogassens) potensial kreves ett målrettet samarbeid mellom statlige og lokale myndigheter, jordbruk, bilforhandlere og forbrukere. Dessuten vil det kreve støtte til forskning og utvikling samt støtte til bygging av infrastruktur som vil være en forutsetning for at gasskjøretøy blir et utbredt alternativ. Prisen på kjøretøyene vil også ha stor betydning når et miljøvennlig alternativ skal velges, og fremdeles er det ikke kommet noe fra Regjeringen som likestiller prisen på de miljøvennlige kjøretøyene. Det er spesielt viktig at det kommer klare signaler fra Regjeringen på hva som kan forventes av satsning, om det er ønskelig med en utvikling lik den man ser i Sverige og hvordan en slik målsetning kan nåes.

Svar:

Jeg viser til mitt tidligere svar på spørsmål 1002 fra representanten om samme tema. Som jeg rede-

gjorde for der, har Regjeringen blant annet satt i gang et arbeid for å legge om de kjøretøyrelaterte avgiftene i mer miljøvennlig retning. Regjeringen har også over flere år bevilget midler gjennom Norges Forskningsråd som har gått til FoU og demonstrasjonsanlegg for biogass, bl.a. til biogassprosjektet i Fredrikstad.

I forslaget til forskrift om omsetningskrav for biodrivstoff, som har vært på høring, er det foreslått at definisjonen av biodrivstoff også skal inkludere biogass. Jeg venter nå på anbefaling fra Statens foru-

rensningstilsyn fra høringsprosessen, og Regjeringen vil deretter ta forskriftsforslaget opp til grundig vurdering.

Utover dette, er det ikke i dag særlige, statlige virkemidler innrettet mot å fremme bruk eller produksjon av biogass til transportsektoren. Jeg kan for øvrig ikke forskuttere hva som måtte komme av nye tiltak eller midler fra regjeringen på dette feltet. Aktuell ny politikk eller bevilgninger vil bli lagt frem for Stortinget på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1072

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 21. mai 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I spørsmål av 19.4.07 spurte undertegnede om statsråden ville ta initiativ til å legge om regelverket og gjøre det lettere å være hjemme og pleie syke pårørende uten å måtte ta ut sykemelding. I svaret viste statsråden til en arbeidsgruppe som bl.a. skulle vurdere behovet for bedre rettigheter når en ektefelle blir alvorlig syk. Gruppen skulle legge frem sin rapport 1. juli -07. I svaret sa statsråden at han ville komme tilbake til Stortinget med en vurdering av saksområdet.

Når vil statsråden legge denne frem i Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Den aktuelle saken gjaldt en langtransportsjåfør som hadde en kreftsyk, sterkt behandlingstrengende hustru. Han syntes det var problematisk selv å skulle ta ut sykemelding når han var frisk, men så ingen annen utvei for å kunne ta vare på sin hustru. Slike situasjoner oppstår dessverre fra tid til annen for ganske mange og i dag finnes det få andre muligheter til å hjelpe sine pårørende enn å ta ut sykemelding. Stats-

råden viste i sitt svar på skriftlig spørsmål fra undertegnede at det var nedsatt et interdepartementalt utvalg som skulle vurdere ulike strategier og tiltak for å kunne kombinere yrkesdeltaking med omsorg for pleie- og omsorgstrengende nære pårørende. Statsråden svarte også at han ville komme tilbake til Stortinget med en vurdering av dette området etter at utvalget hadde lagt frem sin rapport den 1. juli i fjor. Det er nå snart ett år siden utvalget avsluttet sitt arbeid, og det burde være mulig for statsråden og legge frem en sak for Stortinget basert på rapporten derfra.

Svar:

Jeg har i St.prp. nr. 1 (2007-2008) for Arbeids- og inkluderingsdepartementet varslet at departementet tar sikte på å legge frem et høringsnotat med vurdering av mulige strategier og tiltak.

Departementet er godt i gang med dette arbeidet og tar sikte på å sende ut et høringsnotat så snart som mulig. Etter høringsrunden vil jeg komme tilbake til Stortinget på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1073**Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 21. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kan en få oppgitt tallene for hvor mange km vei, henholdsvis stamveier og øvrige riksveger, som er bygget i de enkelte år fra og med 2001 til og med 2007?»

Svar:

Tabellen viser antall km riksveg, fordelt på stamveg og øvrig riksveg, som er åpnet for trafikk de enkelte år i perioden 2001-2007. Tallene omfatter både nybygde vegstreknings og utbedring/ombygging av eksisterende veg.

År	Stamveg (km)	Øvrig riksveg (km)	Sum (km)
2001	64,2	60,6	124,8
2002	32,0	107,7	139,7
2003	52,7	94,1	146,8
2004	64,4	43,9	108,3
2005	93,1	36,6	129,7
2006	80,8	31,7	112,5
2007	64,6	71,1	135,7

SPØRSMÅL NR. 1074**Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 19. mai 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at saksbehandlings-tiden for UDI-saker går ned ved Rogaland politidistrikt og vil det bli tilført ekstra midler for å få samme saksbehandlingstid som i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Siden 2002 har saksmengden ved Rogaland Politidistrikt doblet seg angående søknader om fornyet arbeidstillatelser. Det viser seg at søknader om å fornye arbeidstillatelser tar fem dager å få behandlet i Oslo, mens det i Stavanger har oppstått en flaskehals ved Rogaland politidistrikt så det kan ta opptil fem måneder å få fornyet arbeidstillatelser. UDI fikk tilført 82 millioner kroner til blant annet å få forgang i saksbehandlingen både i fjor og i år. Samtidig har UDI delegert mer av ansvaret sitt til politidistriktene. Det kan se ut som om det ikke har fulgt penger med når det har blitt delegert mer myndighet til politiet i forhold til slike saker.

Svar:

Politidirektoratet opplyser at antall søknader til politiet på utlendingsfeltet, bl.a. søknader om fornyet arbeidstillatelse, har økt betydelig de siste årene. Ar-

beidsinnvandring har de siste årene utgjort en økende andel av den totale innvandringen i Norge, og har vært særlig markant de siste fire årene. Antall søknader har økt også for Rogaland politidistrikt. Politimesteren i Rogaland har opplyst at en tidligere i år hadde en saksbehandlingstid på ca 5 måneder for fornyelser av arbeidstillatelser. Etter at politidistriktet har gjennomført tiltak for å redusere saksbehandlingstiden, er imidlertid saksbehandlingstiden i dag ca 1 mnd.

Politidirektoratet opplyser at det også i Oslo politidistrikt, over noe tid, har vært iverksatt særskilte tiltak for å redusere saksbehandlingstiden. Blant annet er det opprettet et servicesenter i samarbeid med Skatteetaten, Arbeidstilsynet og UDI. De iverksatte tiltakene har ført at saksbehandlingstiden i dette politidistriktet er vesentlig redusert.

Som Justisminister jeg opptatt av at utlendingsforvaltningen i politiet skal fungere best mulig. De siste årene har antall saker innen politiets utlendingsforvaltning som nevnt økt betydelig. For alle landets politidistrikter har økningen vært fra ca 60 000 saker i 2000 til ca 207 000 i 2007. Ca halvparten av disse sakene har de siste årene vært søknader om arbeidstillatelser og fornyelser. I tillegg er det forventet en økning i antall asylsøkere neste år.

For blant annet å kunne møte det økte presset mot denne delen av politi- og lensmannsetaten, arbeides det med en kartlegging av hvilke bemanningsbehov etaten trenger i årene frem til 2015. Rapporten fra denne bemanningsgjennomgangen vil foreligge medio 2008 og vil omfatte både stillinger med politifaglig utdanning og stillinger med annen kompetanse. I tillegg har denne regjeringen økt opptaket til Politihøgskolen betydelig og styrket politi- og lensmannsetaten med ca. 500 mill. gjennom to år.

Regjeringen har det siste året iverksatt en rekke

omfattende tiltak for å effektivisere utlendingsforvaltningen; for politiet er det blant annet innført målekriterier. Sammen med andre aktører arbeides det nå intensivt med en rekke andre tiltak. I årets reviderte nasjonalbudsjett foreslår regjeringen for øvrig en bevilgning spesifikt knyttet til utlendingsforvaltningen i politiet på 40 millioner kroner. Politidirektoratet vil foreta en prioritering av midlene mellom politidistriktene og andre aktører(PU), etter behov. Situasjonen i Rogaland politidistrikt vil naturlig nok bli vurdert ved denne styrkingen.

SPØRSMÅL NR. 1075

Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 19. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvordan vil miljøvernministeren bidra til prosjektering, utvikling og produksjon av biodrivstoff fra tare dyrking i Porsangerfjorden i Finnmark?»

BEGRUNNELSE:

Porsangerfjorden er en fjord i økologisk ubalanse og det har i flere år vært arbeidet med prosjektet "Porsangerfjorden tilbake til livet." Havforskningsinstituttet vil denne våren starte et nytt forskningsprosjekt i fjorden. Dette skal gå over fire år. Dermed vil tare dyrking i stor skala kunne overvåkes fra første år om prosjektet blir en realitet. Bedrifter i Norge er pr. i dag etablert innen biodrivstoff med basis i cellulose, og ingen har kommet i gang med algebaserte prosjekter.

Svar:

Jeg mener det er interessant at det sees nærmere på mulighetene for annen- og tredjengenerasjons biodrivstoff basert på råstoffer som avfall, cellulose, alger, og tang og tare. Det er uansett viktig at biodriv-

stoff gir god netto klimaeffekt og at det er bærekraftig produsert. Det betyr at man blant annet må ta hensyn til karbonbindingen i arealene og råvarene som biodrivstoffet skal lages av. Videre må man ta hensyn til biologisk mangfold og virkning på andre forhold som f.eks. vannforbruk, kjemikalier og energibruk i prosessering.

I tråd med klimaforliket på Stortinget, tar Regjeringen nå initiativ til å få utarbeidet en strategi for økt FoU på annengenerasjons biodrivstoff og å gi offentlig støtte til utvalgte demonstrasjonsprosjekter. Strategiarbeidet startes opp i år, og forventes ferdig i 2009.

Norges forskningsråd har fokus på bl.a. biodrivstoff i sitt forskningsprogram RENERGI, som er finansiert over flere departementers budsjetter. Miljøvernmyndighetene er i liten grad inne i den spesifikke fordelingen av disse midlene.

Jeg kan, på vanlig måte, ikke forskuttere hva som måtte komme av bevilgninger på 2009-budsjettet til arbeid med biodrivstoff generelt eller støtte til spesifikke prosjekter.

SPØRSMÅL NR. 1076**Innlevert 8. mai 2008 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 21. mai 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Oppfatter statsråden at det eksisterer et problem i forlengelsen av at angivelig mindreårige asylsøkere plasseres i skole sammen med langt yngre barn eller ungdommer, og hva vil statsråden i så fall foreta seg for å hindre at dette finner sted?»

BEGRUNNELSE:

Det synes å være et problem at angivelig mindreårige personer, og/eller deres foreldre, oppgir feil alder i forbindelse med at det fremmes søknad om asyl. Undertegnede og andre i Fremskrittspartiets organisasjon har ved flere anledninger fått konkrete og troverdige henvendelser fra bekymrede foreldre som opplever at deres barn går på skole sammen med utlendinger som åpenbart ikke hører hjemme i det klassetrinn de er plassert i. Det har blitt hevdet at barn og ungdom blir utsatt for seksuelle overgrep, dratt inn i rusmiljø og annen type kriminalitet av utlendinger som opererer fritt under dekke av å være mindreårig. Når foreldre har forsøkt å ta kontakt med skolen eller offentlige myndigheter i forhold til denne problematikken, opplever de ikke å bli tatt på alvor. Det er ikke urimelig å anta at enkelte asylsøkere kan ha motiver for å oppgi en lavere alder enn hva som er riktig ut fra økonomiske interesser, da det kan gi tilgang til høyere offentlige ytelser, men i forhold til andre barn og unge som blir plassert i klasse sammen med slike kan det være en ulykke.

Svar:

Jeg har så langt ikke oppfattet det som et omfattende problem at mange mindreårige asylsøkere plasseres i skole sammen med langt yngre barn eller ungdommer.

Representanten Amundsen nevner i sin begrunnelse en rekke meget alvorlige forhold knyttet til utenlandske elever, og hevder at dette er forhold som ikke blir tatt på alvor av skolen eller offentlige myndigheter. Jeg vil rette en henvendelse til utdanningsmyndighetene, og be om deres vurdering. Jeg forutsetter at hvis det forekommer slike alvorlige forhold som representanten Amundsen beskriver, vil det bli tatt på alvor og fulgt opp av skolen og politiet, uansett hvilken bakgrunn de elevene har som utøver slik adferd.

Det er et alvorlig problem i behandlingen av flere typer utlendingssaker at det i mange saker er vanskelig å få dokumentert søkers identitet, herunder også

alder. Som kjent er det bare et lite mindretall av asylsøkerne som fremlegger dokumentasjon på sin identitet. Dette gjelder både voksne og barn. Av dette følger det at det også er meget få som legger frem dokumentasjon på alder. Utlendingsmyndighetene må derfor ta utgangspunkt i den alder søker eller foreldre eller andre omsorgspersoner oppgir. Som blant norske ungdommer vil det være store forskjeller i fysisk utvikling og modenhet mellom barn og ungdommer som reelt er like gamle. Det er derfor ingen enkel oppgave å vurdere alder når det ikke legges frem noen form for dokumentasjon.

For enslige mindreårige asylsøkere er den avgjørende utlendingsrettslige vurderingen om søker er mindreårig, det vil si over eller under 18 år. Er det tvil om søker er mindreårig, blir det gjennomført en alderstest ved Institutt for Odontologi ved Universitetet i Oslo. Testen kan ikke gi et eksakt svar på alder, og det er en feilmargin på to år ved denne typen tester. I de tilfellene det foreligger tvil om resultatet, legger Utlendingsdirektoratet lavest antatt alder til grunn. I noen tilfeller vil også endelig vedtak om alder først foreligge i klageomgangen. Det kan derfor ikke utelukkes at ungdom over 16 feilaktig gis et tilbud om grunnskoleopplæring.

For enslige mindreårige asylsøkere som utlendingsmyndighetene anser at åpenbart er under 18 år, er det så langt ikke blitt gjennomført alderstester.

For barn som søker asyl sammen med foreldrene, legges som en hovedregel oppgitt alder til grunn. Alderstester blir i liten grad brukt for denne gruppen, først og fremst fordi alder ikke er så avgjørende for asylvurderingen som for de som oppgir å være enslige mindreårige asylsøkere. Jeg kan derfor ikke utelukke at det er barn eller ungdommer som har blitt registrert som yngre enn de rent faktisk er.

Det er den kommunen som barnet bor i, som, i samråd med foreldrene eller verge, fatter vedtak om inntak til grunnskoleopplæring, herunder også hvilket klassetrinn barnet skal innplasseres i. Et viktig premiss for dette vil naturligvis være de opplysninger som foreligger om barnets alder, men barnets kunnskapsnivå kan også tillegges vekt. Fra pedagogisk hold er det tidligere blitt reist kritikk mot at asylsøkerbarn som hovedregel plasseres i det klassetrinnet alderen tilsier, og ikke i det klassetrinnet deres kunnskapsnivå skulle tilsi. Det er blitt hevdet at flere barn ville fått mer utbytte av undervisningen, hvis de hadde blitt plassert på et lavere klassetrinn enn alderen tilsier. Etter min vurdering må dette være en konkret

og individuell vurdering som de kommunale skolemyndighetene er de rette til å foreta, der også de problemstillingene representanten Amundsen peker på blir vurdert.

Regjeringen vil intensivere arbeidet med å finne frem til metoder som gir grunnlag for en riktig aldersvurdering. Utlendingsdirektoratet har derfor utlyst et forskningsoppdrag med sikte på å utarbeide en bedre modell for aldersundersøkelser. Oppdraget er utviklet i samarbeid med medisinsk fagkyndige i Sosial- og helsedirektoratet.

Om bruken av alderstester skal utvides, er noe vi vil måtte vurdere i tiden fremover. Det er selvfølgelig alltid viktig å få verifisert alle opplysninger i en utlendingssak, herunder også alder. Er det grunn til å tvile på den oppgitte alderen, kan det også være et viktig ledd i troverdighetsvurderingen. Aldersundersøkelser vil nok også i fremtiden først og fremst bli brukt i forhold til enslige mindreårige asylsøkere når det er tvil om søker er over eller under 18 år. Det vil

være meget ressurskrevende å bruke denne typen tester i forhold til enslige mindreårige som utvilsomt er under 18 år, eller i forhold til den største gruppen asylsøker-barn, nemlig de som søker asyl sammen med foreldrene. Som nevnt har alder mindre betydning for vurderingen av asylsøknaden til de som søker asyl sammen med foreldrene. Men er det grunn til å tro at det er et stort avvik mellom oppgitt alder og faktisk alder, vil det være naturlig å vurdere alderstest også i disse sakene. For eksempel kan vurderingen av sterke menneskelige hensyn bli ulik om faktisk alder ikke er 15 år, men 19 år. I et slikt eksempel vil aldersvurderingen kunne være avgjørende for om det skal gis en tillatelse eller ikke. Men også uten alderstester legger utlendingsmyndighetene i noen saker en annen alder til grunn enn den oppgitte. Gode og treffsikre metoder for aldersfastsetting vil være viktige redskap for å sikre at alle vedtak bygger på riktige opplysninger, og at barn får en egen og selvstendig vurdering av sitt beskyttelsesbehov.

SPØRSMÅL NR. 1077

Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Martin Engeset

Besvart 19. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Har statsråden noen oversikt over hvor mange og i tilfelle hvilke av landets kommunale/interkommunale avfallsplasser som overskrider de av fylkesmannen fastsatte konsesjonsgrensene for antall tonn tillatt deponert avfall pr. år?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets spørretime 7. mai stilte jeg miljø- og utviklingsministeren spørsmål om hva han ville gjøre for å påse at de statlige regionale miljømyndigheter (fylkesmannen) følger opp at gitte konsesjonsvilkår etterleves og at alvorlige brudd på konsesjonsbestemmelsene får konsekvenser?

Spørsmålet ble etter mitt skjønn besvart på en tilfredsstillende måte. Det var imidlertid et tema/spørsmål som det i oppfølgingsrunden ikke var tid til å komme inn på, og det gjelder de kommunale/interkommunale avfallsplassene rundt omkring i hele Norge. Systemet skal fungere slik at det er fylkesmannen i hvert enkelt fylke som gir konsesjon og fastsetter hvilke mengder avfall som tillates deponert på hvert enkelt anlegg. I etterkant har fylkesmannen

et ansvar for å føre tilsyn med at virksomheten drives i tråd med de gitte konsesjoner.

Som stortingsrepresentant er jeg opptatt av å få vite om i hvilken grad fylkesmannens miljøvernaveiding i de enkelte fylker følger opp sitt tilsynsansvar og påser at de fastsatte mengdebegrensningene overholdes. Nettopp derfor ønsker jeg en oversikt fra Miljøverndepartementet over alle landets kommunale/interkommunale avfallsplasser, hvilken konsesjonsgrense som er fastsatt for hvert enkelt anlegg og hvor stor mengde mottatt avfall som er deponert i årene 2005, 2006 og 2007.

Svar:

Som jeg understreket i Stortingets spørretime 7. mai i år, er det viktig at alle avfallsanlegg i Norge drives i henhold til de vilkårene som settes i tillatelsen. Brudd på konsesjonsvilkårene kan medføre uheldige miljøkonsekvenser og ulemper for nærmiljøet og lokalbefolkningen. Det er Fylkesmannen som behandler søknader om tillatelse til deponering av avfall, og som har ansvar for å føre tilsyn med at vilkårene i tillatelsen overholdes. Avfallsanleggene plikter å foreta

årlig egenrapportering til Fylkesmannen. Fylkesmennene har oversikt over kapasiteten ved deponiene og eventuelle overskridelser av konsesjonsgrensene i sine respektive fylker.

Formålet med tillatelsene er å sikre at deponiene drives på en miljømessig forsvarlig måte. Det er ikke alle tillatelser som setter en årlig mengdebegrensning for mottak av avfall. Dette er fordi det ikke nødvendigvis er den totale mengden avfall som deponeres per år, som er avgjørende for forurensningsfaren. Tillatelsene inneholder blant annet spesifikke regler for overvåkning av deponiet, for oppsamling av deponigass og for oppsamling av sigevann som inneholder miljøgifter. Særskilte årsbegrensninger er særlig gitt i de tilfellene der det er risiko for nærmiljøulemper, slik som luktplager. Risikoen for andre og større miljøkonsekvenser, for eksempel utslipp av sigevann, ivaretas av andre krav i tillatelsen.

Statens forurensningstilsyn (SFT) er gjort kjent med at det har forekommet et fåtall overskridelser av de årsbegrensningene som har vært satt. Fylkesmannens miljøvernavdeling i de aktuelle fylkene har vurdert at disse overskridelsene ikke vil medføre noen økt miljøbelastning gjennom sigevannsutslipp. Det

har vært enkelte tilfeller av klager på luktproblemer, og fylkesmennene har meddelt SFT at det er iverksatt nødvendige tiltak mot dette. I følge fylkesmennene er det primært dårlige driftsrutiner og svikt i de tekniske løsningene ved deponiene som har ført til luktplagene. Luktulempene skyldes bare i liten grad overskridelser av årsbegrensningene.

I framtiden vil problemer som dette langt på vei løses som følge av bestemmelser gitt i avfallsforskriften. Disse reglene fastslår at alle deponier må oppgraderes innen juli 2009 for å få ny tillatelse. Dette vil føre til bedre rutiner og bedre kontroll med hva slags avfall som mottas. Fylkesmennene vil følge opp det nye regelverket på vanlig måte, og blant annet føre tilsyn med avfallsanleggene for å sikre at de nye kravene etterleves. Deponier som ikke tilfredsstiller de nye kravene, må legges ned fra juli neste år.

Avslutningsvis vil jeg vise til at databasen Altinn er under utvikling. I framtiden vil avfallsanleggenes egenrapportering skje via Altinn, og rapportene skal publiseres offentlig gjennom Forurensningsdatabasen. Gjennom dette vil det bli mulig for alle å få en rask og helhetlig informasjon om forholdene ved det enkelte deponi.

SPØRSMÅL NR. 1078

Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 19. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Utgangspunktet er "Forslag til forskriftregulering av seks industribransjer" av 19.12.2007, og spesielt forslag til grenser for støy ved produksjon av pukk, grus, sand og singel. Forslaget har vært lagt ut av SFT til offentlig ettersyn fram til 1. april 2008.

Kan jeg be miljø- og utviklingsministeren redegjøre for sin holdning til forskriftforslaget, og å klargjøre framdriften i saken?»

BEGRUNNELSE:

Forslag til forskriftsregulering av industribransjer innebærer en dramatisk økning av støy for de som berøres. Det vil også gjøre det vanskeligere for en berørt part å påvise hvilket støynivå en er utsatt for fordi parametrene som benyttes krever omfattende og kostbare målinger. Etter det vi kjenner til har enkelte fylkesmenn i sin saksbehandling allerede forskuttert deler av forskriftforslaget.

Svar:

Statens forurensningstilsyn (SFT) har foreslått å regulere seks industribransjer med standardiserte krav i seks nye kapitler til forskrift om begrensning av forurensning (forurensningsforskriften) del 7. Forslaget omfatter blant annet krav til begrensning av støy, lukt, støv- og partikkelutslipp, og utslipp til vann. Jeg er kjent med at SFT i sitt forslag har foreslått å fastsette støygrenser for asfaltverk, pukkverk og mekaniske verksteder.

Hovedformålet med forskriften er å forenkle og effektivisere overholdelsen av regelverket ved at virksomhetene får mer oversiktlige og forutsigbare krav, og forurensningsmyndighetenes ressursbruk kan overføres fra konsesjonsbehandling til tilsynsarbeid. Jeg ser positivt på tiltak som kan oppnå disse målsettingene.

SFTs forslag til regulering har vært på offentlig høring frem til 1. april i år. SFT vurderer nå forslaget i lys av høringsuttalelsene og vil komme med en anbefaling til Miljøverndepartementet. Jeg vil da foreta en nøye avveining av alle forhold i saken før den endelige beslutningen tas.

SPØRSMÅL NR. 1079**Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 16. mai 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hvilke organisasjoner og prosjekter er gitt tilskudd til arbeid mot tvangsekteskap, hvilke beløp er gitt til hvilke formål?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Regjeringens handlingsplan mot tvangsekteskap følger en tilskuddsordning rettet mot frivillige organisasjoner. Søknadsfristen for tilskuddet er 25. februar 2008.

På nettsidene til Integrerings- og mangfoldsdirektoratet heter det at Målet med tilskuddsordningen er å forebygge tvangsekteskap gjennom å motarbeide undertrykkende holdninger og praksis i aktuelle miljøer, og dermed styrke de unges muligheter til å ta selvstendige valg.

Svar:

Det er i handlingsplanen mot tvangsekteskap gjort et skille mellom støtte til frivillige organisasjoners holdningsskapende arbeid og støtte til å hjelpe ungdom i krise. Jeg vil med det følgende redegjøre for begge tilskuddene.

Tiltak 17 "Øke støtten til frivillige organisasjoners holdningsskapende arbeid"

Det er avsatt 10 mill. kroner på statsbudsjettet til denne tilskuddsordningen på kap 651 post 71 i 2008. Ifølge vilkårene i rundskrivet for tilskuddsordningen skal det gis støtte til forebyggende/holdningsskapende arbeid, herunder informasjonstiltak, nettverksbygging og andre former for dialog og kontakt rettet mot unge med innvandrerbakgrunn og deres foreldre.

Integrerings- og mangfoldsdirektoratet har gitt midler til følgende prosjekter:

INLO, Innvandrernes landsorganisasjon /DFIRH, Det Felles Innvandrerrådet i Hordaland - 281 750 kr

INLO er en frivillig paraplyorganisasjon for innvandrerråd på fylkesnivå. Midlene skal benyttes til 1 nasjonalt seminar i Bergen for INLOs medlemsorganisasjoner og 7-9 fylkesvise seminarer i 2008, henholdsvis i Hordaland, Sør Trøndelag, Aust Agder, Telemark, Buskerud, Vestfold, Hedmark, Akershus og Oslo. INLO/DFIRH skal mobilisere innenfor egne rekke og skape debatt internt i medlemsorganisasjonene, samtidig som de styrker eget nettverk rundt temaet tvangsekteskap.

IKAF, Den irakiske kurdiske asylsøker og flyktninger organisasjon i Norge – 785 000 kr

En ekspertgruppe på 6 personer skal jobbe mot foreldre og barn og drive oppsøkende virksomhet der irakiske og kurdiske kvinner og jenter treffes, som barnevernsenter, krisesenter, kvinnesenter, skoler, aktivitetssenter og kvinneorganisasjoner. Jentene og kvinnene skal få hjelp og veiledning. Det skal arrangeres seminar/er for foreldre på kurdisk og arabisk og for fagfolk på feltet samt et nordisk seminar. IKAF skal jobbe i 2 bydeler i Oslo samt i Fredrikstad. Hovedsamarbeidspartner er SKKRI – Støttekampanje for kvinners rettigheter i Irak-Norge. IKAF samarbeider med Røde Kors-telefonen mot tvangsekteskap, Selvhjelp for innvandrere og flyktninger (SEIF) og Kompetanseteamet mot tvangsekteskap.

RKR, Kvinneutvalget i Det norske rådet for kurdernes rettigheter – 103 000 kr

Kvinneutvalget vil etablere en ressursgruppe på 12 personer og knytte til seg politiske, religiøse og intellektuelle nøkkelpersoner som har stor tillit i miljøet. Disse vil sammen med kvinneutvalget rette aktiviteter mot kurdiske familier som de anser vil være i risikogrupper (såkalte tradisjonelle familier), med fokus på Østlandsområdet. Målet er å skape en god prosess på å finne de gode og riktige aktivitetene.

Internasjonalt Hus/ Rogalandsprosjektet mot tvangsekteskap - 300 000 kr

Rogalandsprosjektet skal som en viktig regional aktør rekruttere frivillige som ressurspersoner, bruke Chutny Palace - multikulturell dramagruppe for ungdom, holde skoleforestillinger, utvikle tett samarbeid med kommunen/minoritetsrådgiverne, lage felles rapporteringssystem i kommunen og lansere en informasjonsbrosjyre om tvangsekteskap.

MiRA - Ressurssenter for innvandrere og flyktningkvinner - 1 200 000 kr

Mira får støtte til å utvide nettverket sitt til et landsdekkende nettverk som skal mobilisere jenter og kvinner. MiRAs nettverk består i dag av 1600 jenter og kvinner hvorav 500 er unge jenter, primært pakistanske. MiRA vil oppdatere eget informasjonsmaterieil og benytte dette, drive rådgivning, bevisstgjøring/ empowermentkurs, skolekampanje om forebygging av tvangsekteskap og utdannings- og yrkesmuligheter. Tilbyr målgruppen oppfølging og deltakelse i MiRAs aktiviteter på fritiden.

OMOD, Organisasjonen mot offentlig diskriminering - 450 000 kr

Midlene skal benyttes til 2 kortfilmer, den ene med reklamepreget uttrykk for ungdom, den andre rettet mot foreldre for bl.a Bollywood filmvisninger. Filmene skal lages av profesjonelle filmfolk, og manus skal utarbeides i samarbeid med Primærmedisinsk verksted (PMV) og OWNN, Overseas Womens Network Norway. Filmene skal være på 3-4 minutter. Filmen for ungdom skal legges ut på de kanalene ungdom benytter seg av, You Tube og Facebook. Begge filmene skal brukes av samarbeidspartnerne, bl. a i workshops som utgangspunkt for debatt med mer.

PMV, Primærmedisinsk verksted - 400 000 kr

PMV skal gjennomføre 2 store informasjonsmøter med nøkkelpersoner til stede, danne arbeidsgrupper med naturlige hjelpere, lage infomateriell, drive veiledning av foreldre og ungdommer, benytte TFD (teater for utvikling) som er en kommunikasjonsmodell som omfatter kultur og tradisjon uten krav til å beherske skriftlighet, ha matgrupper og workshops. De vil samarbeide med Pakistansk kvinneforening. Målgruppen er pakistanske foreldre og ungdom.

SDKK, Selvstendig Demokratisk Kurdisk kvinneforening - 312 000 kr

SDKK (holder til i Bergen) skal arrangere temakvelder relatert til kvinner; barneoppdragelse, familieliv, utdanning, arbeidsliv, integrering, kvinner i ulike religioner m.m. i Bergen. SDKK skal videre lage et nettsted for å rekruttere deltakere, legge ut foredragene på ulike språk og gi kontaktinformasjon.

Skeiv verden - 1 100 000 kr

Skeiv Verden ligger under LLH (Landsforeningen for lesbiske og homofile) og er en nettverksgruppe for menn og kvinner med innvandrerbakgrunn.

Skeiv Verden får støtte til å utvide nettverket til et stabilt kompetanse- og erfaringsnettverk for homofile med innvandrerbakgrunn, herunder homofile med muslimsk bakgrunn. Det skal avholdes ukentlige åpne møter, temakvelder, tre seminarer og en konferanse i forkant av Skeive dager 2008 med deltakelse av homofile muslimer/imamer og søsterorganisasjoner. Midlene skal også benyttes til produksjon og distribusjon av infomateriell, oppdatering av nettside og initiering og oppfølging av brukerinitierte tiltak mot tvangsekteskap. Skeiv verden skal styrke sin virksomhet i Oslo-området, Bergen og Trondheim.

Utrop - 87 000 kr

Utrop er en flerkulturell avis drevet av innvandrerungdom selv. Utrop får midler til å drifte og videreutvikle nettstedet Ishq.no. Nettstedet har over 20 000 brukere og er en møteplass for minoritetsungdom. Brukerne lager selv anonymiserte brukerprofiler, som gir dem mulighet til å komme i kontakt med andre brukere med ønsket brukerprofil.

Tiltak 29 "Videreføre støtte til å hjelpe ungdom i krise"

Informasjonstelefon om tvangsekteskap driftes av Oslo Røde Kors for Barne- og likestillingsdepartementet og mottak for 2007 kr 1 350 000,-. De vil få videreført støtte i 2008. Støtten går til betjening av telefonen med tilhørende informasjonsvirksomhet og bistand til ungdom som er i fare for å bli tvangsgiftet.

Selvhjelp for innvandrere og flyktninger (SEIF) er den andre organisasjonen som bistår unge i krise. SEIF mottar midler til to prosjekter. Det ene prosjektet "Mellom barken og veden" hjelper de unge med avklaringer av krisesituasjonen og oppfølging videre til nytt bosted, etc. Det andre prosjektet "Veien videre" hjelper de unge etter at en flytteprosess er skjedd og videre i flere år etter bruddet med familien. SEIF ble i 2007 bevilget kr 1 800 000,- til de 2 prosjektene. De vil få videreført støtte i 2008.

SPØRSMÅL NR. 1080**Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 22. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Psykisk syke blir fremdeles altfor ofte hentet av politiet istedenfor av en psykiatrisk ambulanse.

Vil statsråden vurdere å pålegge helseforetakene å opprette en psykiatrisk ambulansetjeneste slik at psykisk syke får samme rett til trygg og faglig god transport som andre pasientgrupper, eller vil statsråden fortsatt akseptere at syke mennesker blir hentet av politiet som om de var kriminelle?»

BEGRUNNELSE:

I 2006 fremmet Fremskrittspartiet et forslag om at ordningen med psykiatrisk ambulanse skulle opprettes i alle helseforetakene, men alle de andre partiene mente at helseforetakene ville opprette et egnet transporttilbud eller ambulanse uten å få pålegg om det. I 2007 behandlet Stortinget en interpellasjon om samme tema, og samtlige debutanter uttrykte også denne gangen bekymring over de uverdige forholdene, men fremdeles var det kun Fremskrittspartiet som ba om at det ble stilt krav til helseforetakene om å opprette egnet ambulanse i alle helseforetakene. Det finnes ingen landsdekkende oversikt over hvor mange pasienter som hvert år utsettes for å bli hentet av politiet, men det kan være snakk om flere tusen. Politiet har verken faglig kompetanse eller kjøretøy som egner seg til å transportere alvorlig psykisk syke, men fremdeles skjer dette daglig. Mye tyder på at helseforetakene ikke har fulgt opp slik de er blitt anmodet om. Ved flere anledninger har statsråden trukket frem at opprettelse av ambulante team skal ta slike oppdrag. Ifølge Jarle Johannessen, som er leder for den psykiatriske ambulansetjenesten i Helse Bergen er dette 2 forskjellige tilbud som ikke erstatter, men som utfyller hverandre. Ambulante team rykker ut for å samtale med pasienten, de ser hvilket hjelpebehov pasienten har og de prøver å finne andre løsninger enn innleggelse og så videre. Psykiatrisk Ambulanse driver transport av pasienter. Ambulansetjenesten tar også kontakt med ambulant team og avtaler videre oppfølging av pasienter. Det er tverrpolitisk enighet om at det skal være likeverdig behandling av somatisk syke og psykisk syke, men det ser ikke ut til å gjelde transport. I dag er det strenge krav til ambulansetjenesten både når det gjelder kjøretøy og de faglige kvalifikasjonene hos personale. Det er like viktig med trygg og verdig transport av psykisk syke, og det bør derfor også stilles kvalitetskrav til ambulansetjenesten for transport av denne pasientgruppen. Det rapporteres fortsatt om problemer som

er knyttet både til politiets håndtering av personer med psykiske lidelser generelt og til at politiet i for mange tilfeller opptrer alene uten helsepersonell til stede. Politiet sier selv at de ikke innehar nødvendig kompetanse i forhold til psykisk syke, og de har heller ikke ressurser til å ta seg god tid til alle pasientene. Syke mennesker er i utgangspunktet helsevesenets ansvar, og politiet skal kun tilkalles i nødstilfeller, og ikke uten at også helsepersonell er til stede.

Svar:

I likhet med representanten Giltun er jeg opptatt av at mennesker som trenger akutt behandling for psykisk sykdom, skal få dette raskt og på en verdig måte. Tvang skal benyttes minst mulig. Dette må også gjelde i forbindelse med henting av psykisk syke.

Gjennom Opptrappingsplanen for psykisk helse har tilgjengeligheten og nærheten til de psykiske helsetjenestene blitt styrket. Resultatene etter etablering av ambulante akutteam ved flere av landets DPSer viser at behovet for akuttinnleggelser, og dermed henting av pasienter, har avtatt. Mange steder er det ellers etablert et samarbeid mellom politi og helsetjeneste for å ivareta akutt syke pasienter på en verdig måte. For eksempel har Majorstua politikammer en avtale med ambulant akutteam ved Vinderen DPS, både i konkrete situasjoner og et generelt tilbud om å ringe akutteamet når det er behov for assistanse fra psykisk helsevern. De har i liten grad tatt kontakt før utrykning, men politiet har tilkalt akutteamet etter at de har foretatt en sikkerhetsklarering. Akutteamet har da overtatt saken og derved fristilt politiet, noe både politiet, pasienten og pårørende har vært tilfreds med.

Jeg er ellers klar over at det i de større byene er ekstra utfordringer knyttet til ivaretagelsen av akutt psykisk syke. Her kan en egen ambulansetjeneste være ett av flere aktuelle tiltak som det enkelte regionale helseforetak kan vurdere behovet for, som del av RHFenes ansvar for å sørge for at det blir gitt et tilfredsstillende helsetilbud i alle ledd av tjenestene. Jeg har tillit til at helseforetakene følger opp dette ansvaret.

Det er riktig som representanten Giltun påpeker at verken politi eller ordinært ambulanse-personell ikke uten videre har tilstrekkelige faglige forutsetninger til å kunne håndtere psykisk syke. I den utstrekning henting av personer ikke skjer i samarbeid med kvalifisert helsepersonell, kan dette øke risikoen for at personer kan oppleve uverdig behandling. Depar-

tementet er opptatt av denne problemstillingen, og viser bl.a. til rundskrivet som Politidirektoratet og Helsedirektoratet utarbeidet i juni 2006 vedrørende felles ansvar for psykisk syke.

I regi av Helsedirektoratet gjennomføres det nå

en kartlegging som bedre vil vise hvilke tilbud og hvilken kompetanse som er etablert, herunder omfanget av ambulante team. Departementet vil vurdere behovet for oppfølging på bakgrunn av resultatene av denne kartleggingen.

SPØRSMÅL NR. 1081

Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 23. mai 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«I en energidebatt på Stortinget 8. mai ga statsråden inntrykk av at Regjeringen har en avklart, offensiv og forutsigbar politikk overfor kraftbransjen i Midt-Norge. Samme dag ble det kjent at Istad Kraft AS trekker seg fra gasskraftplanene på Fræna. Årsaken er frustrasjon over myndighetenes tilnærming og manglende helhetssyn. Også bransjeorganisasjonene for Småkraft, vindkraft og bioenergi uttrykker frustrasjon.

Er statsråden åpen for at hennes virkelighetsoppfatning ikke deles av energibransjen?»

Svar:

I mitt brev til Stortinget av 4. mars d.å. gis det en gjennomgang av Regjeringens arbeid for å bedre kraftsituasjonen i Midt-Norge. Regjeringen har initiert og iverksatt et bredt spekter av tiltak for å bedre kraftsituasjonen i regionen. Regjeringens plan er basert på tiltak for økt overføringskapasitet, økt satsing på energiomlegging og ny produksjon, samt andre tiltak som skal sikre forsynings sikkerheten. Dette innebærer at særlig Statnett og Enova har viktige roller i arbeidet med å bedre situasjonen i Midt-Norge.

Statnett har en viktig rolle i Midt-Norge, både fordi de har oppgaven som systemansvarlig og fordi de har ansvar å bygge ut det sentrale overføringsnettet. Regjeringen har etter sin tiltredelse aktivt støttet opp under de omfattende tiltakene Statnett har gjennomført og holder på å gjennomføre for å bedre kraftsituasjonen i regionen. Dette omfatter blant annet investeringer i spenningstøtte i overføringsnettet, som bedrer overføringsmulighetene inn i og i Midt-Norge. Videre har Statnett besluttet å investere i og startet byggingen av økt overføringskapasitet mellom Midt-Norge og Sverige. Denne forbindelse skal være på plass høsten 2009. Statnett har oversendt konsesjonsøknad for en ny overføringsforbindelse mellom Sogn og Møre til NVE. Når den er på plass vil i følge Statnett situasjonen i Midt-Norge være normalisert.

Regjeringens økte satsing på energiomlegging er et hovedelement i Regjeringens strategi for bedring av kraftsituasjonen i Midt-Norge. Det er mange aktuelle energiomleggingsprosjekter i regionen. Enovas ramme for 2008 er på om lag 1 450 mill. kroner, bortimot en dobling av rammene i forhold til 2007. Den økte økonomiske rammen gir grunnlag for å styrke satsingen på alle områdene innenfor fornybar energi.

For å få fart på utbyggingen av vindkraft, og i påvente av sertifikatmarkedet, har jeg utlyst en ny runde med en forbedret investeringsstøtte til vindkraft gjennom Enova. Utlysningen finansieres gjennom midler Enova disponerer gjennom Energifondet. Målet er 3 TWh i 2010. For å nå målet vil det være aktuelt å bruke flere milliarder i de kommende utlysningsrundene. Det finnes gode kandidater som kan søke om støtte også i Midt-Norge.

I forbindelse med møtet om kraftsituasjonen som ble avholdt i Stjørdal i januar sa jeg at jeg ville nedsette en gruppe som skulle følge arbeidet med å bedre kraftsituasjonen i Midt-Norge. Gruppen har nå avholdt sitt første møte, og det var et godt og konstruktivt møte. Både departementet, Statnett og deltagerne i gruppen skal jobbe videre med konkrete tema til neste møte.

Det gjøres en omfattende innsats for å bedre kraftsituasjonen i Midt-Norge, og jeg legger opp til å bedre kraftsituasjonen i Midt-Norge gjennom løpende beslutninger.

Når det gjelder Industrikraft Møres planer om gasskraftverk i Fræna er status at NVE har gitt avslag på konsesjon, og avslaget er påklaget. Saken ligger dermed i OED, og jeg kan ikke gå nærmere inn på departementets behandling av klagesaken. Jeg kan imidlertid opplyse at jeg har hatt flere møter med Industrikraft Møre. Når det gjelder eierstrukturen i selskapet ønsker jeg ikke å kommentere den nærmere.

Jeg kan legge til at IKM i nær fremtid vil signere kontrakt med Gassco om deltagelse i studier om infrastruktur for CO₂-transport fra Elnesvågen til Johansen-formasjonen.

SPØRSMÅL NR. 1082**Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 19. mai 2008 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva er de samlede budsjetterte kostnadene til prosjektet Mangfoldsåret, og hvor kommer disse midlene fra?»

BEGRUNNELSE:

Vi er nå midt inne i Regjeringens prestisjeprosjekt innen kultur, "Mangfoldsåret". Det er opprettet sekretariat, nettsider, plakatkampanjer og det deles ut penger til støtterdringer, prosjekter av ymse slag. Finanisering av innvandrersamfunnsorganisasjoner og innvandringsrelaterte prosjekter er ofte fragmentert og uoversiktlig, da disse kan søke om midler fra flere departementer, direktorater, fylker og kommuner. Det vises i den forbindelse til fyldige eksempler i begrunnelsen til skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:729 (2005-2006) fra Per-Willy Amundsen til arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hansen (A).

Svar:

Planleggingen og gjennomføringen av Mangfoldsåret 2008 er finansiert over Kulturdepartementets budsjett. I 2007 ble det bevilget 2 mill. kroner til planleggingen av markeringsåret og igangsetting av konkrete prosjekter. I inneværende år er bevilgningen økt til 4,7 millioner kroner, hvorav 1,7 millioner går til drift av Mangfoldsårets sekretariat og 3 millioner kroner til egeninitierte tiltak. I tillegg er det bevilget 10 millioner kroner til flerkulturelle tiltak og prosjekter, som fordeles av Norsk kulturråd innenfor rådets eksisterende ordninger. Videre har en rekke kulturaktiviteter som har et mangfoldsperspektiv fått økt støtte i 2008 som en del av kulturløftet.

Mangfoldsåret skal markere starten på en utvikling der kulturelt mangfold blir et viktig trekk ved norsk kulturpolitikk. Vi har bedt alle institusjoner som får tilskudd over Kulturdepartementets budsjett om å ta med mangfoldsperspektivet i sin planlegging av tiltak og aktiviteter i langsiktige strategier for virksomheten. Dette skjer innenfor institusjonenes ordinære budsjetttrammer.

SPØRSMÅL NR. 1083**Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug****Besvart 19. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Giske kommune i Møre og Romsdal er det planer om utbygging av et lydstudio i strandsonen. Dette har skapt mye uro og motstand blant innbyggerne i kommunen som mener dette ikke er riktig ut fra allmenhetens interesser.

Vil og kan statsråden se på denne saken og komme med innspill som kan føre til en eventuell ny behandling i Giske kommune?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at når en kommune går til så relativt drastiske skritt som å tillate bygging i en attraktiv strandsone, er det viktig at dette har gjennomgått en

grundig offentlig behandling og beslutninger basert på folkevalgte vedtak etter grundige prosesser. Jeg ønsker ikke å gå mer i detalj i saken, men ber om at statsråden går inn i den og vurderer den i forhold til mitt spørsmål.

Svar:

Som svar på ovennevnte spørsmål fra stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug viser jeg til det svar jeg ga i mitt brev av 9. mai 2008 på spørsmål nr. 1033 fra stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen vedrørende samme sak. Jeg siterer fra dette brevet:

"La meg først få understreke at eg er opptatt av å sikre ålmenta tilgang til strandsona, og at eg legg opp

til at kommunane skal vere varsam med å gi løyve til nye byggetiltak i denne sona. Særleg er det lagt vekt på at kommunane skal vere særers varsam med å gje dispensasjon frå landbruks-, natur- og friluftsområde (LNF) i arealdelen av kommuneplan. Dette er i tråd med regjeringa si Soria Moria-erklæring, og er gjort kjend for kommunar og fylke mellom anna gjennom rundskriv og departementet sine avgjerder i strandsonesaker.

I denne saka ligg det allereie føre ein godkjent reguleringsplan frå 2005. I samband med utarbeidinga og framlegget av plana vart det ikkje reist motsegn mot denne frå statlege fagstyremakter eller Møre og Romsdal fylke. Plana vart såleis eigengodkjend (samrøystes) av kommunestyret, og det vart heller ikkje fremja klager frå private partar på plana.

I tråd med reguleringsplana vart det søkt om bygjeløyve for oppføring av eit lydstudio, og kommunen

gav rammeløyve for dette bygget i desember 2007. Denne avgjerda vart påklaga til fylkesmannen, som i brev av 14. mars 2008 ikkje tok klagen til følge. Fylkesmannen si avgjerd i slike saker er endeleg.

Etter reglane i plan- og bygningslova § 27-2 kan departementet i reguleringsplansaker, når vedteken plan strider mot nasjonale interesser, fylkesplan eller arealdel av kommuneplan, av eige tiltak oppheve plana. Departementet er varsam med å nytte heimelen i denne regelen, då det etter plan- og bygningslova er kommunen som i utgangspunktet skal ta stilling til når og korleis dei enkelte areala i kommunen skal nyttast.

I denne saka er det som nemnd allereie gitt eit byggjeløyve. Søkar har dermed fått ein rett til å føre opp omhandla bygg. Dette inneber at moglegheita for at eg skal kunne gripe inn ovafor kommunen og stanse det omsøkte bygg gjennom oppheving av reguleringsplana ikkje lenger er tilstades."

SPØRSMÅL NR. 1084

Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 23. mai 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Statsråden har uttalt at: "Det er krevende med de som vil ha fornybar energi, men som ikke vil ha skogsbilveier for å få ut biomassen, som ikke vil ha vindmøller og som ikke vil ha elver i rør."

Er det ikke slik at det er statsråd Hagas og Regjeringens politikk som gjør at ikke utbyggingstempoet av skogsbilveier, vindmøller og småkraftanlegg er optimalt?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at det er krevende å bygge ut fornybar energiproduksjon. Regjeringen har imidlertid gjort en betydelig innsats for å få fram ny fornybar energiproduksjon. Det gjelder både innenfor konsesjonsbehandling og tilskudd til utbygging. Jeg har vært opptatt av å få frem at enhver utnyttelse av energikilder har negative virkninger. Eksempler på dette er anlegging av skogsbilveier for å få ut biomasse, at vindmøller påvirker landskapet og at utbygging av vannkraft medfører redusert vannføring i berørt elvestrekning. Ønsket om å øke produksjonen av fornybar energi, men samtidig sikre at ikke naturmangfold, friluftsliv eller store landskapsverdier går tapt, stiller oss overfor vanskelige avvei-

ninger. Derfor har vi en grundig konsesjonsbehandling der fordeler og ulemper avveies etter en helhetlig vurdering. I de fleste prosjekter foretas det justeringer og det settes krav om avbøtende tiltak, for eksempel av hensyn til landskap eller biologisk mangfold.

Som bidrag til klimadugnaden er det svært viktig at vi får fram ny fornybar energiproduksjon i Norge. Jeg har forståelse for at enkeltpersoner og organisasjoner ikke ønsker de negative konsekvensene av ny energiproduksjon. Alle skal bli hørt, men jeg legger til grunn at vi skal bygge ut mye småkraft, vindkraft og bioenergi de kommende årene. Som politikere har vi alle et ansvar for å få frem at klimautfordringen krever grep på dette området.

Det har vært en kraftig vekst i antall meldinger og konsesjonssøknader om kraftledninger, vindkraft, vannkraft og fjernvarme de siste årene. Styrking av bemanningen og effektiviseringstiltak som er gjennomført de siste årene, har redusert effektiv behandlingstid per sak. Antallet søknader NVE ferdigbehandler per år er stigende. I revidert nasjonalbudsjett foreslår regjeringen en ytterligere styrking av NVEs kapasitet til konsesjonsbehandling med nesten 30 prosent. Dette gjør at NVE kan konsesjonsbehandle flere søknader, samtidig som kvaliteten opprettholdes, for å sikre at beslutningene som treffes står seg

for ettertiden. Det kreves tid og ressurser for å gjennomføre forsvarlige, helhetlige vurderinger og en behandling som inkluderer konsekvensutredninger, høringer, folkemøter, befaringer etc. innenfor lovfaste krav.

Det har aldri før vært en så stor satsing på fornybar energi og energieffektivisering i Norge som i inneværende år. Energifondet har i 2008 blitt tilført

om lag 1,45 mrd. kroner. Dette er tilnærmet en dobling av rammen i forhold til 2007.

De økte økonomiske rammene gir grunnlag for å øke satsingen på alle områder innen fornybar energi og energieffektivisering. For eksempel lanserte Enova 21. april i år et nytt vindkraftprogram, for å sikre at målet om 3 TWh innen utgangen av 2010 nås.

SPØRSMÅL NR. 1085

Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 19. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I et replikkordskifte i debatten om Dok 8:51 (2007-2008) stilte jeg spørsmål vedr. tiltak for å stimulere til flere søkere til politiutdanningen fordi søkerallene viser nedgang. Statsråden avviste dette faktum og at rekruttering var et problem.

I lys av tallene her, står statsråden fast ved sitt svar eller vil han vurdere tiltak som f.eks. endret søknadsfrist, slik PHS selv har vurdert, for å få flere kvalifiserte søkere til Politihøgskolen når opptaket skal økes ytterligere i årene som kommer?»

BEGRUNNELSE:

Fra Politihøgskolens årsmeldinger fremgår det at det siden 2004 har vært slik nedgang i søkerallene til Politihøgskolen;

2004: 2398 søkere til 288 plasser med start høsten 2004
2005: 2265 søkere til 360 plasser med start høsten 2005
2006: 1965 søkere til 360 plasser med start høsten 2006
2007: 1888 søkere til 432 plasser med start høsten 2007

Antall søkere går ned samtidig som antall studentplasser øker og andelen kvalifiserte søkere pr. plass viser en bekymringsfull utvikling.

På forespørsel til opptakskontoret viser det seg at søkerallene for 2008 ligger tett under 2000, som er en økning fra 2007, men antall studentplasser øker mer. Det betyr at antall søkere pr. plass fortsatt viser negativ utvikling.

Svar:

Jeg kan ikke se noen grunn til at jeg ikke skal stå ved mitt svar i Stortinget den 6. mai d.å. Det hevdes gjentatte ganger i diskusjonen at søkerallene til Poli-

tihøgskolen har gått ned de senere år. Ifølge Politihøgskolen medfører dette ikke riktighet. Politihøgskolen har hatt et relativt stabilt søkerall på ca 2000 søkere fra begynnelsen av 2000-tallet. Høgskolen hadde en liten oppgang på antall søkere fra år 2000 til 2004 og en liten nedgang fra 2005 til 2007. Fra 2007 til 2008 økte antall søkere med 100.

Politidirektoratet utarbeidet i 2007 en prosjektrapport som blant annet så på mulige årsaker til påståtte rekrutteringsproblemer i politi- og lensmannsetaten. Prosjektgruppen konkluderte med at antall kvalifiserte søkere til PHS var klart høyere enn antall studentplasser. Selv om antallet søkere hadde sunket noe etter overgangen til høyskole, hadde antall kvalifiserte søkere økt. Det var faktisk ikke grunnlag for å si at vi hadde et rekrutteringsproblem til skolen. I tillegg bemerket prosjektgruppen at nedgangen i antall søkere bl.a. kunne skyldes at ungdomskullene var blitt mindre, og at det f.t. var stor konkurranse om studenter og arbeidskraft i Norge.

Likevel ønsker vi oss flest mulige søkere til Politihøgskolen, men vi er i hard konkurranse med andre utdanninger. PHS har blant derfor større oppmerksomhet på utadrettet markedsføring blant ungdom, nå enn tidligere. Blant annet gjennomføres en bredere markedsføring på utdanningsmesser og ut mot de videregående skoler. Fra 2007 ble det innført to nye opptaksnemder, hvor hensikten var å sette skolen bedre i stand til å vurdere flere av søkerne til opptak ved PHS.

PHS har i noen tid arbeidet med spørsmålet om å knytte opptak til PHS til Samordnet opptak for annen høyere utdanning. I den sammenheng opplyser Politidirektoratet at PHS det siste året har foretatt en evaluering og revisjon av opptaket av studenter til bachelorutdanningen for politiet. Høgskolen har hatt

et nært samarbeid med Samordnet opptak, for å klargjøre hvilke tiltak en slik innlemming vil kreve. En rapport om konsekvenser ved innlemming og nye opptaksrutiner, ble lagt frem for styret ved PHS 1. april 2008. Styret vedtok i styremøte den 28. april d.å. å gi sin tilslutning til planene. Politihøgskolen søker nå innlemming i Samordnet opptak, med sikte på iverksetting for opptak til studieåret 2009-2010. Det arbeides for tiden med opplegg for informasjons-tiltak, som skal sikre at omleggingen blir kjent.

Jeg stiller meg helt og fullt bak det arbeidet som gjøres på Politihøgskolen for å legge enda bedre til rette for at søkertallet skal bli så høyt som mulig. Det er avgjørende for politi- og lensmannsetaten å ha tilgang til en god søknadsmasse når vi nå trolig må vurdere opptak av et enda høyere antall studenter for å dekke behovet for politiutdannet personell de nærmeste årene.

SPØRSMÅL NR. 1086

Innlevert 9. mai 2008 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 20. mai 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Rundskriv Q-1/2008 som krisesentrene har mottatt, skaper problemer for krisesentrene, noe også Norsk Kriesesenterforbund og Kriesesenter-sekretariatet har påpekt. Norasenteret IKS i Sør-Varanger som omfatter alle de 9 kommunene i Øst-Finnmark planla byggestart for nytt krisesenter i 2007. Planene måtte utsettes pga. at det ikke var snekkere tilgjengelig.

Ser statsråden det urimelige i at et nytt regelverk har tilbakevirkende kraft, og vil statsråden bidra slik at byggeprosessen nå kan igangsettes?»

BEGRUNNELSE:

Norasenteret IKS krise- og incestsenter mottok den 22. februar i år de nye retningslinjene for regnskap og budsjett, samt om forhåndsgodkjenning av nybygg og flytting til nye lokaler. De nye retningslinjene har ikke tidligere vært nevnt i rundskriv eller retningslinjer. Norasenteret IKS har i alle årsmeldinger og alle rundspøringer gitt uttrykk for sine planer om å bygge nytt hus. Det har aldri blitt gitt tilbakemelding fra departementet om at dette ikke er mulig. Det er forståelig at man ønsker en kontroll av sentrenes utgiftsutvikling og kostnadsnivå. Det er likevel sterkt å beklage at de nye retningslinjene skal ha en tilbakevirkende kraft på planer som allerede er igang og har god forankring i alle de 9 eierkommunene i Øst-Finnmark. Omfattende byggeprosesser av denne typen krever lang behandlingstid i krisesentrene og i de involverte kommunene, derfor burde nye retningslinjer rundt slike viktige områder ha vært varslet i god tid før de ble satt i verk. Norasenteret IKS i Sør-Varanger er det eneste krise- og incestsenteret vi har i hele Øst-Finnmark.

Svar:

Etter omleggingen av finansieringsordningen for krisesentrene fra 2005 til en 20 – 80 ordning, har det vært en sterk årlig økning i utgiftene på området. Dette er bakgrunnen for at Barne- og likestillingsdepartementet, gjennom årets retningslinjer for statstilskuddet (rundskriv Q-1/2008) har pålagt krisesentrene, vertskommunene og Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet rutiner som skal sikre bedre forutsigbarhet i de statlige tilskuddsutbetalingene.

Staten gir tilskudd til investeringer i forbindelse med nybygg, nye lokaler og utbedringer av eksisterende lokaler etter samme fordelingsnøkkel som til drift av krisesentrene (20 – 80).

I rundskrivets punkt 4.3. heter det at ”Ved planlegging av nye krisesentre, oppføring av nye bygg og flytting til nye lokaler skal vertskommunen kontakte Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet for forhåndsgodkjenning. I direktoratets vurdering skal det ses hen til behov for og geografisk spredning av krisesentrene.” Kravet om forhåndsgodkjenning er begrunnet nettopp i behovet for bedre oversikt og kontroll med utgiftsveksten. Et viktig siktemål med forhåndsgodkjenning er også å påse at det planlagte prosjektet faller innenfor retningslinjene for statstilskudd til krisesentre.

Hensikten med bestemmelsen er imidlertid ikke å reversere prosjekter som allerede har kommet langt i planleggingen. Norasenteret IKS i Sør-Varanger har de nødvendige kommunale vedtakene på plass og var klare til å starte byggingen allerede i 2007. Det er ikke aktuelt å stanse eller forsinke dette prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1087**Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 15. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«19. februar 2003 ble spørsmålet referert under begrunnelse stilt av undertegnede til ministeren.

Mitt spørsmål er i dag hva som har blitt gjort i et-tertid, og hva regelverket sier i dag?»

BEGRUNNELSE:

"Mellomstore biler mellom 3,5 og 7,5 tonn har ikke lov til å kjøre fortere enn 80 km/t selv om farts-grensen kan være både 90 og 100 km/t enkelte steder. Mange av disse bilene er privatbiler/firmabiler og brukes derved som vanlige personbiler. Ser statsrå-den at forskriftene, som første gang ble vedtatt i 1957 og behandlet på nytt i 1986, ikke har tatt hensyn til bilparkens utvikling i Norge?"

I svaret fra statsråden heter det blant annet:

"...Samferdselsdepartementet ba imidlertid i sep-tember i fjor Vegdirektoratet utarbeide forslag til regelverk..."

Svar:

Spørsmålet fra representanten Bredvold berører samme tema som omtalt i spørsmål nr. 1028 til skriftlig besvarelse av 30. april 2008 fra representanten Bredvold. Jeg svarte på spørsmål nr. 1028 ved ved-lagte brev av 8. mai 2008. Svaret anses dekkende også for spørsmål nr. 1087.

Vedlegg til svar:

Se spørsmål til skriftlig besvarelse med svar nr. 1028 (2007-2008):

<http://epos.stortinget.no/SpmDetalj.aspx?id=40224>

SPØRSMÅL NR. 1088**Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 16. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge en artikkel i Dagbladet 8. mai side 43 tvinger tungvinte regler privatpersoner til å kjøpe svart arbeid.

Hva har finansministeren gjort og hva vil finans-ministerens gjøre i tiden fremover for å bedre informa-sjonen og forenkle regelverket slik at det blir lettere å følge regelverket for folk flest, f.eks. ved små ar-beidsoppdrag?»

BEGRUNNELSE:

I artikkelen uttaler BI-professor Atle Midttun at tungvinte regler tvinger privatpersoner til å kjøpe svart arbeid og at myndighetene bør passe seg for ikke å gjøre det umulig for folk å leve lovlig. Under-direktør i Skattedirektoratet, Eirik Bull-Njaa uttaler at Skatteetaten har som mål å gi enkle regler og god informasjon. Han viser også til nye utarbeidete regler og rutiner som skulle gjøre det enklere for arbeids- og

oppdragsgivere, og at de fortsatt ser på muligheter for tilpasninger og forenklinger.

I artikkelen vises det spesielt til oppgaveplikten for mindre arbeid utenom arbeid i hjemmet der ved-erlaget utgjør over 1000 kroner til en person i løpet av et år. Da blir det oppgaveplikt og arbeidsgiveransvar. Mye taler for at denne grensen er satt for lavt, og der-med hindrer effektiv ressursutnyttelse.

Artikkelen avslører også uoversiktlig regelverk og utsagn fra de offentlige etater som lite egnet til veiledning for den som ønsker å følge regelverket på skikkelig måte.

Svar:

Jeg er opptatt av at det ikke kan stilles de samme rapporteringskrav til private arbeidsgivere som kjø-per tjenester i hjemmet mv. som til profesjonelle ar-beidsgivere. Reglene om lønnsinnberetningsplikt, ar-beidsgiveravgiftsplikt og oppgjør av forskuddstrekk

inneholder flere unntak og forenklede ordninger for private arbeidsgivere. De siste årene er det foreslått flere endringer i disse reglene som gjør det enklere for private arbeidsgivere.

Fra og med inntektsåret 2007 ble beløpsgrensen for lønnsinnberetningsplikt økte fra 1 000 til 2 000 kroner for arbeid i tilknytning til hjem og fritidsbolig. Beløpsgrensen gjelder samlet utbetaling til hver enkelt arbeidstaker i løpet av året. Dette betyr at private arbeidsgivere kan få utført små oppdrag uten at de trenger å innberette dette til skatteetaten. Når utbetalingen er fritatt fra innberetningsplikt, er beløpet også skattefritt for mottakeren.

I revidert nasjonalbudsjett for 2008 har Regjeringen lagt fram forslag om samordning av beløpsgrensene i reglene om private arbeidsgivers plikt til å betale forskuddstrekk og gjøre opp forskuddstrekk overfor skattemyndighetene, jf. Ot.prp. nr. 59 (2007-2008) kapittel 2. Endringene fører til at det blir en felles beløpsgrense i dette regelverket og det blir dermed enklere å bruke for private arbeidsgivere.

Betaling for privat pass av barn er helt fritatt fra arbeidsgiveravgift. Regjeringen foreslår å øke grensen for fritak fra arbeidsgiveravgift for annet arbeid i privat hjem og fritidsbolig fra 50 000 kroner til 60 000 kroner.

Private arbeidsgivere kan velge mellom to alternative forenklede ordninger for oppgjør av skatte trekk. Man kan velge å sette forskuddstrekket inn på en egen skattetrekkskonto på vanlig måte og betale inn trekket til skatteoppkreveren én gang i året. Pro-

fesjonelle arbeidsgivere må betale inn forskuddstrekket fra arbeidsgivers skattetrekkskonto seks ganger i året. Vilåret for å bruke denne ordningen er at arbeidet ikke gjelder arbeidsgiverens næringsvirksomhet eller utleie av hus.

Som et alternativ kan arbeidsgivere som betaler for arbeid i privat hjem og fritidsbolig velge å fylle ut ett skjema og betale inn skattetrekket til skatteoppkreveren via nettbank e.l. ved hver enkelt lønnsutbetaling. Skjemaet fungerer også som lønns- og trekkoppgave til skattemyndighetene og lønsslipp til arbeidstakeren. Ved å bruke denne forenklede ordningen kan private arbeidsgivere via pc oppfylle sine forpliktelser både overfor skattemyndighetene og arbeidstakeren med noen få tastetrykk. Også for dette alternativet er det et vilkår at arbeidet ikke gjelder arbeidsgiverens næringsvirksomhet.

Regjeringen har i revidert nasjonalbudsjett foreslått å samordne beløpsgrensene for når private arbeidsgivere kan benytte de forenklede ordningene for oppgjør av skatte trekk. Beløpsgrensen foreslås satt til 60 000 kroner. Tidligere var beløpsgrensene dels 30 000 kroner, dels 50 000 kroner og dels 60 000 kroner, avhengig av hva arbeidet gjaldt og hvilken oppgjørskordning man ønsket å bruke.

Finansdepartementet og Skattedirektoratet vil fortsette arbeidet med å vurdere forenklinger i reglene for private arbeidsoppdrag i hjemmet. Skattemyndighetene vurderer løpende hvordan veiledning og informasjonsmateriale mv. om regelverket kan legges bedre til rette for private arbeidsgivere.

SPØRSMÅL NR. 1089

Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 21. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Skillet i beregning av dokumentavgift mellom omdanning av ENK/ANS til A/S sammenlignet med de omdanningsformer hvor det etter dagens tolkning ikke ilegges dokumentavgift, savner tilstrekkelig begrunnelse i de reelle forhold som påvist i begrunnelsen for dette spørsmål.

Hva vil finansministeren gjøre for å eliminere en slik forskjellsbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Iflg. finansministerens svar på spørsmål 387, dattert 13.12.07, fremgår at Finansdepartementet legger til grunn Justisdepartementets tolkning av når det

skjer hjemmelsoverføring som grunnlag for vurderingen av når og om det skal betales dokumentavgift. Veileder for hva som er hjemmelsoverføring synes å være Justisdepartementets rundskriv, senest rundskriv G-06/2005 som utvider adgangen til avgiftsfri hjemmelsoverføring i forhold til tidligere rundskriv G-37/90 og G-137/90.

Det synes imidlertid ikke å være samsvar mellom justisministerens svar til Stortinget på spørsmål nr. 1222, dattert 25.09.06 og rundskriv G-06/2005. Rundskrivet gir eksempler fra lov 25. juni 1936 nr. 4 om enkelte bestemmelser angående meieriselskaper §3, lov 30. august 1991 nr. 71 om statsforetak § 55 og lov 6. juni 2003, nr. 39 om borettslag § 13-5.

Lov 25. juni 1936, nr. 4 om enkelte bestemmelser angående meieriselskaper § 3, første ledd lyder slik:

"Om sammenslutning av selskaper som nevnt i § 1, gjelder bestemmelsene i aksjelovens kap.13, selv om et eller begge selskaper ikke er aksjeselskaper."

Dersom selskapene i en fusjon har forskjellig selskapsform, kan virksomheten nødvendigvis ikke fortsette i samme selskapsform for begge selskapene etter fusjonen.

Lov 30. august 1991 nr. 71 om statsforetak § 55 første ledd lyder:

"En statlig virksomhet eller virksomhet som drives av et heleid statsaksjeselskap eller statsallmennaksjeselskap, eller en del av slik virksomhet, kan som helhet overføres til et statsforetak."

Også her omtales virksomheter som, etter omdanningen til statsforetak, nødvendigvis ikke kan fortsette i samme selskapsform, for eksempel ved omdanning av statlig virksomhet til foretak.

Lov 6. juni 2003, nr. 39 om burettslag §13-5 første ledd lyder:

"Aksjeselskap som har til foremål å gi aksjeeigarane leigerett eller annen bruksrett til bustad, kan omdannast til burettslag etter paragrafen her".

Ved omdanning av aksjeselskap til burettslag kan aksjeselskapet nødvendigvis ikke fortsette i samme selskapsform etter omdanningen.

Disse eksemplene viser at justisministeren i sitt svar på spørsmål nr. 1222 av 25.09.06, ikke synes å ha informert Stortinget korrekt eller i beste fall upresist.

Eksemplene fra det gjeldende rundskriv viser jo nettopp at omdanningsformer hvor det etter dagens tolkning ikke påløper dokumentavgift, ikke har tilstrekkelig begrunnelse i de reelle forhold som påberopes i forhold til det skillet mellom de eksemplifiserte typer omdanning og omdanning av ENK/ANS til A/S som praktiseres av avgiftsmyndighetene.

Svar:

Dokumentavgiften er en særavgift som skal betales ved tinglysing av dokument som overfører hjemmel til fast eiendom, herunder bygning på fremmed grunn. Dokumentavgiften er enkel i sin oppbygging, og følger tinglysingen. En konsekvens av dette er at de tilfeller registerfører finner at det ikke skjer en

hjemmelsoverføring, vil det heller ikke utløses krav om dokumentavgift.

Når det gjelder forståelsen av Justisdepartementets rundskriv, og svar til Stortinget på spørsmål nr. 1222 25. september 2006 har jeg forelagt spørsmålet for Justisministeren som har følgende kommentar:

"Justisdepartementets rundskriv G-06/2005 beskriver den tinglysningsmessige fremgangsmåten når fast eiendom blir overført i forbindelse med fusjon, fisjon og omdanninger som skjer i henhold til lovregler som bygger på sammenslutningsrettslige kontinuitetsbetraktninger.

I tilfeller hvor fusjoner, fisjoner og omdanninger gjennomføres i henhold til sammenslutningsrettslige regler som bygger på kontinuitet, anses det overdragende foretaket å fortsette i det overtakende foretaket. Dette innebærer at det overtakende foretaket trer inn i de rettslige posisjonene til det overdragende foretaket. I samsvar med dette skal en eiendomsoverdragelse som skjer som ledd i en fusjon, fisjon eller omdanning, tinglysningsmessig behandles som en navneendring, og ikke som en hjemmelsoverføring som utløser plikt til å betale tinglysingsgebyr og dokumentavgift.

Som det fremgår, er det avgjørende hvorvidt en fusjon, fisjon eller omdanning skjer på grunnlag av et regelsett som bygger på kontinuitetsbetraktninger. Det er imidlertid ikke noe krav om at virksomhet fortsetter i samme foretaksform. En omdanning vil alltid innebære et skifte av foretaksform, og i lovgivningen har man også eksempler på regler om fusjon mellom ulike typer foretak.

Overdragelse av fast eiendom i forbindelse med sammenslutningsrettslige omorganiseringer som ikke gjennomføres etter et regelsett som bygger på kontinuitetsbetraktninger, anses som en hjemmelsoverføring og utløser plikt til å betale tinglysingsgebyr og dokumentavgift. Om en person som driver et enkeltpersonsforetak, overfører fast eiendom til et ansvarlig selskap som vedkommende skal være medeier i, inntreder dermed avgiftsplikt i samsvar med hovedregelen om at det skal svares tinglysningsgebyr og dokumentavgift når fast eiendom blir overført fra et rettssubjekt til et annet. Det samme gjelder dersom fast eiendom blir overført til et aksjeselskap i forbindelse med en omdanning fra et ansvarlig selskap. Forutsetningen er i begge tilfellene at det blir tinglyst et dokument som overfører hjemmelen til den faste eiendommen."

Som det fremkommer av Justisministerens svar er det følgelig ikke ment å være noen forskjellsbehandling mellom, i realiteten, selskapsrettslige like tilfeller.

Jeg ser på bakgrunn av dette ikke grunn til å foreslå endringer i dokumentavgiften som innebærer at avgiftsplikten knyttes til andre kriterier enn det tinglysningsmessige.

SPØRSMÅL NR. 1090**Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 19. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Ny Tid har 9.5.08 en artikkel om bruk av norske bistandsmidler til familieplanlegging og sterilisering i India.

Kan utviklingsministeren opplyse hva som er gjeldende retningslinjer for norsk bistand og hvordan disse er forankret i internasjonale forpliktelser på området?»

BEGRUNNELSE:

Ny Tid viser til forskeren Sunniva Enghs doktoravhandling om Norges finansiering av 1 500 steriliseringsklinikker i India. Hun mener opptil fem millioner indere kan ha blitt sterilisert med norske penger. Det pekes i artikkelen også på Norads samarbeid med det indiske prosjektet Post Partum Program (PPP) gjennom 24 år. PPP steriliserte hovedsakelig indiske kvinner. Dette skjedde gjennom bruk av incentiver som belønnet dem som valgte sterilisering framfor andre prevensjonsmetoder. I tillegg skjedde sterilisering under press, spesielt under Indira Gandhis unntakstilstand i perioden 1975-77. Sverige trakk seg ut i 1980, Norad først på midten av 90-tallet.

Svar:

I løpet av 1980-årene og begynnelsen av 90-årene, skjedde det dramatiske endringer når det gjaldt synet på befolkningsproblematikken. Frykten for "befolkningsekspløsjonen" ble stadig sterkere utfordret i forhold til kvinners rett til selv å velge. Dette spenningsforholdet kulminerte på befolkningskonferansen i Kairo i 1994, hvor kvinneperspektivet fikk et overveldende gjennomslag. Norge spilte en sentral pådriverrolle i denne sammenheng.

I handlingsprogrammet fra Kairo-konferansen, som fikk bred oppslutning både av enkeltland og organisasjoner, ble fokus endret fra befolkningskontroll til kvinners helse og rettigheter. Begrepet seksuell og reproduktiv helse og rettigheter ble introdusert for første gang, med vekt på kvinners rett til trygghet tilknyttet seksualliv, svangerskap og fødsel, så vel som til muligheten for informerte, frivillige valg av prevensjon.

Den norske strategien for bistand til befolkningsområdet, "Et spørsmål om kvinners rett til å velge" (1995) ble forankret i prinsippene i handlingsplanen fra Kairo. Frivillighet i bruk av familieplanleggings-tjenester, som alltid har vært et prinsipp i den norske støtten til familieplanlegging, ble bekreftet og ytterligere forsterket. Det sies eksplisitt at prevensjonstilbud ikke må innebære noen form for tvang eller press. Videre ble det lagt vekt på at tjenestetilbudet i større grad skulle legges til rette på kvinnens premisser, ved å gi henne bedre valgmuligheter og større handlefrihet.

Også i FNs kvinnekonvensjon (CEDAW - Konvensjonen for eliminering av alle former for diskriminering av kvinner) understrekes prinsippene som ble nedfelt i Kairo-erklæringen.

I den norske Handlingsplanen for kvinners rettigheter og likestilling i utviklingssamarbeidet (2007-2009) og senest i Stortingsmelding nr. 11 (2007-2008) om "Kvinnens rettigheter og likestilling i utviklingspolitikken" understrekes kvinners rett til helsetjenester og kontroll over egen kropp og seksualitet, inkludert tilgang til prevensjon og trygg og selvbestemt abort. I meldingen sies det videre at Norge vil bidra til målrettet familieplanlegging og prevensjonsveiledning overfor begge kjønn og være en pådriver i forhold til avkriminalisering av abort.

Videre har Norge vært en pådriver til å få vedtatt et nytt delmål innunder Tusenårsmål 5 for universell tilgang til reproduktiv helse, inkludert familieplanlegging. Dette kobler Tusenårsmålene nærmere til Kairo-forpliktelsene.

Dette er prinsipper som Norge er forpliktet i forhold til, og også en aktiv pådriver for i det internasjonale utviklingssamarbeidet, gjennom støtte til oppfølging og gjennomføring av nasjonale, regionale og internasjonale planer for seksuell og reproduktiv helse og rettigheter. Alle internasjonale organisasjoner som støttes av Norge og som arbeider på dette feltet baserer seg på de samme prinsippene. Det samme gjelder FN-organisasjoner. Kvinners rettigheter er kommet på den internasjonale agendaen med kraft og tyngde.

SPØRSMÅL NR. 1091**Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 26. mai 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Sjømatnæringen er en global og konkurranseutsatt næring med behov for enhetlig forvaltning, profesjonelle offentlige myndigheter og forutsigbare rammebetingelser. Regjeringen har sendt på høring et forslag til forvaltningsreform hvor sjømatnæringen gjøres til gjenstand for regionalisert forvaltning. Dette gjelder særlig havbruk, distriktskvoteordning, konkrekrabbeforvaltning og vernepolitikk.

Ser statsråden at dette kan svekke konkurranseevnen til sjømatnæringen og øke byråkratiet?»

BEGRUNNELSE:

Kommunal- og regionaldepartementet har, i forbindelse med den nye regionreformen St. meld. nr. 12 "Regionale fortrinn - regional framtid", foreslått at sentrale forvaltningsoppgaver knyttet til havbruk og oppdrett flyttes fra Fiskeridirektoratet og ut i regionene.

Det foreslås at de enkelte regioner skal få disponere egen andel av kvoten på kystsel, at regionene skal kunne gi lokale reguleringer innenfor et geografisk område fra strandsonen til grunnlinjen eventuelt til 12 nautiske mil, at regionene skal utarbeide regionale forvaltningsplaner for tang og tare og at regionale myndigheter skal ha ansvaret for utvikling av kriterier for deltakelse i kongekrabbefisket.

Om distriktskvoteordningen uttales at Fiskeri- og kystdepartementet høsten 2006 har iverksatt en prøveordning med distriktskvoter i Nordland, Troms og Finnmark og at årets prøveordning vil bli evaluert før det tas stilling til videreføring eller eventuell opphevelse av ordningen.

I Ot.prp. nr. 20 (2007-2008) om havressurslova foreslo departementet en egen bestemmelse om distriktskvoter. Ordningen ble vedtatt, med stemmene til Arbeiderpartiet, Sosialistisk venstreparti og Senterpartiet.

Videre skal ansvaret for Fiskeridirektoratet har for å tildele tillatelser for oppdrett og havbeite, klaring av lokaliteter samt ansvar for innsigelser på vegne av havbruksinteresser i kommunale kystsoneplanprosesser, overføres fra Fiskeridirektoratets regionkontorer til regionene. Dette innebærer at den såkalte "Trøndelagsmodellen", der statlige sektorfullmakter er samlet hos Fiskeridirektoratet for å effektivisere saksbehandlingen i kurante saker, ikke kan gjennomføres nasjonalt i sin nåværende form.

I Nordlys 21. april 2008 kunne vi lese om direktør i Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening

(FHL) Geir Ove Ystmark uttale at FHL frykter at oppdrettere må forholde seg til enda en forvaltningsenhet, i tillegg til Mattilsynet, Kystverket, Fiskeridirektoratet og kommunene. Ystmark uttaler at:

"Det vi vil ha, er en mer enhetlig forvaltning. Men nå frykter vi enda mer unødvendig byråkrati, lengre saksbehandling og en politisering av næringen til fylkene på lokalt nivå. Vi er redd en lokal utvelgelse av oppdrettsaktører vil gi ulike rammevilkår i ulike regioner.

Det er grunn til å frykte at utvelgelsen blir styrt av andre hensyn enn det næringsmessige."

I Fiskeribladet 5. mai vises det til at FHL kommer med innspill som langt på vei vil at reformen skrinlegges når det gjelder saker som berører denne næringen. FHL er kritisk til at det ikke følger realpolitikk med reformen, bare administrative oppgaver til regionene. Det fremkommer også at FHL frykter for mindre enhetlig forvaltning og dårligere effektivitet i saksbehandlingen.

Svar:

I St.meld. nr. 12 (2006-2007) fremmet for Stortinget 8. desember 2006 redegjøres det for de saker regjeringen foreslo overført fra sentrale myndigheter til det regionale folkevalgte nivået. I Innst. S. nr 166 (2006-2007) slutter flertallet i Kommunal- og forvaltningskomiteen i det alt vesentlige seg til regjeringens forslag hva gjelder overføringer i marin sektor.

Utgangspunktet for denne meldingen var å legge grunnlaget for en hensiktsmessig forvaltningsstruktur og oppgavefordeling mellom forvaltningsnivåene, herunder en mer samordnet og effektiv offentlig forvaltning ved at ulike sektorer ses i sammenheng innenfor den enkelte region.

I forbindelse med stortingsrepresentant Hansens spørsmål vil jeg vise til Fiskeri- og kystdepartementets høringsuttalelse av 30. april d.å. på Kommunal- og regionaldepartementets høringsnotat; Forvaltningsreformen – forslag til nye oppgaver til det folkevalgte regionale nivået, distribuert den 26. februar 2008. Høringsuttalelsen er offentlig og tilgjengelig på www.regjeringen.no/krd.

Oppfølgingen av forslag og synspunkter fremkommet under høringen er nå til vurdering og drøfting. Saken er foreløpig ikke endelig behandlet av regjeringen, og jeg kan selvsagt ikke forskuttere regjeringens beslutning.

Jeg vil imidlertid legge til at jeg er opptatt av å få til en best mulig balanse mellom hensynet til en ef-

fektiv og enhetlig saksbehandling mellom de ulike fylker, og ønsket om å gi regionalt skjønn større påvirkningsmuligheter i forvaltningen av fiskeri- og

havbruksoppgaver som én innfallsvinkel til styrket verdiskaping regionalt.

SPØRSMÅL NR. 1092

Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 21. mai 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvor mye statlig støtte har gått til stiftelsen New Page, og hvilke resultater kan stiftelsen dokumentere i sine søknader om støtte?»

BEGRUNNELSE:

Stiftelsen New Page gir oppfølging til ungdom, etter avtale med BUFetat. Stiftelsen skriver på sine hjemmesider at de har aktivitet i Bergen, Stavanger og Oslo, og at de finansieres av statlige, kommunale og private kilder.

Stiftelsen gjør ikke rede for sine resultater på sine hjemmesider.

Svar:

Stiftelsen New Page har mottatt midler fra Barne- og likestillingsdepartementet og Barne-, ungdoms- og familieetaten, region Øst og region Vest. Dette fordeler seg som skissert nedenfor.

Midler fra Barne- og likestillingsdepartementet:

Barne- og likestillingsdepartementet har gitt økonomisk støtte på til sammen kr 3 800 000 til New Page i Bergen, Oslo og Stavanger i perioden 2004 - 2008 gjennom departementets tilskuddsordning Barne- og ungdomstiltak i større bysamfunn.

Formålet med tilskuddsordningen er å bedre oppvekst- og levekår for barn og ungdom, særlig for ungdom i alderen 12 til 25 år, i de 23 bykommunene og de 7 utvalgte Oslobydelene som omfattes av ordningen. Bevilgningen benyttes til tiltak og prosjekter som retter seg mot barn og ungdom med spesielle behov og mot utsatte ungdomsgrupper og ungdomsmiljøer. Barn og ungdom med innvandrerbakgrunn står overfor spesielle utfordringer, og arbeid og innsats som fremmer integrering er høyt prioritert. Gjennom tilskuddsordningen har departementet i flere tiår bidratt til å iverksette tiltak rettet mot ungdom med innvandrerbakgrunn.

Støtten som tildeles New Page gjennom tilskuddsordningen gis til fattigdomsforebyggende arbeid. Det er i hovedsak tre tiltak som støttes. New Page Camp, New Page Work og New Page CrossWorker. Førstnevnte er et ferie og fritidstiltak som tilbyr leiropphold i sommer- og skoleferier samt helgeaktiviteter for barn, unge og familier med få andre tilbud. New Page Work er arbeidsmarkedstiltak og New Page CrossWorker er et tiltak som er del av et større utviklingsprosjekt i EU og som handler om kursing av ungdom som skal fungere som rollemodeller i arbeidet med yngre ungdommer.

De opplysninger som har vært gitt i de årlige søknader om støtte fra New Page, tilfredsstiller de krav og betingelser som departementets rundskriv setter for storbybevilgningen. Dette innebærer blant annet opplysninger om aktivitet, målgruppe og antall barn og unge som berøres av tilbudet. Den årlige økonomiske og faglige rapporteringen fra stiftelsen tilfredsstiller på samme måte de krav som gjeldende tildelingsbrev setter for mottaker av tilskudd fra ordningen.

Kjernevirksomheten til New Page er sekundærforebygging for ungdom gjennom individuell oppfølging. Forebyggende arbeid på sekundært nivå innebærer at New Page setter i verk tiltak overfor enkeltungdom med et identifisert adferdsproblem.

New Page viser til positive resultater. Blant annet gjennomførte de i løpet av 2007, en kartlegging av ungdomsgruppen som har fått individuell oppfølging i New Page (Rapport nr. 1/07 Kartlegging av ungdommer i New Page 2007 av Tom Irgan). Rapporten er i sin helhet tilgjengelig på <http://www.newpage.no/ressultater.html>

Tilskuddsordningen Barne- og ungdomstiltak i større bysamfunn har vært evaluert flere ganger. Departementet vurderer nå å sette i gang en ny evaluering av ordningen hvor virksomheten til slike tiltak som New Page vil inngå.

Midler fra Barne-, ungdoms- og familieetaten, region Øst

Region Øst har benyttet en person med flerkulturell kompetanse fra New Page som foredragsholder og bidragsyter i opplæringsprogrammet til regionens fagteam. Dette ble betalt med kr 31.500 i 2007 og kr 11.500 i 2008.

Midler fra Barne-, ungdoms- og familieetaten, region Vest

Region Vest har ikke gitt statlige støtte til New Page, men har kjøpt tjenester av dem. Fagteamene

har ingen avtale med New Page om kjøp av tjenester. Derimot har de i noen saker refundert kostnader, utover kommunal egenandel, til kommunale hjemmebaserte tiltak der New Page brukes. 12006 ble kr 5.7 mill benyttet til direkte kjøp av tjenester fra New Page på denne måten. 12007 kr 6,5 mill og hittil i 2008 kr 78.000. Mesteparten av tiltakene foregår i Stavangerområdet, knyttet til fagteam Jæren og Sandnes. Fagteamene opplyser at de har positive resultater. De fleste ungdommene har gjennomført sin skolegang og fått rimelig god orden på livet sitt.

SPØRSMÅL NR. 1093

Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 21. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Viser til begrunnelsen.

Mener statsråden at anbudskonkurransen om konsesjon for å drive drosjesentral i Tromsø har fulgt regelverket om offentlige anskaffelser, at ansienitetsprinsippet er fulgt, og er i henhold til § 46 i Yrkestransportforskriften der det fremkommer at sentraler skal drives etter en form for "samvirkemodell"?»

BEGRUNNELSE:

Sommeren 2007 ble det klart at det ville bli en ny drosjesentral i Tromsø, da Tromsø Taxi tapte i en anbudskonkurranse om pasienttransport mot Troms Taxi AS. 14 drosjeeiere som tilhører under Tromsø Taxi ønsket å kjøre for Troms Taxi AS. Disse ønsket også å ta overgang når Troms Taxi fikk tillatelse til å starte sentral i byen. Troms Taxi startet kjøringen og gjennomførte denne i en 3-månedersperiode, ved hjelp av disse 14 samt noen bostedsløyvehavere fra nærområdene. Troms Taxi fikk et vedtak hos løyvemyndigheten (Troms fylkeskommune) om å kunne starte sentral i juli 2007, men dette blir trukket en måned senere da løyvemyndigheten finner ut i ettertid at man ikke kan benytte biler som tilhører en annen sentral - og heller ikke bostedsløyver. Troms fylkeskommune besluttet imidlertid å lyse ut konsesjon til drift av drosjesentral på ny. Løyvemyndigheten tilskrev Helse Nord som står for pasienttransport slik at avtalen, underskrevet av begge parter, med omsetning på 25 mill. kroner gikk tapt for Troms Taxi grunnet at

Troms fylkeskommune trekker løyven til Troms Taxi AS som nylig var gitt, noe som har medført stort økonomisk tap for Troms Taxi AS.

Troms Taxi AS sin konsesjon ble utlyst på nytt og det kom inn 4 søkere, hvorav de 14 drosjeeierne nevnt ovenfor sendte egen søknad om å kunne starte sentral under prosjektnavnet "Bydrosja".

Behandlingen av disse konsesjonssøknadene har tatt meget lang tid, og man har opplevd at to selskaper har fått konsesjon, først Troms Taxi AS og så Taxi 1 og deretter ble Stein Sørensen Persontransport innstilt. Vedtaket ble anket, men ennå er ikke anken ferdigbehandlet.

Det har også fremkommet at den som nå har fått tildelt konsesjon, har kommet med justeringer i sitt tilbud etter at alle søknader og klager fra de andre aktørene er behandlet.

Svar:

Det er fylkeskommunen som er løyvemyndighet for drosjer etter yrkestransportloven og som bl.a. avgjør om det skal etableres en eller flere drosjesentraler i et løyvedistrikt, og som eventuelt kaller tilbake tillatelsen til å drive sentral. Det er også løyvemyndigheten som kan pålegge tilknytningsplikt til sentral. Jeg kan ikke gå inn og kommentere saksforholdet i en sak som er under behandling av løyvemyndigheten, og som løyvemyndigheten fullt ut har ansvaret for.

Generelt vises det til at en drosjesentral har som oppgave å formidle drosjetransport ved hjelp av dro-

sjeeiere som løyvemyndigheten har gitt tilslutningsplikt til sentralen. En drosjesentral er et privat og ikke et offentlig rettssubjekt, og det står åpent for alle å søke om å få etablere drosjesentral. Det er heller ikke noe krav om spesielle eierforhold til en taxisentral. Yrkestransportforskriften § 46 pålegger ikke noen plikt til å organisere sentralen etter en "samvirkemodell" eller tilsvarende, selv om andelslagsformen har vært den vanligste måten å organisere drosjesentraler på. Eksempelvis kan nevnes at alle de største byene i dag har minst én sentral som ikke eies av de tilsluttede drosjeeierne.

Det er oftest private interesser som tar initiativet til å få etablere konkurrerende sentraler. Det er like-

vel ikke noe i veien for at løyvemyndigheten gjennom en offentlig kunngjøring gir flere interessenter mulighet til å søke om å få etablere ny sentral. Løyvemyndigheten vil i så fall måtte fastsette kriterier for valg av den som skal få etablere en ny sentral, i tilfelle det melder seg flere interessenter enn det antall sentraler man ønsker etablert. For øvrig legges til grunn at løyvemyndigheten forholder seg til alminnelige forvaltningsrettslige prinsipp ved saksbehandlingen. Utøvelse av myndighet etter yrkestransportloven til å gi tillatelse til å etablere drosjesentraler er ikke en offentlig anskaffelse, og regelverket for offentlige anskaffelser får følgelig heller ikke anvendelse.

SPØRSMÅL NR. 1094

Innlevert 13. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 21. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I Finansavisen 13. mai omtales en fersk høyesterettsdom som går imot ligningsmyndighetenes håndhevelse av regelverket vedrørende utflytting.

Hvilke konsekvenser vil denne dommen få for den norske skatteloven og myndighetenes praksis, og vil finansministeren sørge for at andre personer i samme situasjon får sin ligning omgjort med dertil lavere skatt?»

BEGRUNNELSE:

Skattelovens regler om utflytting finnes i skatteloven § 2-1. Bestemmelsen fastslår at bosted i Norge opphører først etter tredje inntektsåret etter fast opphold i utlandet. Personen må ikke ha vært i Norge mer enn 61 dager hvert år. Personen må heller ikke disponere bolig i Norge etter bestemmelsen. Dette var også et stridstema i dommen, og dommen viser at ligningsmyndighetenes praksis har vært for streng.

Svar:

Etter norsk intern rett forblir en person skattemessig bosatt i Norge selv om vedkommende har et opphold i utlandet. Dersom utlandsoppholdet varer så lenge at personen også blir bosatt i oppholdslandet i henhold til dette landets interne regler, oppstår det dobbelt skattemessig bosted. Hvis vedkommende da oppholder seg i et land som Norge har inngått en skatteavtale med, vil det også kunne oppstå dobbelt

skattemessig bosted i henhold til skatteavtalen mellom Norge og oppholdslandet. Det må da avgjøres i hvilket land man etter skatteavtalen (artikkel 4 punkt 2 i OECDs mønsteravtale) skal anses som bosatt.

Avgjørelser om bosted etter skatteavtalen berører imidlertid ikke en persons interne bostedsstatus i de to landene. Etter de to landenes regler vil vedkommende forbli dobbelt bosatt selv om bostedet etter skatteavtalen er avgjort i favør av det ene landet.

For en person som flytter fra Norge til utlandet, vil slikt dobbelt bosted kunne bringes til opphør dersom personen påberoper seg og oppfyller skattelovens regler om emigrasjon.

Den 24. april 2008 avsa Høyesterett en dom i en sak om opphør av skattemessig bosted i Norge. Saken omhandler forståelsen av artikkel 3 punkt 2 om bosted i skatteavtalen mellom Norge og USA. Dommen omhandler bare skatteavtalens regler om dobbelt bosted, ikke internrettens regler i skattelovens § 2-1 om opphør av skatteplikt.

Saken gjelder inntektsårene 2001-2003 og på det tidspunktet hadde de nye emigrasjonsreglene i skattelovens § 2-1 ennå ikke trådt i kraft. (De fikk virkning fra og med inntektsåret 2004). Dommen vil derfor ikke få noen konsekvenser for forståelsen eller praktiseringen av reglene i skattelovens § 2-1.

Derimot vil dommen kunne ha betydning for forståelsen av ett av de kriterier i skatteavtalens bostedsartikkel som anvendes når man skal løse en konflikt om dobbelt bosted. Skatteavtalens bostedsartikkel gir

normalt anvisning på at en person i første omgang skal anses avtalebosatt i den stat han "disponerer en fast bolig". Det er dette kriteriet som er drøftet i dommen, dvs. både begrepet "fast" og begrepet "disponere". Selv om begrepene konkret er drøftet i forhold til bostedsbestemmelsen i skatteavtalen mellom Norge og USA, inneholder dommen en del generelle betraktninger som vil kunne være veiledende i forhold til bestemmelser om bosted i andre skatteavtaler.

Kravet om av boligen må være "fast" ble i dommen behandlet i forhold til den boligen som skattyteren hadde i oppholdslandet (USA). Her var spørsmålet om kravet til "fast" var oppfylt når oppholdet i USA var av midlertidig art. Jeg går ikke inn på detaljene i Høyesteretts vurderinger, men dommen konkluderer med at skattyterens bolig i USA var "fast".

Høyesteretts avgjørelse av hva som skal anses som "fast" bygger i stor grad på den særlige bestemmelsen i artikkel 3 punkt 2 annet ledd. Dette er en særbestemmelse i USA-avtalen om begrepet "fast" som ikke finnes i noen av de andre skatteavtalene Norge har inngått. Den fastslår at en bolig som man bor i sammen med sin familie, skal anses som "fast". De drøftelser som er knyttet til denne bestemmelsen, vil derfor være lite veiledende i forhold til bostedsbestemmelser i andre skatteavtaler.

Når det gjelder spørsmålet om det kan innfortolkes en minste oppholdstid i utlandet ved forståelsen av om boligen i utlandet er "fast", sier Høyesterett at det i denne saken ikke var nødvendig å ta standpunkt til en minstetid for at boligen skal være "fast", i det oppholdet uansett ikke var av midlertidig art (skattyternes opphold i USA varte i to og et halvt år). Det nevnes også at andre momenter enn tidsaspektet vil kunne komme inn ved vurderingen av om en bolig i oppholdslandet er "fast", uten at det gis eksempler på hva slags momenter dette er.

Kravet om at skattyteren må "disponere" den faste boligen ble i dommen omhandlet i forhold til boligen i Norge. I dette tilfellet var den faste boligen i Norge leiet ut for den planlagte oppholdstiden i USA, og leieforholdet kunne ikke sies opp i leieperioden. Spørsmålet i saken var om skattyteren i skatteavtalens forstand disponerte en bolig som var leiet ut mens han oppholdt seg i utlandet. Høyesteretts dom konkluderer med at skattyteren ikke "disponerte" den faste boligen i Norge i skatteavtalens forstand. Dommen gir imidlertid uttrykk for at visse typer utleie likevel vil medføre at man etter skatteavtalen anses for å disponere boligen sin. Det vil være tilfelle der boligen er leiet ut til skattyterens nære familie eller andre som ikke er på en armlengdes avstand fra skattyteren. Det samme vil være tilfelle dersom boligen i Norge er leiet ut på vilkår som gjør at skattyteren uten for store vansker kan få faktisk råderett over boligen.

Høyesteretts fortolkning av "disponere" i forhold

til utleie er utelukkende knyttet til skatteavtalens begrep "disponere". Den berører ikke forståelsen av definisjonen av "disponere" i skattelovens § 2-1 femte ledd. Etter skattelovens regler vil man derfor fortsatt anses for å disponere bolig i Norge selv om den er leiet ut.

Begrepet "disponere" er ikke definert i noen av de skatteavtalene som Norge har inngått. Det følger normalt av skatteavtalens bestemmelser (artikkel 3 punkt 2 i OECDs mønsteravtale) at alle begrep som ikke er definert i avtalen, skal ha den betydning som de har i den interne skattelovgivningen i det enkelte land, med mindre det fremgår noe annet av sammenhengen. I skatteloven § 2-1 femte ledd er det uttrykkelig bestemt at man disponerer en bolig man eier. Det vil da være uten betydning om den er leiet ut.

Høyesteretts premisser bekrefter at internretten har betydning for et begrep som ikke er definert i skatteavtalen. Høyesterett var imidlertid enig med skattyteren i at definisjonen i skattelovens § 2-1 femte ledd ikke kunne anvendes i denne saken fordi denne regelen først trådte i kraft fra og med inntektsåret 2004. (Saken gjaldt inntektsårene 2001-2003).

Ligningsmyndighetene vil naturligvis legge til grunn den rettsoppfatningen som Høyesterett gir uttrykk for ved anvendelsen av skatteavtalenes bestemmelser, men det må ved tolkningen av uttrykket "disponere" i skatteavtalen for inntektsår etter 2003 også ses hen til at skatteloven nå inneholder en legaldefinisjon av dette uttrykket. I den grad den norske praktiseringen av bostedsbestemmelsene i skatteavtalene, basert på høyesterettsdommen, skaper problemer i forhold til noen av våre skatteavtalepartnere, vil man fra norsk side samarbeide med kompetente myndigheter i disse landene for å finne en løsning som kan være akseptabel for alle parter. Dette kan for eksempel skje ved å inngå gjensidige overenskomster om spørsmålet.

Det er viktig at en avgjørelse av et bostedsspørsmål i Norge ikke bidrar til hel eller delvis ikke-beskatning i strid med skatteavtalen og dens formål. Derfor er det av vesentlig betydning for en korrekt norsk avgjørelse å få vite hva utenlandsk myndighet mener om bostedsspørsmålet når det har oppstått dobbelt skatteavtalebosted. For å sikre at slike saker i fremtiden blir skikkelig opplyst før det tas endelige avgjørelser, vil man fra norsk side prøve å etablere praktiske behandlingsrutiner i bostedssaker i samarbeid med våre skatteavtalepartnere. Det vil også kunne være aktuelt å få utarbeidet særlige behandlingsrutiner for norske ligningsmyndigheter når det gjelder saker om bosted etter skatteavtalen.

Hvorvidt Høyesteretts dom tilsier endring av ligning for andre skattytere, kan bare avgjøres ved en nærmere vurdering av forholdene i den enkelte sak. Ligningsloven § 9-6 nr. 2 setter en grense på tre år for

hvor langt tilbake i tid det er adgang til å endre ligning. Treårsfristen er absolutt, og innebærer at det for krav om endring som fremsettes og tas opp som en-

dringssak i 2008, kan foretas endring av ligning tilbake til og med inntektsåret 2005.

SPØRSMÅL NR. 1095

Innlevert 14. mai 2008 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 22. mai 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Når kan de som planlegger sin pensjonisttilværelse ut fra løftene om fleksibel pensjonering i den vedtatte pensjonsreformen få klar og forpliktende beskjed om hvilken dato pensjonsreformen vil bli iverksatt fra?»

BEGRUNNELSE:

NAV har i sitt hørings svar til departementet om forslaget til lovendringer for å følge opp vedtakene om ny opptjeningsmodell for alderspensjon i folketrygden skrevet at et første mulig tidspunkt for innføring av ny modell først kan være i annet halvår 2010. Også KLP mener i sitt hørings svar at iverksettelse fra 1.1.2010 vil være "svært krevende, om ikke umulig". KLP mener at å endre tjenstepensjonsregelverket på et annet og senere tidspunkt enn regelverket for folketrygden må frarådes på det aller sterkeste. Statens Pensjonskasse skriver at tilstrekkelig tid til å klargjøre alle elementene i systemene er blitt en kritisk faktor.

Mange som kan tenke seg å benytte seg av retten til fleksibel pensjonering vil ha behov for tid til å planlegge overgangen (helt eller delvis) fra yrkesaktivitet til pensjonisttilværelse. For denne gruppen vil det være svært viktig å få vite helt klart fra hvilken dato retten til fleksibel pensjonering inntreffer, og samtidig være sikker på at datasystemene til NAV og de ulike tjenstepensjonsleverandørene er tilpasset ny pensjonsreform. Det er også viktig at denne beskjeden blir gitt - endelig og uten forbehold - på et tidspunkt som gir den enkelte rimelig tid til å forbedre uttaket av fleksibel pensjon og endret tilknytning til arbeidsmarkedet.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser stortingsrepresentant Hans Olav Syversen til høringsuttalelser

fra Arbeids- og velferdsdirektoratet og leverandører av offentlig tjenstepensjon vedrørende tidspunktet for innføring av ny opptjeningsmodell for alderspensjon i folketrygden.

Pensjonsreformen er en reform av hele pensjonssystemet. En så omfattende reform må nødvendigvis iverksettes i etapper. Blant annet er den nye opptjeningsmodellen for alderspensjon i folketrygden foreslått innfasert for årskullene 1954 til og med 1962. Det betyr at det tidligst vil bli utbetalt pensjon som delvis er opptjent etter nye regler i 2016, det vil si det året 1954-kullet er 62 år. Gjennom vedtak av 23. april 2007 sluttet Stortinget seg til Regjeringens forslag om å iverksette levealdersjustering, endret regulering og fleksibelt uttak av alderspensjon fra 2010. Dette innebærer at de første årskullene etter 2010 som omfattes av ordningen med fleksibelt uttak, vil ha opptjent sin alderspensjon etter dagens regler.

Fordi det i mange tilfeller er en sammenheng mellom tjenstepensjon og alderspensjonen fra folketrygden, må det foretas visse justeringer i regelverket. Den endelige tilpasningen av tjenstepensjonsordningene til ny alderspensjon må imidlertid først være klar når alderspensjon i folketrygden beregnes etter nye opptjeningsregler.

Jeg er enig med stortingsrepresentant Syversen i at det er viktig at de som planlegger pensjonisttilværelsen får beskjed om tidspunkt for iverksettelse av ordningen med fleksibelt uttak av alderspensjon i rimelig tid til før pensjonering er aktuelt.

I forbindelse med arbeidet med lovproposisjonen om ny alderspensjon i folketrygden gjennomgår departementet nå høringsuttalelsene til utkastet til lovendringer. Departementet vil senest i forbindelse med fremleggelsen av lovproposisjonen senere i år presentere et konkret opplegg for blant annet iverksetting av fleksibelt uttak av alderspensjon i folketrygden.

SPØRSMÅL NR. 1096**Innlevert 14. mai 2008 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 22. mai 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil justisministeren vurdere å la Statens Innkrevningssentral ta på seg innkrevningsansvaret for fornærmede også i de tilfeller hvor fornærmede, i etterkant av en fellende straffedom, har blitt tilkjent erstatning for grove overgrep- og voldssaker i en sivil retts sak, og vil justisministeren vurdere om også denne typen saker kan falle inn under voldsoffererstatningsordningen?»

BEGRUNNELSE:

NRK Østafjells omtalte 11. februar 2008 en sak hvor et voldtektsoffer i straffesaken ble tilkjent 40 000 kroner i erstatning, mens utmåling av ytterligere erstatning for eventuelle senskader ble utsatt pga. jentas lave alder (13 år). Hun fikk tilkjent ytterligere 1 million kroner for senskader i en etterfølgende sivil retts sak. Mens Statens Innkrevningssentral tar på seg ansvaret for å kreve inn erstatningen som ble utmålt i straffesaken, har de ikke noe slikt ansvar for erstatningen utmålt i den sivile saken. Resultatet er at fornærmede selv må ta innkrevningsjobben overfor gjerningsmannen, noe som, i tillegg til å være ressurskrevende, føles svært ubehagelig og urimelig.

Svar:

Bør Statens innkrevningssentral ha innkrevningsansvaret for bestemte erstatningskrav pådømt i en sivil sak?

Erstatningskrav som springer ut av samme handling som straffesaken gjelder, kan fremmes i forbindelse med straffesaken, jf. straffeprosessloven § 3. Erstatningskrav som fremmes sammen med straffesaken kan etter straffeprosessloven §§ 455 og 456 inndrives gjennom Statens Innkrevningssentral. Det er et vilkår for slik behandling at erstatningen er tilkjent i en straffesak. Etter endringene i straffeprosessloven i forbindelse med styrkingen av fornærmedes og etterlattes stilling (som trer i kraft 01.07.2008), er det gitt regler som skal sikre en bedre forberedelse og behandling av slike erstatningskrav under straffesaken, og sikre at kravene i størst mulig grad kan behandles sammen med straffesaken. For å få erstattet eventuelle senskader som oppstår etter at straffesaken er rettskraftig avgjort, er man imidlertid henvist til å ta ut et sivilrettslig søksmål.

Når man blir tilkjent erstatning fra en skadevolder i en sivil sak, kan skadelidte få den rettskraftige dommen tvangsfullbyrdet overfor skadevolderen ved

namsmyndighetenes hjelp etter reglene i tvangsfullbyrdelsesloven. Skadelidte må i så fall fremsette begjæring om utlegg hos namsmannen i det distriktet der skadevolderen bor. Saksøkeren (skadelidte) kan kreve at saksøkte (skadevolderen) erstatter saksøkerens nødvendige kostnader ved tvangsfullbyrdelsen. Hvis utlegg blir tatt, skal kostnadene fastsettes og inndrives sammen med erstatningskravet.

Gode grunner kan tale for at både voldsofre som får erstatningskravet pådømt i straffesaken og de som må gå til sivil søksmål får like innkrevningsmuligheter. Jeg vil derfor ta initiativ til å få vurdert behovet for endringer i gjeldende ordning.

Bør denne typen saker kan falle inn under voldsoffererstatningsordningen?

Denne typen saker faller inn under voldsoffererstatningsordningen i dag. Det kan gis voldsoffererstatning uansett om erstatningen blir pådømt i en straffesak eller i en sivil sak – det er faktisk ikke noe krav om at det foreligger en dom for erstatning. Det kan også tilskjennes voldsoffererstatning der skadevolderen ikke er identifisert i det hele tatt. Voldsoffererstatningsmyndighetene må imidlertid ta stilling til om det foreligger klar sannsynlighetsovervekt for at skadelidte har vært utsatt for en straffbar voldshandling, og om det er årsakssammenheng mellom handlingen og tapet.

I den konkrete saken som NRK Østafjells omtalte 11. februar 2008 ble det gitt erstatning etter voldsoffererstatningsforskriften. Den øvre grensen for voldsoffererstatning var da på 200 000 kroner.

I tilfeller der det søkes om voldsoffererstatning på grunn av straffbare handlinger eller lignende som har funnet sted etter 1. juli 2001, kan det gis erstatning etter voldsoffererstatningsloven. Den øvre grensen for voldsoffererstatning er da på 20 ganger grunnbeløpet i folketrygden, dvs. drøye 1,3 millioner kroner.

Søkernes krav mot skadevolderen eller andre som svarer for skaden går over på staten i den utstrekning det utbetales erstatning etter voldsoffererstatningsordningen. Staten overtar da risikoen for skadevolderens manglende betalingsevne-/vilje, og Statens innkrevningssentral krever inn på vegne av staten. Et problem kan imidlertid oppstå dersom erstatningskravet mot skadevolderen overstiger den øvre grensen for hvor høy voldsoffererstatning som kan gis. Da vil Statens innkrevningssentral kunne inndrive den delen av kravet som refererer seg til utbetalt voldsoffererstatning og det som er tilkjent i en offentlig

lig straffesak. Statens innkrevningssentral vil derimot, slik bestemmelsene er i dag, ikke kunne inndrive det som bare referer seg til en ren sivil sak.

Vi arbeider nå med en endring av den øvre grensen for voldsoffererstatning. Men også med dagens øvre grense vil det sjelden være noe behov for at Statens inndrivningssentral skal kunne inndrive differansen mellom erstatningskrav etter sivil dom og det

som er utbetalt som voldsoffererstatning. For det første er det sjelden at erstatningskravet overstiger den øvre grensen, og for det andre vil det ytterst sjelden være så mye å hente hos skadevolder. Som redegjort for over, mener jeg at gode grunner kan tale for at både voldsofre som får erstatningskravet pådømt i straffesaken og de som må gå til sivil søksmål får like innkrevningsmuligheter.

SPØRSMÅL NR. 1097

Innlevert 14. mai 2008 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 22. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Mener statsråden at en standardisert ordning for tilskudd til intensiv trening i hjemmet er i tråd med pasientrettighetslovens krav om en individuell vurdering av behandlingsbehov?»

BEGRUNNELSE:

De regionale helseforetakene kan, som et ledd i sitt sørge-for-ansvar, yte tilskudd til intensiv trening av barn med IAHP og FHC program. Helse Sør-øst RHF har i brev til pasientene av 30.04.08 informert om at det heretter skal tildeles inntil kr 300 000 pr. år i tilskudd. Dette innebærer at enkelte familier vil får redusert støtte, og ikke lenger får dekket sine utgifter til dette formålet. Det følger av pasientrettighetsloven med forskrifter at det skal foretas en individuell og medisinsk vurdering av pasientens rett til helsehjelp. En begrenset sats for tilskudd til trening kan sies å undergrave retten til en individuell vurdering.

Svar:

I henhold til pasientrettighetsloven har en pasient rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten dersom pasienten kan ha forventet nytte av helsehjelpen og kostnadene står i rimelig forhold til tiltakets effekt. I Forskrift om habilitering og rehabilitering går kommunens og spesialisthelsetjenestens ansvar for habilitering og rehabilitering fram. I henhold til denne forskriften skal det regionale helseforetaket bl.a. sørge for nødvendig undersøkelse og utredning av brukere med behov for habilitering og rehabilitering i spesialisthelsetjenesten, og sørge for trening og oppøving av funksjon og ulike individuelle ferdigheter som krever spesiell tilrettelegging. Det regionale helseforetaket skal også gi råd og veiledning til kom-

munen om opplegg for enkeltbrukere. Gjennom utredning av pasienten og opplegg for trening med mer legges individuelle vurderinger til grunn.

En arbeidsgruppe har gjort en faglig vurdering av bl.a. Doman-metoden (IAHP), og la fram sin rapport i 2000. Arbeidsgruppen konkluderte etter en samlet faglig vurdering med at en ikke kunne anbefale Doman-metoden som et alternativt behandlingstilbud i Norge. Statens helsetilsyn ga i brev av 10. januar 2000 sin tilslutning til de vurderinger, forslag og anbefalinger som framkom i rapporten.

I Budsjett-innst. S. nr. 11 (2001-2002) understreket komiteen viktigheten av at foreldre har valgfrihet i forhold til ulike behandlingsopplegg. I Budsjett-innst. S. nr. 11 (2002-2003) viste komiteen til at en var kjent med brev fra departementet til de regionale helseforetakene og at det var gitt uttrykk for at de regionale helseforetakene i samarbeid med kommunene må vurdere økonomisk og eventuelt praktisk støtte til foreldrene.

Med bakgrunn i ovennevnte er det i bestillerdokumentene for 2003, 2004 og 2005 til de regionale helseforetakene gitt uttrykk for at det regionale helseforetaket skal, i samarbeid med kommunen, vurdere økonomisk og praktisk støtte til familier med funksjonshemmede barn for å kunne muliggjøre valg av treningsmetoder, herunder Doman-metoden. I bestillerdokument for 2005 er det videre gitt uttrykk for at de regionale helseforetakene skal samarbeide slik at det blir størst mulig likhet i vurderingene, slik at barn med forholdsvis like problemstillinger blir behandlet mest mulig likt, uavhengig av hvor i landet de bor.

Når det gjelder Doman-metoden, er dette en familiebasert metode. All behandling foretas av foreldrene og utføres hjemme. De fleste familier ansetter assistenter til å bistå med treningen i hjemmet. En

del av familiene har i noen grad takket nei til tilbud fra helsetjenesten. Noen familier mottar tjenester fra den offentlige helse- og/eller omsorgstjenesten i tillegg til treningsopplegg etter alternative metoder.

I bestillerdokument til de regionale helseforetakene er det gitt uttrykk for at de regionale helsefore-

takene i samarbeid med kommunen skal vurdere økonomisk og praktisk støtte til foreldre som velger å trene barnet etter utenlandske metoder. Det forutsettes at de regionale helseforetakene og kommunene foretar en konkret vurdering av hver enkelt søknad.

SPØRSMÅL NR. 1098

Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 20. mai 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å se på regelverket for utdanningsstøtte slik at talentfulle unge kunstelever/-studenter kan kvalifisere for offentlig støtte i form av lån og stipend, f.eks. via Statens lånekasse eller en eventuell ny støtteordning for kunststudenter?»

BEGRUNNELSE:

I Dagsavisen onsdag 14. mai kan man lese om en 16 år gammel norsk skoleelev som har kommet inn ved den prestisjefylte The Royal Ballet School (RBS) i London. Skolen er en av verdens beste treårige ballettutdanninger, og koster om lag 250 000 kr per år.

Statens lånekasse har tidligere gitt støtte til utdanningen, men i fjor var det slutt. Ifølge avisartikkelen er argumentet at RBS ikke er en høyskole, og at tilsvarende utdannelse finnes i Norden. I tillegg er det slik at man må ha generell studiekompetanse i Norge for å få støtte til land utenfor Norden.

Undertegnede er opptatt av å sikre mulighetene for talentfulle unge som søker seg til og blir opptatt ved prestisjetunge kunstutdanninger i utlandet. Det kreves svært mye for å bli opptatt som elev ved f.eks. RBS, og etter undertegneds mening bør det finnes en mulighet for offentlig støtte også for denne typen utdanninger og i tilfellet som er beskrevet i nevnte avisartikkel. Undertegnede mener at dagens regelverk for tildeling av utdanningsstøtte i for liten grad er tilpasset ovenstående.

Svar:

Til vanlig gis det ikke utdanningsstøtte gjennom Statens lånekasse for utdanning til videregående opp-

læring i land utenfor Norden. Det gis derimot utdanningsstøtte til høyere utdanning. Utdanning fra The Royal Ballet School i London kan ikke regnes som høyere utdanning, siden den ikke gir uttelling i form av studiepoeng i Norge og skolen ikke har status som høyere gradsgivende institusjon i Storbritannia.

Det er gitt noen konkrete unntak fra hovedregelen om at videregående opplæring ikke gir rett til støtte, for eksempel for utveksling av enkeltelever eller klasser under nærmere bestemte ordninger. Videre kan det gis støtte til yrkesfaglig opplæring i land utenfor Norden når tilsvarende fagområde ikke finnes i Norge.

Med yrkesfaglig opplæring er ment opplæring som gir yrkeskompetanse og som oftest avsluttes med fagbrev/svennebrev. Eksempler på dette er fag innenfor utdanningsprogram for elektrofag, helse- og sosialfag, design og håndverk osv. Videre er unntaket ment å gi adgang til å gi støtte til yrkesopplæring som ikke finnes i Norge. Unntaket for yrkesopplæring er tidligere blitt brukt ved for eksempel opplæring som gravør, møller, diamantsliper og instrumentmaker.

Unntaksregelen har ikke vært brukt for ballettutdanning og tilsvarende kunstneriske utdanninger. Det er mulig å ta utdanning som ballettdanser i Norge, men da gjennom utdanningsprogrammet musikk, dans og drama som er studieforberedende, og høyere utdanning som danser.

Regjeringen planlegger å legge fram en melding for Stortinget om internasjonalisering av utdanningen høsten 2008. Meldingen skal omfatte internasjonalisering også i videregående opplæring, og problemstillinger knyttet til utdanningsstøtte til videregående opplæring i utlandet er aktuelle tema.

SPØRSMÅL NR. 1099**Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 16. mai 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til at masterutdanningen av manuellterapeuter ved universitetet i Bergen står i fare for å bli lagt ned som en følge av de økonomiske rammevilkårene. Denne masterutdanningen er, slik undertegnede ser det, svært viktig i forhold til et helseperspektiv.

Kan undertegnede derfor be om statsrådets vurdering av denne saken, samt en redegjørelse knyttet til hva statsråden vil gjøre for å sørge for at masterutdanningen av manuellterapeuter ved universitetet i Bergen opprettholdes?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at masterutdanningen av manuellterapeuter ved universitetet i Bergen står i fare for å bli lagt ned som en følge av de økonomiske rammevilkårene.

Masterutdanningen er, slik undertegnede ser det, svært viktig i forbindelse med utdanning av kompetent helsepersonell for fremtidens Helse-Norge, og at det derfor er viktig at man finner frem til en økonomisk løsning som gjør at tilbudet vil bli videreført.

Den økonomiske usikkerheten rundt denne ut-

danningen er uheldig både for fremtidig kompetanse og rekrutteringen til studiet, det må derfor raskt komme en løsning som sikrer studiets videre fremtid.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 1063 fra representanten Laila Dāvøy. Spørsmålet fra representanten Harald T. Nesvik gjelder de samme forholdene, og jeg gjengir derfor svaret jeg har gitt til representanten Dāvøy:

”Masterstudiet i manuell terapi ble opprettet som et prøveprosjekt ved Universitetet i Bergen i 2001 finansiert med midler fra fondene til Norsk Fysioterapeutforbund. Studiet ble formelt opprettet i 2004 med finansiering over rammen til universitetet. Det framgikk av vedtak i fakultetsstyret den gangen at det måtte arbeides videre for å sikre ressursgrunnlaget før studiet kunne igangsettes som et permanent studietilbud. Dette har etter det jeg har oppfattet ennå ikke lyktes fullt ut. Universitetet vurderer derfor nå om det er mulig å foreta et nytt opptak i januar 2009. Det er opplyst at saken skal behandles av styret om kort tid.

En endelig avgjørelse er ennå ikke tatt. Jeg legger til grunn at universitetet finner en løsning berørte parter vil være tjent med innenfor de gitte budsjettammer.”

SPØRSMÅL NR. 1100**Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 23. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren gi en oversikt over antall ansatte, inkludert ansatte på engasjement, i de enkelte regioner og funksjonsområder i skatteetaten, samt hvor mange som er tilsatt, og hvor mange som er sluttet i hver region/funksjonsområde etter 1. januar 2007?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre oppmerksom på at den nye organiseringen av skatteetaten, med et Skat-

tedirektorat og fem regioner, trådte i kraft fra 1. januar 2008. Jeg har derfor innhentet tall for perioden fra 1. januar til 30. april 2008.

Per 1. januar 2008 var det til sammen 6 401 ansatte i skatteetaten, fordelt på 6 064 årsverk. Per 30. april var 6 305 personer ansatt i etaten, fordelt på 5 978 årsverk. Det sluttet 157 personer og ble tilsatt 61 personer i denne perioden.

Nedenfor følger tabellarisk oversikt over status og utvikling i antall ansatte i Skattedirektoratet hhv. i regionene fordelt på funksjonsområder:

Antall ansatte i Skattedirektoratet per 30. april 2008

Forebygging og kontroll.....	57
Innovasjon og utvikling	28
Rettsavdelingen.....	119
Regionstyring	22
Staber	22
Øvrige.....	5
Skatteetatens IT- og servicesenter	640
SUM.....	893

Antall ansatte i regionene per 30. april 2008

	OSK ¹	SKØ ²	SKS ³	SKV ⁴	SKM ⁵	SKN ⁶	SOL ⁷	SUM
Veiledning		154	86	94	64	43		441
Fastsetting		679	455	471	332	245		2182
Kontroll		567	225	231	181	158		1362
Skattekrim		60	24	23	16	15		138
Innkrevning		81	51	86	35	35		288
Administrasjon		160	86	85	72	43		446
Øvrige ⁸	35	89	5	117		3	306	555
SUM	35	1790	932	1107	700	542	306	5412

¹.. OSK = Oljeskattekontoret².. SKØ = Skatt øst³.. SKS = Skatt sør⁴.. SKV = Skatt vest⁵.. SKM = Skatt Midt-Norge⁶.. SKN = Skatt nord⁷.. SOL = Skatteopplysningen⁸.. Med øvrige menes utplasserte, ansatte ved sentralskattekontorene i Skatt øst og Skatt vest*Avgang av ansatte i Skattedirektoratet fra 1. januar til 30. april 2008*

Forebygging og kontroll.....	1
Rettsavdelingen.....	6
Øvrige.....	2
Skatteetatens IT- og servicesenter	16
SUM.....	25

Avgang av ansatte i regionene fra 1. januar til 30. april 2008

	OSK	SKØ	SKS	SKV	SKM	SKN	SOL	SUM
Veiledning		1	1	2		2		6
Fastsetting		10	8	5	2	6		31
Kontroll		7	5	9	2	2		25
Skattekrim		1	1	1				3
Innkrevning		3		4				7
Administrasjon		5	1	4	4			14
Øvrige	1	16	1	11	8	4	5	46
SUM	1	43	17	36	16	14	5	132

Tilgang av ansatte i Skattedirektoratet fra 1. januar til 30. april 2008

Rettsavdelingen	2
Skatteetatens IT- og Servicesenter	25
SUM	27

Tilgang av ansatte i regionene fra 1. januar til 30. april 2008

	OSK	SKØ	SKS	SKV	SKM	SKN	SOL	SUM
Veiledning				1	1			2
Fastsetting		2	2		2	4		10
Kontroll		2		1				3
Administrasjon			3	2			1	6
Øvrige		5		8				13
SUM		9	5	12	3	4	1	34

SPØRSMÅL NR. 1101**Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 22. mai 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Det er nå fem år siden Sanksjonsutvalget la frem utredningen Fra bot til bedring, NOU 2003: 15, til Justisdepartementet. Det er over tre år siden justiskomiteen enstemmig ba departementet om å følge opp utredningen.

Når, og i hvilken form, vil justisministeren legge frem en sak for Stortinget som følger opp innstillingen fra utvalget?»

BEGRUNNELSE:

I mandatet til Sanksjonsutvalget fra 2001 mente Justisdepartementet at det var behov for "en grunnleggende gjennomtenkning av hvordan det bør reageres mot lovbrudd". Utvalget konkluderte i 2003 med at Stortinget bør forelegges forslag til et helhetlig system for administrative sanksjoner.

Det er nærmest blitt en vane at lovforslag fra Regjeringen inneholder bl.a. overtredelsesgebyr og tvangsmulkt som sanksjonsmidler. I mange tilfeller er det opp til forvaltningen å gi nærmere regler om disse ordningene. Sanksjonsutvalgets utredning viser at det er en rekke prinsipielle og praktiske spørsmål av generell art ved bruk av administrative sanksjoner. Disse spørsmålene er ikke forelagt helhetlig for Stor-

tinget. I budsjettforslagene for 2005, 2006, 2007 og 2008 har Justisdepartementet sagt at man arbeider med oppfølgingen.

Svar:

Sanksjonslovutvalget avga sin utredning NOU 2003: 15 Fra bot til bedring til Justisdepartementet 16. mai 2003. Utvalget foreslår et nytt kapittel i forvaltningsloven med blant annet bestemmelser om administrative sanksjoner, herunder tvangsmulkt og overtredelsesgebyr. I tillegg har utvalget foreslått at ordningen med forenklet forelegg, som er en straffettslig sanksjon, utvides. Utredningen var på høring frem til 1. mars 2004 og flere av høringsinstansene avga fylldige svar og stilte viktige spørsmål.

Omlegging av det administrative sanksjonssystemet er en stor og viktig reform som reiser flere vanskelige og prinsipielle spørsmål som må utredes grundig.

Justisdepartementet vil følge opp utredningen gjennom en proposisjon som jeg håper å kunne legge frem for Stortinget våren 2009. Forslaget om utvidelse av ordningen med forenklet forelegg vil bli behandlet i en proposisjon som etter planen skal fremmes mot slutten av inneværende år.

SPØRSMÅL NR. 1102**Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 28. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hvordan stiller samferdselsministeren seg til det fylkesordfører Roger Ryberg og ordfører Tore Opdal Hansen tar opp i brev til samferdselsministeren, datert 1. februar 2008, om Drammen stasjon - utvikling av kollektivknutepunktet, parkeringsanlegg m.m., og når vil man få svar på de spørsmål som reises i dette brevet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har gjentatte ganger tatt opp problematikken med samferdselsministeren vedr. parkeringsanlegg tilknyttet togstasjonen i Drammen.

Viser i den forbindelse til skriftlig spørsmål nr 539, datert 25. januar 2007 og skriftlig spørsmål nr 1120, datert 1. september 2006. Dessverre registrerer undertegnede at samferdselsministeren ennå ikke har innsett hvor viktig denne saken er.

Som Arbeiderparti-fylkesordføreren i Buskerud og Høyre-ordføreren i Drammen påpeker i brevet til samferdselsministeren datert 1. februar 2008, så er situasjonen uholdbar og det blir ikke noe bedre at det er to statlige aktører som ikke lykkes å komme til enighet.

Derfor kan samferdselsministeren ikke sitte stille og frasi seg ansvaret, men må gripe inn i og sørge for at nødvendige midler blir gitt, slik at kollektivtilbudet for pendlerne Drammen - Oslo blir bedre. For øvrig vises til faktainformasjon i brevet fra Buskerud og Drammen.

Svar:

I brev av 1. februar 2008 fra Drammen kommune og Buskerud fylkeskommune ber fylkesordføreren og ordføreren om samferdselsministerens hjelp til å motivere de statlige jernbaneaktørene til å få fram en helhetlig løsning for en viktig del av kollektivknutepunktutviklingen i Drammen; parkeringsfasilitetene ved Drammen stasjon. I brevet fra Drammen kommune og Buskerud fylkeskommune heter det bl.a. at:

”...ROM eiendom AS og Jernbaneverket har, med bistand fra Drammen kommune, forsøkt å forhandle frem en finansiell løsning for utbygging av parkeringshuset på ROM eiendom AS sine arealer ved Drammen stasjon. De to statlige aktørene har så langt ikke lyktes i å komme frem til enighet. Etter vår oppfatning skyldes dette i alle fall i noen grad at Jernbaneverket fortsatt ønsker å tilby sine pendlerkunder parkering til priser langt under selvkost for parkering

i sentrum. ROM eiendom AS ser det på sin side heller ikke som sin oppgave å subsidiere togpendlerne...”

Samferdselsdepartementet har bedt om skriftlige innspill fra hhv. Jernbaneverket og NSB AS i sakens anledning.

Jernbaneverket påpeker bl.a. i sin tilbakemelding:

”...Et slikt utviklingsarbeid har den senere tid vært drevet som prosjekt i samarbeid med kommunen, NSB AS Persontog, ROM eiendom AS, Jernbaneverket og andre aktører relatert til kollektivtrafikk. I brevet fra Drammen kommune og Buskerud fylkeskommune heter det at det er sammenfallende oppfatninger om de fysiske grepene i en god by- og stedsutvikling. Det er imidlertid divergerende meninger om organisering og finansiering av parkeringstilbudet ved Drammen jernbanestasjon...”

NSB AS påpeker bl.a. i sin tilbakemelding:

”...ROM eiendom AS ønsker å bidra til videreutvikling av kollektivknutepunktet Drammen stasjon, og mener at dagens arealbruk er ineffektiv og bør forbedres. Kollektivknutepunktet bør tilrettelegges for høy arealutnyttelse og arbeidsplassintensiv virksomhet – slik at kollektivknutepunktets samfunnsmessige fortrinn utnyttes....”

ROM eiendom AS foreslår at brukerbetalingen økes, at deler av innfartsparkeringen flyttes til Gulslogen og Brakerøya og at det legges til rette for mer sykkelparkering på Drammen stasjon.

Jeg oppfatter at saken i tillegg til å konkret omfatte en parkeringsløsning ved Drammen stasjon også gjelder prinsipielle organisatoriske forhold mellom NSB AS og Jernbaneverket. Jernbaneverket har et samfunnsansvar for å legge spesielt til rette for parkeringsordninger ved stasjoner som bidrar til å bygge opp under målet for den nasjonale jernbanepolitikken. ROM eiendom AS har som selskap et bedriftsøkonomisk ansvar for å ivareta tilstrekkelig lønnsomhet i sine prosjekter samtidig som de bidrar til å styrke jernbanens utvikling. Departementet har nylig (21.05.08) avholdt møte med Jernbaneverket og ROM eiendom AS for å avklare nærmere de faktiske forhold, både når det gjelder det prinsipielle og det konkrete. I denne forbindelse har Jernbaneverket og NSB v/ROM eiendom AS sagt seg villig til å gjenoppta dialogen, i samarbeid med Drammen kommune, med sikte på å finne konkrete løsninger knyttet til de framtidige parkeringsforholdene ved Drammen stasjon, herunder hvilke posisjonsendringer knyttet til finansieringss spørsmålet og priser/brukerfinan-

siering fra partene som vil være tilstrekkelig til å løse den konkrete saken. Dersom denne dialogen ikke fører til konkrete løsninger før sommeren, ser jeg det som naturlig å invitere ordføreren i Drammen til et møte. Samferdselsdepartementet vil - som en del av arbeidet med Nasjonal transportplan 2010-2019 - og i samarbeid med Miljøverndepartementet og prosjektet Fremtidens byer, se nærmere på de overordnede areal- og transportutfordringene i de byområdene i Norge der utfordringene er størst. Etter samråd med departementet har Statens vegvesen og Jernbaneverket i noen tid vurdert utfordringene i Drammensregi-

onen både når det gjelder persontransport og gods-transport i en overordnet sammenheng. Samferdselsdepartementet vil om kort tid invitere lokale myndigheter i Drammensregionen til et møte for å drøfte nærmere hvordan et slikt arbeid kan utformes.

Eventuelle uavklarte spørsmål om organisering og finansiering/prising av parkeringsplassene i et nytt parkeringshus ved Drammen stasjon kan om nødvendig også drøftes i tilknytning til et slikt møte. Jeg har imidlertid tro på at denne konkrete saken kan finne sin løsning uten formell inngripen fra Samferdselsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1103

Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 21. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvorledes har Regjeringen tenkt å bedre balansen mellom det bedre utbygde administrative kontrollapparatet på skatt og trygd på den ene siden og politiets/påtalemyndighetens manglende mulighet til å etterforske og ta ut til tiltale på den andre?»

BEGRUNNELSE:

Skatteetaten får i Regjeringens forslag til RNB økte bevilgninger på til sammen 65 millioner kroner. Midlene skal i hovedsak gå til å styrke etatens arbeid med å hindre svart arbeid blant utenlandske arbeidere med kortidsopphold i Norge. Midlene skal ifølge Regjeringen styrke arbeidet med større bransjekontroller for å hindre organisert kriminalitet på skatteområdet. Samtidig øker Regjeringen Oslo-politiets budsjett med skarve 4 millioner, et politidistrikt hvor henleggelsesomfanget på nettopp denne type saker er høy på grunn av lave driftsressurser. Undertegnede vil med dette påstå at Regjeringens ene hånd fortsetter å ikke vite hva den andre gjør og viderefører ubalansen mellom et bedre utbyggt administrativt kontrollapparat på den ene siden og et underbemannet politi på den andre.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å styrke arbeidet mot økonomisk kriminalitet. Det vises i denne sammenheng bl.a. til Soria Moria-erklæringen hvor det bl.a. står at

”Regjeringen vil intensivere innsatsen mot økonomisk kriminalitet og styrke det etterforsknings- og for-

valtningsmessige arbeidet for å avdekke svart økonomi, deriblant hvitvasking. Kompetanse hos lokale politimyndigheter, og samarbeidet med skattemyndigheter, trygdeetat og sosialmyndigheter skal prioriteres. Økokrim skal settes bedre i stand til å avdekke og straffeforfølge aktører som har økonomiske ressurser til å skjule sin kriminalitet.”

Finansdepartementet har foreslått at Skatteetaten skal få økte bevilgninger på 50 mill. kr for å kunne sette inn ekstraordinære tiltak for å styrke arbeidet med utenlandske arbeidstakere og arbeidet mot grov skattekriminalitet i revidert nasjonalbudsjett for 2008. Politiet har ved de ordinære budsjettbehandlingene fått betydelige økninger i bevilgningene. Politibudsjettet er i perioden 2006 – 2008 økt med ca 500 mill. kr eksklusive pris- og lønnskompensasjon. Bekjempelse av økonomisk kriminalitet er et av områdene som er prioritert i denne forbindelse. Den enkelte politimester må foreta prioriteringer mellom de forskjellige sakstyper ut fra lokale forhold.

Økokrim har blitt styrket med 11 årsverk for å styrke arbeidet ved hvitvaskingsteamet, opprette nytt etterforskingsteam for å etterforske, påtale og iretteføre straffesaker og styrke mottaksfunksjonen. I tillegg er det over flere år bevilget midler til utvikling av datasystem for å behandle hvitvaskingsmeldinger (ELMO). Det er også bevilget 30 mill kr for behandling av en spesiell skattesak.

For å bidra i etterforskningen av skatte- og avgiftssaker i politiet har Finansdepartementet økt antallet bistandsrevisorer de siste årene, slik at det nå er minst én bistandsrevisor i hvert fylke. I 2005 inngikk

Riksadvokaten, politidirektøren og skattedirektøren en avtale om samarbeid i skatte- og avgiftsunndragessaker. I tilknytning til dette samarbeidet er det i 2007 bl.a. utarbeidet en egen samarbeidsinstruks for politiet, påtalemyndigheten og skatteetaten om behandlingen av skatte- og avgiftssaker.

Det arbeides for å heve kompetansen innen feltet i etaten. Finansiell etterforskning inngår som en modul i det nye masterstudiet om organisert kriminalitet. Politihøgskolen tilbyr i tillegg spesialkurs i finansiell etterforskning.

Økoteamene i politidistriktene skal bidra til at etterforskningen prioriteres og at det utvikles kompetente fagmiljøer med gode samarbeidsrelasjoner til kontrolltater og andre relevante samarbeidspartnere. Dette er en viktig forutsetning for at politi og påtalemyndighet skal kunne utføre sine oppgaver effektivt.

Behovet for ytterligere styrking av budsjettet til politi og påtalemyndighet vil bli vurdert i den ordinære budsjettbehandlingen for 2009.

SPØRSMÅL NR. 1104

Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Inge Lønning

Besvart 27. mai 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hvilke tilbud om arbeidsrettede tiltak finnes for mennesker som er kronisk syke og deres pårørende, og hvordan kan dette tilbudet styrkes?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes om lag 300 000 kronisk syke mennesker i Norge, ifølge anslag fra Funksjonshemmedes Fellesorganisasjon. Mennesker med kroniske lidelser møter ofte utfordringer både i forhold til inntreden på arbeidsmarkedet og i forhold til å stå i arbeid over tid. Samtidig opplever foreldre og familiemedlemmer til kronisk syke en belastende hverdag, som kan føre til at de selv utvikler helseproblemer og støtes ut av arbeidsmarkedet. Det er viktig at det finnes gode arbeidsrettede tiltak for mennesker med kroniske lidelser og deres pårørende, som kan bidra til at flere kan få muligheten til deltakelse i arbeidslivet.

Svar:

Kronisk syke er en bred og sammensatt gruppe med ulike diagnoser, der bl.a. diagnosene muskel- og skjelettlidelser og psykiske lidelser omfatter særlig mange av de syke. Dette innebærer stor variasjon i individuelle behov for helserettet og arbeidsrettet bistand.

Arbeids- og velferdsetaten tilbyr et bredt spekter av arbeidsmarkedstiltak og tjenester for personer som kan ha kroniske og variable lidelser, og som trenger bistand for å komme tilbake i arbeid. Personer med kroniske lidelser har tilgang til Arbeids- og velferdsetatens servicetilbud på linje med andre bru-

kere. I Arbeids- og velferdsetatens statistikk skilles det mellom ulike diagnosegrupper, men ikke hvorvidt sykdom er kronisk eller ikke. Behovet for bistand vurderes individuelt ut fra den enkeltes ressurser, muligheter og begrensninger.

Tiltaksporteføljen varierer fra tiltak i skjermet sektor som blant annet varig tilrettelagt arbeid, arbeidstrenings- og avklaringstiltak i attføringsbedrifter til tiltak i ordinært arbeidsliv som arbeid med bistand, arbeidspraksis og lønnstilskudd. Det største tiltaket er utdanning under yrkesrettet attføring finansiert over folketrygden. Det er også ulike ordninger og hjelpemidler for personer med ekstra oppfølgings- og tilretteleggings-behov.

De senere år har Regjeringen styrket de rammefinansierte arbeidsmarkedstiltakene for yrkeshemmede. I St.prp. nr.1 (2007-2008) er det lagt opp til et nivå på 28200 tiltaksplasser. Dette er en økning på 200 plasser i forhold til 2007 som følge av at innsatsen overfor arbeidssøkere med psykiske lidelser styrkes som et ledd i strategiplanen for arbeid og psykisk helse (2007-2012). Regjeringens mål med denne planen er å hindre utstøting og lette inkludering i arbeidslivet for personer med psykiske lidelser. Planen vil bidra til å gi personer med psykiske lidelser tilgang til samordnede tilbud fra helse- og sosialtjenesten og arbeids- og velferdsforvaltningen slik at de bedre kan utnytte sin arbeidsevne. I tillegg vil mange yrkeshemmede delta på tiltak finansiert over folketrygden (om lag 30 000 personer deltok i gjennomsnitt på slike tiltak i 2007). For enkelte grupper med kroniske sykdommer som er uførepensjonert er varig tilrettelagt arbeid et spesielt viktig tilbud. Her har det

vært en klar og sterk økning i antall plasser over en rekke år.

Et høyt innsatsnivå opprettholdes til tross for at antall yrkeshemmede som er registrert ved Arbeids- og velferdsetaten ventes å gå noe ned i 2008. Målet er å utnytte de gode forholdene på arbeidsmarkedet for å få flest mulig over i arbeid og unngå varig utstøting fra arbeidslivet.

Regjeringen jobber aktivt for å øke yrkesdeltakingen blant personer som er i utkanten av eller utenfor arbeidslivet. NAV-reformen er særlig viktig. Den skal sikre at brukerne møter en helhetlig arbeids- og velferdsforvaltning – der et hovedmål er å bidra til at flere kommer i arbeid. I St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering har Regjeringen tatt initiativet til en rekke endringer i regelverket med samme formål og som innebærer bedre insentiver for overgang til arbeid:

- Nytt kvalifiseringsprogram
- Forslag om ny tidsbegrenset inntektssikring til erstatning for rehabiliterings-penger, attførings-penger og tidsbegrenset uførestønad
- Oppfølging og bistand fra etaten skal bygge på en vurdering av den enkeltes arbeidsevne, situasjon og behov - og med aktiv medvirkning fra den enkelte bruker
- Forsøk med tidsubestemt lønnstilskudd i fem fylker ble satt i gang i 2007, og ordningen er landsomfattende fra 2008
- Forslag til endringer i forskrift om arbeidsmarkedstiltak vil om kort tid sendes på høring. Det legges opp til en mer fleksibel tiltaksstruktur som bedre legger til rette for individuelle tilpasninger med utgangspunkt i vurdering av den enkeltes arbeidsevne

I Arbeids- og velferdsetaten er det satt i gang forsøksprosjekter for unge med funksjonsnedsettelse for å lette overgangen fra skole til arbeidsliv og med tilrettelegging av arbeidsplasser ved tilsetting av personer med behov for tilrettelegging. Ved fornyingen

av IA-avtalen er det satt opp mer konkrete oppfølgingsmål til delmål 2. Viktige nye tiltak er etablering av IA-plasser for personer med nedsatt funksjonsevne og en ny tilretteleggings-garanti for arbeidsgivere som stiller en tiltaksplass til disposisjon for funksjonshemmede. Et eget utvalg er nedsatt for å gjennomgå virkemidlene på hjelpemiddelområdet.

I samråd med partene i arbeidslivet er det etablert en ordning med tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for sykmeldte, for å bringe personer som mottar sykepenger raskere tilbake i arbeidslivet og dermed redusere sykefraværet. Innenfor denne ordningen tilbyr de regionale helseforetakene og arbeids- og velferdsetaten tjenester over et bredt spekter. Ordningen med Tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for sykmeldte er et vesentlig bidrag for å styrke tilbudet innen arbeidsrettet rehabilitering. I Revidert nasjonalbudsjett foreslår regjeringen å starte et forsøk innen arbeidsrettet rehabilitering for en utvidet målgruppe med sikte på inkludering av flere mennesker i arbeidslivet. En nasjonal strategi for habilitering og rehabilitering er presentert i budsjettet for 2009 (Helse- og omsorgsdepartementet). Denne peker blant annet på behovet for samhandling mellom kommunene, spesialisthelsetjenesten og arbeids- og velferdsforvaltningen. Helse- og omsorgsdepartementet følger opp strategien i samarbeid med Arbeids- og inkluderingsdepartementet.

Innsatsen overfor kronisk syke og deres pårørende krever at barrierer identifiseres tidlig og at tiltak utvikles i samarbeid mellom ansvarlige aktører innen sektorene arbeid, utdanning og helse med sikte på å finne gode løsninger for den enkelte. Tilbudene som utvikles i NAV-reformen er en viktig del av dette. Gode løsninger forutsetter samtidig at det legges til rette for å ta inn kronisk syke i arbeidslivet.

Regjeringen vil følge opp arbeidet med dette på ulike måter, bl.a. i forbindelse med oppfølging av delmål 1 og 2 i IA-avtalen, strategiplanen for psykisk helse og strategiplanen for habilitering og rehabilitering.

SPØRSMÅL NR. 1105**Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 29. mai 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Riksantikvaren har varslet forskriftsfredning av hele jernbaneanlegget på Espern i Hamar. Varslingen kommer svært sent i prosessen og etter at både grunneier og kommunen har lagt store ressurser i å utvikle et av Hamars mest sentrale arealer. Riksantikvaren har hatt flere muligheter til å si ifra tidligere, men vil allikevel bruke kulturminnelovens paragraf 22A som fratar kommunen ankenmulighet.

Har riksantikvaren en så ensidig fullmakt, og skjønner statsråden at riksantikvarens framgangsmåte skaper sterke reaksjoner lokalt?»

BEGRUNNELSE:

Utviklingsmulighetene når det gjelder arealer i Hamar er ikke mange. Det er svært mange hensyn som skal ivaretas, og kommunen har en stor utfordring i å kombinere alle interesser og samtidig sørge for utvikling. Espern er ett av de områdene som er mest attraktive å utvikle, men det er vanskelig å finne gode løsninger for adkomst til og fra området. Riksantikvarens sene inntreden og trussel om fredning kan komme til å ødelegge muligheten for gode løsninger for hele dette området. Det er lagt store ressurser i både å kunne ivareta områdets verdier og å skape utvikling. I en slik sammenheng blir det paradoksalt om en institusjon har en form for vetorett uten ankenmulighet for andre berørte parter.

Svar:

Jeg viser til brev av 15.05.08 med spørsmål til Riksantikvarens varsel om fredning av jernbanean-

legget Espern i Hamar kommune. Riksantikvaren varslet 09.04.08 oppstart av fredningssak etter kulturminneloven for jernbaneanlegget Espern i Hamar kommune. Anlegget eies av ROM eiendom, et eiendomsselskap heleid av NSB. Prosessen følger derfor reglene for fredning av bygg og anlegg i statens eie. Dette innebærer at Riksantikvaren freder ved forskrift og at det ikke er klageadgang. Forvaltningslovens bestemmelser om forskrifter forutsetter likevel at saken skal være forsvarlig opplyst før det fattes vedtak. Adgangen til å frede ved forskrift er begrenset til kulturminner hvor staten selv er eier og hvor eventuelle konflikter i forhold til eiende sektor skal være avklart på forhånd. Likeledes er det en forutsetning at konsekvensene for berørte parter, som for eksempel kommunen, skal være belyst gjennom fredningsprosessen. Dette vil være tilfellet for fredninger som er en oppfølging av prosjektet Statens kulturhistoriske eiendommer. Prosjektet forutsetter en gjennomgang av alle statlige eiendommer, med sikte på å ivareta et representativt utvalg kulturminner for fremtiden. Når det gjelder verneplan for kulturminner i jernbanen, er denne ennå ikke vedtatt. Av hensyn til dette og på grunnlag av de uttalelser som er kommet til fredningsvarselet, har Riksantikvaren 26.05.08 stilt fredningssaken i bero i påvente av kommunens reguleringsarbeid for området. Det vil i nærmeste framtid bli avholdt et møte mellom departementet, Riksantikvaren og kommunen om det videre samarbeidet i saken.

SPØRSMÅL NR. 1106**Innlevert 15. mai 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 21. mai 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at det offentlige opptrer som en mer enhetlig og effektiv forvaltning når det gjelder utstedelse av arbeidstillatelse til utenlandske borgere?»

BEGRUNNELSE:

Den 8. mai kunne vi lese i Stavanger Aftenblad om rumenere som stanget hodet i norsk byråkrati for å skaffe seg arbeidstillatelse. For selv om det fra 1. januar 2008 ble innført nye regler som skal gjøre det enklere for borgere fra nye EU-land å få seg jobb i Norge, er det i praksis fortsatt tungvint å skaffe seg arbeidstillatelse. I avisen kunne vi lese at rumenerne ble sendt fra NAV til ligningskontor til politi. Etter å ha fylt ut papirer på ligningskontoret, gikk det to uker uten at noe hadde skjedd. Etter ny kontakt fikk de vite at de måtte på politistasjonen - som var stengt hele uken.

I dag har Norge et stort behov for arbeidskraft, og det er unødvendig sløsing med denne arbeidskraften dersom det ikke utstedes arbeidstillatelser raskt og effektivt.

Svar:

I konkurransen om arbeidskraft må vi på en rask og effektivt måte legge til rette for arbeidsinnvandring. Jeg ønsker samtidig å understreke at Regjeringens hovedstrategi er å mobilisere nasjonal arbeidskraft gjennom NAV-reformen og pensjonsreformen. Arbeidsinnvandringen skal supplere denne strategien.

Innledningsvis vil jeg peke på at det enkelttilfellet representanten Kvassheim peker på i sitt spørsmål ikke er representativt for behandlingen av søknader om arbeidstillatelse. Det ble i fjor gitt nær 98 000 tillatelser til sammen. Gjennomgående, for EØS-borgerne innenfor overgangsordningen, er saksbehandlingstiden ganske kort.

I St.meld. nr. 18 (2007-2008) Arbeidsinnvandring presenter Regjeringen en rekke tiltak som skal gi en mer brukervennlig, oversiktlig og forutsigbar arbeidsinnvandringspolitikk. Regjeringen ønsker enklere søknadsprosedyrer og betydelig raskere saksbehandling i arbeidsinnvandringssaker og vil på visse vilkår åpne for at arbeidstakerne kan starte i arbeidet før tillatelse foreligger. Saksbehandlingstiden bør

være så kort som mulig, for alle typer arbeidstillatelser. Innføring av nye elektroniske løsninger for saksbehandlingen i utlendingsforvaltningen vil legge til rette for mer effektiv saksgang.

Forenkling av regelverket kan føre til at flere kvalifiserte arbeidsinnvandrere også fra land utenfor EØS vil søke seg til Norge og komme raskt i arbeid. Regjeringen ønsker derfor å etablere et mer oversiktlig regelverk for arbeidsinnvandring fra land utenfor EØS/EFTA-området, og redusere antallet arbeidstakergrupper i regelverket vesentlig. Det vil også i framtiden være arbeidstakere på minst faglært nivå som får rett til tillatelser som kan danne grunnlag for varig opphold. Adgangen til arbeidsmarkedet for ufaglærte arbeidsinnvandrere vil gjelde begrensede grupper som sesongarbeidstakere og enkelte grupper knyttet til særlige geografiske områder, næringer mv.

Om kort tid vil jeg legge fram et forslag til endringer i utlendingsloven knyttet til gjennomføringen av direktiv 2004/38/EF som vil gi EØS-borgere og deres familier rett til å bevege seg fritt i EØS-området. Ordningen med oppholdstillatelser for EØS-borgere foreslås opphevet. En enkel registreringsordning og en ordning med oppholdskort for familie-medlemmer foreslås innført. Ordningen med permanent opphold etter fem år vil også innebære forenklinger både for de personene det gjelder og for forvaltningen.

Overgangsordningen for arbeidstakere fra Estland, Litauen, Latvia, Polen, Den tsjekkiske republikk, Slovakia, Slovenia og Ungarn løper fram til 1. mai 2009. Tilsvarende overgangsordninger for arbeidstakere fra Bulgaria og Romania løper fram til 1. januar 2009 med mulighet for forlengelse i inntil tre år. Det drøftes med partene i arbeidslivet å avvikle overgangsordningene med alle EØS-land fra 1. januar 2009. Bulgaria og Romania vil bli vurdert særskilt. Når overgangsordningene faller bort, vil det innebære langt enklere rutiner for borgere fra EØS-området og det vil gjøre rekrutteringen av arbeidskraft fra EØS-området lettere.

Endelig vil jeg gjøre oppmerksom på at meldingen også foreslår å bygge videre på de gode erfaringene som er høstet med det felles servicekontoret som er etablert i Oslo av skatteetaten, utlendingsforvaltningen og Arbeidstilsynet. Ut fra det store antallet saker, er det naturlig å vurdere om det er grunnlag for et tilsvarende kontor i Stavanger.

SPØRSMÅL NR. 1107**Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 26. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det pågår diskusjon om justerte og nye finansieringsformer innenfor samferdselssektoren for å skaffe penger til flere prosjekter, raskere utbygging og på en måte som gir avklart og forutsigbar finansiering. En mulighet er å etablere egne statsselskap (foretak eller A/S) kun med et formål; gjennomføring av et prosjekt og med lånefinansiering.

Hva må endres av eksisterende lover og forskrifter for å etablere egne selskaper direkte underlagt etatene (vegdirektoratet og jernbaneverket)?»

BEGRUNNELSE:

Et en-oppgaveselskap ("one-purpose company") kan etableres for gjennomføring av et stort prosjekt. Referanse for en slik løsning er Gardermobanen. Jeg

ber om å få vurdert om det er bestemmelser i gjeldende lovverk, forskrifter eller ev. budsjettreglement som hindrer at en statlig etat kan opprette slike selskaper og la slike selskaper finansiere sitt eneste prosjekt som også er selskapets eneste oppgave med lån.

Svar:

Jeg kan ikke se at det i gjeldende lover og forskrifter er regler som er til hinder for å opprette et statlig aksjeselskap som skal ha ansvaret for å gjennomføre byggingen av et prosjekt, samt lånefinansiere denne byggingen. Eierskapet til et slikt selskap kan enten forvaltes av departementet eller Statens vegvesen eller Jernbaneverket. Opprettelsen av et slikt selskap må vedtas av Stortinget, bl.a. bevilgning av egenkapital.

SPØRSMÅL NR. 1108**Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 21. mai 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Fra Nexans Norway AS er det lenge pekt på behovet for utbedring av seilingsled/innsegling til Halden. Bedriften er blant de verdensledende innenfor kabler. Fortsatt utvikling og lokalisering ved Halden er avhengig av at adkomst for større fartøyer bedres. Kystverket har et prosjekt for å gjennomføre nødvendig utspregning av farleden slik det også ble fremvist for transportkomiteen under komiteens befarings i Østfold.

Når påregnes prosjektet påbegynt, og når vil det være gjennomført?»

Svar:

I Kystverkets handlingsprogram 2002-2011 ble utbedring av innseilingen til Halden omtalt. Målet med prosjektet var blant annet at fartøy som seiler inn til Halden skulle kunne øke sitt dypgående fra 7,3 meter til 10,3 meter. Drøyt halvparten av de påtenkte inngrepene ville måtte gjennomføres på svensk

grunn, ettersom riksgrensen mellom Sverige og Norge går midt i sundet. Iddefjorden er en av Sveriges svært få terskelfjorder, og har et særpreget artsmangfold.

Kystverket har gjennomført en omfattende planprosess med formål å klargjøre omfang og konsekvenser av en utdyping av innseilingen til Halden gjennom Ringdalsfjorden. Kystverket har fulgt de prosesskrav som følger plan- og bygningslovens bestemmelser. Det er gjennomført en konsekvensutredning etter norsk lovgivning. Etter krav fra Miljøverndepartementet ble det utredet som en sak med grensoverskridende virkninger som krevde koordinering mot svenske myndigheter. Det planlagte tiltaket ville kreve inngrep på svensk side. Svenske myndigheter har gjennom hele planprosessen vært kritisk til mulige negative virkninger på miljøet som følge av tiltaket. Svenske myndigheter behandlet saken som såkalt Regjeringsbeslutning. I høringsuttalelser og behandlinger i den svenske regjeringen kom det klare uttalelser om at tiltaket ble ansett som skadelig for

det biologiske miljøet i Ringdalsfjorden, og at det således ikke ville bli gitt tillatelse fra Sverige.

På bakgrunn av dette er innseilingen til Halden ikke omtalt som et aktuelt prosjekt i St. meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 som ble fremmet av Bondevik II-regjeringen. Kystverket har derfor i etatens handlingsprogram for 2006-2015 informert om at det ikke vil bli arbeidet med denne saken i planperioden.

Vi er imidlertid innstilt på å vurdere saken på nytt når det er grunnlag for det, noe jeg også har informert de berørte partene om. I brev av 10. september 2007 til Halden kommune, Østfold fylkeskommune, Nexans Norway AS og Norsk Industri orienterte jeg om at en naturlig anledning for å vurdere saken på nytt kan være i forbindelse med rulleringen av Nasjonal transportplan for neste periode – dvs 2010-2019.

Planforslaget ble sendt på høring, og partene har her hatt mulighet til å spille inn sine forslag både regionalt og lokalt i høringsprosessen. I høringsuttalelsen vi har mottatt fra Østfold fylkeskommune datert 25. april i år står det i pkt 8. Havner og farleder at:

”Østfold fylkeskommune ber sentrale myndigheter sørge for at Kystverket kan foreta de konsekvensutredninger som trengs for å tilfredsstille norske og svenske krav slik at nødvendige utbedringer kan gjennomføres i farleden i Ringsdalsfjorden inn til Halden havn.”

På bakgrunn av blant annet denne høringsuttalelsen, vil prosjektet bli vurdert i forbindelse med utarbeidelsen av stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2010-2019. Denne planlegges fremmet i desember 2008.

SPØRSMÅL NR. 1109

Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 22. mai 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Stemmer det virkelig at et av kravene for at utdanningsinstitusjonene skal få offentlig støtte til bygninger eller inventar, er at utbyggingen må skje i offentlig regi uten samarbeid med private, og hva vil statsråden i tilfelle gjøre for å endre en slik meningsløs forskjellsbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Agderposten melder 16. mai at Kunnskapsdepartementet ikke vil bevilge penger til inventar og utstyr til Kampus Grimstad. Årsaken skal ifølge Agderposten være at Universitetet i Agder (UiA) samarbeider med en privat utbygger.

UiA har søkt om 40 millioner kroner i ekstraordinær støtte til utstyr og inventar i de nye universitetsbygningene i Grimstad. UiA valgte ved bygging av campusen å inngå avtale med privat utbygger i stedet for å vente på ledig kapasitet i Statsbygg. Mens andre universiteter og høyskoler har fått lignende bevilgninger, så har altså UiA i et møte med Kunnskapsdepartementet fått beskjed om at de ikke kan forvente seg ekstrabevilgninger med den begrunnelsen at de valgte å få forgang i byggeprosessen ved å velge en privat utbygger.

Svar:

Universiteter og høyskoler kan i hovedsak velge mellom to modeller for realisering av byggeprosjekter. En modell er at byggesaken legges fram for godkjenning av Stortinget som et statlig investeringsprosjekt. Dette gjelder først og fremst byggeprosjekter av en viss størrelse og hvor det påløper merkostnader til husleie og brukerstyr. Slike prosjekter er plassert i en prioriteringskø for gjennomføring.

Byggesaker kan også realiseres uten en formell godkjenning av kostnadsrammen fra Stortinget. I disse sakene, såkalte kurantprosjekter, er det forutsatt at leietaker/fagdepartementet dekker eventuelle merkostnader til husleie innenfor gjeldende budsjettamme, jf. FADs St. prp. nr. 1 (2007-2008) vedtak nr. VI-II. Kunnskapsdepartementet (KD) har også gitt universiteter og høyskoler fullmakt til å inngå leiekontrakter med andre enn Statsbygg. I disse sakene er normalordningen at merkostnader knyttet til husleie, utstyr og flytting må dekkes innenfor institusjonens tildelte budsjettamme.

KD har flere eksempler på realisering av kurantprosjekter, bygg oppført enten i statlig eller privat regi, der institusjonen har finansiert merutgifter til husleie og brukerstyr selv. I tilfellet med Kampus Grimstad var det en klar forutsetning for inngåelse av

leiekontrakt med den private utbyggeren i Grimstad, at prosjektkostnadene skulle dekkes innenfor universitetets eksisterende budsjetttrammer. I brevet fra Kunnskapsdepartementet til daværende Høgskolen i

Agder datert 5. april 2006 heter det derfor: "Departementet forutsetter at prosjektet kan gjennomføres innenfor høyskolens eksisterende budsjetttrammer."

SPØRSMÅL NR. 1110

Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 23. mai 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Hva mener statsråden er akseptabel ventetid i PP-tjenesten for å få sakkyndig vurdering, og hvilke virkemidler mener statsråden at bør benyttes for at kommunene skal ha ressurser og kompetanse til å oppfylle kravene i Opplæringslovens kapittel 5?»

BEGRUNNELSE:

I en rekke avisoppslag i lokal- og regionalmedier de siste ukene meldes det om lange ventelister for vedtak om spesialundervisning, brudd på opplæringslovens kapittel 5 i forhold til systemer som fanger opp de som har rett på spesialundervisning og ellers uholdbare forhold for de elevene som har stort behov for ekstra hjelp og støtte i undervisningen.

Opplæringslovens kapittel 5 sikrer alle elever som ikke får tilfredsstillende utbytte av ordinær undervisning, rett til spesialundervisning. Imidlertid er det en del saksbehandling og vedtak som skal til før spesialundervisning kan bli gitt. I en rekke kommuner er det stor frustrasjon på skolene og blant elevene og foreldrene på grunn av lang ventetid og ofte uholdbare saksbehandlingsprosedyrer.

Stavanger Aftenblad melder 15. mai om at 158 barn med særskilte behov står i kø for å bli utredet om spesialtilpasning i skolene og barnehagene i Sandnes kommune. PP-tjenesten opererer nå med en ventetid på seks måneder bare for å få sakkyndig vurdering i forhold til spesialundervisning. En slik situasjon gjør at både lærere, foreldre og eleven selv blir fortvilet.

Laagendalsposten skriver 15. mai om at Fylkesmannen i Buskerud har funnet en rekke avvik i forhold til Flesberg kommunes opplæringsvirksomhet. Et av disse avvikene gjelder at kommunen ikke har et system som sikrer at skolene oppfyller kravene i Opplæringsloven som gjelder tilpasset opplæring og spesialundervisning. I tillegg avdekker Fylkesmannen at saksbehandlingstiden ved PP-tjenesten i Kongsberg og Numedal er for lang. Der er ventetiden på tre måneder.

NRK Østfold melder 7. mai om at lærerne ved Eidsberg ungdomsskole må bryte loven hver dag fordi skolen ikke har nok ressurser til å ta seg av elevene som trenger et spesialtilbud. NRK Møre og Romsdal melder samme dato om at skolene i Møre og Romsdal fylke mangler 21 millioner kroner til spesialundervisning ved de videregående skolene til neste år.

Alle disse eksemplene viser at skolene i Norge har store utfordringer i forhold til spesialundervisning, og systemer for å oppfylle kapittel 5 i Opplæringsloven. Samtidig vet vi at spesialundervisning har mer effekt dess tidligere den settes inn i opplæringsløpet. I Norge er det imidlertid slik at omfanget av spesialundervisning øker med klassetrinnene. Det må derfor være et mål at spesialundervisningen skal settes inn på så tidlig tidspunkt som mulig, men dessverre har vi et system i dag som gjør dette vanskelig.

Svar:

Opplæringsloven angir ingen tallfestet norm for hva som er akseptabel ventetid for elever med behov for utredning fra PP-tjenesten. Dette innebærer imidlertid ikke at enhver saksbehandlingstid kan karakteriseres som lovlig. Når loven i visse situasjoner gir pålegg om sakkyndig vurdering, må det innfortolkes at dette må skje innen rimelig tid. Det ligger i sakens natur at dette vanskelig kan fastsettes direkte i loven i form av eksakte tidsfrister. Det må derfor foretas en konkret og skjønnsmessig vurdering, basert på opplysningene i den enkelte saken, når det gjelder avveiningen av hva som er akseptabelt.

Fylkesmennene som tilsyns- og klageinstans har hjemmel for å ta konkret stilling til om loven blir overholdt. Det nasjonale tilsynet som fylkesmennene gjennomførte i 2006 og 2007 i et utvalg av kommuner, avdekket at en del kommuner ikke har gode nok systemer eller mangler systemer for kontroll av egen virksomhet på opplæringsområdet. Mangelen på slike systemer innebærer at kommunene i for liten grad sikrer at aktiviteter planlegges, organiseres og utføres

i overensstemmelse med opplæringsloven. Tilsynet i 2007 undersøkte spesielt om skoleeiere hadde et forvarlig system for å følge opp kravene til tilpasset opplæring og spesialundervisning. Resultatene fra dette tilsynet viser at de færreste skoleeiere som det ble ført tilsyn med har gode nok systemer for å vurdere om elever får tilpasset opplæring og spesialundervisning i henhold til opplæringsloven. Det ble konstatert en del avvik i den konkrete anvendelsen av reglene om spesialundervisning, og det tok uforholdsmessig lang tid fra henvisning til PPT og frem til vedtak ble gjort. Jeg vil også nevne at Utdanningsdirektoratet skal gjennomføre en landsomfattende kartlegging av PP-tjenestene i 2008 og 2009. Denne vil kunne gi en bedre oversikt over saksbehandlingstiden i PPT.

Jeg ser på tilsyn som et viktig virkemiddel for oppfyllelse av opplæringsloven og lovens kap. 5 i særdeleshet. Jeg har derfor besluttet at tilpasset opplæring og spesialundervisning videreføres som tema for det nasjonale tilsynet i 2008.

Det statlige tilsynet med grunnopplæringen skal effektiviseres og målrettes. Tilsyn skal være hovedoppgaven for fylkesmannen. Denne virksomheten er styrket med 7,5 mill. kroner i 2008. I den stortingsmeldingen om kvalitet i utdanningen som jeg tar sik-

te på å legge frem for Stortinget sommeren 2008, vil tilsyn bli viet bred omtale.

Regjeringen ønsker også å bidra til en god skole gjennom å gi kommunene gode rammevilkår slik at de kan ha ressurser og kompetanse til å oppfylle kravene i opplæringsloven. Så langt har denne regjeringen styrket kommuneøkonomien med nesten 21 milliarder kroner. I kommuneproposisjonen for 2009 følger regjeringen opp med ytterligere 7 – 7,5 milliarder kroner i samlet inntektsvekst. Av dette utgjør frie inntekter 3,5 – 4 milliarder kroner. Dette vil legge til rette for bedre omsorg, flere barnehageplasser og en enda bedre offentlig fellesskole.

Når det gjelder spesialundervisning spesielt viser jeg til Utvalet for bedre læring for barn, unge og voksne med særskilte behov (Midtlyngutvalget). Utvalget som er oppnevnt av regjeringen, har et bredt mandat og skal gå grundig gjennom den plassen som spesialundervisningen har i norsk skole, herunder organisering, ressursbruk og resultater. Det skal videre, bl.a. på grunnlag av analyser og vurderinger, legge frem konkrete forslag til bedre organisering av effektiv ressursbruk i en fremtidig helhetlig tiltakskjede for barn, unge og voksne med behov for spesialpedagogisk hjelp. Utvalget skal avgi sin innstilling innen 1. juli 2009.

SPØRSMÅL NR. 1111

Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 2. juni 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Under behandlingen av Forvaltningsplanen for havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen la opposisjonspartiene frem et forslag om å utrede et permanent samarbeidsorgan der OLF og Fiskarlaget sammen med forvaltningen og andre i fellesskap skulle komme frem til når og hvor det var formålstjenlig å gjennomføre seismikkskyting.

I lys av det skyhøye konfliktnivået Regjeringens seismikkskyting i Nordland VII har medført de siste to årene, vil Regjeringen revurdere sitt standpunkt om etablering av et slikt samarbeidsråd?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen la i forvaltningsplanen (St. meld. nr. 8 (2005-2006)) opp til at all seismikkinnhenting i Nordland VII og Troms II skulle finne sted i statlig

regi. En viktig del av argumentasjonen bak dette vedtaket var at konfliktnivået ville være lavere enn dersom oljeselskapene skulle være ansvarlig for skytingen. I meldingen står det også følgende:

"6.2.1 Innledning: Helt fra starten av petroleumsvirksomheten på kontinentalsokkelen for om lag 40 år siden har myndighetene vektlagt at virksomheten skal drives i sameksistens med andre næringer, spesielt fiskeriene. Dette har lagt grunnlaget for verdiskaping basert på både de verdifulle olje- og gassressursene og de rike fiskeressursene. Det omfattende systemet med konsekvensutredninger i alle faser av petroleumsvirksomheten og forbud mot gitte operasjoner som leteboring og seismikk i viktige perioder av året for fiskeriene, er viktige elementer i den sameksistensmodellen som legges til grunn for petroleumsvirksomheten."

Videre:

"6.2.2 Dersom fisk under vandring til gytefeltene eller under selve gytingen blir eksponert for denne ty-

pen støy, kan virkningene påvirke gytesuksessen. Fisken kan komme til å bruke mer energi på gytevandringen, og selve gytingen kan bli mer eller mindre forskjøvet i tid og rom. For å unngå slike effekter er det derfor innført tidsbegrensninger for seismisk aktivitet i områder med viktige gyteplasser og i områder der det foregår gytevandringer."

Det kan være grunn til å peke på at seismikkarbeidet som er gjort på Nordland VII ikke akkurat har vært preget av lavt konfliktnivå. Jeg viser for eksempel til Dagbladet 30. april hvor regjeringspartiet SVs petroleumspolitiske talskvinne, Inga Marte Thorkildsen uttaler:

"Partiet er i gang med å bygge et nettverk for å stanse ethvert forsøk på petroleumsvirksomhet i områdene Nordland VII og i Troms II."

Dette kan indikere at Regjeringens strategi om å la staten gjennomføre den seismiske aktiviteten i havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen har ført til et lavere konfliktnivå enn om oljenæringen hadde skullet gjøre det, snarere tvert imot.

Svar:

Regjeringen legger stor vekt på å ivareta hensynet til fiskerinæringen. Fisk og olje er to av våre viktigste næringer, og det er vår klare ambisjon at disse næringene skal kunne eksistere side om side, i samskapsforhold. Jeg erkjenner at det er krevende å finne løsninger alle kan være fornøyd med. Jeg har derfor bestrebet meg på å konsultere bredt og å sikre at departementet aktivt etterspør og er tilgjengelig for dialog med berørte parter.

Det er myndighetenes utgangspunkt at all seismisk aktivitet på norsk sokkel skal skje til minst mulig ulempe for fiskeriaktivitet, og uten skade på ressursene i havet.

Det er Oljedirektoratet som gir tillatelse til seismikkinnsamling, men før tillatelse til de enkelte seismikktokt gis, høres Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet. Denne prosessen sørger for at fiskeri- og ressursbiologiske forhold blir grundig belyst. I tillegg gis det ved tildelingen av utvinningstillatelser begrensninger på tidspunkt for seismikkinnsamlinger i sårbare områder, spesielt av hensyn til ressursbiologiske forhold.

Som følge av det økende antallet rapporter om interessekonflikter mellom seismikk- og fiskeriaktivitet på norsk sokkel, nedsatte Oljedirektoratet og Fiskeridirektoratet i september 2007 en felles ar-

beidsgruppe som skulle ta for seg en rekke problemstillinger knyttet til saksflyt og rammeverk i forbindelse med seismiske innsamlinger på norsk sokkel. Arbeidsgruppen hadde dialog med de berørte næringene og andre interesseparter i arbeidsprosessen.

Gruppen la frem en rapport med en rekke forslag til tiltak 1. april i år. Det er nå satt i gang prosesser for å følge opp disse tiltakene. I Oljedirektoratet styrkes bemanningen for å øke saksbehandlingskapasiteten, kunngjøringsordningen forbedres, det skal gjennomføres et følgeforskningsprosjekt i forbindelse med Oljedirektoratets seismikkinnsamling i sommer for å fremskaffe mer kunnskap om skremmeeffekten på fisk, og det vurderes tiltak for å etablere mer hensiktsmessige sanksjonsmidler innenfor området undersøkelsesaktivitet slik at en effektivt kan gripe inn dersom overtredelser av regelverket skulle skje. I tillegg vurderes det en rekke andre tiltak på bakgrunn av samarbeidsprosjektet med Fiskeridirektoratet. Jeg er trygg på at iverksettelsen av disse tiltakene vil bedre forholdene mellom seismikk- og fiskeriinteresser på norsk sokkel.

Hva angår Oljedirektoratets seismikkinnsamling utenfor Lofoten og Vesterålen, har det vært bred dialog mellom fiskeriorganisasjoner, Oljedirektoratet og berørte departementer i forkant av innsamlingen. Vi har også hatt kontakt med OLF, FHL og IAGC (seismikknæringens interesseorganisasjon). Det står fast at Stortingets vedtak om geologisk kartlegging i Nordland VII og Troms II skal gjennomføres innen oppdateringen av forvaltningsplanen i 2010. Det er Oljedirektoratets faglige vurdering at for å ha tilstrekkelig kvalitet på den geofaglige vurderingen til 2010, er det nødvendig med en lengre tidsperiode for innsamling i år enn de seks ukene som fiskeriorganisasjonene har skissert som akseptabelt. Det er min plikt som olje- og energiminister å sørge for at Stortingets vedtak følges opp. Med de tiltakene som ble lagt frem 15. mai, mener vi å ha et opplegg for seismikkinnsamlingen som på en god måte ivaretar både fiskeriene og det marine miljø.

Det er også mitt håp at med en vellykket gjennomføring i år, med gode kvalitetsdata, vil det være mulig å redusere omfanget av programmet i 2009 i forhold til 2008. Jeg legger også vekt på at vi vil gjennomføre følgeforskning både i 2008 og 2009. Dette vil bidra vesentlig til den vitenskapelige forståelse av seismikkens virkninger, noe som klart og tydelig har vært etterspurt av fiskeriinteressene.

SPØRSMÅL NR. 1112**Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen****Besvart 26. mai 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Regjeringa har i Soria Moria vedteke eit offensivt mål om at 15 pst. av produksjon og forbruk skal vere økologisk i 2015, og at Regjeringa ønsker at det offentlege skal gå føre som ein ansvarleg forbrukar; så kva for økonomiske tiltak vil Regjeringa sette inn for at det, for kommunane, er eit reelt val om økologisk mat i den heilt eller delvis statleg finansierte skulefruktordninga?»

GRUNNGJEVING:

Etter ønske frå Regjeringa er det utarbeidd og vedteke ei handlingsplan 2007-2010: Miljø- og samfunnsansvar i offentlege innkjøp.

Denne planen stadfester Regjeringa sitt mål i Soria Moria-erklæringa om at både produksjon og forbruk av økologisk mat i 2015 skal vere 15 pst.

Handlingsplanen har kapittel om Mat som grunnleggjande element for å oppnå dette.

I handlingsplanen vert det mellom anna lagt vekt på å gjere framtidige forbrukarar, dvs. barn og unge, kjent med økologisk mat gjennom satsing mot barnehagar og skular samt SFO, skulekantiner med vidare.

Handlingsplanen erkjenner vidare at økologisk mat har ein høgare pris enn den konvensjonelt dyrka og produserte. Over tid har det blitt aksept for at meirprisen er i overkant av 25 pst.

Skulefruktordninga som er retta inn mot grunnskulen har to berande element:

- Betalordninga i barneskulen der kr. 1,00 pr. frukt et statleg bidrag.
- Gratisordninga inn mot deler av grunnskulen der staten betaler alt.

Fram til no har det vore mogleg for skuleeigar/ skule/elevlar i delar av landet å velje 100 pst. økologisk til same pris som konvensjonelt. Etterspurnaden av økologisk mat nasjonalt og internasjonalt, saman med kostnadsauke generelt, har medført prisar som gjer det naudsynt for leverandørane å sette opp prisen med ca. 20 pst. i høve til konvensjonell frukt.

For at skulane skal vere sikre på at alt dei får er økologisk sertifisert, må skulen velje økologisk fullt ut.

Erfaringane har synt at der ikkje er nok betalingsvilje til at der vert skapt semje for 100 pst. der prisen er høgare. Det same har synt seg der kommunane som skuleeigar skal velje. Der er det kommuneøko-

nomien som tilseier at det billegaste alternativ vert valt.

Eit ekstra tilskot eller ei ekstra prisnedskriving er difor naudsynt for at økologisk skal vere eit reelt alternativt stort nok til at der er forretningsmessig grunnlag for å gi eit tilbod der barn og unge vert kjende med heile spekteret av økologisk frukt og grønt i skulefruktordninga.

Det har vidare synt seg at skulefruktsegmentet er eit komplimenterande incitament for både fruktdyrkarar og gulrot dyrkarar til å satse økologisk. Skulefruktleveransar gjer til at volumet vert umiddelbart høgt utan stor grad av marknadsarbeid. For å oppnå ein høg norsk økologisk fruktproduksjon må omlegginga starte no for å ha håp om auka produksjon fram mot målsettinga i 2015.

Svar:

Ved handsaminga av statsbudsjettet for 2008 løyvde Stortinget 218 mill. kroner til gratis frukt og grønt i ungdomsskolen og i kombinerte barne- og ungdomsskolar. Midla er løyvde over dei frie inntektene til kommunane, det vil seie budsjettkapitlet til Kommunal- og regionaldepartementet.

I berekninga av ressursbehovet for innføring av gratis frukt og grønt, er det ikkje tatt høgde for meir kostnader ved innkjøp av økologisk frukt og grønt. Berekingar i ein rapport om skolemåltid juni 2006, viser at meirkostnadene ved innkjøp av økologiske råvarer kan variere frå 25 pst til 40 pst. Når det gjeld prisnedskriving i samband med abonnementsordninga som blir finansierte over Helse- og omsorgsdepartementet sitt budsjett, blir økologiske og konvensjonelle varer likestilte.

I forslaget i Ot.prp. nr. 40 (2007-2008) om lovfesting av ordninga med gratis frukt og grønnsaker blir plikta avgrensa til den ordninga som allereie er sett i gong. Plikta blir i forslaget nedfelt i opplæringslova og privatskolelova og presisert i forskrifter til dei to lovene. Lovforslaget legg opp til at skoleeigar sjølv skal ha ansvaret for å utforme ordninga slik at ho harmonerer med lokale forhold og behov. Sjølv om det ikkje er lagt til grunn ei ordning med økologisk frukt og grønt i skolen, er det positivt dersom skoleeigar sjølv vel ei slik ordning. Det er fullt mogleg for kommunane å leggje til rette for ei ordning ut frå lokale behov, også ei ordning basert på økologiske matvarer.

SPØRSMÅL NR. 1113**Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 26. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«På VG Nett 15.05.08 sier finansministeren at "økningen av drivstoffavgifter er et viktig tiltak i kampen mot økte klimautslipp", og at avgiftsøkningen fremskyndes "på grunn av de bekymringsfulle klimarapportene vi får hele tiden". I Aftenposten 16.05.08 sier derimot miljøvernminister Solheim at han ikke tror avgiftsøkningen har noen klimaeffekt.

Er miljøvernministeren dårlig informert når effekten av avgiftsøkningen vurderes så ulikt, og hvor store CO₂-kutt er lagt til grunn av finansministeren?»

Svar:

I klimaforliket mellom regjeringspartiene og Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre var det enighet om at autodieselavgiften skulle økes med 10 øre pr. liter og bensinavgiften med 5 øre pr. liter i budsjettet for 2009. Regjeringen foreslår i Revidert nasjonalbudsjett 2008 å forskuttere klimaforliket ved å gjennomføre avgiftsøkningen allerede fra 1. juli 2008.

Økte drivstoffavgifter bidrar til at prisen på drivstoff blir høyere enn det den ellers ville ha vært. Økte drivstoffpriser bidrar til redusert forbruk av drivstoff. Dette kan bl.a. skje ved at en velger kollektivt framfor bil eller ved at en sykler eller går korte avstander istedenfor å bruke bilen. Økte drivstoffpriser vil over tid også bidra til en bilpark som samlet bli mer drivstoffeffektiv. Gitt uendret kjørelengde, vil dette gi redusert forbruk av drivstoff. Redusert forbruk av drivstoff gir igjen reduserte utslipp av klimagassen CO₂.

Generelt vil en større økning i drivstoffprisene gi større effekt på forbruket og utslippene enn en mindre økning. En avgiftsøkning på 10 øre pr. liter for autodiesel og 5 øre pr. liter for bensin vil isolert sett gi en begrenset reduksjon i CO₂-utslippene. Det kan på meget usikkert grunnlag anslås at den foreslåtte avgiftsøkningen vil gi en utslippsreduksjon på kort sikt på om lag 35 000 tonn CO₂ pr. år, gitt alt annet likt.

SPØRSMÅL NR. 1114**Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 29. mai 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«I DN 22.04.08 lover ENOVA å nå målet om en tredobling av vindkraft innen 2010 - koste hva det koste vil. Dette løftet skal også ha blitt gjentatt ovenfor flere bransjeorganisasjoner den siste uken.

Har statsråden regnet på hvor mye dette vil koste innen 2010, og hvordan dette vil påvirke ENOVAs støttemulighet til ytterligere tiltak innen varme og energieffektivisering?»

Svar:

Enova styres gjennom 4 års avtaler med Olje- og energidepartementet, der de overordnede målene for selskapet er sentrale. Målet er å etablere 12 TWh fornybar energi og miljøvennlig energiomlegging i årene 2001-2010, hvorav 3 TWh skal være økt utbyg-

ging av vindkraft og 4 TWh økt utbygging av fjernvarme. Fram til i dag har Enova kontraktfestet 10 TWh, hvorav 1,4 TWh er vindkraft og 2,7 TWh fjernvarme. Det resterende 5,9 TWh er nådd gjennom blant annet energigjenvinnings- og energisparingsprosjekter.

Det er Enovas oppgave å foreta beregningene på hva det vil koste å nå vindkraftmålet. Kostnadene ved vindkraftutbygging har økt de siste årene. Derfor har vi fått på plass en ny og forbedret investeringstøtte til vindkraft, hvor Enova vil gi tilstrekkelig støtte til at prosjektene faktisk blir realisert. En effektiv styringsmodell forutsetter tilstrekkelig allokering av midler for at alle målene blir nådd. I 2004 hadde Enova en økonomisk ramme på ca 520 mill. kroner. I 2008 er de totale inntektene til Energifondet budsjettetert til

1,45 mrd. kroner, inklusiv renter. Enova har også en tilsagnsfullmakt 400 mill. kroner. Enovas økonomiske rammer er dermed nær tredoblet de siste 4 årene. Enovas rammer for de neste årene avklares endelig i statsbudsjettene.

Enova ligger godt an til å nå målene som er satt. Delmålene innen vind og varme skal nås. Samtidig vil arbeidet med energieffektivisering være et viktig satsningsfelt fremover.

SPØRSMÅL NR. 1115

Innlevert 16. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 26. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge melding fra Norges Bank har den norske, svenske og danske sentralbanken stilt en kreditt på 500 mill. euro hver til den islandske sentralbanken.

Kan Finansministeren opplyse hvilke betingelser den norske sentralbanken har stilt for å yte denne kreditten og hvilken risiko for tap finansministeren mener denne kreditten innebærer?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller ønsker svar på hvilken avkastning denne kredittytelsen gir i beste fall og om denne avkastningen står i forhold til risikoen.

Det ønskes videre opplyst om denne kreditten er politisk begrunnet eller om kreditten er kommersielt/økonomisk begrunnet.

Svar:

Norges Bank og Sedlabanki Islands har inngått en kredittavtale som gir Sedlabanki Islands rett til å låne inntil 500 millioner euro mot sikkerhet i islandske kroner når og hvis behov oppstår. Kredittavtalen med Norges Bank er inngått som del av et felles opplegg der Sveriges Riksbank og Danmarks Nationalbank har inngått tilsvarende avtaler med Sedlabanki Islands. Kredittavtalene har som mål å støtte de islandske myndighetene i deres bestrebelser på å stabilisere den økonomiske utviklingen på Island.

Avtaleteksten i kredittavtalene med Sedlabanki Islands er ikke offentlige. De konkrete betingelsene er basert på vilkårene som gjelder i markedet.

Avtaler med andre sentralbanker anses i utgangspunktet i seg selv å gi betryggende sikkerhet. Eventuelle lån etter avtalen gis med sikkerhet i islandske kroner. Det vises videre til pressemeldinger fra Sedlabanki Islands og den islandske statsminister fra 16. mai (vedlagt) der det er redegjort for økonomisk-politiske tiltak for å stabilisere den økonomiske situa-

sjonen i Island. Norges Bank anser at avtalen har betryggende sikkerhet.

Etter sentralbankloven § 26 kan Norges Bank inngå avtaler blant annet om kredittordninger med utenlandske sentralbanker forutsatt at det foreligger betryggende sikkerhet for dens tilgodehavende. Etter bestemmelsen skal Kongen godkjenne slike avtaler. Kongens myndighet er delegert til Finansdepartementet. Departementet har, på grunnlag av Norges Banks saksframlegg, godkjent avtalen.

3 vedlegg til svar:

Vedlegg 1:

Statement of Mr. Geir H. Haarde , Prime Minister of Iceland
5/16/08

The Government and the Central Bank of Iceland have in the past few weeks been preparing various measures in order to strengthen the international liquidity available to the Central Bank and underpin confidence in the financial system and economy of Iceland.

I warmly welcome today's announcement on bilateral swap agreements between the central banks of Denmark, Norway, Sweden and Iceland which is an important step towards this goal. Further measures are under way to enhance the Central Bank's international liquidity.

On this occasion, I wish to emphasize that the Government is committed to pursuing a long-term policy of economic growth and structural reforms in order to increase economic stability.

In order to increase the effectiveness of monetary policy and to remove distortions, the Government will i.a. promptly formulate and make public a credible plan for the restructuring and reform of the Housing Finance Fund system.

To maintain fiscal prudence and to avoid further net-borrowing, the Government's intention is to keep the public debt at its current low level as well as to strengthen the fiscal framework.

The Government will in other policy areas continue to work towards these goals.

Vedlegg 2:

Norges Bank inngår kredittavtale med Sedlabanki Islands

Pressemelding 16. mai 2008

Norges Bank inngår kredittavtale med Sedlabanki Islands

Sentralbankene i Norge, Danmark og Sverige har inngått kredittavtaler med Islands sentralbank, Sedlabanki Islands.

Norges Bank og Sedlabanki Islands har inngått en kredittavtale motsvarende opp til EUR 500 millioner. Avtalen gir Sedlabanki Islands rett til å erverve euro mot islandske kroner.

Kredittavtalen er en swap-fasilitet som Sedlabanki Islands kan trekke på når og hvis behov oppstår.

"Kredittavtalen har som mål å støtte de islandske myndighetene i deres bestrebelser på å stabilisere den økonomiske utviklingen på Island", sier sentralbanksjef Svein Gjedrem.

Uttalelser fra andre sentralbanker:

- Sedlabanki Islands
- Danmarks Nationalbank

- Sveriges Rikshank

Kontaktperson: Kommunikasjonsdirektør Siv Meisingseth, tlf. 22316359 / 91638912

Vedlegg 3:

16.05.2008

The Central Bank of Iceland concludes swap facility arrangements

The Central Banks of Sweden, Norway and Denmark, have entered into euro/ Icelandic krona bilateral swap facility agreements with the Central Bank of Iceland.

The facilities are a precautionary measure made to provide the Central Bank of Iceland with access to euro if needed. Each agreement provides up to EUR 500 million, where the Central Bank of Iceland can acquire euro against Icelandic krona. The swap agreements are facilities that may be drawn upon by the Central Bank of Iceland when and if necessary.

The above agreements significantly enhance the available international liquidity of the Central Bank of Iceland. The Bank intends to further bolster its external liquidity in the period ahead.

The press announcements of the participating central banks are available on their respective websites:

- Danmarks Nationalbank (<http://www.nationalbanken.dk>)
- Norges Bank (<http://www.norges-bank.no>)
- Sveriges Riksbank (<http://www.riksbank.se>)

SPØRSMÅL NR. 1116

Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 26. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Pensjonister bosatt i og skattepliktige til f.eks. Sverige blir trukket 3 pst. trygdeavgift ved utbetaling av pensjon. NAV-utland informerer om at dette er i henhold til art. 33 i Rådsforordning 1408/71 i EØS-avtalen.

Kan finansministeren bekrefte eller avkrefte at andre nordiske land ikke krever inn tilsvarende refusjoner av nordiske pensjonister bosatt og skattepliktige til et annet nordisk land?»

Svar:

Etter Rådsforordning 1407/71 er det opprinnelseslandet som skal betale helsetjenestene for blant andre folketrygdpensjonister som er bosatt i et annet EØS-land når vedkommende får pensjon utelukket fra opprinnelseslandet. Opprinnelseslandet har da eneretten til å kreve trygdeavgift for helsetjenestene.

Bostedslandet har plikt til å sørge for at vedkommende får helsetjenester i samsvar med lovgivningen der og har krav på refusjon fra opprinnelseslandet for

utgiftene til dette. Av praktiske grunner har de nordiske landene blitt enige om å gi avkall på refusjonskravene de har på hverandre.

Det følger av det som er nevnt ovenfor, at folke-trygdpensjonister som er bosatt i andre EØS-land, må betale 3 % trygdeavgift til Norge, i likhet med pensjonister bosatt i Norge.

Pensjonister fra andre nordiske land, som bosetter seg i Norge, betaler avgift til opprinnelseslandet

så langt de aktuelle trygdeytelsene der er finansiert ved trygdeavgifter. I Sverige og Danmark er, etter det jeg har fått opplyst, helsetjenestene finansiert over de generelle offentlige budsjettene, blant annet ved arbeidsgivers bidrag. Det betyr at svenske og danske pensjonister ikke betaler trygdeavgift, enten de er bosatt hjemme eller i utlandet. Finland, derimot, krever avgifter for visse av trygdeytelsene av utenlands bosatte.

SPØRSMÅL NR. 1117

Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 28. mai 2008 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Flere banker, bl.a. Forex, ønsker å etablere seg på OSL, men Forex har trukket seg fordi de ikke får alle relevante opplysninger for å drive virksomhet ved OSL. Den banken som får anbudet, får monopol på OSL.

Er slike eksklusive avtaler som medfører monopol i tråd med konkurransereglens intensjon om å styrke forbrukerens stilling, og vil statsråden ta initiativ til en gjennomgang av de konkurransemessige aspektene ved utleie av areal på norske flyplasser og OSL?»

BEGRUNNELSE:

Ved Oslo Lufthavn Gardermoen (OSL) er det bare én bank som tilbyr sine tjenester. I disse dager er kontraktene for banktjenester ved OSL igjen ute på anbud. Flyplasser det er naturlig å sammelingne med har konkurranse på disse tjenestene, bl.a. Stockholm Arlanda har to banktilbydere og har færre passasjerer enn OSL.

Svar:

Som representanten Øyvind Korsberg sikkert er kjent med, eier og driver Oslo Lufthavn AS (OSL) Norges hovedflyplass på Gardermoen. En del av inntektene til dette selskapet kommer fra utleie og kommersielle aktiviteter ved flyplassen. I utgangspunktet står OSL fritt til å leie ut lokalene på flyplassen.

Om slike utleieavtaler er i tråd med konkurranse-reglene for foretak, avhenger av om utleiers opptreden reduserer konkurransen i de markeder som trenger lokale for å tilby produktene sine. I spørsmålet fra Korsberg er bankmarkedet trukket fram, men pro-

blemstillingen gjelder i prinsippet hvert marked der aktørene ønsker å leie areal på OSL eller andre avgrensede områder for å tilby produktene sine til forbrukerne. I tilfelle der en aktør er avhengig av tilgang til bestemte areal for å kunne drive virksomheten sin, kan en utleier i visse tilfeller ha plikt etter konkurranseloven til å tilby areal til den som ikke har andre reelle alternativ. Konkurransetilsynet stiller imidlertid strenge vilkår for når konkurranseloven pålegger en slik leveringsplikt. Markedet for utleie av fast eiendom kjennetegnes ved mange tilbydere, slik at det ofte eksisterer reelle alternativ.

Når det gjelder bankvirksomhet på Gardermoen, har jeg fått opplyst fra Samferdselsdepartementet at OSL har bestemt at det bare skal være en aktør på terminalen. Dette begrunner OSL med fysisk plassmangel, samt at de mener det ikke er marked for flere enn en aktør. Hvilken aktør som får drive bankvirksomhet, blir bestemt i form av en anbudskonkurranse i regi av OSL. Når det gjelder tilgang til relevante opplysninger, har jeg fått opplyst at deltakerne i konkurransen (Nordea, Sparebankgruppen 1, DnbNor og Forex), har fått lik tilgang på informasjon. Etter det jeg forstår, trakk Forex seg fordi de ikke var fornøyd med at anbudsgiverne ikke fikk tilgang til opplysninger om Nordeas tall for historisk omsetning. Nordea driver i dag bankvirksomheten på Gardermoen. Dette er imidlertid informasjon som ikke er gjort tilgjengelig for noen av anbudsdeltakerne.

Jeg vil også nevne at Konkurransetilsynet har behandlet en klage fra Forex Bank AS vedrørende manglende tilgang til areal ved OSL for å drive bankvirksomhet. Konkurransetilsynet avsto klagen i vedtak A2007-45. Konkurransetilsynet mente avtalen mellom OSL og gjeldende bank faller inn under gruppe-

unntaket for vertikale avtaler (forskrift av 17.8.2004 om anvendelse av konkurranse-loven § 10 tredje ledd på grupper av vertikale avtaler og samordnet opptreden). Videre mente tilsynet at Forex har tilstrekkelige alternativ for salg av sine tjenester, og mente derfor det ikke var en forretningsnektelse.

Jeg viser til at Konkurransetilsynet overvåker dette markedet som andre markeder. Meldinger knyttet til mulige brudd på konkurranse-loven fra OSL eller andre flyplasser vil bli vurdert nøye av tilsynet på

lik linje med andre meldinger. Tilsynet behandler med jevne mellomrom slike saker. I tillegg til saken nevnt ovenfor har Konkurransetilsynet nå til behandling en klage på OSL fra det danske selskapet BenAir AS, som er en aktør som driver virksomhet innen flytransport av varer.

På bakgrunn av redegjørelsen ovenfor, kan jeg ikke se at det er nødvendig med en særskilt gjennomgang av konkurranseforholdene ved utleie av areal ved norske flyplasser nå.

SPØRSMÅL NR. 1118

Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Böhler

Besvart 27. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«For de aller fleste brukere har PU-reformen og psykiatireformen med desentralisering til hjemkommunene vært vellykket. I enkelte tilfeller der brukerne har en adferd som gir spesielt store utfordringer, kan det imidlertid være vanskelig å utforme et egnet lokalt tilbud. Det vil da ofte være uenighet mellom spesialisthelsetjenesten og kommunene om hvilke tiltak og hvilken plassering som er til brukernes beste.

Kan retningslinjer eller forskrifter presiseres bedre for å sikre at det skapes gode løsninger?»

BEGRUNNELSE:

Det er gjennom PU-reformen og psykiatireformen oppnådd mange gode resultater i forhold til integrering av ressurskrevende brukere i lokalsamfunnene. For de fleste av disse er små bofellesskap, omsorgsboliger og botun med vanlig bemanning gode løsninger. Det er imidlertid også eksempler på problematiske forhold i kommuner hvor de skal bygge opp lokale tilbud til meget ressurskrevende brukere. For eksempel trenger brukere med svært utagerende, voldelig eller selvdestruktiv atferd helt spesielle tiltak, som krever egen kompetanse og erfaring blant personalet.

Særlig i mindre kommuner kan det være vanskelig å rekruttere og beholde faglærte på slike arbeidsplasser, og det kan oppstå mye gjennomtrekk. Dette fører til at viktig kontinuitet og kunnskap om brukerne, samt at kjennskap til målrettet miljøarbeid og tvangsproblematikk kan gå tapt. Småkommuner med et fåtall slike ressurskrevende brukere vil kunne få

problemer med å bygge opp attraktive og erfarne fagmiljøer.

Etter de gjeldende reformene skal spesialisthelsetjenestens institusjoner bare benyttes i begrensede behandlingsfaser, før brukeren igjen skal tilbakeføres til kommunen. I de aller fleste tilfeller er dette som sagt en riktig og vellykket modell. Spørsmålet er hva som skjer med brukerens livskvalitet og utvikling i de spesielle tilfeller der kommunen ikke har forutsetninger for å bygge opp faglig forsvarlige tilbud.

Interkommunalt samarbeid er en mulig løsning. Men dette kan vise seg vanskelig å realisere fordi behovet vil kunne variere sterkt fra år til år i mindre kommuner, noe som vanskeliggjør langsiktige felles løsninger. Dessuten vil de ofte heller ikke sammen kunne frambringe den nødvendige faglighet og økonomi.

Kommuner kan oppleve at ansvaret for brukeren blir fragmentert mellom spesialisthelsetjenesten og kommunen. Det kan bli en drakamp om hvem som skal bære det økonomiske ansvaret, og om hvor og hvordan man kan gi tjenestemottakeren et best mulig tilbud. I enkelte tilfeller har også mangel på fagkompetanse og beredskap rundt utagerende brukere ført til uklar arbeidsdeling mellom kommunehelsetjenesten og politiet, som har måttet bruke store ressurser på en utagerende eller voldelig bruker.

En viktig utfordring er å se på hvordan vi kan sikre en best mulig overføring av brukeren fra spesialistinstitusjon til kommune, og legge til rette for et godt samspill mellom partene. Det må tidlig startes en prosess rundt hver tjenestemottaker som gir kommunen mulighet til langsiktig å rekruttere kompetanse og vurdere hvorvidt man skal bygge et interkom-

munalt tilbud. Regelverket bør på en presis og utve-tydig måte kreve gode faglige tjenestetilbud til brukere, trygghet i nærmiljøene og kompetansebygging og godt arbeidsmiljø for de ansatte - og det må være klart hvordan spesialisthelsetjenesten skal bidra når det er nødvendig.

Svar:

God samhandling i helse- og omsorgstjenesten er viktig for alle brukere, og særlig dem med langvarige og sammensatte lidelser som representanten peker på. Mange brukere er helt avhengige av et velfungerende samarbeid om et helhetlig tilbud. Dette fungerer godt mange steder, og er i tråd med målene for HVPU-reformen og Opptappingsplanen for psykisk helses mål om lokalbasert psykisk helsearbeid for mennesker med psykiske lidelser. Likevel ser vi at tilbudet til disse gruppene ikke er godt nok alle steder. Dette er utfordringer jeg er opptatt av.

Det er behov for å arbeide med rammebetingelse-ne for samhandling på en systematisk måte. For å styrke samhandlingen mellom kommunene og spesialisthelsetjenesten inngikk Helse- og omsorgsdepartementet og KS i fjor en treårig nasjonal rammeavtale om samhandling på helse- og omsorgsområdet. Helse- og omsorgsdepartementet og KS har gjennom den nasjonale rammeavtalen forpliktet seg til å være pådrivere for bedre samhandling. Kommunene arbeider for å gi innbyggerne helhetlige velferdstilbud, herunder helse- og omsorgstjenester. Kommunene og spesialisthelsetjenesten har sammen et ansvar for at tjenestene for den enkelte bruker er koordinerte og helhetlige. Avtalen skal understøtte dette. Partene vil jobbe tett med pasient- og brukerorganisasjoner i oppfølgingen for å sikre det pasient- og brukerrettede fokuset i arbeidet med avtalen.

Et sentralt mål med rammeavtalen er å understøtte inngåelse av lokale avtaler og danne grunnlag for samarbeid mellom kommuner og helseforetak som likeverdige parter. Pasientene/brukerne må kunne forvente et helhetlig og sammenhengende tjenestetilbud. Lokale samarbeidsavtaler gir gode rammer for dette arbeidet og har direkte konsekvenser for hvordan pasientene/brukerne opplever det samlede tjenestetilbudet. Regjeringen og KS håper at gjensidig forpliktende avtaler mellom kommunene og spesialisthelsetjenesten vil bidra til å gi en best mulig oppfølging av brukerne som har behov for tjenester både fra spesialisthelsetjenesten og kommunen.

Jeg vil trekke fram som et godt eksempel Nittedal kommune og Akershus universitetssykehus som jobber systematisk for å få helhetlige pasienttilbud. De

har tidlig inngått en samarbeidsavtale, og har blant annet gjort en felles kartlegging av beboere på sykehjem med behov for sykehustjenester. Basert på denne kartleggingen har de satt i verk flere tiltak for å tilby pasientene bedre tjenester, bedre informasjonsutveksling og gjensidig kompetanseheving. Både Nittedal kommune og Akershus universitetssykehus sier at erfaringene etter ett års drift er svært gode.

Når det gjelder konkrete retningslinjer og regelverk er det allerede i dag bestemmelser som skal bidra til samarbeid om tjenester til den brukergruppa som representanten peker på. Bestemmelsene om retten til individuell plan kan være et godt redskap for å sikre et koordinert og godt tilpasset tjenestetilbud. Etter pasientrettighetsloven § 2-5 og sosialtjenesteloven § 4-3a har den som har behov for langvarige og koordinerte tjenester rett til å få utarbeidet individuell plan. Planen skal utformes i samarbeid med brukeren og skal være brukerens plan. Utforming av en slik plan krever samtykke fra brukeren. Det er uttrykkelig bestemt at tjenestene skal samarbeide med andre tjenesteytere om planen for å bidra til et helhetlig tilbud for pasientene/brukerne, jf. kommunehelsetjenesteloven § 6-2a, psykisk helsevernloven § 4-1, spesialisthelsetjenesteloven § 2-5 og sosialtjenesteloven § 4-3a.

For mennesker med psykisk utviklingshemming som utsetter seg selv eller andre for vesentlig skade, kan bestemmelsene i sosialtjenesteloven kapittel 4A om rettssikkerhet ved bruk av tvang og makt være aktuelle. Der er det lovbestemt at spesialisthelsetjenesten skal bistå kommunen ved utformingen av tiltakene, jf. sosialtjenesteloven § 4A-7 annet ledd.

Opptappingsplanen for psykisk helse har bidratt til å gi tjenestene mulighet til å gi mennesker med psykiske lidelser et godt lokalbasert tjenestetilbud. Likevel er det viktig å understreke at psykisk helsearbeid i kommunal sektor er et ungt arbeidsfelt. Likeledes gjenstår det å løse flere utfordringer før de distriktspsykiatriske sentrene i psykisk helsevern fungerer etter hensikten alle steder. Det er behov for videreutvikling når det gjelder kvalitet, kompetanse, innhold og organisasjon slik at vi kan gi de tjenestene som brukerne trenger.

I St.prp. nr. 1 (2007-2008) er tjenestetilbudet til mennesker med psykiske lidelser med behov for et omfattende og langvarig tjenestetilbud omtalt. Helse-direktoratet arbeider med å vurdere ulike behov og tilbudet til mennesker med omfattende tjenestebehov. Resultatet av dette arbeidet og regjeringens vurderinger knyttet til det videre arbeidet overfor denne gruppen vil bli presentert i statsbudsjettet for 2009.

SPØRSMÅL NR. 1119**Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 26. mai 2008 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Er regelverket slik at Statens landbruksforvaltning kan levere en innsigelse hvis landbruksdirektørens innstilling ikke tas til følge av fylkeslandbruksstyret, og megling vil bli foretatt hos fylkesmannen, mellom kommunen og den som har innsigelse. Oppnås ikke enighet under mekling, blir saken oversendt MD med fylkesmannens oversendelsesbrev og anbefaling.

Er dette i lys av folkevalgte organs vedtaksrett en god ordning?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til en reguleringssak angående en golfbane i Nannestad kommune der Statens landbruksforvaltning fremmet innsigelse, og at en byråkrat nå har stoppet hele prosjektet som er et svært viktig prosjekt for videre utvikling av Nannestad kommune. Dette er et prosjekt som har enorm støtte i hele kommunen, og der kommunestyret gjorde et klart flertallsvedtak.

Svar:

Jeg viser til brev av 20. mai 2008 vedlagt spørsmål fra representanten Ib Thomsen vedrørende innsigelsesretten til Statens landbruksforvaltning (SLF) i kommunale plansaker. Thomsen viser til en reguleringssak angående en golfbane i Nannestad kommune der SLF har fremmet innsigelse.

Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen uttalt at norsk matjord er en begrenset ressurs som det er et nasjonalt ansvar å ta vare på. Stortinget har også sluttet seg til Regjeringens mål for jordvernet, sist uttrykt

i St. meld. nr. 26 (2006-2007) Regjeringens miljøpolitikk og rikets miljøtilstand. Målet er å halvere den årlige omdisponeringen av de mest verdifulle jordressursene innen 2010.

Kommunene er planmyndighet etter Plan- og bygningsloven, og har også myndighet etter Jordloven i omdisponerings- og delingssaker. Dette gir kommunene et stort ansvar. Årlig omdisponering av dyrka og dyrkbar mark var i perioden 1994-2003 på nesten 18 000 dekar. Derfor sendte jeg et brev til alle kommunene sammen med miljøvernministeren i 2006, der målsettingen om halvering er klart formidlet. Samtidig styrket vi jordvernet ved gi SLF rett til å fremme innsigelse i de saker der fylkesmannen har innstilt på bruk av innsigelse, men der fylkeslandbruksstyret ikke følger opp. Etter min vurdering har dette vært nødvendig for å ivareta de nasjonale målene for arealdisponeringen.

SLF har behandlet i alt 28 saker etter at de fikk innsigelsesrett, og har fremmet innsigelse i 22 av disse. Dette er saker der omdisponering/nedbygging hadde vært resultatet dersom SLF ikke hadde kommet inn i sakene. Om lag 3000 dekar er forhindret omdisponert gjennom disse sakene og jeg mener det derfor var riktig og nødvendig å gi SLF denne myndigheten i 2006.

Rapporteringen fra kommunene viser at det har vært en nedgang i omdisponeringen de siste par årene, men jeg vurderer omdisponeringstakten til fortsatt å være for høy i forhold til vedtatte målsetting. Jeg arbeider derfor videre med flere tiltak for å styrke jordvernet.

SPØRSMÅL NR. 1120**Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 26. mai 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Behandles personer i departementets service-senter slik som den omstridte ringevikarkontraktordningen, som statsråden mener er helt uakseptabel?»

BEGRUNNELSE:

Olav Thon noterer skuffelse over at statsråden ukritisk deltar i hylekoret uten å undersøke sakens realiteter. I Dagbladet lørdag 10. mai varslet statsråden

at han vil stoppe de omstridte ringevikarkontraktene og omtalte de ansattes beskrivelse av arbeidsforholdene som "helt uakseptabelt". Olav Thon spør i samme artikkel "Er det uvitenhet eller hykleri som har foranlediget ministerens utspill" Og at statsråden ikke er oppmerksom på dette, er dypt skuffende. Også dette at han ved navns nevning kan gå ut og kritisere en spesiell mann og en spesiell bedrift for å praktisere det han selv praktiserer, er lite verdig og egnet til stor frustrasjon. Olav Thon mener også å vite at statsråden selv benytter seg av tilsvarende kontrakter gjennom departementets servicesenter.

Svar:

Jeg har ikke grunnlag for å kritisere arbeidsforholdene i Thon-kjeden. Det gjorde jeg da også klart i intervjuet med Dagbladet 10. mai. Derimot sa jeg at ringevikar-kontrakter, slik de er beskrevet i boka til journalist Lotta Elstad, er uakseptable. Det er et utsagn jeg står inne for. Jeg er klar over at praksisen med tilkallingsvikarer ikke er begrenset til hotell- og restaurantbransjen. Utfordringen er stor i flere bransjer, også innenfor det offentlige. Jeg har den samme holdningen til disse kontraktene enten de finnes i privat eller offentlig sektor.

Ringevikarordninger er ikke ulovlige når de fyller kravene i arbeidsmiljøloven til midlertidig ansettelse. Og jeg har forståelse for at man innen enkelte bransjer har et reelt behov for fleksibilitet. Men slike vikarordninger skal ikke komme i stedet for fast ansettelse når arbeidskraftbehovet er fast og varig og arbeidstaker faktisk er sysselsatt i virksomheten over tid. Da må grunnbemanningen økes. Dette følger også av rettspraksis og vikarordninger i strid med dette er ulovlige ordninger.

Uavhengig av dette er jeg av den oppfatning at det ikke er akseptabelt med utbredelse av ordninger som er svært uforutsigbare, hvor arbeidstaker aldri vet når han eller hun skal på jobb eller hvor mye vedkommende har å leve av. Friheten til å si nei til en vakt er ofte ikke reell, hvis en frykter at en arbeidsgiver ikke vil ringe på nytt.

Ifølge arbeidstakerorganisasjonene har ordninger med bruk av ringevikarer fått større utbredelse i hotellnæringen de siste årene. Dette er en situasjon jeg er opptatt av og vil rette oppmerksomheten mot. Der som det viser seg at dette også er en praksis som brer om seg i offentlig sektor, er det selvsagt like viktig å ha fokus på denne sektoren.

SPØRSMÅL NR. 1121

Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 28. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ventetiden for å ta førerkort fortsetter å øke, og på tross av at statsråden tidligere har svart at man jobber kontinuerlig med dette, øker køene.

Hvilke tiltak har/vil statsråden igangsette for umiddelbart å redusere ventetiden; herunder om kjøreskoler kan få fullmakt til å eksaminere kandidater?»

BEGRUNNELSE:

Ventetiden for å ta førerkortprøven fortsetter å øke i omfang, og i Telemark er det nå også blitt ca 3 måneders ventetid ved trafikkstasjonen i Skien. Og denne utviklingen ser også ut til å bre om seg i stadig større omfang også flere andre steder. Det er også kommet signaler som kan tyde på at det i løpet av kort tid kan bli enda færre eksaminatorer ved trafikkstasjoner fordi folk slutter.

I april stilte undertegnede spørsmål til statsråden om denne problematikken bl.a. fordi det flere steder var lange ventetider. Den gangen svarte statsråden "at Statens vegvesen jobbet kontinuerlig med" å redusere ventetiden for kandidatene. I Serviceerklæringen til etaten heter det at ventetiden ikke skal overstige 15 dager, noe som tyder på at "å jobbe kontinuerlig med" uten mer forpliktende tiltak er utilstrekkelig. Med bakgrunn i Vegvesenets lovnad om at dette er noe man jobber kontinuerlig med, mener undertegnede at det er underlig at ventetiden fortsetter å gå opp uten at verken vegvesen eller statsråden tar aktive grep. Undertegnede vil også peke på at denne situasjonen heller ikke er berørt i det fremlagte forslag til revidert budsjett.

Det å måtte gå og vente, og få økte utgifter til ekstra kjøretimer fordi det offentliges monopolet ikke klarer å gi et tilbud som dekker etterspørselen, er

unødvendig og uholdbart. Undertegnede mener derfor det må iverksettes umiddelbare tiltak som sørger for å redusere køene. Enten ved at man øker bevilgingene eller ved at man ser på om man skal endre dagens ordning, og i stedet gi andre, f.eks. kjøreskolene, anledning til å foreta eksaminasjon av kandidater de selv ikke har utdannet. Vil statsråden vurdere dette som et prøveprosjekt for å redusere køene, analogt med at private på andre områder som f.eks. kjøretøykontroll utfører kontrolloppgaver på det offentliges vegne?

Svar:

Statens vegvesen har før og i etterkant av mitt svar til representanten Hoksrud av 14. april d.å. på tilsvarende spørsmål, iverksatt en rekke avbøtende tiltak for på kort sikt å redusere ventetiden for gjennomføring av den praktiske førerprøven. Blant de tiltak som er gjort er å ansette nye sensorer, leie inn vikarer, styrke bemanningen med pensjonister med riktig kompetanse, omdisponere mannskaper fra andre oppgaver til sensorvirksomhet, flytte mannskaper mellom distriktene, tilpasse ferielister samt utstrakt bruk av overtid på ettermiddager og lørdager. Gjennom disse tiltakene har mange distrikt økt kapasiteten betraktelig og redusert ventetidene.

Som representanten Hoksrud er kjent med, kan Statens vegvesens felles bestillingssystem hvor kandidatene selv kan velge prøvested, føre til at kandidater som finner kortere ventetider ved ett distrikt, søke seg til dette. Slik vil en kapasitetsøkning ikke alltid gi full uttelling. Dette viser at utfordringen ikke har en enkel og umiddelbar løsning i alle distrikt. Det vil derfor være behov for å fortsette med strakstiltakene over sommeren for å normalisere ventetidene og få effekt av nytilsetninger og mer langsiktige tiltak som pågår for styrke bemanningen, bl.a. gjennom markedsføringstiltak og rekruttering av sensorer fra et bredere segment. For tiden er det et særlig stramt arbeidsmarked som innebærer at det er utfordringer med rekruttering til enkelte fagområder.

Erfaringsmessig svinger pågangen etter å få tatt førerprøver i løpet av året, med topper mot ferietider. Forsommeren er således en krevende periode med hensyn til kapasitet og bemanning. Det vil være svært kostbart, og kostnadsdrivende for kundene, å bemanne Statens vegvesen for å betjene toppene i etterspørsel uten at det blir ventetider. Kandidatene kan avlegge teoriprøve inntil et halvt år før oppnådd alder for førerkortklassen og derved selv ved bestilling, bidra til å planlegge praktisk prøve tidlig. Ved slik planlegging kan den reelle ventetiden bli kortere enn bestillingstiden.

Jeg er opptatt av at det ikke gjennomføres strakstiltak som kan resultere i at kvaliteten på førerkompetansen og trafikksikkerheten reduseres. Førere med nyervervede førerkort har som kjent, en betydelig høyere ulykkesrisiko enn mer erfarne sjåfører. Det er derfor svært viktig at eksaminasjonen av førerkortkandidatene er av høy kvalitet og holder samme standard i hele landet. Statens vegvesen står som kvalitetssikrer av opplæringen og sensorvirksomheten gjennom tilsyn og gjennomføring av førerprøver i alle førerkortklasser. Tilsynsvirksomheten er styrket.

Overføring av eksaminasjonsmyndighet til trafikkskoler kan skape en uheldig rolleblanding. Dette kan påvirke kvalitet, sikkerhet og borgernes tillit til førerprøvesensor som en uholdt eksaminator. En slik overføring vil videre også på sikt være i strid med tredje førerkortdirektiv, 2006/126/EF vedlegg IV, som stiller minstekrav til personer som gjennomfører praktiske førerprøver. Direktivet slår blant annet fast at førerprøvesakkyndige ikke samtidig kan være ervervsaktiv som trafikklærer ved en trafikkskole. På denne bakgrunn vurderer jeg det ikke som aktuelt å etablere prøveprosjekt av denne modell.

Førerprøvene skal evalueres sammen med den nye føreropplæringsmodellen i 2010 – 11. Jeg vil imidlertid fortsatt vurdere utviklingen på dette området og eventuelt iverksette tiltak som setter Statens vegvesen i stand til å levere de tjenester publikum og trafikkskoler forventer.

SPØRSMÅL NR. 1122**Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 29. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan ikke ansatte i det private næringsliv lenger få reisegodtgjørelse etter statens satser, men må de presentere kvitteringer for faktiske utgifter?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått henvendelser fra fortvilte næringsdrivende som ikke lenger får godkjent av revisor skattefri godtgjørelse etter statens satser for reiser og diett. Dette vil, dersom det medfører riktighet, føre til store administrative ekstrabyrder, både for bedrifter og kontrollorganer som revisor og ligningsmyndigheter.

Bakgrunnen for forespørselen er PM 2008-5 Særavtale om kostgodtgjørelse ved rutinemessig tjenesteoppdrag uten overnatting fra Det kongelige Fornyings- og administrasjonsdepartement. Dette rundskrivet skal gjelde for de som ikke er omfattet av særavtale for reiser innenlands for statens regning. Det er også meget uklart hva som kan betegnes som reise av "fast rutinemessig karakter". Det nevnes at slike reiser ikke skal kreve godkjennelse av arbeidsgiver. Dette rundskrivet vil dermed kunne omfatte alle selgere, håndverkere, revisorer eller andre som reiser rundt til kunder som en del av yrket. Det bes derfor om en avklaring på hva som er intensjonen bak disse reglene og hvem som omfattes. Videre også hvilket skatteproveny som isolert beregnes av regelendringen, samt anslag på merkostnader både i det offentlige og i landets bedrifter som følge av en slik endring i praksis.

Svar:

Særavtalene om kostgodtgjørelse i arbeidsforhold mv. hører til fornyings- og administrasjonsministerens ansvarsområde. På bakgrunn av ditt spørsmål kan jeg imidlertid nevne at med virkning fra 1. mai 2008 har Fornyings- og administrasjonsdepartementet og hovedsammenslutningene inngått en særavtale om kostgodtgjørelse ved rutinemessig tjenesteoppdrag som ikke defineres som tjenestereise etter "Særavtale for reiser innenlands for statens regning". Den nye avtalen om rutinemessige tjenesteoppdrag omfatter ikke arbeidstakere med mobilt arbeidssted (for eksempel flybesetning, sjåfører, mannskap på båt mv.). Avtalen oppstiller regler om refusjon av legitimerede utgifter til kost innenfor visse satser (i avtalen betegnet som "kostgodtgjørelse").

Prinsippene for den skattemessige behandlingen av (mer)utgifter til kost i arbeidsforhold og kostgodtgjørelse er ikke endret som følge av den nylig inngåtte særavtalen. Det må skilles mellom lønnstakeres

fradragsrett for egendekkede utgifter, overskuddsbeskatning av godtgjørelse fra arbeidsgiver til dekning av utgiftene, og fradragsrett for næringsdrivendes utgifter til egen kost.

Som et utgangspunkt er lønnstakeres merutgifter til kost som skyldes fravær i forbindelse med reiser i yrket uten overnatting fradragsberettiget så langt de overstiger lønnstakerens normale kostutgifter. Forutsetning for fradragsrett er at reisen har påført lønnstakeren merutgifter fordi det ikke var mulig å innta måltidet på eget arbeidssted eller kantine, personalrom og lignende. Fradraget gis normalt bare for dokumenterte utgifter. Ved lengre, daglige fravær kan lønnstakeren på visse vilkår velge å få fradrag etter en standardsats i stedet for fradrag for faktiske (legitimerte) utgifter.

En vesentlig begrensning av fradragsretten for lønnstakere ligger i at egendekning av tjenesteutgifter omfattes av minstefradraget. Dette betyr i praksis at bare utgifter som overstiger minstefradraget kan komme til effektivt fradrag.

For næringsdrivende gjelder det generelle prinsipp om fradragsrett for merutgifter i virksomheten, herunder merutgifter til egen kost. Som ledd i bokføringsplikten i virksomheten skal alle virksomhetskostnader registreres (bokføres) i henhold til bilag. Denne skattytergruppen har derfor ikke fradragsrett etter de standardsatser som måtte være fastsatt for lønnstakere uten bokføringsplikt. De næringsdrivende må i stedet sørge for bilag for sine faktiske kostutgifter i virksomheten.

For utgiftsgodtgjørelser til lønnstakere gjelder prinsippet om overskuddsbeskatning av beløp som anses å overstige det antatte utgiftsnivå i tjenesten. Det springende punkt blir dermed fastleggingen av antatt utgiftsnivå. Denne fastleggingen skjer i store trekk i Skattedirektoratets årlige takseringsregler, som vedtas mot slutten av inntektsåret. På området kostutgifter i tjenesten brukes i stor grad statlige regulativer som norm i takseringsreglene for det antatte utgiftsnivå som kan dekkes skattefritt. Dette gjelder i tilfelle uansett om arbeidsforholdet er statlig (og regulativet dermed er obligatorisk), eller om arbeidsforholdet er privat (og bruken av statlig regulativ dermed er et fritt valg, evt. basert på avtale mellom partene). De fleste statlige satser for kostgodtgjørelse vil dermed ikke lede til overskuddsbeskatning, uansett om det er statlige eller ikke-statlige arbeidsforhold som regulativsatsene brukes i. Forholdet til lønnstakerens minstefradrag er uten betydning når det gjelder reglene om overskuddsbeskatning.

SPØRSMÅL NR. 1123**Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 26. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren foreta en ny vurdering av spørsmålet om å inkludere ny tilførselsvei Gislerud-Måna i bompengefinansieringen av Oslofjordtunnelen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til samferdselsministerens svar av 10.04.08 vedrørende spørsmål om finansiering av ny tilførselsvei Gislerud-Måna, hvor statsråden argumenterte med at kun 10 pst. av de som betaler bompenger bruker Ottarsrudbakken. Jeg tillater meg imidlertid å komme med dette tilleggsspørsmål fordi 75 pst. av trafikken i Ottarsrudbakken genereres fra rv 23, som jo ble bygget som en forutsetning for den bompengebaserte Oslofjordtunnelen.

Trafikken i den ulykkesbelastete Ottarsrudbakken er mer enn fordoblet som en følge av bompengeprojektet.

Svar:

Utgangspunktet er at de som betaler bompenger også skal ha nytte av det bompengefinansierte vegprosjektet. Sammenhengen gjelder også den andre

vegen, slik at de som har nytte av et vegprosjekt, også skal betale bompenger.

Ut fra de gjennomførte tellingene og trafikkvurderingene som er gjort i området, framgår det at det vil være svært lite samsvar mellom nytte og betaling ved en utbygging av prosjektet finansiert med midler fra eksisterende bomstasjon. Statens vegvesen har derfor ikke anbefalt at tiltak på rv 152 Ottarsrud – Gislerud finansieres med bompenger fra dagens bompengoordning for rv 23 Oslofjordforbindelsen. Jeg er enig i Statens vegvesens vurdering, jf. mitt svar på spørsmål nr. 886 fra stortingsrepresentant Borghild Tenden om samme sak.

Oslofjordforbindelsen, som er et enkeltprosjekt, har medført endringer i trafikkbildet både mot Drøbak i Akershus og mot Drammen i Buskerud. Der som det fra de berørte kommuner og fylkeskommunens side er ønskelig å utvide dagens ordning for å finansiere nye tiltak, mener jeg hele bompengoordningen bør revurderes, herunder bomstasjonsplasseringen. En eventuell søknad om et nytt evt. revidert bompengeprojekt må da behandles på vanlig måte iht. gjeldende retningslinjer og fremmes for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1124**Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 30. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til situasjonen knyttet til det psykiske helsetilbudet på Svalbard. Selvmordsraten er høyere sammenlignet med øvrige deler av Norge, samt at øvrige indikatorer også avdekker en rekke faresignaler.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at innbyggerne på Svalbard får et godt og likeverdig psykiatritilbud med resten av landet, og mener statsråden det er behov for å øke ressursene til denne tjenesten på Svalbard?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til situasjonen knyttet til det psykiske helsetilbudet på Svalbard. Selvmordsraten er høyere sammenlignet med øvrige deler av Norge, samt at øvrige indikatorer også avdekker en rekke faresignaler.

Undertegnede er videre kjent med avtalen og ansvarsområdet som er underlagt Universitetssykehuset i Nord-Norge, men er allikevel av den oppfatning at ressursbruken og den tjenesten som tilbys ikke er av en slik art at det kan karakteriseres som tilfredsstillende.

Undertegnede viser blant annet til stillingsinstruksen for sykepleier/jordmor, som medfører veldig liten stillings ressurs til både psykisk helse og oppfølging av tuberkulose i et internasjonalt samfunn. Dette er det slik undertegnede ser det som svært viktig å få på plass, sett i lys av det behovet som er gjeldende blant Svalbards befolkning.

Svar:

Helse Nord RHF opplyser at det ved sykehuset i Longyearbyen ikke er noen oppfatning av at det i befolkningen på Svalbard er en spesielt høy andel som begår selvmord. Det opplyses at det har vært noen tilfeller av besøkende på Svalbard som har begått selvmord, og at dette er en vanligere problemstilling enn selvmord blant øyrikets befolkning.

Når det gjelder tjenestetilbudet for barn og unge på Svalbard, besøker BUP-Tromsø Longyearbyen 1 gang per måned med 2-3 dagers varighet hver gang, der en har samtaler med barn/foreldre. Forhold på Svalbard har gjort at behovet for denne tjenesten er noe høyere her. Tjenesten er rettet særlig mot skolen i Longyearbyen. I tillegg foregår det oppfølging ved bruk av videokonferanse mellom sykehuset i Longyearbyen og UNN Tromsø avd. Åsgård. Denne tjenesten er spesielt rettet mot barn og ungdom og skjer som ledd i oppfølging etter at de første samtalene har skjedd i Tromsø. PPT tjeneste er også en del av tjenesten ved Longyearbyen skole.

I forhold til voksne pågår det et prøveprosjekt av ett års varighet hvor en psykolog fra UNN Tromsø kommer månedlig (2-3 dagers varighet hver gang) til Longyearbyen sykehus og har samtaler med personer i livskrise/samlivskrise. Tjenesten skal evalueres til høsten. Den yter ikke tilbud til personer med alvorlige psykiske lidelser. Disse sendes til UNN Tromsø avdeling Åsgård for behandling.

Som representanten trolig kjenner til gjelder ikke den alminnelige helselovgivning på Svalbard, med få unntak. Helseforetaksloven er imidlertid gjort gjeldende på Svalbard, og Svalbard hører under Helse Nord RHF. Sykehuset i Longyearbyen er en avdeling av Universitetssykehuset i Nord-Norge. Sykehuset yter både primærhelsetjenester og visse spesialisthelsetjenester.

For øvrig nevnes at Helse- og omsorgsdepartementet har satt i gang et arbeid for å vurdere om helselovgivningen eller deler av denne skal gjøres gjeldende for Svalbard og Jan Mayen. Noe av bakgrunnen for dette er innspill fra Mental Helse Ungdom om mangelfull hjelp til psykisk syke. Tjenestetilbudet og spørsmålet om å gjøre lovgivningen gjeldende må sees i lys av de stedlige forhold.

Dersom den Svalbardpolitikk som fastlegges med Justisdepartementets nye stortingsmelding - og behandlingen av denne - tilsier det, vil departementet komme tilbake med en vurdering av eventuelle tiltak på det aktuelle området.

SPØRSMÅL NR. 1125

Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 26. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden på denne bakgrunn sikre at E-18 Bommestad-Langåker ferdigstilles før sommerferien i 2009?»

BEGRUNNELSE:

Utbyggingen av E-18 Bommestad-Langåker er hundre prosent bompengefinansiert. Fremskrittspartiet har foreslått statlig fullfinansiering av hele strekningen, men har ikke fått flertall for forslaget.

Nå viser det seg at ferdigstillelse av parsellen Bommestad-Langåker kan ferdigstilles før sommeren 2009 i stedet for høsten 2009 som planlagt. Det betyr at sommertrafikken langs E-18 i Larvik 2009

kan bli vesentlig tryggere og mer effektiv. Bilistene vil slippe unna med mindre kø og færre farlige situasjoner på denne hardt ulykkesbelastede strekningen. Ikke minst vil det bli en langt hyggeligere sommer for alle de som bor langs eksisterende E-18.

Raskere ferdigstillelse vil kunne medføre noe ekstra kostnader for staten, men samtidig vil en kunne starte innkrevingen av bomskatt tidligere enn planlagt. Det vil sannsynligvis gi mulighet for en total gevinst.

Svar:

Utbygging av nye E18 mellom Langåker og Bommestad skjer ved to hovedentrepriser.

Entreprenør Skanska Norge AS har kontrakten på begge entreprisene.

Begge entreprisene hadde ved utlysningen av konkurransen ferdigstillestidspunkt etter ferien 2009. For parsellen Langåker – Seierstad tilbød Skanska ferdigstillelse allerede 2. juli 2009 uten tillegg i prisen. Dette tidspunktet ble også kontraktfestet. Det er grunn til å anta at entreprenøren allerede på anbudstadiet vurderte byggetiden i konkurransegrunnlaget til å være lengre enn hva som var optimalt, og derfor tilbød tidligere ferdigstillelse uten priskompensasjon. Det ligger ikke til rette for parsellvis trafikkpåsetting. Tidligere ferdigstillelse av denne parsellen har derfor ingen verdi uten at naboparsellen, Seierstad – Bommestad, ferdigstilles samtidig.

Etter hva jeg har forstått har entreprenøren nå opplyst at fremdriften på parsell Seierstad – Bommestad er så god at også denne parsellen vil kunne fer-

digstilles tidligere enn hva som er kontraktsfestet.

Det er svært positivt dersom entreprenøren blir tidligere ferdig slik at det skapes et grunnlag for å kunne åpne strekningen for trafikk tidligere enn planlagt, med de fordeler dette vil medføre for fremkommelighet og trafiksikkerhet.

Endring av åpningstidspunktet krever imidlertid avklaring av en del forhold. Dette kan være kontraktuelle forhold knyttet til eventuelle økonomiske krav, behov for å øke omfanget av restarbeider, risiko for forringet kvalitet etc.

Eventuelle trafiksikkerhetsmessige konsekvenser må vurderes, herunder nødvendig tid til uttesting av trafikkestyringssystem og øvrige teknisk anlegg.

Statens vegvesen arbeider med å avklare disse forhold, men har ikke kommet langt nok til at det i dag kan gis noen garanti for at strekningen kan åpnes tidligere enn planlagt, og i så fall hvor mye tidligere.

SPØRSMÅL NR. 1126

Innlevert 19. mai 2008 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 28. april 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Ahmadiyah er en religiøs sekt innenfor islam. Flere rapporter fra internasjonale menneskerettsorganisasjoner viser til at tilhengere av Ahmadiyah blir systematisk diskriminert, forfulgt og drept i mange land.

Hva gjør utenriksministeren for å ta opp forfølgelsen av Ahmadiyah-tilhengere med aktuelle myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Ahmadiyah er en islamsk sekt som ble stiftet den 23. mars 1889 i Punjab i dagens India. I motsetning til de store islamske tradisjonene hevder tilhengerne at det kom en profet etter Mohammed.

Selv om sektens sentrale verdier deles av andre muslimer, så har Ahmadiyah flere særegne trosbekjennelser, riter og ritualer. Sentralt i læren står ideen om at sektens grunnlegger Mirza Tahir Ahmad var den siste profet etter Mohammed. På grunn av dette har mange muslimske land bannlyst Ahmadiyah, og flere internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner som Amnesty og Human Rights Watch viser til at medlemmene har blitt systematisk diskriminert, forfulgt og drept i angrep i regi av andre muslimske

grupperinger. Det er om lag 200 000 ahmadier i Indonesia og mange av disse har de siste årene flyktet fra hjemmene sine til midlertidige transittleire eller til utlandet som følge av manglende beskyttelse fra lokale myndigheter. En gruppe fra to ministerium samt generaladvokatens kontor har overfor regjeringen anbefalt at Ahmadiyah bannlyses som religion. I Bangladesh har islamistiske grupperinger krevd at myndighetene offentlig erklærer ahmadier som kjettere. Tilhengere av sekten i landet har blitt forfulgt og trakassert gjennom masseprotester og voldelige angrep. Det bor om lag 2 millioner ahmadier i Pakistan. Forfølgelse av disse er legitimt i landet og er sågar noe som myndigheten oppfordrer til. Det er forbudt for ahmadier å erkjenne samt utøve sin tro i det offentlige rom. Det er ifølge pakistansk straffelov dødsstraff for blasfemi og i 2006 ble flere enn 25 ahmadier tiltalt etter denne loven. Mange av disse sitter fremdeles i fengsel. Overgrep mot sektens medlemmer i landet etterforskes sjelden eller aldri. Alle religiøse skoler eller madrassaer i Pakistan foreskriver pensumlitteratur som i særdeleshet tar avstand fra Ahmadiyah. Norge har som en del av Basic Education Improvement Programme støttet 118 slike koranskoler i Pakistan over en 5-års periode.

Svar:

Vi er kjent med at situasjonen for ahmadiyyatilhengere er vanskelig i flere land.

Dette er bakgrunnen for at vi blant annet følger utviklingen for denne gruppen nøye i Indonesia.

Religionsfrihet har vært et sentalt tema i vår bilaterale menneskerettighetsdialog med Indonesia i flere år. Norge har ved en rekke anledninger diskutert spørsmålet om ahmadiyyatilhengere og deres rettigheter med indonesiske myndigheter på både politisk og embetsnivå som ledd i denne dialogen. Spørsmålet om kristne og ahmadiyyatilhengernes rettigheter ble blant annet tatt opp av statssekretær Johansen under dialogmøtet i Oslo i fjor og av statssekretær Waalaas i møte med justisminister Mattalatta under årets dialogmøte i april. Vår ambassade i Jakarta har i tillegg tilkjennegitt Norges bekymring for utviklingen og forslaget om et forbud av ahmadiyya, overfor Presidentens kontor.

Norge er også involvert i spørsmål om religionsfrihet gjennom vårt utviklingssamarbeid. Vår ambassade i Jakarta støtter den indonesiske Nasjonal Allianse for enhet i mangfold for å fremme kulturell og religiøs pluralisme, med spesielt fokus på kvinners rettigheter. Programmet er sterkt relatert til ahmadiyya-saken, da det er et mål å redusere omfanget av religiøst baserte konflikter. Norge støtter også Komnas Perempuan, den nasjonale komiteen mot vold mot kvinner, som har startet aktiviteter for å kartlegge hvilken effekt den siste tids uroligheter har hatt på ahmadiyyakvinner.

I Bangladesh har trakassering av ahmadiyyamuslimer primært skjedd i regi av enkelte ytterliggående organisasjoner. Diskrimineringen av og overgrepene mot ahmadiyyaer i Bangladesh er ikke sanksjonert av regjeringen i landet. Tvert i mot har myndighetene de siste par år vist betydelig vilje til å beskytte ahmadiyyaene mot overgrep fra militante muslimske grup-

per som krever at myndighetene offentlig erklærer dem som kjettere.

Retten til religionsfrihet er en del av de menneskerettslige temaene ambassaden regelmessig tar opp i sin dialog med myndighetene. Da situasjonen for ahmadiyyaene generelt har vist en positiv utvikling i Bangladesh de siste par årene, har dette temaet ikke vært berørt særskilt i bilaterale samtaler den senere tid. Ambassaden har imidlertid kontakt med representanter for ahmadiyyaene i Bangladesh og følger utviklingen nøye.

Når det gjelder Pakistan, vet vi at ahmadiyyaene reelt sett hindres i å praktisere sin tro til tross for grunnlovens prinsipper om religionsfrihet. Blant annet blir blasfemilovgivningen, som også hjemler dødsstraff, i enkelte tilfeller brukt til å diskriminere og trakassere religiøse minoriteter, blant dem ahmadiyyaer.

Det er vanskelig å få oversikt over antallet ahmadiyyaer som rammes av lovverket, men i følge tall fra ahmadiyya-samfunnet selv var det i 2006 i alt 28 av deres medlemmer som ble arrestert under ulike lover, herav fire under blasfemilovene. I 2007 ble det meldt om i alt 37 tilfeller hvor ahmadiyyaer stod tiltalt for forhold knyttet til religion. Samme år skal fem ahmadiyyaer ha blitt drept på bakgrunn av deres religiøse tilhørighet.

Religiøs intoleranse og religiøst motivert vold er en bekymringsfull side ved det pakistanske samfunn. Dette erkjennes både av myndigheter og av ansvarlige religiøse ledere innenfor alle trosretninger. Samtidig er representanter for de ulike trosretningene innen islam i Pakistan i dialog, og er etter norsk oppfatning genuint interessert i å yte et bidrag til forsoning. Det er tatt flere initiativer til interreligiøs dialog, der Norge har vært en viktig bidragsyter både finansielt og gjennom deltakelse og tilrettelegging.

SPØRSMÅL NR. 1127

Innlevert 20. mai 2008 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 27. mai 2008 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Rådmannslag er ein interesseorganisasjon som ikkje er pliktige til å offentleggjere sine rekneskap. Dette har vist seg å vere svært uheldig, og kan resultere i spekulasjonar om "snusk" i rådmannslaga sin aktivitet.

Vil statsråden ta initiativ til at det vert utarbeidd klare retningslinjer for slik verksemd, slik at råd-

mannslag vert pålagt å offentleggjere sine rekneskap for å belyse sin aktivitet?»

GRUNNGJEVING:

Grunnlaget for spørsmålet er krav om offentliggjøring av slik verksemd som har kome etter at NRK avslørte at nokre rådmenn og deira ektefellar har delteke på fleire sterkt sponsa utlandsturar og julebord.

Iflg. NRK skal nokre rådmenn ha reist på sponsaturar til fleire europeiske storbyar.

Grunngjeving for å nekte å levere ut rekneskapa er at rådmannslag er ein interesseorganisasjon som ikkje er pliktige til å offentleggjere slike dokument.

Etter at fylkesleiarane for alle politiske parti i Møre og Romsdal og Sogn og Fjordane har oppmoda Sunnmøre rådmannslag om å offentleggjere sine rekneskap, har desse vedteke å offentleggjere rekneskapa for 2006 og 2007, men ikkje for alle åra.

Lagsleiaren i Sunnmøre rådmannslag ønskte å offentleggjere alle rekneskapa, men vart nedstemt. Dermed valte både han og andre styremedlemmane å trekkje seg frå sine styreverv.

Det som har skjedd i Sunnmøre rådmannslag har resultert i mistenkeleggjering av rådmannslaget sin aktivitet, og folk snakkar om at her er det "snusk" i aktiviteten. Når representantar frå rådmannslaget bedyrar at så ikkje er tilfellet, spør folk seg om kvifor dei då ikkje er villege til å offentleggjere sine rekneskap.

Det er svært uheldig at slike situasjonar oppstår, og det kan vere med å mistenkeleggjere både byråkratisk og politisk verksemd. Det bør difor utarbeidast klare retningslinjer for korleis dette bør handsamast og reglar for kva plikt slike "halvoffentlege" organisasjonar har til å offentleggjere sin verksemd.

Svar:

Eg kan, ut frå det som er opplyst, ikkje sjå at det er påvist noko lovbrøt frå rådmannslaget si side. Laget er ei friviljug samanslutning og ein privat organisasjon, sjølv om medlemmene er rådmenn. Kommunelova har ingen føresegner om slike samanslutningar. Som privat organisasjon vil laget ikkje vera omfatta av reglene i den gjeldande offentleglova. Eg

legg til grunn at det heller ikkje er underlagt kravet i rekneskapslova om å føre rekneskap.

Når dette er sagt, vil eg peika på at laget etter mi meining kunne ha handsama denne saka på ein betre måte. Når dei vel å halda rekneskapen hemmeleg, kan det lett skapa spekulasjonar hos innbyggjarane om at det ligg føre noko som ikkje toler å koma fram. Størst mogleg openheit ville vera eit bidrag til å stoppa slike spekulasjonar.

Dersom rådmennene har motteke kommunal støtte til verksemda si i laget, er dette noko som etter mi meining talar for openheit. Dokument i den ein skilde kommunen om støtte til laget vil då vera offentlege i kommunen etter føresegnene i offentleglova slik dei lyder i dag.

Etter mi meining skal ein tenkja seg godt om før ein eventuelt skulle påleggja alle private organisasjonar rekneskapsplikt, utan omsyn til omfanget av den verksemda organisasjonane driv. Det kan skapa byråkrati og meirarbeid. Eg vil også peika på at det er finansministeren som har forvaltningsansvaret for rekneskapslovgjevinga.

Rådmennene er offentlege personar. Funksjonen som leiarar av den kommunale administrasjonen gjer at dei har ei viktig rolle når det gjeld å utforma og fronta kommunane sitt omdømme. Det er viktig at dei til ei kvar tid har fokus på denne rolla, og ikkje gjer ting som kan setja dette omdømmet i vanry hos innbyggjarane. Dei må vera medvitne på, og halda seg til, kommunane sine etiske prinsipp og retningslinjer. Eg vil i denne samanhengen peika på at dersom rådmennene er med på turar som vert sponsa av forretningsinteresser, kan dette føra til at rådmennene vert inhabile i saker der sponsorane har samband med kommunane.

SPØRSMÅL NR. 1128

Innlevert 20. mai 2008 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 23. mai 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«St. Eystein Skole i Bodø har påklaget Utdanningsdirektoratets vedtak om ikke godkjenning etter privatskoleloven. Skolen har i sin anke dokumentert at grunnlaget for ikke å imøtekomme søknaden om opprettelse av nye årstrinn og elevtallsutvidelse etter privatskoleloven, ikke kan sies å være til stede. Skolen har redegjort grundig for de rutineendringer som er foretatt, og ber departementet om å omgjøre direktoratets vedtak.

Vil statsråden sørge for at vedtaket omgjøres i tråd med skolens søknad og anke?»

BEGRUNNELSE:

I anken har skolen nøye redegjort for tre forhold som direktoratet har anført som negative. Som det fremgår i skolens redegjørelse skyldes dette misforståelser, som ikke skulle gi noen grunn til ikke å godkjenne skolens søknad. Skolen har bestrebet seg på å følge alle lover og bestemmelser som gjelder for drift

av privatskoler. Skolen har naturlig nok et ønske om at saksbehandlingen av anken kan skje så raskt som mulig, slik at skolen kan ta vare på de elever som nå går i 7. trinn og fortsatt kunne gi også disse et skoletilbud til høsten. St. Eystein Skole i Bodø står for sunne verdier, er et godt og annerkjent pedagogisk tilbud, står for individuell oppfølging, internasjonalitet og religionsfrihet og er et viktig supplement til kommunens undervisningstilbud. Alle berørte parter rundt skolen forventer at departementet bidrar til å sikre en videre drift av disse verdier.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til at St. Eystein skole i dag er godkjent for 86 elever på 1.-7. årstrinn og at skolen i brev av 28. november 2007 søkte om oppstart av årstrinnene 8-10 og en elevtallsutvidelse på 16 elevplasser. Søknaden ble avslått av Utdanningsdirektoratet i brev av 18. april 2008. Vedtaket ble påklaget av skolen i brev av 8. mai 2008, mottatt av Utdanningsdirektoratet 16. mai 2008.

Klagesaken er nå hos Utdanningsdirektoratet til behandling. Dersom direktoratet ikke gir medhold i klagen vil saken bli oversendt til departementet på vanlig måte. På dette grunnlag vil det ikke være riktig av meg å kommentere saken på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1129

Innlevert 20. mai 2008 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 23. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva har statsråden gjort for å stoppe angrepene som nå over tid har blitt rettet mot pelsnæringen i Norge, og hva vil statsråden gjøre for at politiet prioriterer denne type kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten skriver 20.05.2008 at det siden 2003 har vært over 150 angrep mot pelsnæringen i Norge, uten at noen er pågrepet. Det har aldri før vært så mange og omfattende angrep mot pelsnæringen, mellom 50-60 angrep er politianmeldt i løpet av et halvt år. Dette er en fullstendig uholdbar situasjon der enkeltpersoner/familier, og en hel næring blir systematisk terrorisert. Norsk politi får nå også kritikk av britiske eksperter på håndtering av denne type kriminalitet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg gi uttrykk for min dypeste medfølelse overfor alle aktører innen pelsdyrnæringen som har vært utsatt for denne type alvorlig kriminalitet. Slike angrep oppfattes som svært truende og

ubehagelig for dem det gjelder. Dette er helt uakseptabelt.

Det er ytringsfrihet her i landet, men den politiske arena må forbeholdes debatt og retorikk med fredslike midler. Vi kan ikke akseptere at enkeltindivider eller grupper benytter denne type tiltak for å fremme sine synspunkter. Dette må behandles på lik linje med all annen kriminalitet her i landet.

På denne bakgrunn ble det den 20. mai d.å. avholdt et møte mellom undertegnede, representanter for pelsdyrnæringen, politidirektøren, sjefen for Politiets sikkerhetstjeneste og riksadvokatembetet. Formålet med møtet var å få en nærmere orientering om situasjonen, motta innspill fra næringen, og å drøfte videre oppfølging av saksforholdet.

Både fra Oslo politidistrikt, andre berørte politidistrikter, og Politiets sikkerhetstjeneste legges det nå opp til en betydelig innsats i forhold til denne type kriminalitet. Det tilligger imidlertid riksadvokaten å vurdere behovet for og nytten av en eventuell sentralisering av etterforskningen.

Jeg har invitert ovennevnte aktører til et nytt møte allerede den 16. juni for å bli orientert om fremdrift og status i etterforskningen.

SPØRSMÅL NR. 1130**Innlevert 20. mai 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 29. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Undertegnede har fått en rekke henvendelser fra foreldre til barn med epilepsi som ikke får behandlingsplass for sine barn. Det vises blant annet til at Kure epilepsisenter er blitt nedlagt, og at Epilepsisenteret i Sandvika står ovenfor nedskjæringer og kutt.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at barn med epilepsi får den behandlingen og hjelp de trenger, og kan statsråden redegjøre for hvorfor det foretas kutt i antall plasser for denne gruppen, all den tid behovet ikke er innfridd?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått en rekke henvendelser fra foreldre til barn med epilepsi som ikke får behandlingsplass for sine barn. Det vises blant annet til at Kure epilepsisenteret er blitt nedlagt, og at Epilepsisenteret i Sandvika står overfor nedskjæringer og kutt.

Undertegnede er videre kjent med at Epilepsiforbundet har reagert kraftig vedrørende nedleggelsen av ungdomsposten (SSE), og at dette er uansvarlig og vil føre til store problemer for ungdommer med epilepsi.

Undertegnede mener barn og unge med epilepsi fortjener et godt og optimalt tilbud, og vil derfor be om statsrådens vurdering av situasjonen, samt en redegjørelse for hva som vil bli gjort for å sikre denne gruppen et godt og verdig tilbud.

Svar:

Som kjent sa Norsk Folkehjelp, som drev Kure epilepsisenter, opp avtalene med tidligere Helse Øst RHF og Helse Sør RHF. Helse Sør-Øst RHF foretok en samlet vurdering av hvordan tilbudet til pasientgruppen som hadde fått tilbud ved Kure epilepsisenter best kunne følges opp. Helse Sør-Øst RHF vurderte det slik at beste oppfølging av pasientgruppen ville være å videreføre tilbud til pasienter med vanskelig regulerbar epilepsi ved Rikshospitalet HF, Epilepsisenteret i Sandvika. Denne løsningen vil mu-

liggjøre samarbeids- og synergieffekter gjennom samlokalisering med den etablerte høyspesialiserte enheten innen epilepsiomsorgen, og gi god samhandling med det pedagogiske tilbudet med spesialkompetanse innen epilepsi ved Solberg skole. En sengepost ved Epilepsisenteret blir omorganisert til et rehabiliteringstilbud som erstatter tilbudet ved Kure epilepsisenter. Solbergtoppen rehabiliteringssenter ved Epilepsisenteret i Sandvika vil åpne om kort tid. Den første gruppen pasienter blir tatt imot 2. juni. Tilbudet er planlagt og utviklet i samarbeid med Dønski Industrier. Det samarbeides også med kommunehelsetjenesten. Nøkkelpersonell fra Kure epilepsisenter har deltatt i hele prosessen, og vil fortsette sitt arbeid ved Solbergtoppen rehabiliteringssenter. Pasientene vil få et godt strukturert opplegg som kombinerer yrkesrettet og psykososial rehabilitering. Dette er et godt tilbud som skal innebære at rehabiliteringstilbudet får en kvalitetsheving. Avdeling for barn og unge ved Epilepsisenteret har hatt seks sengeposter. Pasientene er fordelt på de ulike postene etter alder, funksjonsnivå og innleggesårsak. Det tilbys helhetlig og tverrfaglig utredning og behandling med fokus både på anfall og tilleggsproblemer av medisinsk, pedagogisk og psykososial art. Jeg er kjent med at Rikshospitalet HF er i ferd med å omdisponere en barnepost og en ungdomspost ved Epilepsisenteret i Sandvika – jf det som er sagt over om opprettingen av Solbergtoppen rehabiliteringssenter. Tilbudet til barn/ungdom med epilepsi vil bli opprettholdt i en voksenpost. Helse Sør-Øst RHF og Rikshospitalet HF har sterkt fokus på at dette ikke skal føre til kvalitetssinking av tilbudet til barn og unge. Det legges vekt på at det fortsatt skal være et kvalitativt godt tilbud til barn og unge. Reduksjonen i antall sengeplasser vil bli fulgt opp med økt poliklinisk og ambulant virksomhet. Økt ambulant og poliklinisk virksomhet er en ønsket utvikling i Helse Sør-Øst RHF. Det er et mål at den inneliggende tiden skal bli så kort som mulig. Utvikling i ventetider for utredning og behandling vil bli fulgt nøye fra Helse Sør-Øst RHF.

SPØRSMÅL NR. 1131**Innlevert 21. mai 2008 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 28. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Det vises til Lov om pasientrettigheter §2-1 Rett til nødvendig helsehjelp siste avsnitt hvor står at "Departementet kan i forskrift også gi nærmere bestemmelser om organisering av og oppgjøret for tjenester pasienten har rett til å motta fra private tjenesteytere..."»

Er det gitt en slik forskrift, og hva inneholder den?»

Svar:

Som representanten viser til, er det i pasientrettighetsloven § 2-1 gitt en forskrifts hjemmel knyttet til pasienters rett til å motta tjenester fra privat tjenesteyter eller tjenesteyter utenfor riket etter fjerde ledd.

Det er gitt en forskrift av 1. desember 2000 nr. 1208 om prioritering av helsetjenester, rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten, rett til behandling i utlandet og om dispensasjons- og klagenemnd.

Når det gjelder organisering av og oppgjøret for tjenester pasienten har rett til å motta fra private tjenesteytere, er det i forskriften § 6 lagt opp til en ordning der pasienten ved fristbrudd henvender seg direkte til det organ som Arbeids- og velferdsdirektoratet bestemmer – som er NAV Pasientformidling. NAV Pasientformidling skal uten opphold skaffe et tilbud fra offentlig tjenesteyter eller om nødvendig fra privat tjenesteyter i riket eller om nødvendig i utlandet. Pasienten kan ikke fritt velge tjenesteyter.

SPØRSMÅL NR. 1132**Innlevert 21. mai 2008 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 26. mai 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Har det kommet noen avklaring fra ESA i forhold til trafikkflygerutdanning, eller er det andre forhold som ligger til grunn for at Universitetet i Tromsø i dag 20. mai 2008 på sine hjemmesider hevder at pengene som i sin tid ble bevilget til Norwegian Aviation College (NAC) nå er frigitt etter et møte med departementet, og på hvilken måte er Stortinget som bevilgende myndighet involvert i beslutningsprosessen knyttet til bruken av disse midlene?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget bevilget som kjent 4,5 millioner i 2005 og nye 4,5 millioner i 2006 til trafikkflygerutdanning ved NAC. Saken ble innklaget for ESA og departementet har holdt tilbake pengene i påvente av dom i ESA. NAC er konkurs. Departementet varslet i statsbudsjettet at de ville komme tilbake til Stortinget med denne saken høsten 2007. Så har ikke skjedd. Statsråden har på spørsmål fra ulike representanter vedr. trafikkflygerutdanning ved UiT sagt at hun vil

komme tilbake til saken i budsjettssammenheng. Forholdet er ikke omtalt i revidert budsjett for 2008. UiT viser til et møte i kunnskapsdepartementet 20. mai hvor det har blitt gitt klarsignal i forhold til å starte trafikkflygerutdanning ved universitetet, noe Stortinget tidligere har fått opplyst er avhengig av at institusjonen får tilført ekstra midler. Videre er Stortinget gjort kjent med at utdanningen fullt utbygd vil koste 30 millioner. Rektor ved universitetet sier på deres hjemmesider etter møtet i departementet: "Resultatet er at de fem millioner kroner som departementet hadde bevilget til denne utdanningen - og som ble holdt tilbake i påvente av ESAs dom, nå er frigitt."

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 1132 som er stilt til skriftlig bevarelse i henhold til § 52 i Stortingets forretningsorden: "Har det kommet noen avklaring fra ESA i forhold til trafikkflygerutdanning eller er det andre forhold som ligger til grunn for at Universitetet i Tromsø i dag 20. mai 2008 på sine hjemmesider hevder at pengene som i sin tid ble bevilget til Nor-

wegian Aviation College (NAC) nå er frigitt etter et møte med departementet, og på hvilken måte er Stortinget som bevilgende myndighet involvert i beslutningsprosessen knyttet til bruken av disse midlene?”

Stortinget har bevilget midler til trafikkflygerutdanning ved NAC i 2005, 2006 og 2007. På grunn av at bevilgningen ble klaget inn for EFTA Surveillance Authority (ESA), kunne midlene for 2006 og 2007 ikke utbetales. NAC gikk konkurs i 2007. Bevilgningen for 2006 og 2007 til trafikkflygerutdanning ved NAC kan derfor ikke utbetales i tråd med de føringene Stortinget har lagt.

I møte med Universitetet i Tromsø (UiTø) 20. mai 2008 medelte jeg muntlig at departementet vil legge til rette for den planlagte trafikkflygerutdanningen ved universitetet. Dette er i tråd med merknader fra Stortinget, senest i Budsjett-innst. S. nr. 12 (2007–2008).

På bakgrunn av at tidligere bevilgede midler til trafikkflygerutdanning ved NAC ikke kan utbetales, vil jeg komme tilbake til Stortinget høsten 2008 med forslag til omprioritering av disse midlene.

SPØRSMÅL NR. 1133

Innlevert 21. mai 2008 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 29. mai 2008 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva er regelverket for NRK ansattes muligheter til å drive næringsvirksomhet i tilknytning til de roller de har i NRK – og er det slik at det norske folk gjennom lisenspenger skal være med å betale markedsføringsbudsjettet til profilerte NRK-profiler, og på denne måten sikre dem millioninntekter?»

BEGRUNNELSE:

Den 3. mars i år kom det frem at NRK-konsepter blir solgt gjennom andre selskaper enn statskanalens. Dette ble avslørt i en reportasje på TV Norge.

Reportasjen dokumenterte at programleder for NRK konseptet ”Beat for Beat”, Ivar Dyrhaug, selger NRK-konsepter gjennom sitt eget event-selskap GYRO. GYRO selger ”Beat for Beat”-konseptet med programleder og musikere. Reporteren fikk gjennom en telefonsamtale klar beskjed om at han ikke trengte å gå via NRK for å kjøpe dette som underholdning på et arrangement. Så vidt undertegnede har forstått, skal ingen NRK-konsepter selges av andre enn NRK Aktivum - et eget selskap som er dannet for å skape inntekter for NRK.

Ifølge N24 økte selskapet GYRO omsetningen med 45 millioner kroner, fra 176 millioner kroner i 2006 til 220 millioner kroner i 2007. I 2007 satt Gyro Event igjen med et årsresultat på 25 millioner kroner før skatt, mot 17 millioner kroner året før. Ivar Dyrhaug ledet eventselskapet i 2007, frem til Edda Medias tidligere leder Kjell Johnsen overtok på tampen av året.

Jeg har fått opplyst at Dyrhaug, og majoritetseier Petter Sandberg, fremdeles arbeider i Gyro, men nå i mer fristilte roller.

Jeg har videre fått opplyst at det fra pressen har blitt rettet flere spørsmål til NRK-ledelsen om hva de gjør med denne saken.

Denne uken starter nye opptak av programserien ”Beat for Beat” uten at NRK ledelsen har gitt noen som helst gjennomgang av saken.

Svar:

Spørsmålet er forelagt for NRK. Jeg viser til vedlagte redegjørelse fra NRK, og har ikke ytterligere merknader.

Vedlegg til svar:

Spørsmål nr. 1133 i Stortinget: Spørsmål fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen om NRK og ansattes adgang til å oppebære inntekter

Vi viser til departementets oversendelse av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsens spørsmål datert 21. mai d.å. til Kultur- og kirkeministeren vedrørende NRK-ansattes adgang til å drive næringsvirksomhet i tilknytning til de roller de har i NRK.

Spørsmålet er grunnlagt med en konkret henvisning til et programinnslag i TV Norge 3. mars d.å. I programmet ble bl.a. opplyst at Ivar Dyrhaug ”gjennom sitt eget event-selskap GYRO”.. ”selger ”Beat for Beat” konseptet med programleder og musikere”. Denne og flere av opplysningene er uriktige.

Vi vil i det følgende redegjøre for NRKs regelverk og praksis.

1. NRKs etiske regelverk og forretningsmessige retningslinjer

Ingen NRK-ansatte kan utnytte NRKs rettigheter i egen forretningsvirksomhet eller annen aktivitet. Slik aktivitet skal skje i NRKs egen regi gjennom vårt datterselskap NRK Aktivum AS.

NRK har således vedtatt egne forretningsmessige retningslinjer som sikrer at all kommersiell utnyttelse baseres på alminnelige forretningsmessige prinsipper, og gjennomføres på en måte som sikrer NRKs andel av inntektene.

NRK har gjennom tariffavtalene med de ansattes organisasjoner ervervet retten til kommersiell utnyttelse av de ansattes innsats og opphavsrettigheter knyttet til programproduksjonen. I den utstrekning det i programmene medvirker personer som ikke er ansatt, inngås det normalt individuelle avtaler som sikrer NRK rett til eventuell videreutnyttelse.

Tidvis forekommer det at eksterne medvirkende har skapt karikerte figurer eller konsepter uavhengig av NRK, og at NRK kun erverver rettigheter til selve programproduksjonen. I slike tilfeller vil det være urimelig å nekte dem egen videreutnyttelse. Avtalemessig vil vi normalt likevel begrense deres utnyttelsesrett i en periode knyttet til NRKs sending av programmene.

Endelig skal nevnes at sentrale programmedvirkende fra tid til annen selv blir attraktive for event-markedet mm i kraft av sin personlighet. For program-medvirkende som ikke er fast ansatt, er det naturligvis begrenset i hvilken grad NRK kan og ønsker å sette grenser for deres mulighet til selvstendig næringsvirksomhet etter programperioden. Ofte benyttes slike medvirkende i seminar- eller underholdningssammenheng. Det har NRK ingen innvendinger mot. Men vi understreker at disse tilfellene ikke gjelder retten til å utnytte NRKs rettigheter – eksempelvis til elementer i et programformat. Til sist skal nevnes at NRKs har vedtatt en egen etikkplakat som skal sikre ivaretagelse av NRKs integritet og troverdighet. Regelverket inneholder bl.a. bestemmelser for redaksjonelle medarbeidere som slår fast at oppdrag for og aktivt eierskap i eksterne virksomheter skal godkjennes på forhånd av nærmeste redaksjonelle leder. Slik godkjenning vil normalt ikke bli gitt om oppdraget eller engasjementet kan så tvil om NRKs omdømme.

Etikkplakaten gjelder for alle ansatte i NRK, men enkelte av bestemmelsene er noe strengere for redaksjonelle medarbeidere. Programmedvirkende som ikke er fast ansatt, gjøres ved inngåelse av oppdragskontrakten oppmerksom på regelverket og at bestemmelsene kommer til anvendelse overfor dem.

2. Kort om innslaget i TV Norges program "Spotlight" den 3. mars d.å.

Knudsen uttaler at det i TV Norges program den 3. mars d.å. kom frem at NRK konsepter blir solgt gjennom andre selskaper enn statskanelens". Det vises konkret til opplysningene om at Ivar Dyrhaug "gjennom sitt eget event-selskap GYRO".. "selger "Beat for Beat" konseptet med programleder og musikere". Videre gis det i begrunnelsen flere detaljopplysninger om interne forhold i selskapet Gyro.

NRK har ikke grunnlag for – og finner det naturligvis heller ikke riktig – å kommentere opplysningene om de interne forhold i selskapet Gyro. Hva angår Ivar Dyrhaug, så er han ikke ansatt i NRK. Han har en ordinær oppdragskontrakt med NRK som innebærer at han har påtatt seg oppdraget med å være programleder for programserien "Beat for Beat". Denne programserien er basert på et internasjonalt format som NRK har kjøpt rettighetene til. Eventuell annen utnyttelse av formatet må derfor avtales med forfatteren og NRK. Dyrhaug og NRK har ingen slik avtale.

Ivar Dyrhaug tilskrev for øvrig TV Norge umiddelbart etter sendingen av programmet "Spotlight" den 3. mars d.å. og orientert om at både premisset og flere av de konkrete opplysningene i programmet var uriktige. Dyrhaug har også overfor NRK bekreftet at han eller Gyro aldri har markedsført eller "solgt inn Beat for Beat som underholdning til næringslivet" slik det påstås.

3. Oppsummering

Oppsummeringsvis kan vi kort konstatere at ingen ansatte eller oppdragstakere kan utnytte NRKs rettigheter i eget ervervsøyemed. En slik handling ville være i strid med både NRKs forretningsmessige retningslinjer og normalt også våre etiske retningslinjer. Det foreligger heller ikke dokumentert grunnlag for at slike forhold har funnet sted i forhold til det angjeldende programmet "Beat for Beat".

SPØRSMÅL NR. 1134**Innlevert 21. mai 2008 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 28. mai 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Er det statsrådets intensjon at innbyggerne skal kunne søke og få utstedt biometrisk pass på de samme lensmannskontorer og politistasjoner som utsteder pass i dag, og er statsråden eventuelt villig til å fullfinansiere en slik ordning?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidet med overgang til såkalte biometriske pass er i gang. På denne bakgrunn så er det avsatt et budsjett til innkjøp av biometriske pass-automater. Undertegnede er blitt gjort oppmerksom på at budsjettet for innkjøp av disse automatene ikke er stort nok til at de lensmanns- og politikontorene som i dag har passutstedelse, vil kunne få hver sin biometrisk pass-automat.

Svar:

Det er igangsatt et arbeid for å anskaffe og utplassere nytt utstyr i politidistriktene til bruk ved datafangst (foto, fingeravtrykk og signatur) for utstedelse av maskinlesbare pass med biometri. Utstyret som skal benyttes til innhenting av biometriske data kalles biometrikiosker. Det skal ved tilretteleggingen legges stor vekt på publikumsservice og brukervennlige løsninger. Utstyret vil for øvrig kunne benyttes til opptak av biometriske data i forbindelse med søknader om visum.

En biometrikiosk koster ca. 130 000 kr. Politiets data og materielltjeneste har beregnet at en biometrikiosk vil kunne håndtere rundt 7000 søknader pr. år. Mange passøkersteder utsteder i dag et lavt volum pass, til tross for kort avstand til nærmeste søkersted. Ut fra dette synes det ikke hensiktsmessig å opprettholde samtlige av dagens passøkersteder ved innføringen av nytt biometrifangstutstyr. Det er imidlertid klart at geografiske forhold er av betydning i vurderingen av hvilke søkersteder som skal opprettholdes.

Politidirektoratet har, basert på innhentede opplysninger fra alle politidistriktene, foretatt en kartlegging av behovet for biometrikiosker i de ulike politidistriktene. I vurderingen er det blant annet sett hen til hvor mange søkersteder det enkelte politidistrikt har pr. i dag, samt antall søknader i distriktet totalt og fordelt på de enkelte søkersteder. Det er lagt vekt på hvilke søkersteder som bør opprettholdes i fremtiden under hensyntagen til antall søknader pr. søkersted og publikumsservice, og det er lagt til grunn at enkelte søkersteder med et lavt antall søknader må opprettholdes fordi reiseavstanden til publikum ellers vil bli svært lang.

Ut fra dette har Politidirektoratet meldt inn et behov for om lag 380 biometrikiosker fordelt på rundt 210 søkersteder. Det vurderes også i hvilken grad biometrikioskene skal være faste eller mobile, siden de sistnevnte eventuelt kan alternere mellom flere søkersteder.

SPØRSMÅL NR. 1135**Innlevert 21. mai 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 28. mai 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Politiet bistår ofte dyrevernnemndene når disse gjennomfører inspeksjoner eller når de griper inn mot privatpersoner ved uforsvarlig dyrehold.

Hvilke retningslinjer eller instruksjoner er politiet pålagt å følge når de bistår dyrevernnemndene?»

Svar:

Av politiloven § 2 nr 5 følger det at politiet på anmodning plikter å yte andre offentlige organer vern

og bistand under deres tjenesteutøvelse når dette følger av lov eller sedvane. Det følger videre av politiloven at politiet skal samarbeide med andre myndigheter med oppgaver som berører politiets virkefelt så langt reglene, gitt i eller i medhold av lov, ikke er til hinder for et slikt samvirke. Samarbeidsplikten gjelder for øvrig også i forhold til private organisasjoner. Politiinstruksen kapittel 13 omhandler retningslinjer for bistandsplikten, og kap 15 for samarbeidsplikten.

Dyrevernnemnda er å anse som et offentlig or-

gan, jf. lov om dyrevern kap 7. I tillegg til at politiet har en generell bistandsplikt, følger det av dyrevernloven § 25 at;

"Vert eit pålegg ikkje etterkome, skal tilsynsmyndigheit taka dei åtgjerder som trengst. Pålegg som ikkje vert etterkome, kan gjennomførast av tilsynsmyndigheit for den ansvarlege si rekning.

Politiet skal når tilsynsmyndigheit ber om det,

hjelpa til med iverksetting av vedtak og inspeksjonar."

Bistanden vil i slike tilfelle gis innenfor de ordinære rammene som gjelder for politiets oppgaveutførelse, jf. politiloven § 6, Alminnelige regler om hvordan polititjenesten skal utføres, jf. politiinstruksen kap 2, kap 5 og kap 13 mv.

SPØRSMÅL NR. 1136

Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim

Besvart 2. juni 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Hva er Regjeringens holdning til en ordning med statlig anleggsbidrag for økt nettkapasitet i distrikter der dette er en forutsetning for utvidelse/etablering av industri/virksomheter i mindre lokalsamfunn, slik regjeringspartiene tidligere har foreslått?»

BEGRUNNELSE:

Kraftforsyningen til Værøy, Røst og Træna har i dag en betydelig mangel på kapasitet. Dagens industrivirksomhet står i fare for å måtte legges ned fordi det ikke er kapasitet i nettet til nødvendig industriutvidelse. Nye kabler til disse øyene er samfunnsøkonomisk meget lønnsomt, men skal industrien dekke ordinært anleggsbidrag til nødvendig nettkapasitet, vil kostnadene bli bedriftsøkonomisk ulønnsomme.

Det vises til innstilling fra finanskomiteen om tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet medregnet folketrygden 2005, Innst. S. nr.240 (2004-2005). Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti, Senterpartiet og Kystpartiet ba den gang Regjeringen sørge for at det fra og med 2006 kan gis anleggsbidrag for fremføring av elektrisk kraft til områder der økning av nett/nettkapasiteten er en forutsetning for utvidelse/etablering av industri/virksomheter i mindre lokalsamfunn, som for eksempel Træna, Værøy og Røst.

Det vises også til at den kraftkrevende industrien i Norge årlig mottar store subsidier gjennom fordelaktige nett-tariffer. Disse kostnadene belastes øvrige brukere, slik som industrien på Værøy, Røst og Træna.

Svar:

Regjeringen mener at kystbasert næringsvirksomhet er et viktig grunnlag for regional utvikling og bosetting. Gode eksempler er utfordringene som mø-

ter kommunene Værøy, Røst og Træna. Dette er en bred politisk ambisjon som ikke er begrenset til økt etterspørsel på grunn av næringslivsutvikling. Overføringsnettet bør ha tilstrekkelig kapasitet over hele landet. Overføringsnettet skal utvikles og utbygges på en samfunnsmessig rasjonell måte.

Nettselskapene er pålagt å sikre tilstrekkelig leveringskvalitet. Dette ivaretas gjennom det generelle regelverket for regulering av nettvirksomheten og krav om leveringsplikt.

Naturgitte forhold gjør at etablering av nye og forsterking av eksisterende overføringsforbindelser kan være kostbart. Etter systemet i energiloven med forskrifter kan finansieringen av nettforsterkninger skje på følgende måter: av nettselskapet og dermed av alle nettkundene i området, eller med anleggsbidrag fra de nettkunder som forårsaker det økte overføringsbehovet. Det kan eventuelt være en kombinasjon av disse finansieringsmåtene. Det lokale nettselskapet (områdekonsesjonæren) avgjør om det skal kreves anleggsbidrag. Nettselskapet må i så fall ha en enhetlig praksis i hele konsesjonsområdet.

Olje- og energidepartementet disponerer ikke egne virkemidler i form av statlig støtte til anleggsbidrag for økt nettkapasitet i spesielle distrikter. I utgangspunktet vil en ordning måtte være i samsvar med relevant lovgivning, herunder statsstøtteregelverket til implementering av EØS avtalen.

Utjevningsordningen for nettleie er et tilskudd som bidrar til å redusere forskjellene i nettleie som følge av naturgitte forhold og høye overføringskostnader. Tilskuddet bidrar til en direkte reduksjon av nettleien for sluttbrukere tilknyttet distribusjonsnettene med de høyeste overføringskostnadene. Utjevningsordningen vurderes som treffsikker og effektiv, og sikrer likebehandling med hensyn til offentlig støtte ved høye overføringskostnader.

Regjeringen er oppmerksom på de utfordringer

flere kommuner har, herunder de aktuelle øysamfunnene og vi er i gang med å vurdere muligheter for å lette deres situasjon uten dermed å bidra til forskjellsbehandling og uten å undergrave eksisterende systemer.

Jeg tar sikte på en politisk avklaring til høstens budsjettbehandling .

SPØRSMÅL NR. 1137

Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 28. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Å innlevere en anmeldelse er en rettighet her i landet. Mange føler at dette er blitt vanskeligere og vanskeligere å få gjort. Enkelte har måttet vente på time hos politiet før de har fått adgang til det. I de tilfeller der politiet krever timeavtale for å motta anmeldelse, mener jeg at lovverket treneres.

Støtter statsråden politiets krav om timebestilling eller vil statsråden sørge for at politiet praksis endres?»

Svar:

Det ble i 2007 anmeldt nærmere 272 000 forbrytelser og noe over 126 000 forseelser. Publikumsundersøkelser viser at flesteparten av brukerne er tilfreds med mottakelsen de får når de tar kontakt med politiet.

Lokalkontorenes politivakter og servicemottak er ulikt organisert. Vaktordninger, åpningstider m.m. er tilpasset kommunestørrelse, antall besøkende og

kontorenes ansvar og oppgaver. De mest besøkte lokalkontorene har utvidede åpningstider. Det er neppe formålstjenelig at alle lokalkontorene har en bemaning og døgnkontinuerlig tjeneste for å umiddelbart kunne ta i mot alle typer skriftlige anmeldelser. Imidlertid har samtlige politidistrikt døgnåpne operasjonssentraler som blant annet mottar og håndterer meldinger fra publikum om straffbare forhold.

For å ivareta publikums behov for å inngi anmeldelser, gjør politiet i noen tilfeller konkrete avtaler med anmelder slik at tidspunktet for å inngi anmeldelse passer både fornærmede og politiet.

Første versjon av politiets nye Internett vil bli lansert i løpet av årsskiftet 2008/2009 med fokus på økt brukerretting, og blant annet mulighet til å innlevere enkelte typer anmeldelser.

For øvrig kan opplyses om at det allerede i dag ligger skjema for forenklet anmeldelse, sammen med en kort veiledning, på politiets hjemmeside www.politiet.no.

SPØRSMÅL NR. 1138

Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland

Besvart 28. mai 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I Afghanistan er den 23 år gamle journaliststudenten Sayed Parwez Kaambakhsh dømd til døden for å ha lese tekster som er kritisk til Koranens syn på kvinner. Saka er no i praksis til handsaming hjå president Karzai i Kabul. I Noreg er me imot dødsstraff

og me lar mellom anna vera å senda heim Mulla Krekar av frykt for at han kan bli drept.

Kan Noreg godta å hjelpe fram krigsherrar og styresett som praktiserer dødsstraff, og kva blir konsekvensane for norsk deltaking i Afghanistan om han blir avretta?»

GRUNNGJEVING:

Viser til svar på spørsmål 530 datert 01. 02. 2008, samt ulike oppslag i media om handsaming i appell-domstol i Kabul, og mellom anna leiaren i VG i dag.

Svar:

Eg viser til svaret mitt på spørsmål nr. 529 (2007-2008) frå representanten Morten Høglund og spørsmål nr. 530 (2007-2008) frå deg i same sak.

Vi følgjer framleis saka tett, og har som tidlegare nemnt kontakt med andre som er engasjert i denne saka: Den uavhengige afghanske menneskerettskommisjonen, FN, Den internasjonale journalistføderasjonen, Amnesty International og ei rekke nærstående land. Vår ambassade i Kabul samarbeider framleis med andre for å utøve den form for påverknad som best kan tena Kambakhsh.

Eg fekk i går (26.5) informasjon om at Kambakhsh no har fått forsvarar og at saka er utsett ei veke for å gje forsvararen tilstrekkeleg tid til å setje seg godt

inn i ho. Eg har og fått opplysningar om at Kambakhsh er ved god helse.

Det er ikkje sikkert at den store merksemda frå media bidrar til det utfallet ein ynskjer for journalisten. Afghanske styresmakter må få den tida dei treng til å handsame saka.

Denne saka blir framleis handsama av rettsapparatet i landet, men president Karzai kjenner til saka og følgjer ho nært. Eg har tatt opp saka fleire gonger med afghanske styresmakter, og også med kollegaen min. Om dødsdommen blir oppretthalden i rettsinstansane som står att, vil det vere eit alvorleg slag både mot ytringsfridomen sine kår og utviklinga av ein rettsstat i Afghanistan. Men uansett utfall i denne leie saka, så kan det ikkje få konsekvensar for Noreg sitt engasjement i Afghanistan.

Noreg har ei rekke gonger understreka overfor afghanske styresmakter vår haldning til dødsstraff. Dette vil vi ta opp att. Vi vil på nytt understreke at ytringsfridomen må respekterast og at ein rettviss rettergang må sikrast.

SPØRSMÅL NR. 1139

Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 28. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvor stor opptid på linjenettet leverte Jernbaneverket i 2007?»

BEGRUNNELSE:

Definisjon av opptid er her den tid jernbanen er åpen for trafikk med maksimalt 5 minutters forsinkelse.

Svar:

Den gjennomsnittlige opptiden for hele jernbanenettet i 2007 var på 98,8 %.

Sammenlignet med 2006 økte den gjennomsnitt-

lige opptiden med 0,2 prosentpoeng, samtidig som togproduksjonen i 2007 økte med ca 22 500 togtimer eller 3,4 % sammenlignet med 2006. Jeg gjør for øvrig oppmerksom på at forsinkelsestimer regnes fra og med første minutt og at det ikke er knyttet en tidsgrense på 5 minutter ved beregning av opptid. Tidsgrensen gjelder ved måling av punktlighet i togtrafikken (for eksempel hvor stor andel av den samlede langdistansetrafikken som er mer enn 5 minutter forsinket i løpet av ett år).

Når det gjelder nærmere orientering om punktlighet, regularitet og opptid i den norske jernbanetrafikken, viser jeg for øvrig til Jernbaneverkets årsrapport for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1140**Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 2. juni 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Ifølge Finansavisen 20.05.08 har anslåtte pris for Regjeringens planlagte aksjekjøp i StatoilHydro økt med 8 milliarder kroner de siste månedene. Kursstigningen er selvsagt hyggelig for dagens aksjonærer i selskapet, men vil utgjøre en betydelig merkostnad for norske skattebetalere dersom Regjeringen gjennomfører sitt planlagte aksjekjøp.

Mener statsråden at aksjekjøpet fortsatt er fornuftig ut fra økonomiske vurderinger, og har regjeringen vurdert alternative investeringer av de 8 milliarder kroner?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringens ønske om å kjøpe et betydelig antall aksjer i StatoilHydro ble solgt inn i de fleste medier som et viktig rød-grønt prosjekt. Det var samtidig et tydelig signal til aksjemarkedet om økt etterspørsel etter aksjen. For aktører i aksjemarkedet så har Regjeringens trege respons gitt mange muligheter for å posisjonere seg i forhold til Regjeringens vedtak. I tillegg har den generelle positive utviklingen i aksjemarkedet også gitt utslag i økt pris på StatoilHydro-aksjen.

Dagens situasjon gjør at den finansielle avkastningen på investeringen fremstår annerledes enn da Stortinget vedtok Regjeringens forslag om aksjekjøp. For Regjeringens strategiske eierskap i selskapet kan et oppkjøp ikke bety særlig mye, siden Regjeringen ikke har varslet noen ønsker om vedtektsendringer eller lignende som er eneste

I tillegg vil et aksjekjøp til dagens pris bety at enda flere "oljemilliarder" overføres fra oljefondet og over til det "frie markedet". I de fleste andre situasjoner ville det resultert i en advarende pekefinger fra Regjeringen om inflasjonspress og grensene for økonomiens tåleevne.

Dersom Regjeringen nå mener at bruk av 8 milliarder kroner ekstra fra oljefondet ikke er problematisk for norsk økonomi, så ville det være spesielt interessant om det ble foretatt en vurdering av alternative investeringer for tilsvarende beløp, for eksempel i infrastrukturbygging, forskning og utvikling og/eller varekjøp fra utlandet.

Dersom Regjeringen derimot mener at 8 milliarder kroner til aksjekjøp i StatoilHydro ikke påvirker norsk innenlandsøkonomi bare fordi det er aksjekjøp det her er snakk om, så ville det vært interessant å få en vurdering av hva aksjeselgere vil bruke pengene

på, siden de ikke da kan påvirke nasjonaløkonomien i nevneverdig grad.

Svar:

Stortinget sluttet seg 8. juni 2007 ved behandlingen av St.prp. nr. 60 (2006-2007) Sammenslåing av Statoil og Hydros petroleumsvirksomhet, til regjeringens forslag i denne proposisjonen. Stortinget forutsatte at staten ved Olje- og energidepartementet kjøper aksjer i det sammenslåtte selskapet slik at statens eierandel over tid økes til 67 prosent.

Ved børsnoteringen av Statoil i 2001 forutsatte Stortinget at staten ikke skulle ha en lavere eierandel enn 2/3. For Regjeringen er det viktig å bidra til at størrelsen på den statlige eierandelen opprettholdes på samme nivå også i det sammenslåtte selskapet. Dette er nærmere gjennomgått i ovennevnte stortingsproposisjon.

Aksjekjøpet skal finansieres av kontantstrømmen fra statens petroleumsvirksomhet. Dette krevde en lovendring, ettersom Lov om statens pensjonsfond opprinnelig ikke hjemlet bruk av kontantstrømmen til dette formål. Ot.prp. nr. 79 (2006-2007) Om lov om endringer i lov 21. desember 2005 nr. 123 om Statens pensjonsfond ble ferdigbehandlet av Stortinget 18. desember 2007, og endringene trådte i kraft fra 1. januar 2008.

Aksjekursen i StatoilHydro har økt den senere tid. Utviklingen av aksjekursen i fremtiden er ukjent. Det er vanlig at aksjekursen i et selskap som StatoilHydro varierer, særlig i et så vidt kort tidsrom som representanten Solvik-Olsen refererer til. For regjeringen er dette en langsiktig investering, og utviklingen i aksjekursen må sees i dette perspektiv. En oppgang i aksjekursen betyr at verdien av statens 62,5 % eierandel i selskapet også har økt betraktelig i denne perioden.

Regjeringen ser på denne andelsøkningen som en formuesomplassing av midler som ellers hadde blitt overført Statens pensjonsfond. Avkastning av disse midlene vil likevel tilfalle Statens pensjonsfond - Utland over tid gjennom utbetalinger av utbytte fra selskapet.

Kjøpet av aksjene skjer i tråd med den fullmakt som er gitt fra Stortinget. Olje- og energidepartementet understreket i en pressemelding 15. februar 2008 blant annet at kjøpet vil gjennomføres på en grundig og nøye planlagt måte. Ettersom kjøpet skal gjøres i aksjemarkedet, kan ikke departementet gi ytterligere informasjon om aksjekjøpet utover dette.

SPØRSMÅL NR. 1141**Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 30. mai 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Dagens Næringsliv 21. mai 2008 varsler nå Skatt Øst eiere i flere fortak om at de skal tvinges til å ta ut lønn av sine selskaper. Bakgrunnen er at de verken har tatt ut lønn eller utbytte de senere år.

Mener finansministeren det er riktig av myndighetene å kreve at noen tapper et selskap, og synes finansministeren dette er en fornuftig disponering av ressursene i Skatt Øst?»

BEGRUNNELSE:

En av skattereformens intensjoner var å jevne ut forskjellen mellom beskatningen av arbeidsinntekt og kapitalinntekt. Dette ble gjort gjennom skatt på utbytte, slik at disse to inntektsformene per i dag er omtrent likestilt. Å kreve at noen tok ut lønn fra et selskap var derfor et poeng før skattereformen, men burde ikke lenger anses som veldig relevant. Det er derfor underlig at ligningsmyndighetene velger å bruke sine etter eget utsagn knappe ressurser på denne typen kontroll.

Ifølge artikkelen spør Skatt Øst om eierne ville akseptert å ikke motta lønn om de ikke hadde eierandeler i selskapet. Er svaret "nei" tilordner de en inntekt.

For en rekke virksomheter vil det dessuten være fornuftig å beholde overskuddet i bedriften for videre investering og utvikling av bedriften. Dette er også samfunnet tjent med.

Å kreve at en rekke virksomheter skal ta ut lønn fra selskapet de driver vil videre kunne føre til økt press i norsk økonomi ettersom den som disponerer pengene vil forbruke dem eller finne alternativ plassering.

Svar:

Et hovedpoeng med skattereformen 2006 var å få et system for skattlegging av inntekt fra selskaper og personlig næringsvirksomhet som i mindre grad enn delingsmodellen kunne utnyttes i skatteplanlegging. Et viktig ledd i gjennomføringen av skjermingsmetoden for selskapsdeltakere ("aksjonærmodellen" og "deltakermodellen") var å harmonisere de marginale skattesatsene for lønn, utbytte og andre utdelinger fra selskap. Skjermingsmetoden er også utformet på en slik måte at det vil ha liten betydning for den samlede skattebelastning over tid om utdeling skjer tidlig eller senere. Lønnsomheten for en arbeidende eier av å ta ut selskapsoverskudd som utbytte istedenfor som

lønnsvederlag for arbeidet er generelt sterkt redusert, sammenlignet med forholdene under den tidligere delingsmodellen.

Det kan likevel ikke utelukkes at det også etter innføring av skjermingsmetoden vil kunne forekomme forskjellige arrangementer som er ledd i skatteplanlegging. På ett område ble det ved skattereformen 2006 lovfestet en egen bestemmelse om skattemessig tilsidesettelse ved skattemotiverte transaksjoner. Dette gjelder skatteloven § 14-90 om bortfall eller oppgjør av generelle skatteposisjoner ved skattemotiverte transaksjoner. Bestemmelsen innebærer at ordinære skattemessige virkninger settes til side ved skattemotiverte transaksjoner. Skatteloven § 14-90 bygger på en tilsvarende tidligere bestemmelse i reglene om fusjon og fisjon av selskaper, men den nye bestemmelsen i § 14-90 gjelder også ved andre transaksjoner som gir endringer i eierforholdene i et selskap. Denne bestemmelsen utgjør et viktig supplement til den ulovfestede gjennomskjæringsregelen og bestemmelsen om interessefellesskap i skatteloven § 13-1, og ble innført for å motvirke uheldig skatteplanlegging i tilknytning til de nye reglene om skattlegging av selskaper og selskapsdeltakere.

Utenfor det spesielle området som skatteloven § 14-90 regulerer, er skattemessig tilsidesettelse eller gjennomskjæring behandlet i forarbeidene til skattereformen. Temaet arbeidsgodtgjørelse og gjennomskjæring er først og fremst behandlet i Ot.prp. nr. 92 (2004-2005) punkt 1.8.2.3. Her uttaler departementet blant annet følgende:

"Departementet er enig med [uttaks]utvalget i at gjennomskjæring generelt vil være et lite hensiktsmessig virkemiddel for å bøte på systemsvakheter i form av betydelige ulikheter i satsstrukturen for ulike inntektsarter. Det er derfor viktig å få vedtatt en satsstruktur som gjør at behovet for å benytte gjennomskjæringsregler blir minst mulig. Det vil imidlertid være adgang for ligningsmyndighetene til å foreta gjennomskjæring i tilfeller med illojale tilpasninger."

Hva som må regnes som illojale tilpasninger i denne sammenheng, er ikke nærmere drøftet i proposisjonen. Departementet vil påpeke at man kan stå ovenfor mange ulike typetilfeller. Manglende lønnsuttak vil blant annet kunne være ledd i et mer komplekst arrangement, hvor tilbakeholdt kapital i selskapet søkes unndratt beskatning i kombinasjon med andre transaksjoner. Videre vil tilfellet være i faresonen for gjennomskjæring der en fullt arbeidende eier tømmer selskapet for overskudd, uten at en rimelig

andel behandles som lønnsvederlag. Men det vil også forekomme helt lojale tilfeller uten gjennomskjæringsfare.

Det er lite hensiktsmessig å ta stilling til spørsmålet om arbeidsgodtgjørelse fra selskap og gjennomskjæring på helt generelt grunnlag, uten å sonde mellom ulike typetilfeller. Spørsmålet om arbeids-

godtgjørelse og gjennomskjæring vurderes for tiden av departementet i samråd med Skattedirektoratet, med sikte på å gi retningslinjer for gjennomskjæring i ulike situasjoner. Dette er et omfattende arbeid, hvor det også er viktig å se hen til hvilke problemstillinger som oppstår i praksis.

SPØRSMÅL NR. 1142

Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Jenny Klinge

Besvart 28. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden stadfeste at Kvivsvegen AS framleis får forskuttere midlar til å starte opp prosjektet Kvivsvegen i 2008?»

GRUNNGJEVING:

Statsråden har teke initiativ til ein annan modell for å finansiere prosjektet Kvivsvegen enn det bompengepoppet som vart skildra i budsjettet for 2008. Lokale aktørar har slutta seg til dette. I budsjettproposisjonen for 2008 heiter det at prosjektet Kvivsvegen kan starte opp i 2008 "forutsatt at det blir tilslutning til delvis bompengefinansiering av prosjektet". For framdrifta i prosjektet sin del, har det kome ønske om at Kvivsvegen AS kan forskottere prosjektet også med den nye finansieringsløysinga.

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2007-2008) er det føresett at E39 Kvivsvegen skal startast opp i 2008 under føresetnad av tilslutnad til delvis bompengefinansiering av prosjektet.

I samband med arbeidet med å kvalitetssikre bompengepotensialet før saka blir fremma for Stortinget, har det blitt utført trafikkberekningar for å fastsetje bompengepotensialet for vegen. Det blei då klart at ei bompengeordning med ein takst tilsvarande bomtaksten på ferja Folkestad – Volda vil føre til eit stort trafikktap. I realiteten vil om lag halvparten av det trafikpotensialet som er berekna utan bompengar, ikkje nytte den nye vegen. Dette gjev eit bompengedrag som vil dekkje om lag 10 pst. av

prosjektet sin investeringskostnad. Eit så stort trafikkbortfall vil føre til at den samfunnsøkonomiske nytta av prosjektet blir vesentleg redusert.

Samferdselsdepartementet har derfor komme fram til at prosjektet bør finansierast fullt ut med statlege midlar. Bomselskapet har i kontakt med departementet uttala at dei er nøgd med ei slik løysing.

Eg er kjent med at bomselskapet allereie har fått innbetalt ein aksjekapital på om lag 45 mill. kr som skal nyttast i staden for lån i bank. Den innbetalte aksjekapitalen er føresett refundert til aksjonærane i slutten av bompengeperioden, altså rundt 2025.

Samferdselsdepartementet har i møte og pr. brev til bomselskapet opplyst at vi meiner desse midlane bør kunne stillast til disposisjon for vegbygginga som forskotterte midlar, mot tilbakebetaling i 2020. Vi har foreslått ei mogleg forskottering med 20 mill. kr i 2008 og 25 mill. kr i 2009. Dei forskotterte midlane blir tilbakebetalt i høve til ordinære forskotteringer, dvs. utan kompensasjon for prisstigning og renteutgifter.

Eg meiner dette vil vere ei god løysing for dei som har betalt inn aksjekapital, då dei innbetalte midlane blir tilbakebetalt tidlegare, samtidig som vegen blir utan bompengeinnkrevjing. Dette vil føre til at dei regionale effektane av vegprosjektet vil kunne oppnåast tidlegare enn med bompengefinansiering.

Eg har i kontakten med bomselskapet lagt vekt på at den foreslåtte løysinga ikkje skal gå ut over framdrifta i prosjektet. Bomselskapet har meldt tilbake til departementet at selskapet har godteke vilkåra om forskottering.

Eg ser særst positivt på denne løysinga.

SPØRSMÅL NR. 1143**Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 3. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Er samferdselsministeren villig til å endre kravene som stilles i anbudene for fergesambandet Huftamar-Krokeide i Austevoll kommune for å imøtekomme de standardene som foreslås i ny NTP for riksvegfergesamband av denne størrelsen, og er hun med det villig til å øke både anbudets krav til kapasitet på ferge og frekvens?»

BEGRUNNELSE:

Det råder stor bekymring i Austevoll i forbindelse med de krav som stilles i anbudene for fergesambandene til og fra Austevoll kommune. Samferdselsministeren har i et nylig svar til en annen stortingsrepresentant bagatellisert saken. Spørsmålet ovenfor er derfor stilt svært konkret.

Austevoll kommune (4390 innb.) ligger sør for Bergen/Sotra; nord for Stord. Kommunen er ved siden av Fedje (596 innb.) den eneste som ikke er landfast med vei. I hovedsak skjer all trafikk til og fra Austevoll via fergesambandet Husavik-Sandvikvåg (Fitjar) og Huftamar-Krokeide (Bergen), der sistnevnte regnes som hovedåra mellom Austevoll og Bergen. Austevoll kommune er i nasjonal målestokk blant de mest fremtredende samfunn innen fiskeri- og havbruksnæringen, samt innen offshoreindustrien.

Det er særlig fergesambandet Huftamar-Krokeide, og vilkårene for dette, som har skapt stor bekymring i Austevoll. Det legges blant annet opp til at fergesambandet, i anbudperioden 2009-2018, skal opereres av én ferge, med kapasitet på 125 personbilenheter (pbe). I tillegg skal antall rundturer reduseres fra dagens 12, til 11. Frem til november 2007 (åpningen av Austevollsbrua) ble sambandet frekventert med 15 rundturer på hverdager, 18 på fredager og 14 på søndager.

Noe av årsakene til at fergesambandet nå foreslås redusert, blir begrunnet med vedtak gjort ved finansiering av Austevollsbrua (åpnet november 2007), der myndighetenes subsidier ved drift av sambandets nummer 2-ferge, skulle bidra ved finansieringa av Austevollsbrua. Det understrekes imidlertid at prognosene for trafikken da viste seg å være langt lavere enn trafikkveksten sambandet har opplevd. I tillegg har næringslivet fortsatt sin nærmest eventyrlige vekst, og nye arbeidsplasser har kommet til.

I forslag til Nasjonal Transportplan (s. 133) blir det foreslått ny standard for riksvegfergesamband;

der nye krav til frekvens og åpningstid blir lagt. For samband med biltrafikk pr. døgn mellom 1000-2500 er krav satt til 30 avganger pr. døgn på hverdager og åpningstid 18 timer (16 timer lørdag og søndag). Fergesamband mellom 500 og 1000 biler pr. døgn skal ha 22 avganger pr. døgn.

I anbudsdokumentet for fergesambandet mellom Huftamar og Krokeide setter samferdselsmyndighetene krav til kun 11 avganger pr. døgn! Dette sambandet hadde i 2007 918 pbe. pr. døgn.

Det er særlig behovet for økt frekvens på sambandet som er viktig for næringsliv og bosatte i kommunen. Det finnes ikke noe alternativ til fergesambandet dersom dette blir for dårlig. I månedene fra mai til september registrerer man at det er mange gjenstående biler i sambandet. I Austevoll er det klart at en ferge på 125 biler ikke vil være stor nok gjennom hele anbudperioden. Trafikkveksten til sambandet har vært høyere enn de estimatene som samferdselsmyndighetene har operert med til nå; mens det i 2002 var gjennomsnittlig 679 pbe. pr. døgn i sambandet, var tallene for 2007 918 pbe.

Svar:

I St.prp. nr. 30 (2004-2005) Om utbygging og finansiering av rv 546 Austevollsbrua (sambandet Huftarøy – Hundvåkøy) i Hordaland er det forutsatt alternativ bruk av innspart ferjetilskudd fra riksvegferjedriften og bompenger. Alternativ bruk av innspart ferjetilskudd er forutsatt for 15 år ved å redusere fra to til ei ferje i sambandet Krokeide-Huftamar. Ved behandlingen av saken gjorde Austevoll kommune vedtak om å godta redusert ferjefrekvens for å få på plass Austevollsbrua.

I St.prp. nr. 30 er det forutsatt at sambandet Huftamar – Krokeide skal ha 11 rundturer pr. døgn, med en åpningstid på 17 timer. Dette er en time mer enn det eksisterende standard tilsier. Ferjekapasiteten er satt til 124 personbilenheter.

I transportetatens forslag til Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019 er standard for ferjedrift foreslått endret. Samferdselsdepartementet arbeider nå med fagetatens forslag, og vil komme tilbake til Stortinget med regjeringens forslag til ny standard for riksvegferjedriften i forslag til ny nasjonal transportplan. Denne skal som sagt gjelde fra 2010, og jeg kan ikke basere dagens politikk på transportetatens forslag for ny planperiode.

SPØRSMÅL NR. 1144**Innlevert 22. mai 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 28. mai 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Gjennom media ble det tidligere i år kjent at norske kommuner har ilagt ugyldige parkeringsbøter. Årsaken er at mange kommuner bruker offentlige skilt for å skilte at visse plasser er reservert for egne tjenestebiler o.l. Dette er ikke i tråd med bestemmelsene og bøter skrevet ut på dette grunnlaget er ugyldig.

Hva har statsråden gjort for å stoppe denne ugyldige skiltbruken og for å sikre at bilister som har betalt ugyldig ilagt bot, uoppfordret får sine penger tilbake?»

Svar:

Samferdselsdepartementet ba i brev av 14. mars 2008 Vegdirektoratet initiere og påse at det i den enkelte kommune gjøres en gjennomgang for å sikre at eventuell feil bruk av skilt opphører og at skilting

en bringes i samsvar med gjeldende regelverk. Departementet la til grunn at en slik gjennomgang foretas i samarbeid mellom Statens vegvesen ved regionvegkontorene, politiet og kommunene.

Vegdirektoratet har ved brev av 19. mai 2008 til regionvegkontorene, samt alle landets politidistrikt og kommuner, bedt om at det innenfor hver enkelt kommune blir foretatt en vurdering av om det forekommer reservasjon til grupper eller enkeltpersoner på offentlige skiltede parkeringsplasser som er i strid med gjeldende regelverk. Hvis skiltmyndigheten kommer over slike steder, har Vegdirektoratet bedt om at skiltmyndigheten da foretar endring av skilttingen, slik at den blir brakt i overensstemmelse med gjeldende regelverk.

Jeg legger til grunn at de kommuner som har ilagt ugyldige gebyr (det er her tale om gebyr, ikke bøter), behandler krav om tilbakebetaling av disse på en ryddig måte, og at tilbakebetaling finner sted der det er rettslig grunnlag for dette.

Til orientering vedlegges ovennevnte brev fra Samferdselsdepartementet til Vegdirektoratet og fra direktoratet til skiltmyndighetene.

SPØRSMÅL NR. 1145**Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 30. mai 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Er det riktig at Barne- og Likestillingsdepartementet for tiden kartlegger holdninger til homofile herunder lovforslaget om felles ekteskapslov - og om det er tilfellet, hva er bakgrunnen for at dette gjøres etter at det er fremmet sak for Stortinget - hvorfor ikke før, slik at folks meninger kunne ha påvirket Regjeringens beslutningsprosess?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått opplyst at Opinion, på vegne av Barne- og Likestillingsdepartementet, for tiden er ute med en undersøkelse der det stilles en mengde spørsmål om holdninger til homofile, bifile, tvekjønnede

osv. Deretter følger en lang rekke spørsmål om holdninger til de sentrale spørsmålene i Regjeringens lovutkast: Hva man mener om felles ekteskapslov, homofilt ekteskap, adopsjonsrett for homofile, osv.

Svar:

Barne- og likestillingsdepartementet (BLD) legger vekt på løpende å integrere forsknings- og utredningsbasert (FoU) kunnskap som en del av beslutningsgrunnlaget på departementets ansvarsområder.

Holdningene til lesbiske og homofile har endret seg betydelig i positiv retning over flere tiår og disse endringene er det viktig å dokumentere. Forskningsprosjektet Kartlegging av norske holdninger om lesbiske, homofile, bifile og transpersoner i regi av Uni-

versitetet i Bergen (UiB) er et av flere prosjekter som Barne- og likestillingsdepartementet har gitt økonomisk støtte til i 2007. Prosjektet ble igangsatt høsten 2007 og avsluttes 15. september 2008. Departementet har ingen direkte styring av detaljer og metoder i prosjektet. Prosjektet er gitt støtte på grunnlag av søknad fra UiB. Undersøkelsen vil være del av grunnlaget for å utvikle gode strategier mot diskriminering. Prosjektet omfatter opprinnelig ingen problemstillinger knyttet til endringer i ekteskapsloven, men BLD er kjent med at forskerne har besluttet å inkludere spørsmål om endringer i ekteskapsloven i spørreskjemaet.

Regjeringens politiske mål er å sikre homofiles og lesbiskes rettigheter, støtte homofile og lesbiske i å leve åpent og aktivt motarbeide diskriminering.

Til tross for en positiv utvikling i folks holdninger til lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (lhbt) er det dokumentert både i norsk og utenlandsk forskning at lhbt-gruppen er overrepresentert når en ser på forekomst av selvmordsforsøk, ulike psykiske plager, samt at gruppen har økt risiko for rusbruk. Norske lhbt-tenåringer er mye mer utsatt for alvorlig vold fra familiemedlemmer og jevnaldrende ungdom enn andre ungdommer.

I lys av dette er det viktig med en langsiktig forskningsinnsats for å få belyst hvordan diskriminering

er forankret i holdninger i ulike deler av befolkningen, hvordan diskriminering foregår på ulike arenaer og hvordan myndighetene best kan bidra til å få slutt på diskrimineringen av gruppen. Det aktuelle prosjektet er en del av dette arbeidet.

Når det gjelder forslaget til endringer i ekteskapsloven ble disse varslet i Soria Moria-erklæringen. Regjeringen har i tråd med dette foretatt de nødvendige vurderinger og utredninger. Det er også brukt ekstern bistand til ulike delutredninger. En egen referansegruppe bestående av representanter fra berørte departement, Den norske kirke, andre trossamfunn, livssynssamfunn og interesseorganisasjoner har vært engasjert. De har fått informasjon om arbeidet, og hatt mulighet til å komme med synspunkter. Disse delutredningene er kjent for allmennheten.

Det vil alltid være ulike oppfatninger av utredningers omfang, og det er ikke slik at alle lovendringer krever omfattende utredninger. Regjeringen mener at denne saken er tilstrekkelig utredet.

Det kom fram i høringsrunden at det er mange ulike synspunkt i spørsmålet om felles ekteskapslov. Forslaget om å utvide ekteskapet til å også omfatte par av samme kjønn, handler om å foreta verdivalg. Ved å legge fram en felles ekteskapslov viser regjeringen at det ikke er noen forskjell på heterofil og homofil kjærlighet.

SPØRSMÅL NR. 1146

Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 29. mai 2008 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Mener statsråden det er riktig at et kommunalt foretak gjennom kalkulatoriske renter og avskrivninger basert på historisk kostpris, kan belaste husholdningene med ett beløp som er 7 mill. større enn de regnskapsmessige renter og avskrivninger bokført i foretakets regnskap?»

BEGRUNNELSE:

Tromsø kommunes renovasjonsselskap, Remiks Tromsø KF, gjennomfører både lovpålagte tjenester overfor Tromsøs innbyggere samt kommersielle tjenester til befolkningen og næringslivet. Renovasjonsgebyret overfor private kunder ble nylig økt med 15 pst, og utgangspunktet for denne økningen er kalkulatoriske renter og avskrivninger basert på his-

toriske investeringer før selskapet ble kommunalt foretak. Selvkostfondet for husholdningene belastes med totalt 15 mill. i kalkulatoriske renter og avskrivninger, noe som er 7 mill. større enn de faktiske avskrivninger og renter i regnskapet. Ser statsråden at dette kan føre til konkurransevidning mellom den monopolbelagte delen av selskapets virksomhet, kontra næringslivsdelen som er i fri konkurranse.

Svar:

Kommunal- og regionaldepartementet har utarbeidet retningslinjer for beregning av selvkost for kommunale betalingstjenester (H-2140, januar 2003). Retningslinjene ble revidert i 2002 i samarbeid med Miljøverndepartementet og Statens forurenstingsstilsyn. Jeg legger til grunn at kommuner,

herunder kommunale foretak, benytter disse retningslinjene ved beregning av avfallsgebyrer for husholdningsavfall.

Retningslinjene kapittel 4 angir hvordan kapitalkostnader, bestående av avskrivninger og alternativkostnad (kalkulatorisk rente), skal kalkuleres ved beregning av selvkost. Retningslinjene for beregning av kapitalkostnader i en selvkostkalkyle avviker på enkelte punkter fra reglene for regnskapsføring av avskrivninger og renter. Det vil derfor forekomme avvik mellom kapitalkostnadene i en selvkostkalkyle og kapitalkostnadene i en kommunes eller et kommunalt foretaks regnskap. Bakgrunnen for dette er at en selvkostkalkyle skal ivareta andre hensyn enn årsregnskapet.

Ved behandlingen av forslag fra stortingsrepresentant Arne Sortevik om presisering av beregningsgrunnlaget for vann- og avløpsgebyrer (Dokument nr. 8:17 (2001-2002)), konstaterte Stortingets energi- og miljøkomité at vann- og avløpsgebyrene ikke skal baseres på finansielle utgifter. Gjeldende retningslinjer for beregning av selvkost er i tråd med dette prinsippet.

En sentral forskjell mellom beregning av selvkost og det som skal føres i regnskapet er derfor beregningen av alternativkostnad (kalkulatorisk rente) på kapital, jf. retningslinjene avsnitt 4.6. Retningslinjene angir at alternativkostnaden skal beregnes uavhengig av om investeringene i varige driftsmidler er finansiert ved låneopptak, eller om en har benyttet oppsparte midler. Bakgrunnen for dette er at dersom investeringer finansieres ved bruk av egne midler, vil dette innebære en kostnad i form av et tap av alternativ avkastning på kapitalen. Denne alternativkostnaden synliggjøres ikke i regnskapet til kommunen el-

ler et kommunalt foretak, som kun viser rentekostnader på opptatte lån. Selvkostberegninger vil således inneholde element som innebærer en kompensasjon for at en har benyttet egen kapital for å finansiere investeringer.

I retningslinjene for beregning av selvkost er det anbefalt å benytte en kalkylerente lik effektiv rente på norske statsobligasjoner med tre års gjenstående løpetid pluss et tillegg på 1 prosentpoeng. Bakgrunnen for dette er at rentesatsen bør være dekkende for kapitalkostnadene, samtidig som en oppnår en viss stabilitet i selvkostberegningene fra år til år. Anbefalt kalkylerente vil kunne avvike noe fra faktiske rentebetingelser for lån. Dette vil derfor også være en forklaringsfaktor for avvik mellom rentekostnader i en selvkostkalkyle og i regnskapet.

Når det gjelder spørsmålet om konkurransevridning, legger jeg til grunn at EØS-reglene etter hovedregelen forbyr offentlig støtte til næringsvirksomhet. Jeg legger til grunn at kommunale foretak innretter seg dette, og at kommunale foretak innfører tiltak for å unngå ulovlig kryssubsidiering mellom "monopol-del" og "konkurranseutsatt del" av virksomheten. Retningslinjene for beregning av selvkost medfører i seg selv ikke kryssubsidiering. Kryssubsidiering vil derimot kunne være en konsekvens av hvordan en virksomhet er organisert eller hvordan virksomheten innretter seg. Fornyings- og administrasjonsdepartementet har i sin veileder av september 2007 om reglene om offentlig støtte pekt på at en kan hindre kryssubsidiering ved å innføre regnskapsmessig eller organisatorisk skille mellom de ulike delene av virksomheten. Hvilke tiltak som skal innføres for å hindre kryssubsidiering i det enkelte tilfelle vil være opp til virksomheten å vurdere.

SPØRSMÅL NR. 1147

Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 29. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for praksis knyttet til tidligløslatelse av krigsforbrytere, samt gi en konkret tilbakemelding på hvordan man har tenkt å innskjerpe denne praksisen, som gir en svært uheldig signaleffekt i det internasjonale samfunn og overfor ofre for denne type grove overgrep?»

BEGRUNNELSE:

TV2 viste den 22.05.2008 hvordan Zoran Vukovic ble dømt til 12 års fengsel i Haag for forbrytelser mot menneskeheten, men etter mindre enn 6 år i norsk fengsel ble løslatt i all hemmelighet. Til overmål ble han sendt ut av landet uten politieskorte.

Hanne Sofie Greve som selv gransket krigsforbrytelsene i Bosnia viser til at krigsforbrytere oppfat-

ter det som at de har vunnet det store loddet ved at de får sone i Norge. De norske bestemmelsene om tidlig løslatelse fra fengselsstraff sier at norske fanger kan løslates etter 2/3 av soningen, mens utenlandske statsborgere har anledning til å gå fri etter 7/12-tiden av straffen. Det følger av dette at det skal utvises skjønn i den enkelte sak, noe kriminalomsorgen også gjorde da de i utgangspunktet avsto søknad om tidlig løslatelse. Denne saken viser behovet for en gjennomgang av praksis knyttet til tidligløslatelse av krigsforbrytere og behovet for presisering av regelverket.

Svar:

Norge har en bilateral avtale med Den internasjonale domstolen for forbrytelser i det tidligere Jugo-

slavia (ICTY) om fullbyrdelse av dommer. Etter denne avtalen er det Den internasjonale domstolen som avgjør spørsmålet om prøveløslatelse. Praksis i slike saker er at søknad fra domfelte og informasjon om løslatelsesreglene i Norge sendes til Den internasjonale domstolen som grunnlagsmateriale for avgjørelsen om prøveløslatelse. Norge har mottatt 5 personer for gjennomføring av dommer idømt av Den internasjonale domstolen. Den internasjonale domstolen har løslatt to av disse noe etter utholdt to tredjedels straffetid. Jeg konstaterer at krigsforbryterdomstolen har lagt norsk løslatelsespraksis til grunn for sine avgjørelser i disse sakene. Domstolen har det avgjørende ord med hensyn til når løslatelse kan skje, og det er eventuelt opp til domstolen å endre praksis for løslatelse i denne type saker.

SPØRSMÅL NR. 1148

Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 2. juni 2008 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I avisen Hamar Arbeiderblad (Hedmark) kan vi 22. mai 2008 lese en stor artikkel om at arbeidspresset i Hæren er så stort at ansatte i snitt jobber 1 1/2 årsverk. Dette skaper stor frustrasjon, slitasje m.m. og dermed øker sykefraværet i Forsvaret.

Hvordan vil forsvarsministeren løse dette store og akutte problemet?»

BEGRUNNELSE:

Stort sprik mellom oppgaver og resurser øker arbeidsbyrden for den enkelte i Forsvaret og dette går ut over Forsvarets ansatte og deres gjøremål. Dermed kan vi få et forsvar som ikke kan ivareta Forsvarets oppgaver på en tilfredsstillende måte.

Svar:

Først vil jeg si at vi tar belastningsutfordringene på alvor. Forsvarsdepartementet har god dialog med Forsvarsstaben om de utfordringene Forsvaret og Hæren har i forhold til arbeidsbelastningen for personellet. Selv om dette tidvis hevdes i media, er ikke arbeidsbelastningen i Hæren i gjennomsnitt på 1,5 årsverk. Enkelte avdelinger og kategorier personell, både i Hærens styrker og innenfor fellesområdene, har imidlertid hatt et høyere arbeidspress enn gen-

nomsnittet i Forsvaret for øvrig. Utfordringene gjelder særlig enkelte kategorier personell innenfor blant annet sambands-, etterretnings-, sanitets- og logistikkområdet.

Forsvaret har opplyst at det jevnlig gjennomføres kontroller i forhold til om man følger vernebestemmelsene i arbeidsmiljøloven (AML) og vernegrensene som er satt i arbeidstidsavtale for militære arbeidstakere (ATM). Det er innskjerpet at vernegrensene i arbeidsmiljøloven skal følges.

Tjenestegjøring i Forsvaret innebærer imidlertid i sin natur, ordninger hvor personell - i større grad enn i sivile jobber - er tilgjengelig for sin arbeidsgiver. Dette gjelder blant annet ulike former for beredskap, vaktturnus, øvelser og operativ virksomhet. Den totale arbeidsmengden kan således være stor, men samtidig er den en del av Forsvarets avtaleregulerte normalvirksomhet.

Hæren har hatt en betydelig årsverksstyrking i perioden siden denne regjeringen overtok i 2005. Vi har styrket hæren med over 1000 årsverk. Økning i antall årsverk vil fortsette, og det er i St. prp. nr. 48 (2007-2008) lagt opp til en ytterligere økning opp til 3700 årsverk. Det vil imidlertid ta noe tid, gitt at personellet skal ha tilstrekkelig kompetanse og kvalitet. En økning av personellkorpset vil på sikt redusere belastningen på de ansatte i Hæren.

I lys av den årsverksøkningen som har vært, har Forsvarsdepartementet bedt Forsvarsstaben om en redegjørelse for hva som er gjort siden høsten 2005 for å bedre tilgjengeligheten av personell innenfor de spesielt belastede kategoriene, og hvilke resultater dette gir og vil gi på sikt. I løpet av de nærmeste ukene vil vi således ha et oppdatert bilde av situasjonen.

Forsvarsdepartementet har også nedsatt en arbeidsgruppe for å analysere, systematisere og fremstille Forsvarets helhetlige utfordringer i forhold til operasjoner i utlandet. Gruppen skal innen kort tid

anbefale tiltak som kan bedre Forsvarets situasjon på kort og lang sikt. Personellslitasje er en sentral faktor i arbeidet.

Forsvarsdepartementet vil følge utviklingen i Forsvaret og Hæren på dette området, samt iverksette tiltak for å fordele belastningen på flere avdelinger og kategorier i hele Forsvaret. Det arbeides også, i forlengelsen av St.prp. nr. 48 (2007-2008), med videreutvikling av gode familiepolitiske og HMS-relaterte tiltak.

Stortinget vil på egnet måte bli orientert om utviklingen og hvilke tiltak som iverksettes.

SPØRSMÅL NR. 1149

Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 3. juni 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I den indisk-kontrollerte Jammu og Kashmir er det de siste månedene avdekket massegraver med hundrevis av uidentifiserte lik. For å avklare de dodes identitet og bakgrunnen for gravene er det reist krav om en uavhengig granskning.

Vil norske myndigheter ta kontakt med indiske myndigheter eller menneskerettsorganisasjoner for å bidra til at en slik uavhengig granskning kan gjennomføres?»

BEGRUNNELSE:

I en rapport av 29. mars 2008 fra menneskerettsorganisasjonen "Association of the Parents of Disappeared Persons" (APDP) gjengis vitneutsagn fra lokale landsbyboere som hevder at gravene tilhører lokale menn som er anholdt av militære styrker og siden forsvunnet. I rapporten vises det videre til at mer enn 8000 personer er forsvunnet i Jammu og Kashmir siden 1989. Slike forsvinninger er et stort menneskerettsproblem.

De siste gravfunnene ligger i et område som hittil ikke har vært tilgjengelig for andre enn militære. Siden 2006 er nærmere ett tusen mennesker funnet i slike uidentifiserte graver. Amnesty International har bedt den indiske regjering legge til rette for en grundig og uavhengig granskning av gravfunnene og har bedt om at også utenlandske eksperter kan få delta i granskningen.

Svar:

Kashmir er et konfliktfylt og sterkt militarisert område. I tillegg til mange interne motsetninger har

Kashmir vært gjenstand for konflikt mellom India og Pakistan i over femti år og gitt opphav til to kriger. At vi her snakker om to atommakter gjør saken spesielt alvorlig. Situasjonen i Kashmir påvirkes også av spenning på grensen mellom Pakistan og Afghanistan.

Siden januar 2004 har de to landene vært engasjert i en bredt anlagt bilateral dialog. Dialogen har vist små, men tydelige tegn til fremskritt. Dette er positivt fordi det kan gi fredsprosessen en sterkere folkelig forankring og dermed økt legitimitet. Etter det siste årets ustabile politiske situasjon i Pakistan var det positivt at et nytt møte mellom partene fant sted tidligere denne måneden, selv om ikke møtet i seg selv skapte ny fremgang.

India og Pakistan er enige om at fredsprosessen skal følge et bilateralt spor. Det respekterer og støtter vi. Det internasjonale samfunn og Norge kan støtte den politiske prosessen ved å oppmuntre til fortsatt fremdrift i samtalen.

Norges kontakt med de to land har i de senere år økt betydelig. Statsministeren besøkte New Delhi i mars, og selv besøkte jeg Pakistan i januar. I juni møtes den norsk-indiske samarbeidskommisjon her i Oslo.

Norge yter en verdifull innsats for menneskerettighetene gjennom sin støtte til flere internasjonale organisasjoner, ikke minst Den internasjonale Røde Kors-komiteen (ICRC) og International Crisis Group. ICRC har en avtale som sikrer adgang til fengslede i Kashmir og gjør gjennom denne avtalen et svært viktig arbeid for å forebygge, hindre og avdekke overgrep mot befolkningen.

Videre støtter vi South Asia Free Media Associ-

ation (SAFMA) som arbeider for åpen flyt av informasjon også om vanskelige spørsmål og for å bidra til økt gjensidig tillit mellom landene. Vi har sett at dette arbeidet gir gode resultater.

Den senere tids opplysninger om nye funn av uidentifiserte graver i Kashmir er urovekkende. Vi er kjent med at det har vært betydelig fokus på dette i indisk media den senere tid. Både media og menneskerettighetsorganisasjoner har engasjert seg. Dette er meget positivt. Fra norsk side er vi opptatt av at India og Pakistan, som alle andre land, opptrer i henhold til sine folkerettslige forpliktelser.

Jeg har også tidligere understreket at Norge har gjort det til en hovedsak å arbeide for at alle FNs medlemsland fullt ut samarbeider med FNs menneskerettighetsråd og FNs uavhengige menneskerettighetsekspertiser som rapporterer årlig til rådet og generalforsamlingen.

I denne sammenheng kan det nevnes som et positivt signal fra indisk side at landet i fjor signerte FNs konvensjon om tvunge forsvinninger. India er dermed et av tre land i Asia som hittil har signert denne nye konvensjonen.

SPØRSMÅL NR. 1150

Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Vera Lyskløtt

Besvart 30. mai 2008 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Porsanger er en kommune som i flere omganger har vært utsatt for omstillinger etter kutt i statlig virksomhet. I fjor havnet kommunen på den såkalte RO-BEK-lista, og kommunen må derfor kutte hele 20 millioner på inneværende års budsjett. Dette vil medføre dramatiske konsekvenser for tjenestetilbudet til befolkningen i en kommune på denne størrelse.

Er det noe kommunalministeren kan bidra med for å bedre denne situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Porsanger er en trespråklig og trekulturell kommune - bestående av en samisk-, kvensk- og norsk-språklig befolkning. Det er nå dessverre aktuelt å nedlegge to distriktskoler og å redusere tilbudet ved en tredje. Dette er skoler i distriktene på begge sider av fjorden - hvor store deler av den sjøsamiske og den kvenske befolkningen bor. En nedlegging av skolene vil dermed medføre svært alvorlige konsekvenser for både den sjøsamiske og den kvenske kulturen og språket. Dersom disse skolene nå blir nedlagt, vil dessuten elevene som bor her få en svært lang skolevei, opptil 5-6 mil en vei - noe som er direkte uansvarlig.

Svar:

I Kommuneproposisjonen for 2009 (St.prp. nr. 57 (2007-2008)) er det lagt fram forslag til endringer i inntektssystemet for kommunene. Samlet sett vil Porsanger kommune tjene på de foreslåtte endringe-

ne. Kommunen vil tjene både på avviklingen av oppdatering av befolkningstallene midt i budsjettåret, og på omleggingene som gjelder skatt (avvikling av kommunal selskapsskatt, reduksjon av skatteandelen og økt inntektsutjevning). Alle kommunene må være med på å finansiere veksttilskuddet, hovedstadstilskuddet og økningen i de distriktspolitiske tilskuddene. Dette reduserer gevinsten til Porsanger kommune noe, men med tall for 2006 (som ligger til grunn for beregningene i Kommuneproposisjonen) vil 3 års effekten for Porsanger være en gevinst på 270 kroner per innbygger. I dette anslaget er det ikke lagt inn vekst i de frie inntektene. Neste år vil Porsanger kommune ha en gevinst på 736 kroner per innbygger, eller 3,1 millioner kroner. Her er det inkludert en vekst i de frie inntektene til kommunesektoren på 3,5 milliarder kroner. Av gevinsten for Porsanger kommune på 736 kroner per innbygger er systemeffekten 133 kroner, og veksten 603 kroner. I St.prp. nr 48 (2007-2008) Et forsvar til vern om Norges sikkerhet, interesser og verdier presenterer Regjeringen sin nye langtidsplan for Forsvaret. Her fremgår det at Porsanger kommune kan bli berørt av omstillingen i Forsvaret. Videre står det at "Regjeringen vil videreføre en dialog med Porsanger kommune knyttet til behovet for omstillingstiltak som følge av endringene i Forsvarets virksomhet i kommunen". Etter planen skal Stortinget behandle den nye langtidsplanen i løpet av vårsesjonen. Det er således for tidlig å slå endelig fast hvilke konsekvenser omstillingen i Forsvaret vil få for Porsanger kommune, men Regjeringen erkjenner altså at den kan få negative konsekvenser.

Som et ledd i dialogen med kommunen er det avtalt et møte torsdag 29. mai 2008 der forsvarsministeren og kommunal- og regionalministeren skal møte representanter fra Porsanger kommune for å drøfte situasjonen i kommunen. Både av hensyn til at Stortin-

get ennå ikke har behandlet den nye langtidsplanen og at regjeringen fortsatt er i dialog med kommunen, er det for tidlig å si noe om og eventuelt hva regjeringen ytterligere kan bidra med for å avhjelpe den vanskelige situasjonen kommunen er i.

SPØRSMÅL NR. 1151

Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen

Besvart 3. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdsleministeren akseptere at det berre vert halvtimes avgangar på dagtid på fergestrekninga Lote-Anda når den nye ruteplanen vert iverksett frå komande årsskifte?»

GRUNNGJEVING:

Det har vore arbeidd i årevis med å få på plass dei nasjonale krava til stamvegferger med halvtimes avgangar mellom Lote og Anda. Ved årsskiftet 2008/2009 skal det etablerast nye ruter, men berre med halvtimesavgangar til kl 19.00. Etter kl 19.00 skal det vere timesavgangar, noko som er eit dårlegare tilbod enn i dag!

Til samanlikning har E39-sambandet Lavik-Oppedal halvtimes avgangar til kl 22.00 og Mannheller-Fodnes avgangar kvart 20. minutt til kl 23.00. Fergesambandet mellom Folkestad og Volda har òg halvtimesavgangar til kl 22.00.

Fergesambandet Lote-Anda er eit svært viktig samband i Nordfjord-regionen, og sambandet er hovudåre på nord-sørsambandet på Vestlandet. Den sterke trafikkveksten dei siste åra viser at dette sambandet er eit nøkkelsamband som treng oppgradering straks.

Svar:

Ved konkurranseutsetjing av ferjesamband vert driftsstandarden i St. meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 lagt til grunn for fastsetjing av rutetilbodet i konkurransegrunnlaget. Samferdselsdepartementet legg vidare til grunn at ferjesamband som ligg over denne standarden skal vidareføre dette rutetilbodet i anbodssamanheng.

Driftsstandarden legg til grunn 35 daglege rundturar og faste rutetider med halvtimes avgangar i perioden 06:00 – 20:00. Rutetilbodet for Anda-Lote, som skal gjelde frå 1.1.2009, omfattar 35 daglege rundturar med faste halvtimes avgangar i perioden 05:30-19:00. Av omsyn til pendlarar og flypassasjerar som nyttar sambandet, har ein vald ein ruteplan med halvtimesavgangar frå kl. 05:30. I tillegg er det lagt inn ein ekstra avgang om natta utover gjeldande driftsstandard.

Sambandet har med kapasiteten på ferja i dag ei gjennomsnittleg attsitting på under 1 %. I samband med konkurranseutsetjinga vil kapasiteten i sambandet auke med rundt 30 % i høve til situasjon i dag. Slik eg ser det vil dette sikre ei god trafikkavvikling i sambandet frå 1.1.2009.

SPØRSMÅL NR. 1152**Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 30. mai 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Nordlandssykehuset har satt pasienttransporten ut på anbud, et anbud Bodø sightseeing har vunnet. I kontrakten står det følgende i pkt.7: Leverandøren plikter å ha tilstrekkelig kapasitet til å dekke det til enhver tid gjeldene behov for pasienttransport i området. Sitat slutt. Daglige avisoppslag viser at eldre og syke ikke kommer seg til sykehus eller lege på grunn av at vinneren av anbudet ikke har materiell og sjåfører til det.

Vil statsråden sørge for at pasienttransporten i Salten kommer i orden?»

BEGRUNNELSE:

Det står artikler daglig i media i Salten-området vedrørende personer som ikke har kommet seg til lege, til fysioterapeut eller på sykehus. Dette har skjedd etter at firmaet Bodø Sightseeing vant anbudet om syketransport i Salten. Jeg gjengir her noen eksempler på dette: Meløyavisa den 9/5; en kvinne på 86 år kom seg ikke hjem fra legen, hun blir stresset og syk av usikkerheten når hun skal til lege. Samme avis, Fysioterapeut Lars Strand slår fast at mange har avbestilt time på grunn av transporten. Avisa Nordland den 20. mai: En mann (78) fikk ikke syketransport. Da han ikke fikk transport til avtalt time hos logoped, fikk han beskjed om å spørre naboen. Avisa Nordland den 21. mai: Pasientene ofres, sier kommunelege 1 Christian Rohseth i Meløy. Meløy kommune har begynt å føre logg over pasientenes problemer med å komme seg til og fra lege og fysioterapeut sier han. Dette er bare et utdrag av mange artikler i avisene.

Som vist til i spørsmålet har ikke firmaet som vant anbudet kapasitet til å kjøre de turer som det er underskrevet kontrakt til. Dette fører til at Nordlandssykehuset prøver å tvinge taxinæringen til å kjøre de turer som vinneren ikke klarer å ta.

Jeg finner det forunderlig at Nordlandssykehuset først velger en transportør som ikke kan levere produktet som de etterspør, for så å prøve å tvinge taperen til å holde full beredskap og personer på vakt.

Det er helt åpenbart at forholdene slik de er nå, rammer pasientene hardt. Jeg legger til grunn at når anbud brukes skal dette skje på like vilkår, og at kontrakten skal oppfylles av vinneren. Neste steg i avtalen innføres den 1. juni og vil gjelde Bodø. Det er allerede varslet store problemer når dette skjer.

Svar:

Helse Nord har siden overtakelsen av ansvaret for pasienttransport 1.1.2004 hatt fokus på tiltak med siktemål å realisere Stortingets intensjon bak ansvarsoverføringen. Denne var todelt:

- Sikre at transport og behandling ses i sammenheng slik at offentlige midler kan utnyttes mer effektivt
- Stimulere til behandling nært pasientens bosted når det er i tråd med god medisinsk praksis og er økonomisk lønnsomt

Helse Nord har arbeidet for å realisere målsettingen gjennom en rekke ulike tiltak. Etter gjennomsnittlig årlig vekst i kostnadene til pasienttransport i regionen på 12 % i årene forut for overtakelsen, er kostnadsveksten stoppet opp etter 2004. I 2007 gikk kostnadene ned med 5 %. Dette har gitt mulighet for omdisponering av midler til bedre behandlingstilbud lokalt, til flere pasientgrupper.

Et av tiltakene som gjennomføres, er å tilpasse kapasiteten på veitransport til det som er aktuelt transportvolum på enkelte strekninger. Dette innebærer at der det er mange som reiser på samme strekning, benyttes større biler, i stedet for at helseforetaket må dekke kostnadene til flere mindre biler som kjører parallelt. Dette er god utnyttelse av ressursene.

Anbudsutsetting av pasienttransport på vei ble besluttet av daværende sosialminister i 2003, dvs. før helseforetakene overtok ansvaret for pasienttransport. Dette er et egnet virkemiddel for å sikre alle aktuelle tilbydere mulighet til å delta i konkurransen og dermed bidra til å sikre at offentlige ressurser utnyttes best mulig. Det må være slik at helseforetakene som kunde, skal ha mulighet til å sette krav til kapasitet, størrelse på bilmateriell, kvalitet på leveransen, og krav til kontrollerbarhet av krav fra leverandør. Helse Nord har i anskaffelsesprosessene lagt til rette slik at både små og store tilbydere skal ha mulighet til å delta i konkurransen. Det er en selvfølge at alle tilbydere likebehandles. En naturlig konsekvens av anbudsutsetting er at ikke alle kan vinne konkurransen, noe som kan medføre endret leverandør av tjenestene.

I Salten er det nå inngått kontrakt for alle ni kommuner. I en kommune er det inngått avtale med den lokale drosjesentralen, i de åtte andre med ett selskap, som i hovedsak har basert gjennomføringen ved bruk av turvogn. Det vil si at drosjenæringen i disse åtte

kommunene ikke er en del av det kontraktsmessige forholdet, slik de har vært tidligere. Transportøren har startet opp i fem kommuner, mens de øvrige tre kommunene starter opp 1. juni d.å.

Det er viktig å understreke at kontrakten ikke skal omfatte all transport til og fra lege, fysioterapeut eller andre helseutøvere, men skal ivareta all transport der pasienten har rekvisisjon, og oppgjør skjer direkte mellom helseforetak og transportør. Disse pasientene skal som hovedregel kjøre sammen. Dette vil i noen tilfeller føre til lengre ventetid enn det pasienten har vært vant til, og også at en må reise sammen med andre. Ventetid og samordning er altså ikke et utslag av valgte leverandørs kapasitet, men av valgt strategi. Jeg er klar over at dette for mange kan oppleves som et dårligere tilbud enn å få egen drosje til og fra lege. Pasienten har imidlertid ikke krav på egen bil uten at det er medisinske grunner til dette.

Antall biler og type kjøretøy er tilpasset den forventede mengde kjøring i et gitt område. Dette er basert på statistikk fra Nordlandssykehusets kjørekontor som har organisert pasienttransport i Salten i en årrekke. Så langt jeg kan se, har den valgte leverandør den kapasitet som det er forutsatt at han skal ha.

Så langt jeg er kjent med ut i fra oppfølging av valgt leverandør, er det ikke åpenbart at de episoder som refereres til kan tilskrives valgte leverandør. Det har vært betydelige reaksjoner fra drosjenæringen på at den ikke fikk kontrakt, og hvor næringen selv har definert ikke-rekvisisjonsbetalt kjøring, altså at pasienten selv legger ut for reisen, og får refundert utlegg i ettertid, som en del av kontrakten. Dette har medført en situasjon hvor Nordland fylkeskommune har sett det nødvendig å presisere kjøreplikten overfor drosjenæringa, som forhåpentligvis vil redusere den type oppslag som stortingsrepresentanten viser til.

Til orientering kan nevnes at tildelingene i Salten er brakt inn for KOFA, som behandler dette i tre saker. KOFA har avgjort en av sakene, første tildeling til valgte leverandør for området Saltdal, og fant ikke at Helse Nord RHF hadde brutt anskaffelsesregelverket.

Avslutningsvis nevner jeg også at dersom en drosjetur bestilles av en passasjer som vil gjøre opp for turen selv, gjelder kjøreplikt for drosjene. Dette innebærer at det ikke skal stilles spørsmål om formålet med transporten, eller om det foreligger rekvisisjon. Kjørenekt fra drosjene i et slikt tilfelle vil bli betraktet som brudd på kjøreplikten, og vil kunne få betyd-

ning for løyvet til den enkelte drosjeeier. Jeg finner også grunn til å peke på at kjøreplikten gjelder i alle tilfelle hvor det er tale om øyeblikkelig hjelp, uavhengig av hvem som bestiller turen og oppgjørsform for denne.

Tilleggssvar 13. juni 2008:

Jeg har forståelse for at man kan lese informasjonen fra Nordlandssykehuset slik som representanten Kenneth Svendsen fremstiller det i brevet sitt, og at det dermed kan bli noe utydelig hvilke rutiner og rettigheter som gjelder for pasientene i fylket når det gjelder transport til og fra sykehuset.

Mitt utgangspunkt blir allikevel at det er den inngåtte avtalen med Bodø sightseeing AS som regulerer hva dette selskapet skal dekke av transporttjenester. Denne avtalen bygger selvsagt på gjeldende regelverk for pasienttransport og rettigheter for pasienter. I tillegg bygger den på den utsendte invitasjonen til anbudskonkurranse. Avtalen er ment å skulle dekke all pasienttransport det er gitt rekvisisjon på forhånd – i tråd med tidligere praksis og gjeldende regelverk. Annen transport med drosje til og fra sykehus og andre behandlere, der pasientene selv betaler for transporten, omfattes ikke av avtalen.

Det som videre er viktig å presisere, og som også fremkommer i informasjonen fra Nordlandssykehuset, er at for å få dekket utgifter til reise med den transportoperatør som det er inngått avtale med, må det innhentes tillatelse (les: rekvisisjon) om dette på forhånd. Informasjonen fra sykehuset angir hvordan dette skal skje, og hvordan oppgjøret så skal håndteres. Det er også laget regler for akutte tilfeller. Jeg forutsetter at Helse Nord RHF og Nordlandssykehuset HF tilrettelegger tjenesten for pasientene i tråd med gjeldende regelverk, og at det arbeides kontinuerlig for å sikre at pasientene får nødvendig informasjon om etablerte rutiner og hvilke rettigheter de har.

Når det gjelder drosjenæringens plikt til å levere transporttjenester, vil jeg i denne omgang vise til betingelser knyttet til de løyver som er tildelt.

Avslutningsvis vil jeg vise til at drosjeaksjonen i Bodø nå er avsluttet med en begrunnelse fra Bodø taxi om at de gjør det av hensyn til publikum. På nettstedet til Nordland fylkeskommune er saken kommentert, og fylkeskommunen har gitt uttrykk for at man er glad for at aksjonen nå er avblåst.

SPØRSMÅL NR. 1153**Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 5. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hørselsrehabilitering er avgjørende for hørselshemmede i alle aldre, både i forhold til språkopplæring, sosialisering, skolegang, yrkesaktivitet og livskvalitet for eldre. Audiografer er den eneste yrkesgruppen med spesialkompetanse på tilpasning av høreapparat, men har ikke egen refusjonsordning. Dagens refusjonsordninger er knyttet opp mot konsultasjon hos lege. Det fører til lange ventelister.

Når vil audiografer kunne få selvstendig adgang til å utløse refusjon?»

BEGRUNNELSE:

Audiografer er autorisert helsepersonell med en treårig bachelorutdanning innenfor diagnostisering og rehabilitering av hørselshemmede. De er den eneste yrkesgruppen med spesialkompetanse på tilpasning av høreapparat. Det ville derfor være naturlig at ferdig diagnostiserte pasienter ble henvist/overført til audiograf for videre oppfølging. Like naturlig burde det være at de fikk en selvstendig adgang til å utløse refusjon jf. tannpleiere.

Det er i dag registrert 600 000 hørselshemmede personer i Norge. Beregninger viser at det i 2025 vil være en fordobling til ca. 1,2 millioner personer med behandlingstrengende hørselstap.

Ordningen med at refusjon er knyttet til konsultasjon hos ØNH-lege fører til unødvendig lange ventelister og dårlig pasientbehandling. Det vil også føre til at denne viktige yrkesgruppen vil forsvinne fra markedet, til tross for at deres kompetanse er etterspurt og økende i årene framover.

Svar:

Audiografer har særlig kunnskap om høreapparater og annet audiologisk utstyr og hvordan disse kan tilpasses brukere med ulike former for hørselstap. Audiografer måler hørsel, kartlegger den hørselshemmedes situasjon og behov for hjelp, og bidrar til planlegging og iverksetting av helhetlige tiltak for å bedre den enkeltes evne til kommunikasjon. Audiografer gir informasjon til den hørselshemmede og pårørende, og til andre rundt den som opplever problem med hørselen. Audiografer samarbeider nært med andre grupper i helsetjenesten.

Som kjent er det stat og kommune som er ansvarlig for å tilby og finansiere helsetjenester. Trygden delfinansierer enkelte helsetjenester. Hvilke tjenester dette er fremkommer av folketrygdlovens kapittel 5. Formålet med stønaden er å gi hel eller delvis kompensasjon for pasienters nødvendige utgifter til helsetjenester ved sykdom og skade, lyte, familieplanlegging, svangerskap, fødsel og svangerskapsavbrudd. Stønad ytes etter takster fastsatt av departementet. I de tilfeller behandler selv fastsetter sine egne priser, betaler pasienten mellomlegget mellom offentlig refusjonstakst og behandlers egen pris.

Det er Stortinget som bestemmer hvilke behandlingsformer som skal delfinansieres av folketrygden. Departementet har ikke vurdert hvorvidt det er aktuelt å opprette en egen stønadsordning for undersøkelse og behandling hos privatpraktiserende audiografer.

En stor del av audiografene er ansatt i hørselssentraler i sykehus. Den polikliniske aktiviteten ved hørselssentralene var tidligere delfinansiert gjennom de polikliniske takstene. Fra 1. januar 2008 er den aktivitetsbaserte finansieringen av somatisk poliklinisk virksomhet inkludert i ordningen med innsatsstyrt finansiering (ISF) med den følge at de polikliniske takstene for dette området har utgått. Helse- og omsorgsdepartementet har nylig bedt Helsedirektoratet om å presisere de deler av ISF-regelverket for 2008 som dreier seg om å la nærmere spesifiserte konsultasjoner/prosedyrer inngå i utbetalingsgrunnlaget også når det er registrert andre yrkesgrupper enn legespesialister som utførende helsepersonell. Spesielt inkluderer presiseringen relevante prosedyrer utført av audiografer.

Jeg viser for øvrig til omtalen i St. prp. nr. 1 (2008-2009) hvor det er sagt at det forutsettes at omleggingen av finansieringssystemet i seg selv ikke skal føre til økte utgifter for staten.

Det er utdannet mellom 300 og 400 audiografer i Norge. Det er viktig at helsetjenesten kan rekruttere nødvendig antall audiografer for å kunne sørge for de tjenester som er pålagt for gruppen hørselshemmede.

Jeg viser for øvrig til spørsmål nr. 1168 fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik til skriftlig besvarelse.

SPØRSMÅL NR. 1154**Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 2. juni 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Det er stor mangel på samiske lærebøker i den samiske skolen. Samiske lærebokforfattere rekrutteres fra et svært lite miljø. Det er ofte lærere som må ta permisjon fra sin stilling i skoleverket for å utvikle samiske lærebøker.

Mener statsråden det er rimelig at en lærer som har tatt 50 pst. permisjon fra sin stilling som lærer for å utvikle 15 samiske lærebøker, skal tape 5 års pensjonsopptjening på dette viktige arbeidet - et arbeid som har vært absolutt nødvendig for den offentlige, samiske skolen?»

Svar:

Jeg deler din bekymring over mangelen på samiske læremidler. Rekruttering av personer som har nødvendig kompetanse til å utarbeide og utvikle samiske læremidler er helt avgjørende for å bedre dekkningen. Kunnskapsdepartementet overfører midler til utvikling og produksjon av samiske læremidler til sametinget. Sametinget behandlet torsdag 29. mai en strategisk plan nettopp for samiske læremidler. Sametinget har i sin strategiske plan for samiske læremidler vedtatt en ordning om frikjøp av samiske læremiddelforfattere fra arbeidsgiver for arbeid med samiske læremidler.

Det fremgår ikke klart av spørsmålet ditt om tap av pensjonsopptjening ved utarbeidelsen av samiske lærebøker gjelder opptjening i folketrygden eller i vedkommendes tjenstepensjonsordning. Følgelig er det vanskelig å gi et fyllestgjørende svar. Jeg nøyer meg derfor med noen generelle kommentarer om pensjonsopptjening i de ulike pensjonsordningen.

Opptjening av pensjon i folketrygden er knyttet til pensjonsgivende inntekt og er uavhengig av om man har en eller flere arbeids- eller oppdragsgivere. Jeg legger til grunn at lærebokforfatterne har inntekter fra skrivearbeidet. Både arbeidstakere, frilansere og selvstendig næringsdrivende tjener opp pensjonsrettigheter på grunnlag av pensjonsgivende inntekt. En reduksjon i lærerstillingen for å utføre annet arbeid har med andre ord ingen betydning for pensjonsopptjeningen i folketrygden, så lenge vedkommende har tilsvarende inntekt fra annet hold.

Full pensjon fra offentlige tjenstepensjonsordninger gis når den enkelte har 30 års tjenestetid i full stilling på avgangstidspunktet. Pensjonen samordnes med pensjon fra folketrygden. Hvorvidt perioder med opptjening i deltidsstilling vil påvirke størrelsen på alderspensjonen avhenger dermed av hvor lang tjenestetid vedkommende ellers har i full stilling.

Tilleggssvar 3. juni 2008 fra kunnskapsministeren:

Stortinget bevilger midler til Sametinget over kapittel 223 Samisk utdanningsadministrasjon, post 50 Tilskott til Sametinget. Kapittelet omfatter blant annet tilskudd til drift av Sametingets avdeling for opplæring, språk og kulturproduksjon og utvikling av læremidler for samiske elever, inkludert spesialpedagogiske læremidler.

Midlene stilles til rådighet for Sametinget, og det er Sametinget som inngår kontrakter om utvikling av samiske læremidler med aktuelle produsenter, for eksempel lærere som tar permisjon for å utføre dette arbeidet. Kunnskapsdepartementet er ikke involvert i vilkårene i disse kontraktene.

SPØRSMÅL NR. 1155**Innlevert 23. mai 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 4. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for å gjøre forsøksordningen i Oslo permanent og utvidet til hele landet, og vil statsråden ta videre initiativ til å sørge for at det fra trafikkstasjonenes side gies rom for å være mer kundevennlig og smidig slik at kundene opplever at de tar kundene på alvor; er ikke statsråden også enig i at det er viktig at trafikkstasjonene og etaten fremstår som service og løsningsorienterte?»

BEGRUNNELSE:

I det siste har det dukket opp flere saker hvor personer har betalt inn feil omregistreringsavgift av forskjellige grunner, både at man selv har tatt feil, men det har også skjedd at man har fått oppgitt feil beløp. Dette har skjedd selv etter at kunden har tatt direkte kontakt med Statens vegvesen for å forsikre seg om at beløpet som skal innbetales er korrekt. Å bli møtt på denne måten oppfattes som svært lite kundevennlig, og etaten fremstår som svært uvillig og arrogant. Beløpet som er feil er ofte også svært beskjedent, enkelte ganger dreier det seg om kun noen få kroner. Undertegnede er kjent med at det er etablert en forsøksordning i Oslo hvor man har etablert et samarbeid med Toll -og avgiftsdirektoratet. Denne ordningen innebærer at man kan betale årsavgift og omregistrering på trafikkstasjonen.

Svar:

Jeg er svært opptatt av tjenestetilbudet ved Statens vegvesens trafikkstasjoner og mener det er viktig at tjenestene som utføres, framstår som publikumsvennlige og serviceorienterte. Jeg mener derfor at tjenestetilbudet, herunder betalingsløsninger, bør videreutvikles for å imøtekomme publikums krav til og behov for service og enkle løsninger.

Publikum kan i dag betale alle gebyrer og tjenester som utføres av Statens vegvesen, kontant eller med bankkort på trafikkstasjonene. Dagens regelverk tillater ikke etterskuddsbetaling av omregistreringsavgiften som må forhåndsbetales hos Tollvesenet eller gjennom bank. Tidligere gjaldt dette også for årsavgiften. Statens vegvesen opplyser at et problem

ved forhåndsbetaling er at det kan bli innbetalt feil beløp, og at publikum i slike tilfeller separat må innbetale eventuelt manglende beløp før registreringen ved trafikkstasjonen kan gjennomføres. Denne problemstillingen gjelder for alle, unntatt de som er brukere av Autoregløsningen (dvs. internettløsning hvor bilforhandlere selv kan registrere/omregistrere).

Dette er ikke en tilfredsstillende løsning for publikum. For Statens vegvesen er den også en belastning for de som arbeider med registrering på trafikkstasjonene, og Statens vegvesen har derfor gitt arbeidet med å finne mulige løsninger høy prioritet. Statens vegvesen har bl.a. utviklet en løsning for betaling av avgifter med bankkort på trafikkstasjoner, men det har vært vanskelig å få teknologien stabil. Det er viktig å påpeke at slike betalingsløsninger forutsetter svært høye nivåer for sikkerhet og sporbarhet.

Når det gjelder forsøksordningen i Oslo har jeg fått opplyst at den er svært arbeidskrevende både for Statens vegvesen og Tollvesenet. Årsaken til dette er at den inneholder flere manuelle grensesnitt som medfører vesentlig risiko for feilsituasjoner, og fordi sporbarheten kan være begrenset. Statens vegvesen opplyser derfor at det ikke er aktuelt å utvide denne ordningen.

Det ligger utenfor Statens vegvesens myndighetsområde å forholde seg til mindre avvik i innbetalte avgifter. Dette er Toll- og avgiftsdirektoratet sitt ansvarsområde og det er regulert i Økonomireglementet for staten. Statens vegvesen sin oppgave i denne sammenheng er i dag kun å påse at korrekt avgift er innbetalt før en omregistrering kan gjennomføres.

Jeg er opptatt av å sikre et godt og publikumsvennlig tjenestetilbud i Statens vegvesen og ved trafikkstasjonene. Det er derfor ikke grunnlag for å være fornøyd med den betalingsløsningen som i dag benyttes ved innbetaling av omregistreringsavgiften. Jeg har bedt Vegdirektoratet om å prioritere arbeidet med å få på plass en tilfredsstillende betalingsløsning sterkere, og også om å få en nærmere redegjørelse for hvordan dette arbeidet blir fulgt opp. Jeg kommer til å følge denne saken nøye.

SPØRSMÅL NR. 1156**Innlevert 26. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 2. juni 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Den nye privatskoleloven åpner for etablering av private skoler som representerer et pedagogisk alternativ. Vollen Montessoriskole i Asker har søkt om å få utvide antall elever fra om lag 60 til om lag 100. I brev av 16. april 2008 til statsråden begrunner Asker sin ordfører hvorfor det er viktig med en rask avklaring, og at en utvidelse er ønsket både av hensyn til foreldrenes valg, og av hensyn til skoletilbudet i Asker kommune.

Hvorfor somler statsråden med å gi skolen og kommunen en positiv avklaring?»

Svar:

Utdanningsdirektoratet oversendte i brev av 1. oktober 2007 til Kunnskapsdepartementet klagesak vedrørende Vollen Montessoriskole i Asker. Saken gjaldt klage av 15. juni 2007 fra Vollen Montessoriskole over Utdanningsdirektoratets vedtak av 5. juni 2007 der søknad om elevtallsutvidelse avslås.

Kunnskapsdepartementet mottok utfyllende informasjon fra Vollen Montessoriskole 11. desember 2007 og har mottatt brev fra Asker kommune datert 16. april 2008 der skolens søknad om elevtallsutvidelse støttes.

Saken har vært til behandling i Kunnskapsdepartementet og det ble 29. mai 2008 fattet vedtak hvor Vollen Montessoriskole gis medhold i saken og elevtallsutvidelse godkjennes.

SPØRSMÅL NR. 1157**Innlevert 26. mai 2008 av stortingsrepresentant Truls Wickholm****Besvart 2. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Oslopakke 3 økes prisene for passering med tung bil til 75 kroner. Generelt endrer ikke dette konkurranseforholdene innen enkeltnæringer. Når det gjelder maxi-taxi, opererer de i samme marked som lette biler. I tillegg er maxitaxi en viktig del av tilbudet til personer med funksjonshemninger og skolebarn.

Ser stadsråden noen mulighet for at det kan gjøres endringer slik at den økte kostnaden ved bompasering for maxi-taxi ikke skyves over på svake grupper, og at maxi-taxi ikke blir dyrere enn annen taxi pga. bompaseringen?»

Svar:

Takstsystemet i Oslopakke 3 er fastsatt på bakgrunn av et bredt lokalpolitisk vedtak i Oslo og Akershus. Jeg har derfor i utgangspunktet vært restriktiv med å foreta endringer i takstordningen, men heller lagt opp til at takstsystemet skal evalueres etter en viss tid.

Når det gjelder maxi-taxiene, ser jeg imidlertid at takstsystemet vil kunne slå uheldig ut i forhold til den funksjonen disse kjøretøyene har. Det vil etter mitt syn være positivt å få flere maxi-taxier i hovedstadsområdet, og takstsystemet for taxier generelt bør derfor være likt.

På denne bakgrunn vil jeg ta kontakt med Oslo og Akershus med sikte på å diskutere en tilpasning i takstsystemet slik at maxi-taxier kan betale takst tilsvarende liten bil i Oslopakke 3.

SPØRSMÅL NR. 1158**Innlevert 26. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 4. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Det offentlig oppnevnte Magnussen-utvalget har i sin innstilling dokumentert en betydelig skjevfordeling i tildelingen av ressurser til de regionale helseforetakene.

Hvordan vil Regjeringen følge opp rapporten, og hva er Regjeringens framdriftsplan for oppretting av denne skjevfordelingen?»

BEGRUNNELSE:

Rapporten fra Magnussen-utvalget som ble avgitt til helse- og omsorgsministeren i januar i år, konkluderer med at Helse Vest er underfinansiert med 246 millioner kroner, Helse Midt-Norge med 324 millioner kroner og Helse Nord med 211 millioner kroner. Arbeiderpartiets sekretær Martin Kolberg gir overfor

Stavanger Aftenblad 24.5.08 uttrykk for at skjevfordelingen bør være vekk før valget i 2009.

Svar:

Magnussen-utvalgets innstilling ble overlevert til meg 11. januar i år. Deretter sendte Helse- og omsorgsdepartementet NOU 2008:2 Fordeling av inntekter mellom regionale helseforetak på en bred tre måneders høring. Høringsfristen var 11. april, og mange høringsinstanser har sendt inn svar til departementet.

Regjeringen vurderer nå forslaget fra Magnussen-utvalget på bakgrunn av de innkomne høringsuttalelsene, og det vil bli gitt en nærmere omtale av saken i Statsbudsjettet for 2009.

SPØRSMÅL NR. 1159**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 3. juni 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Nylig har Hans J. Skaug ved UiB publisert en undersøkelse om den nord-atlantiske vågehvalbestanden. Undersøkelsen konkluderer med at vi finner samme genetiske hvalbestand i alle norske fangstområder. Nåværende soneinndeling for vågehvalfangst skulle dermed være helt unødvendig. En oppheving av dagens soneinndeling vil gi store miljøgevinster i tillegg til sårt tiltrengte økonomiske gevinster for hvalfangstnæringen.

Vil statsråden nå sørge for å oppheve all soneinndeling for vågehvalfangst?»

Svar:

Siden den norske vågehvalfangsten ble gjenopptatt i 1993 har skiftende norske regjeringer lagt den reviderte forvaltningsprosedyre (RMP) til grunn for reguleringen. RMP er anbefalt av IWCs vitenskapskomité.

Det at vi har fulgt denne prosedyren, har bidratt til at norsk vågehvalfangst nå gjennomføres uten stor oppmerksomhet. RMP forutsetter bl.a. at fangsten fordeles over hele det nordøstatlantiske om-

rådet idet totalkvoten således er summen av de kvotene som fastsettes for de mindre områdene.

Grensene for de mindre fangstområdene er gjenstand for endringer fra tid til annen. På årets møte i IWCs vitenskapskomité skal det foretas en vurdering av vågehvalbestanden i våre områder basert på de tellingene som er gjennomført siden forrige evaluering i 2003. Resultatet av de genetiske undersøkelsene som Hans Julius Skaug har publisert, er også en del av grunnlaget for denne gjennomgåelsen. Vi venter at det blir enighet om et nytt bestandsestimat, og at resultatene av de genetiske undersøkelsene blir drøftet. Grensene for de mindre områdene ble sist endret ved evalueringen i 2003.

Det er en fordel om norsk forvaltning av vågehvalfangst fortsatt kan baseres på omforente anbefalinger fra IWC vitenskapskomité. Det vil bidra til å bevare den roen vi har om norsk fangst. Jeg vil derfor avvente resultatet av årets møte i IWCs vitenskapskomité før jeg eventuelt vurderer å gå bort fra det regimet som har ligget til grunn for reguleringen av hvalfangsten siden 1993.

SPØRSMÅL NR. 1160**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 3. juni 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Vil fiskeri- og kystministeren sørge for at det blir fortsatt mulig å opprettholde den viktige krabbefiskenæringen på sør-vestlandet?»

BEGRUNNELSE:

Fiskeri- og kystdepartementet har mottatt forslag til endring av forskrift om utøvelse av fiske i sjøen. Nye regler for forvaltning av hummer. Disse forslagene til endringer vil også i stor grad berøre krabbefiske på Sør-Vestlandet og Sørlandet. Forslaget om å innføre 80 mm fluktåpning i krabbeteinene for både yrkes- og fritidsfiskere vil medføre at krabbefangsten blir redusert fordi krabbe på mellom 11 cm og 13 cm vil gå ut samme veien. Dette er påpekt av fiskeridirektoratets regionkontor Sør, Norges Fiskarlag og Norges Kystfiskarlag. En slik bestemmelse vil også redusere ressurstilgangen for industrien. De bruker skal i denne størrelsen for salg av fylt krabbe.

Mange av krabbefiskenes deltar også i hummerfiske. Gjennom forskriftsendringen reduseres hummerfiske betydelig og den økonomiske konsekvensene forsterkes gjennom at hovednæringen krabbefiske også rammes.

Hoveddelen av krabbefiske i Rogaland foregår i områder uten hummerfiske, men allikevel vil krabbefiske rammes gjennom denne bestemmelsen.

Yrkesfiskere som driver profesjonell fangst av hummer og krabbe respekterer både minstemål og fredningstid. De har selv en sterk økonomisk interesse av å følge reglene som sikrer hummerbestanden.

Jeg er også redd for at det i sum kompliserte og uoversiktlige regelverket som foreslås, gjennom nye ulike tider, skille mellom hummerteiner og krabbeteiner, samt ulike fluktstørrelser kan føre til at spesielt fritidsfiskerne mister respekten for regelverket.

Svar:

En arbeidsgruppe som har sett på tiltak for å øke hummerbestanden la i oktober 2007 frem et forslag til forvaltning av hummer i Norge. Rapporten er et resultat av en omfattende prosess som har gått over tre

år. Det har vært arrangert åpne høringsmøter for å på best mulig måte ivareta hensynet til yrkesfiske så vel som fritidsfiske.

Arbeidsgruppen presenterte en rekke tiltak for å bygge opp bestanden av hummer. En totalfredning av hummer ble drøftet, men det søkes å unngå en slik løsning for å ivareta tradisjon og kystkultur. Gruppen anser at de forslag som er fremmet vil kunne bidra til at bestanden av hummer bygges opp igjen, dog ikke like raskt som ved en totalfredning.

Hummerbestandens dårlige forfatning tilsier at redskapsmengden bør begrenses for å begrense fiskepresset. Det er foreslått en begrensning i antall teiner som vil medføre at både yrkesfiskere og fritidsfiskere bidrar til gjenoppbygging av bestanden. Til sammenligning har Sverige en begrensning på 50 hummerteiner for yrkesfiskere. En slik redskapsbegrensning er foreslått å omfatte kun hummerteiner, som defineres som en teine med 60 mm store fluktåpninger. Således vil det i henhold til forslaget ikke være noen begrensning i antallet krabbeteiner (definert som teiner med fluktåpninger 80 mm) som kan benyttes i fredningstiden for hummer.

Krabbe over 13 cm vil normalt ikke kunne kripe ut av en teine med 80 mm fluktåpning. For strekningen Hordaland og nordover er minstemålet for krabbe 13 cm. På strekningen Rogaland til grensen mot Sverige er imidlertid minstemålet for krabbe kun 11 cm, og i dette området vil 80 mm fluktåpninger innebære at noe krabbe over minstemål kommer seg ut av teinene. På den annen side kan det ikke utelukkes at en slik regulering på sikt også vil resultere i større og mer ettertraktede krabber i dette området - i tillegg til et bedre vern av hummeren.

Arbeidsgruppens rapport og Fiskeridirektoratets vurdering av denne har vært på høring. Direktoratet har nå gjennomgått innspillene og oversendt sitt forslag til Fiskeri- og kystdepartementet.

Fiskeri- og kystdepartementet har ennå ikke rukket å behandle forslagene til nye reguleringer i hummer- og krabbefisken, men vil i nær fremtid foreta en vurdering av disse.

SPØRSMÅL NR. 1161**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 4. juni 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Synes statsråden at det er akseptabelt at NAV ikke kan tidfeste tidspunkt for utbetaling av tilgodehavende uføretrygd og at ventetiden fra fattet vedtak i trygderetten og til faktisk utbetaling skjer, blir så lang som i dette tilfellet?»

BEGRUNNELSE:

En ung kvinne fra Hedmark har i lang tid, mer enn ti år, kjempet en kamp mot trygdesystemet for å få innvilget uførestønad som ung ufør. I desember 2007 fikk hun medhold av trygderetten om at hun har krav på uførestønad som ung ufør, med tilbakevirkende kraft fra 1995.

I februar 2008 sier NAV at de vil følge opp trygderettens vedtak fra desember 2007. Til tross for dette har ikke NAV fulgt opp dette vedtaket i form av utbetaling av tilgodehavende uførestønad. Ved telefon til NAV får kvinnen beskjed om at de ikke "aner" hvor lang tid det vil ta før utbetaling kan finne sted.

Svar:

Basert på de opplysningene som representanten Kjønås Kjos gir, er jeg enig i at det kan se ut som ventetiden i dette tilfellet har vært for lang. Som representanten kjenner til, kan jeg imidlertid ikke gå inn og kommentere Arbeids- og velferdsetatens behandling av enkeltsaker. Jeg vil derfor i dette svaret belyse problemstillingen på generelt grunnlag, og forsøke å forklare hvorfor saksbehandlingen i enkelte tilfeller kan ta lang tid. Jeg har imidlertid fått opplyst fra Arbeids- og velferdsdirektoratet at den konkrete saken det vises til i spørsmålet nå skal være løst.

Arbeids- og velferdsetaten har fokus på at saker skal behandles raskest mulig, og arbeidet med forbedring av rutinene for saksbehandling skjer kontinuerlig. Det settes krav til etaten knyttet til maksimal tid

for saksbehandling. Arbeids- og velferdsetaten forvalter betydelige ressurser, og det gjelder strenge krav til forvaltning av midlene.

Fra vedtak til utbetaling er det flere forhold som må avklares. Ett forhold er knyttet til nivået på utbetalingen fra Arbeids- og velferdsetaten. Det er flere faktorer som påvirker ytelsesnivået, for eksempel tidligere inntekt, pensjonsopptjening, sivilstatus, omsorgsansvar mv. Disse opplysningene må innhentes fra ulike databaser, og i enkelte tilfeller må opplysningene innhentes manuelt. Når det gjelder beregning av etterbetaling, må det i tillegg gjennomføres beregninger for skattetrekk, og i saker som strekker seg langt tilbake i tid, må Arbeids- og velferdsetaten ta hensyn til eventuelle lovendringer. Saksforberedelsen vil også være omfattende i tilfeller der mottaker har hatt bosted i flere kommuner, slik at man må innhente informasjon fra flere NAV-kontorer for å fremskaffe nødvendig dokumentasjon til saksbehandlingen.

Et annet forhold er at Arbeids- og velferdsetaten må kartlegge om mottaker har fått ytelser fra andre aktører, eksempelvis kommunale ytelser eller ytelser fra tjenstepensjonsordninger. Arbeids- og velferdsetaten må identifisere aktører/instanser som har krav på refusjon og be om at de framsetter krav for forskutterte ytelser. Behandling av refusjonskrav vil ofte ta tid. En unnlattelse kan imidlertid føre til at de som har krav på refusjon, kan rette krav om erstatning og regress til etaten.

Arbeids- og velferdsetaten arbeider kontinuerlig med å levere gode og kvalitetssikrede tjenester til brukerne. Det er imidlertid slik at enkelte saker krever at mer informasjon innhentes eksternt, og krever følgelig mer arbeid. I slike tilfeller vil det være spesielt viktig med en god dialog mellom bruker og Arbeids- og velferdsetaten, og at etaten informerer om når saken kan forventes å være ferdigbehandlet.

SPØRSMÅL NR. 1162**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 2. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen med utgangspunkt i PSI-direktivet fra EU, og tydeliggjøring av gratisprinsippet i ny offentlighetslov, frigi vanlig kart- og eiendomsdata og dermed fremme utviklingen av nye tjenester på dette området?»

BEGRUNNELSE:

Statseide kart- og eiendomsdata kan skape milliardverdier i innovasjon og nyskaping dersom de frigis. I forslaget til forskriften til offentlighetslov foreslås det at det skal være anledning til å ta betalt for både produksjon og formidlingsinformasjon for geodata, noe som strider mot trenden i resten av EU der medlemsstatene frigir mer og mer offentlig data.

Svar:

Lov 19. mai 2006 nr. 16 om rett til innsyn i dokument i offentlig verksemd (offentleglova) vil, når den trer i kraft, gjennomføre EØS-avtalens vedlegg XI nr. 5 K (direktiv 2003/98/EF) om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor (også kjent som PSI-direktivet) i norsk rett. Reglene i offentliglova som skal gjennomføre direktivet, vil innebære en rekke endringer som vil gjøre det lettere å viderebruke det offentliges informasjon i kommersielle og ikke-kommersielle private virksomheter. Dette gjelder regler om forbud mot forskjellsbehandling og enerettsavtaler (offentleglova § 6), regler om at eventuelle standardlisenser skal være tilgjengelige i digitalt format (offentleglova § 7 annet ledd), regler som setter tak for hvor høy pris som kan kreves når det offentlige gir ut informasjon (offentleglova § 8), regler om at retten til kopi gjelder alle eksisterende formater og språkversjoner av et dokument (offentleglova § 30 første ledd tredje punktum) og regler om at det skal gis opplysninger om eventuelle immaterielle rettigheter knyttet til et dokument som det gis innsyn i (offentleglova § 30 annet ledd).

I tillegg til de reglene som er gitt for å gjennomføre direktivet, inneholder den nye offentliglova flere andre endringer som vil gjøre det enklere for private å viderebruke det offentliges informasjon. Dette gjelder særlig offentliglova § 7 første ledd, som fastslår at informasjon som det offentlige gir tilgang til, i utgangspunktet kan brukes til alle slags formål, of-

fentleglova § 9 om rett til sammenstillinger og § 28 annet ledd første punktum, som utvider adgangen til å kreve innsyn i flere saker av en bestemt art uten at den som ber om innsyn trenger å identifisere den enkelte sak eller det enkelte dokument.

Den nye offentliglova vil i vesentlig grad gjøre det enklere for dem som ønsker å viderebruke det offentliges informasjon i privat virksomhet, og går lenger enn direktivet krever i å legge til rette for slik viderebruk. Dette gjelder også for viderebruk av eiendoms- og kartdata.

Offentliglova § 8 tredje ledd gir adgang til å fastsette bestemmelser i forskrift om at det kan tas betalt for innsyn etter loven dersom særlige forhold ved dokumentenes eller virksomhetens art gjør det rimelig. I tråd med direktivet skal imidlertid betalingsbetingelsene fastsettes slik at de samlede inntektene ikke overstiger de faktiske kostnadene ved innsamling, produksjon, reproduksjon og formidling av informasjonen, med tillegg av en rimelig avkastning av investeringene. Det gjelder med andre ord et tak for hvor høy betaling som kan kreves, slik at det offentlige ikke kan beregne seg en urimelig fortjeneste ved utlevering av informasjon. Videre fremgår av Ot.prp. nr. 102 (2004-2005) Om lov om rett til innsyn i offentlig verksemd (offentleglova) (Regjeringen Bondevik II) s. 126 første spalte at denne forskriftshjemmelen tar sikte på dokumenter som blir utarbeidet for å dekke et kommersielt behov hos private, f.eks. bearbeidet eiendomsinformasjon, og informasjonsutlevering fra offentlige virksomheter som helt eller delvis skal drives på kommersiell basis. Dette vil nettopp dekke utlevering av kart- og eiendomsinformasjon fra bl.a. Statens kartverk og Norsk Eiendomsinformasjon AS. I tråd med forutsetningene i proposisjonen ble det i Justisdepartementets høringsnotat 4. september 2007 foreslått at forskriften skal gi Statens kartverk og Norsk Eiendomsinformasjon AS adgang til å ta betalt ved utlevering av kart- og eiendomsinformasjon, men med et slik pristak som følger av offentliglova § 8 tredje ledd. Dette punktet ble viet stor interesse under høringen av forskriftsutkastet. Regjeringen er nå i slutfasen av arbeidet med forskriften, og vil trolig ta endelig stilling til spørsmålet om utformingen av betalingsreglene og de øvrige spørsmålene før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1163**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 4. juni 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vurderer statsråden å gjennomføre for å hindre slike situasjoner man har sett ved krisesenteret i Stavanger og flere andre sentre, som blant annet skyldes manglende rolleavklaring mellom ansatte og halvveis-ansatte, de såkalte "frivillige vakter"?»

BEGRUNNELSE:

19.05.2008 refereres det i Aftenbladet til en tilspisset situasjon på krisesenteret i Stavanger hvor minst to ansatte har sagt opp, deriblant daglig leder Maren Løvås. Konflikter mellom ansatte og såkalte "frivillige" er ikke et særsyn og har vært en gjenganger ved flere krisesentre da denne modellen innbyr til uklarheter i den daglige driften, uavklarte roller og usikkerhet for beboerne. Behovet for faglig trygge og egnede ansatte som samtidig har omsorgsevne er vanskelig å gjennomføre med halvveis-ansatte som ordningen med "frivillige" vakter i realiteten er. Disse har rettigheter etter arbeidsmiljøloven og mottar mindre enn full lønn, men når det kommer til arbeidsgivers styringsrett, har det ved flere krisesentre skortet på nødvendig rolleforståelse. Staten finansierer 80 pst. av driften og må for fremtiden forventes å stille strengere krav til ansattes faglige bakgrunn og stabilitet i arbeidsstokken, ikke minst hvis tilbudet om krisesentre skal lovfestes slik Regjeringen uttrykker i Soria Moria. Det kan også anføres at ordningen med "frivillige" vakter rent ut er kvinnekriminerende overfor de kvinnene som jobber på denne måten da de taper pensjonspoeng mv. Undertegnede er kjent med at det om kort tid legges frem en rapport om krisesentrenes bemanningssituasjon, kompetansebehov mv. som skal danne grunnlaget for Regjeringens arbeid med en eventuell lovfesting. Denne utredningen og dens konklusjoner antar jeg vil være viktig for Regjeringens videre arbeid.

Svar:

Krisesentrene har i nærmere 30 år vært viktige aktører i arbeidet mot vold i nære relasjoner i Norge. Krisesentrene vokste fram som frivillige og private velferdstilbud basert på idealer om kvinnefellesskap og søstersolidaritet. De fleste som arbeidet ved krisesentrene var fra starten frivillige medarbeidere som

arbeidet gratis. Uten innsatsen fra de frivillige medarbeiderne ville vi ikke hatt det krisesentertilbudet som eksisterer i dag.

I 2008 finnes det 51 krisesentre i Norge. De fleste krisesentrene er drevet av private organisasjoner/stiftelser, men mottar offentlig støtte. Det er vertskommunene som godkjenner krisesentrenes budsjetter. En kommunal, og eventuell fylkeskommunal støtte og støtte fra helseforetak, dekker 20 prosent av utgiftene. Dette utløser et statstilskudd på 80 prosent.

Alle krisesentre har en vertskommune som har en rekke oppgaver relatert til sentrenes drift og økonomi. Vertskommunens oppgaver framgår av Retningslinjer for statstilskudd til krisesentre og voldtektssentre (Rundskriv Q-1/2008). Det vil være en kommunal oppgave å bistå Stavanger krisesenter, og eventuelt andre krisesentre i en lignende situasjon, med å finne en løsning på slike konflikter som representanten Oktay Dahl beskriver, jf. punkt 6.4 i rundskrivet. Utfordringene må finne sin løsning gjennom en dialog mellom krisesenterets ledelse, krisesenterets styre og kommunen. Rundskriv Q-1/2008 åpner også for at vertskommunen eventuelt kan sette vilkår for tildeling av kommunale tilskuddsmidler. Vilkårene må være rimelige og relevante og ligge innenfor målsettingen med tilskuddordningen, og det må ses til at det er tilstrekkelige midler til at de kan oppfylles.

Regjeringen er i ferd med å utrede en lovfesting av krisesentertilbudet. I den forbindelse ga Barne- og likestillingsdepartementet Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS) i oppdrag å utrede krisesentrenes kompetanse og tilgjengelighet. Rapporten "Kunnskap – kvalitet – kapasitet" ble offentliggjort 29. mai 2008. Rapporten viser at flere og flere krisesentre har gått bort fra ordningen med "frivillige vakter". Om lag halvparten av sentrene bruker frivillige vakter i større eller mindre grad i dag. Tallet på frivillige vakter er redusert fra ca. 3000 i 1986 til 481 personer i 2007, i følge NKVTS. Tallet på fast ansatte var i 2007 413 personer.

Jeg prioriterer arbeidet med lovfesting av krisesentertilbudet høyt. I dette arbeidet vil vi se på alle sider av krisesentervirksomheten med sikte på å sikre et godt, landsdekkende tilbud til brukerne. NKVTS sine utredninger er en viktig del av bakgrunnsmateriale for lovfestingsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1164**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Martin Engeset****Besvart 6. april 2008 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg er kjent med at Norsk institutt for by- og regionforskning NIBR, på oppdrag fra Husbanken, nylig har fremlagt en rapport om bostøtten og samspillet mellom ulike boligpolitiske virkemidler.

Hva er årsaken til at denne rapporten skal være unntatt offentlighet, og kan statsråden garantere at rapporten frigis straks og sendes Stortinget, slik at Stortinget har et faktagrunnlag i behandlingen av Dok. nr. 8:117 (2007-2008)?»

BEGRUNNELSE:

I Dok. nr. 8:117 (2007-2008) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Bent Høie og Martin Engeset om modernisering og forbedring av bostøtteordningen, foreslås det en gjennomgripende modernisering av boligtiltakene, samt forbedringer i bostøtteordningene. For at Stortinget skal ha best mulig faktagrunnlag i sin behandling av saken, forventes det at Regjeringen frigir tilgjengelig materiale om saken.

I det offentlige ordskiftet har det lenge vært pekt på at noe av det mest målrettede en kan gjøre for å bekjempe fattigdom, er å styrke tiltakene som trygger hus og hjem. Med andre ord; sørge for gode boligtiltak og en bostøtteordning som treffer flere av dem som faller utenfor. I den sammenheng oppleves det merkelig at Regjeringen i dette spørsmålet velger å

hemmeligholde en rapport om nettopp bostøtten, og om samspillet mellom ulike boligpolitiske virkemidler.

Svar:

Jeg viser til spørsmål fra stortingsrepresentant Martin Engeset vedrørende offentliggjøring av forskningsrapporten fra NIBR om samspillet mellom bostøtte, boligtilskudd og startlån.

I St.prp. nr. 1 (2007-2008) varslet jeg Stortinget om at Husbanken skulle utrede hvorvidt de økonomiske virkemidlene i tilstrekkelig grad er gjensidig utfyllende for bruk som "virkemiddelpakke". Husbanken har i tråd med tildelingsbrevet for 2008 utredet problemstillingen. NIBR fikk oppdraget og rapporten er ferdigstilt.

Rapporten bekrefter langt på vei det vi antok, nemlig at de boligsosiale virkemidlene samvirker i svært begrenset grad. En del av funnene er interessante for regjeringens arbeid med å forenkle og forbedre bostøtteordningen. I rapporten anbefaler NIBR flere tiltak for å bedre samspillet mellom virkemidlene. En av disse anbefalingene er å forbedre bostøtten.

Rapporten er omfattende. I tråd med eksisterende rutiner i departementet blir rapporten offentliggjort så snart denne er gjennomgått. Rapporten vil derfor bli lagt ut på departementets nettsider i løpet av denne uka.

SPØRSMÅL NR. 1165**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 4. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«6. mai vedtok Stortinget samrøystes å gje dispensasjon for personar over 70 år for å kunne køyre persontrafikk mot vederlag. Saka er ute på høyring. Høyringsfrist 15.09.08. På spørsmål ved handsaminga av saka svarte statsråden at ho ville arbeide for at dei som no må slutte å køyre, ikkje må vente lenge før dei kan forsetje i yrket sitt.

Vil statsråden ta initiativ slik at dei som er nær

ved å fylle 70 år, og for dei som har fylt 70 år kan få dispensasjon, slik at dei kan forsetje slik køyring utan opphald?»

GRUNNGJEVING:

Den 6. mai vedtok eit samrøystes storting å gje dispensasjon for personar over 70 år for å kunne få køyre persontrafikk mot vederlag.

Underteikna har vorte kontakta av mange i dette

yrket som er nær ved å fylle 70 år eller har fylt 70 år. Disse er opptekne av at det skjer ei hurtig avklaring slik at dei personane dette gjeld ikkje får eit opphald i å få køyre persontrafikk mot vederlag.

Det er difor viktig at statsråden snarast tek initiativ i saka for å imøtekomme ønskje frå dei dette gjeld.

Svar:

Stortinget gjorde 6. mai 2008 eit oppmodingsvedtak om å endre yrkestransportlova sine føresegner om kjøresetel, slik at øvre aldersgrense for kjøresetel vert heva frå 70 til 75 år, under føresetnad av at helsekrava er oppfylte. Framlegg til endring i lova er som nemnt i spørsmålet sendt til fråsegn, med frist til uttale 15.09. 2008.

Som eg sa i Stortinget 6. mai, ville framlegg i

samsvar med Stortinget sitt vedtak bli sendt til fråsegn snarast råd, noko som alt er gjort. Eg sa vidare at når endringsframlegget hadde vore til fråsegn, og det endelege framlegget vert lagt fram for Stortinget, kan det vere grunnlag for å drøfte med Politidirektoratet ei oppmjuking i dispensasjonspraksisen i påvente av endring i lova. Det vert då lagt til grunn at det er tverrpolitisk semje om ein endring som nemnt.

Utover dette har eg ikkje meir å leggje til, utover det sjølvsahte at lovframlegg må til alminneleg høyring og må handsamast av Odelsting og Lagting og deretter sanksjonerast før lovframlegget vert norsk rett. Det er ei kjent saka at lovendringar tek tid. Ein kan likevel ikkje innrette seg i strid med gjeldande lovverk.

SPØRSMÅL NR. 1166

Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 30. mai 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Vil statsråden se på muligheten for en overgangsordning i forhold til Lånekassen for tilbydere som har NOKUTs avgjørelse til vurdering i klagenemnda, eller hvor saksbehandlingen ikke kan sies å være sluttført slik at tilbyder risikerer å måtte legge ned tilbud som følge av forhold som har vært utenfor tilbyders kontroll, eller vil statsråden vurdere andre tiltak slik at ikke skolen eller elevene blir skadelidende?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til svar på spørsmål 991 dattert 24.04.2008. Ved en nærmere gjennomgang viser det seg at det er tilbydere som ikke fremkommer på oversikten i svaret fra statsråden og som kan sies å havne i en situasjon hvor det er stor fare for at tilbyder må legge ned tilbudet på grunn av forhold som er utenfor tilbyders kontroll.

Art Complexion Make Up Skole (AC) mangler på listen i statsrådets svar av 30. april i år. De søkte i mai 2006. Image People /Make Up Artists skolen i Oslo (MUA) søkte 6. oktober 2006 ikke om en, men to utdanninger: Makeup-artist og stylist. Søknad om makeup-artist er basert på utdanningen skolen har tilbudt i 20 år, og har hatt lånekassegodkjenning for de siste 10. Det er for denne utdanningen det er prekært

å få en løsning nå. På søknadene til makeup-artist fikk MUA et endelig avslag 28. april og AC 6. mai i år. Begge skolene har klaget på vedtaket basert på at to av komiteens tre medlemmer ansees for å være klart inhabile og at dette har resultert i en sviktende begrunnelse for avslagsvedtaket. I møte med skolene 26. mai indikerte NOKUT at de vurderer å sette ned en ny fagkomité for en ny vurdering av søknadene. Dette betyr at behandlingen av disse søknadene ikke er ferdig. Skolenes søknader har nå passert en behandlingstid på henholdsvis 19 og 24 måneder og de har uforskyldt blitt satt i en meget vanskelig situasjon. Det er et prekært behov for en fortsatt overgangsordning i forhold til Lånekassen for disse skolene, slik at det blir tid til en forsvarlig saksbehandling uten at skolen og dets elever blir skadelidende.

Undertegnede har fått anledning til å gå gjennom NOKUT sin faglige begrunnelse for avslaget, og det kan virke som om Stortingets intensjon i forbindelse med forarbeidene til loven ikke er fulgt. Dette gjelder både forhold som at utdanningen ikke bygger på videregående nivå eller tilsvarende realkompetanse, lengden på utdannelsen samt at studentene skal kunne gå rett ut i arbeidslivet.

Tilbyder har som nevnt ved ulike anledninger under saksbehandlingen hos NOKUT påpekt at de sakkyndige ikke kan erklæres for habile. Jeg viser i den

forbindelse til oppslag i Finansavisen 16. mai og Aftenposten Aften 14. mai. Utfallet av behandlingen hos NOKUT, med avslag, betraktes også som et resultat av innhabilitet. Saken er nå innklaget for klagenemnda, samtidig som NOKUT har signalisert at de vil nedsette ny fagkomité.

Tilbyder er imidlertid i ferd med å komme opp i en prekær situasjon i forhold til opptak av nye studenter.

Svar:

Det vises til spørsmål nr. 1166 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn vedrørende NOKUT, Lånekassen og forlengelse av overgangsordning for Art Complexion Make Up Skole (AC) og Image People /Make Up Artistskolen i Oslo (MUA).

På spørsmål nr. 991 fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedrørende samme problemstilling, svarte jeg 30. april d.å.:

”... de sakkyndige komiteene mener at utdanningene ikke holdt tilstrekkelig kvalitet til å kunne godkjennes etter fagskoleloven. Det understrekes at NOKUT ikke har fattet en endelig avgjørelse i disse sakene.

Jeg kan ikke se at noen søkere om godkjenning av fagskoleutdanning uforskyldt har kommet i en situasjon hvor de ikke har fått sine søknader behandlet i tide, og jeg kommer derfor ikke til å forlenge overgangsordningen ytterligere eller åpne for dispensasjon.”

Etter den tid har NOKUT fattet vedtak om avslag på søknadene om fagskolegodkjenning fra AC og MUA, i tråd med komiteens innstilling. De to skolene har klaget på avslagene, blant annet med den begrunnelse at to av tre medlemmer i de sakkyndige komiteene ikke var habile.

NOKUT opplyser i brev til Kunnskapsdepartementet datert 29.05.2008 at de etter en ny vurdering ser at de nok burde ha funnet andre medlemmer til de opprinnelige sakkyndige komiteene. NOKUT har derfor besluttet å gjenoppta saksbehandlingen med nye sakkyndige. NOKUT henstiller i samme brev om at departementet åpner for at AC og MUA kan beholde støtteretten i Lånekassen også for studieåret 2008-09.

I lys av sakens utvikling og de nye opplysningene er det grunnlag for å si at AC og MUA uforskyldt har kommet i en situasjon hvor de ikke har fått sine søknader behandlet i tide. Jeg vil derfor endre Lånekassesebeforskriften slik at AC og MUA kan beholde støtteretten i Lånekassen for studieåret 2008-09.

SPØRSMÅL NR. 1167

Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt

Besvart 30. mai 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan justisministeren garantere at uttalelsene fra et samlet formannskap og kommunestyre i Sande tillegges avgjørende vekt ved omorganiseringen av Søndre Buskerud politidistrikt, slik at lensmannskontoret i Sande opprettholdes og driften ikke reduseres?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med høring om en mulig sammenslåing av Nordre og Søndre Buskerud til ett politidistrikt, er et samlet politikerkorps i Sande krystallklare: Det lokale lensmannskontoret må opprettholdes og ikke svekkes! Sande kommune forutsetter at det lokale lensmannskontoret opprettholdes og at ressurstildelingen ikke blir svekket som følge av eventuelle strukturendringer, heter det i vedtaket. Et enstemmig

politikerkorps etterlyste også en utredning av konsekvensene en sammenslåing til ett stort felles politidistrikt i Buskerud vil ha for organisering av drifts- og tjenesteenhetene.

I Sande kommune er det stor politisk enighet om samarbeid med lensmannsetaten i forhold til å forebygge kriminalitet. Dette er en av grunnene til at nettopp Sande fikk Norges første politiråd. Gjennom dette viste politikerne i Sande at de tok kriminalitetsforebygging, samt signalene fra storting og regjering om politiråd på alvor. Nå forventer lokalpolitikere at politimesteren i Søndre Buskerud og justisministeren tar dem på alvor, når de sier at lensmannskontoret skal bestå og aktiviteten ikke reduseres. Det vil være et slag i ansiktet på lokalpolitikere som tar kriminalitetsforebygging på alvor dersom svaret de får er at lensmannskontoret blir nedlagt.

Svar:

Etter å ha innhentet faglige vurderinger og gjennomført høringer blant berørte parter lokalt og sentralt, har jeg besluttet at Nordre Buskerud og Søndre

Buskerud politidistrikter ikke skal slås sammen. For øvrig kan det opplyses at departementet ikke har noen annen omorganiseringssak for Søndre Buskerud til behandling.

SPØRSMÅL NR. 1168

Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 4. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Undertegnede viser til at det er kommet signaler om svært ulik praksis mellom de ulike helseforetakene knyttet til praksisen rundt refusjonsordninger for hørselssentraler. Undertegnede er av den oppfatning at det er behov for en presisering knyttet til regelverket, som må bygges opp rundt ønske om en god hørselsomsorg til det beste for pasienten.

Vil statsråden sørge for å gjøre de nødvendige grep vedrørende refusjonsordningene i hørselsomsorgen, slik at pasientene sikres et godt og likeverdig tilbud over hele landet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at det er kommet signaler om svært ulik praksis mellom de ulike helseforetakene knyttet til praksisen rundt refusjonsordninger for hørselssentraler. Undertegnede er av den oppfatning at det er behov for en presisering knyttet til regelverket, som må bygges opp rundt ønsket om en god hørselsomsorg til det beste for pasienten.

Undertegnede viser videre til viktigheten av den jobben audiografene gjør knyttet til hørselsomsorgen i Norge, og er derfor av den oppfatning at systemet må legges til rette for at denne kompetansegruppen blir benyttet fullt ut.

En løsning vedrørende refusjonsordningen, er slik undertegnede ser det, en merknad i forskriften for spesialisthelsetjenesten, slik at man kan drive hørselsomsorg slik man gjør i dag.

Svar:

Audiografer har særlig kunnskap om høreapparater og annet audiologisk utstyr og hvordan disse kan tilpasses brukere med ulike former for hørselstap. Audiografer måler hørsel, kartlegger den hørselshemmedes situasjon og behov for hjelp, og bidrar til planlegging og iverksetting av helhetlige tiltak for å

bedre den enkeltes evne til kommunikasjon. Audiografer gir informasjon til den hørselshemmede og pårørende, og til andre rundt den som opplever problem med hørselen. Audiografer samarbeider nært med andre grupper i helsetjenesten.

Som kjent er det stat og kommune som er ansvarlig for å tilby og finansiere helsetjenester. Trygden delfinansierer enkelte helsetjenester. Hvilke tjenester dette er fremkommer av folketrygdlovens kapittel 5. Formålet med stønaden er å gi hel eller delvis kompensasjon for pasienters nødvendige utgifter til helsetjenester ved sykdom og skade, lyte, familieplanlegging, svangerskap, fødsel og svangerskapsavbrudd. Stønad ytes etter takster fastsatt av departementet. I de tilfeller behandler selv fastsetter sine egne priser, betaler pasienten mellomlegget mellom offentlig refusjonstakst og behandlers egen pris.

Det er Stortinget som bestemmer hvilke behandlingsformer som skal delfinansieres av folketrygden. Departementet har ikke vurdert hvorvidt det er aktuelt å opprette en egen stønadsordning for undersøkelse og behandling hos privatpraktiserende audiografer.

En stor del av audiografene er ansatt i hørselssentraler i sykehus. Den polikliniske aktiviteten ved hørselssentralene var tidligere delfinansiert gjennom de polikliniske takstene. Fra 1. januar 2008 er den aktivitetsbaserte finansieringen av somatisk poliklinisk virksomhet inkludert i ordningen med innsatsstyrt finansiering (ISF) med den følge at de polikliniske takstene for dette området har utgått. Helse- og omsorgsdepartementet har nylig bedt Helsedirektoratet om å presisere de deler av ISF-regelverket for 2008 som dreier seg om å la nærmere spesifiserte konsultasjoner/prosedyrer inngå i utbetalingsgrunnlaget også når det er registrert andre yrkesgrupper enn legespesialister som utførende helsepersonell. Spesielt inkluderer presiseringen relevante prosedyrer utført av audiografer.

Jeg viser for øvrig til omtalen i St. prp. nr. 1 (2008-2009) hvor det er sagt at det forutsettes at omleggingen av finansieringssystemet i seg selv ikke skal føre til økte utgifter for staten.

Det er utdannet mellom 300 og 400 audiografer i

Norge. Det er viktig at helsetjenesten kan rekruttere nødvendig antall audiografer for å kunne sørge for de tjenester som er pålagt for gruppen hørselshemmede.

Jeg viser også til spørsmål nr. 1153 fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy til skriftlig besvarelse.

SPØRSMÅL NR. 1169

Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt

Besvart 5. juni 2008 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte eller avkrefte at bud på del av Eggemoen ble akseptert før budfristens utløp?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med salget av Eggemoen har det fremkommet påstander om at det kan stilles spørsmål ved gjennomføringen av salgsprosessen. For å unngå spekulasjoner og usikkerhet rundt salget av Eggemoen ønsker vi derfor å få en status for salget av Eggemoen. Undertegnede er kjent med at det har vært skriftlig korrespondanse mellom Skifte Eiendom, Forsvarsdepartementet og interessenter vedrørende Eggemoen. Det har vært fremholdt at det skal ha forekommet aksept på bud før budfristens utløp.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til Instruks om avhending av statlig eiendom m.v. (Avhendingsinstruksen), der det stilles krav til at avhending skal skje på den måten som gir beste økonomiske resultater for staten.

Eiendommen Eggemoen leir, del 1 - taksert til 34,98 mill. kr - ble lagt ut for salg i markedet for tredje gang med annonsert budfrist 15. november 2007 kl. 1600. Forsvarsbygg/Skifte Eiendom opplyser at det kl. 1533 kun var to budgivere. Høyeste bud var 17 mill. kr. Det andre budet var på 10 mill. kr.

Med utgangspunkt i takst, sammenholdt med foreliggende markedssituasjon, vurderte ledelsen i Forsvarsbygg/Skifte Eiendom det som uaktuelt å selge eiendommen til under 25 mill. kr. I samråd med megler ble det derfor vurdert tiltak for å få opp prisen - ellers kunne eiendommen igjen forbli usolgt. Da

budfristen nærmet seg, valgte Forsvarsbygg/Skifte Eiendom å rette et motbud på 25 mill. kr til budgiver nr. 1, som på det tidspunktet hadde det høyeste budet. Dette skjedde i følge Forsvarsbygg/Skifte Eiendom kl. 1535. Motbudet forutsatte at denne budgiver måtte øke sitt bud med et vesentlig beløp. Det ble derfor ikke ansett som naturlig å fremsette motbud til budgiver nr. 2, som hadde det klart laveste budet. Forsvarsbygg/Skifte Eiendom opplyser at det kl. 1540 ble inngitt et nytt bud fra budgiver nr. 2 på 17,5 mill. kr pr. telefon. Budet ble deretter skriftlig stadfestet.

Motbud – som oppgis å være vanlig praksis i bransjen - fremsettes med det formål å oppnå en bedre pris og for å signalisere hva som er akseptabelt minimumsnivå ved salg. Motbud gis kun til én budgiver, og normalt til den som har det høyeste budet, eller som megler finner aktiv.

Forsvarsbygg/Skifte Eiendom opplyser at budgiver nr. 1 kl. 1607 ringte og meddelte at motbudet på 25 mill. kr var akseptert. Budgiver nr. 2 ble deretter meddelt at det var inngått avtale mellom Forsvarsbygg/Skifte Eiendom og budgiver nr. 1 om kjøp av eiendommen til 25 mill. kr.

Det følger av den statlige avhendingsinstruksen at det kan innledes forhandlinger med én eller flere av budgiverne med sikte på å få i stand et salg. Avhendingsinstruksen forutsetter kun at salg gjennom megler skjer i tråd med det som er vanlig i bransjen. Forslaget om å rette et motbud til den budgiver som hadde høyeste bud, ble ansett som det beste alternativ for staten.

Avhendingsinstruksens bestemmelser synes fulgt i nærværende sak. Eiendommen ble solgt til markedspris, og på den måte som synes å ha gitt det beste økonomiske resultatet for staten.

SPØRSMÅL NR. 1170**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 10. juni 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen støtte etableringen av nødvendig infrastruktur til en testpark for marin fornybar energi på Karmøy?»

BEGRUNNELSE:

I klimaforliket på Stortinget ble det satt av midler til marin fornybar energi. Testsenteret for marin fornybar teknologi på Karmøy vil være viktig for at norsk forskning og norske næringsaktører kan holde et høyt internasjonalt nivå når det gjelder ny teknologi på dette feltet. Uten statlige garantier vil det ikke bli bygget nødvendig infrastruktur, og testparken vil trolig ikke bli realisert. Avgjørelsen på dette tas i disse dager.

Svar:

Olje- og energidepartementet mottok 26.mai søknad fra StatoilHydro, Fred. Olsen og Lyse om støtte til etablering av testpark på Karmøy for ulike marine fornybare energiformer. Søknaden ligger nå til be-

handling i departementet, og det vil ikke være riktig av meg å forskuttere utfallet av behandlingen før en endelig vurdering av saken foreligger.

Jeg vil imidlertid understreke at regjeringen er opptatt av å legge til rette for utbygging av havbasert vindkraft og annen marin fornybar energi. Vi jobber nå med å utforme en strategi som skal adressere dette. Arbeidet inkluderer behovet for økt forskningsinnsats, etablering av et demonstrasjonsprogram for havbasert energi med en ramme på 150 mill. kroner i 2009, og en gjennomgang av lovgrunnlaget knyttet til konsesjoner og utbyggingstillatelser. Dette er i tråd med hva vi ble enige om i klimaforliket.

Vi har allerede i forbindelse med RNB 2008 økt forskningsinnsatsen knyttet til fornybar energi og CO₂ fangst og -lagring med 70 mill. kroner, og vil i statsbudsjettet for 2009 øke innsatsen ytterligere med 230 mill. kroner. En stor del av dette vil gå til etablering av forskningssentre for miljøvennlig energi. Jeg antar at forskningsmiljøene kommer opp med et forslag om å etablere et forskningssenter innenfor havbasert energi.

SPØRSMÅL NR. 1171**Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Inge Lønning****Besvart 6. juni 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hvilke prinsipper ligger til grunn for vurdering av søknader om familiegjenforening i tilfeller hvor en person uten norsk statsborgerskap etter å ha sonet en straffedom er blitt utvist fra Norge, mens hele resten av familien (foreldre, ektefelle og barn) har norsk statsborgerskap og er fast bosatt i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er et konkret tilfelle der en ung norsk-pakistaner for mange år siden ble dømt for delaktighet i en narkotikasak. Vedkommende har frem til denne dag fastholdt at han er uskyldig dømt. Fengselsstraffen er imidlertid sonet, og i samsvar med vanlig rettspraksis ble vedkommende også

utvist fra Norge etter endt soning. På det tidspunkt det aktuelle lovbrudd fant sted, var allerede alle vedkommendes nære familiemedlemmer (foreldre og søsken) norske statsborgere, og det var tilfeldige omstendigheter som hadde medført at vedkommendes norske statsborgerskap ikke var formelt i orden. Konsekvensen av hendelsesforløpet er blitt at vedkommende i en årrekke har vært henvist til å leve adskilt fra sin familie og uten å kunne få noe svar fra norske myndigheter om det i det hele tatt kan tenkes at vedtaket om utvisning fra Norge noensinne vil bli opphevet. Det foreligger omfangsrik dokumentasjon på helseproblemer hos familiemedlemmer på grunn av den årelange og tidsuavgrensede adskillelsessituasjonen familien har levet med. Til tross for dette er klage på det seneste avslag på søknad om familiegjenfore-

ning etter 18 måneder fortsatt ubesvart fra UDIs side. Søknad om turistvisum, som vedkommende er blitt rådet til å fremme for å kunne besøke familien, blir ikke behandlet, siden det foreligger en ubehandlet - 1 1/2 år gammel - klagesak.

At dette ikke tilfredsstillir minstekrav til god forvaltningsskikk, synes åpenbart. I forhold til grunnleggende rettsprinsipper synes det heller ikke rimelig at en person som har sonet sin straff, i tillegg skal leve med en situasjon som begynner å ligne på en forvaringsdom på ubestemt tid utenfor Norges grenser. Jeg antar at begrunnelsen for utvisningspraksis i tilknytning til straffesaker er faren for at den straffedømte vil begå nye lovbrudd, til skade for det norske samfunn. I den aktuelle sak finnes det, så vidt jeg kan forstå, ingen holdepunkter for å anta at slik fare er til stede.

Svar:

For ordens skyld gjør jeg oppmerksom på at utlendingsforvaltningen som kjent er organisert slik at statsråden ikke kan gripe inn i eller påvirke utfallet av enkeltsaker (med unntak av saker som gjelder rikets sikkerhet og utenrikspolitiske hensyn).

Svaret knytter seg derfor til spørsmålet om hvilke prinsipper som ligger til grunn for vurdering av søknad om familiegjennforening for utlending som er utvist fra Norge. En utvist utlending har innreiseforbud til Norge. Innreiseforbudet kan være varig eller tidsbegrenset, men skal som hovedregel ikke settes kortere enn to år. Videre skal adgang til riket som hovedregel ikke gis før to år er gått fra utreisen.

Før søknad om familiegjennforening kan avklares, må spørsmålet om hvorvidt innreiseforbudet skal oppheves vurderes. Det foretas da en konkret helhetsvurdering hvor en rekke momenter vil spille inn. Utlendingsdirektoratet (UDI) vil vurdere utlendingens samlede tilknytning til Norge og behovet for en tillatelse opp mot det forholdet som ligger til grunn for utvisningen (blant annet alvorlighetsgraden av lovbruddet). I enkelte tilfeller kan hensynet til den utvistes familie tilsi at et innreiseforbud oppheves og tillatelse gis. Generelt er imidlertid praksis streng. I vurderingen vil blant annet muligheten for at familien kan treffe utviste i utvistes hjemland eller annet land, tillegges stor vekt. Da utlendingen i sin tid ble besluttet utvist, ble det også på det tidspunktet foretatt en forholdsmessighetsvurdering. Dersom de forhold som begrunner oppheving av innreiseforbudet allerede er vurdert i vedtaket om utvisning, vil tillatelse som regel ikke innvilges.

Når det gjelder saksbehandlingstiden i UDI er denne fremdeles for noen typer saker for lang. Utlendingsdirektoratet jobber kontinuerlig med tiltak for å optimalisere saksbehandlingen, og har innført differensiert saksbehandling for søknadene. Videre har regjeringen tatt initiativ til en bred gjennomgang av saksflyten på utlendingsfeltet. Hensikten med en slik gjennomgang er å finne frem til tiltak som kan effektivisere ressursbruken og redusere saksbehandlingstiden, samtidig som en tilfredsstillende kvalitet opprettholdes.

SPØRSMÅL NR. 1172

Innlevert 27. mai 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 2. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Passasjerer med NSB kan kreve erstatning for forsinkelse og toginnstilling. I fjor fikk NSBs kunder utbetalt ca. 2,8 mill.kr. for forsinkede og kansellerte avganger. NSB, som er heleiet av staten, bruker kjørevei levert av Jernbaneverket - et selskap som har monopol på kjørevei for tog og som også er heleiet av staten.

Hva gjør statsråden for å få på plass en avklart og rimelig fordeling av kostnader knyttet til forsinkelse og kansellering mellom NSB og Jernbaneverket?»

BEGRUNNELSE:

I Transportvilkår for NSB som gjelder fra 20. august 2006 heter det;

"§ 7 Forsinkelse og driftsavbrudd

A. Med forsinkelse menes for sen ankomst til bestemmelsesstasjon i forhold til NSBs ruteplan. Med vesentlig forsinkelse menes alle NSBs tog mellom Oslo og Trondheim, Oslo og Bergen, Oslo og Kristiansand/ Stavanger, samt Trondheim og Bodø som er mer enn 60 minutter, og for andre tog mer enn 30 minutter forsinket.

B. Ved vesentlig forsinkelse kan passasjerer kreve erstattet direkte, påregnelige og dokumenterte utgifter som følge av forsinkelsen. NSBs erstatningsansvar er likevel begrenset til 2/10 av folketrygdens grunnbeløp.

E. Erstatning kan ikke kreves dersom forsinkelsen eller toginnstillingen skyldes forhold utenfor NSBs kontroll, slik som ekstraordinære værforhold eller naturbegivenheter, uforutsette problemer med kjøreveien, offentlige påbud og forbud, streik og lockout etc. "

Jeg har notert medieomtale om denne problemstillingen som også antyder at JBV's "andel av skylden" for "forsinkelsestimer" økte med 70 pst. fra 2005 - 2007. Et økende etterslep på vedlikehold av jernbanenes kjørevei er vel kjent. I arbeidet med å øke bruken av persontransport på tog der dette er en konkurransedyktig transportform, er det selvsagt viktig å sikre god punktlighet gjennom høy "oppetid" på kjøreveien levert til togoperatøren NSB av monopolisten Jernbaneverket.

Jernbaneverkets økonomiske ansvar for "oppetid" bør klargjøres på ulike måter; både gjennom mål og rapportering om måloppnåelse, samt direkte økonomiske konsekvenser for forsinkelser og kanselleringer som etter avklarte retningslinjer kan tilbakeføres til kjøreveisleverandør.

Svar:

Først vil jeg påpeke at Jernbaneverket ikke er et selskap, men et ordinært forvaltningsorgan under Samferdselsdepartementet. Jernbaneverkets hovedoppgave er å bygge ut, drifte og vedlikeholde statens jernbaneinfrastruktur innenfor de bevilgningene som Stortinget vedtar gjennom de årlige statsbudsjettene.

Nåi det gjelder spørsmålet om erstatning til passasjerer i forbindelse med toginnstillinger og forsinkelser, gis det i dag ikke slik erstatning dersom innstillingen eller forsinkelsen skyldes forhold utenfor NSBs kontroll. Det vil si at det ikke gis kompensasjon til passasjerer i tilfeller hvor forsinkelser skyldes

forhold ved kjøreveien som Jernbaneverket har ansvar for.

Spørsmålet som NSB har tatt opp, er å utvide ordningen slik at togpassasjerer får kompensasjon også for togforsinkelser og innstillinger som skyldes feil ved jernbaneinfrastrukturen (dvs. regress mot Jernbaneverket). I tilknytning til denne saken, har Samferdselsdepartementet i brev av 25. februar 2008 til hhv. NSB og Jernbaneverket uttalt at de ser positivt på ordninger som gjør jernbanen mer attraktiv for publikum, og har bedt Jernbaneverket og NSB, sammen med øvrige jernbaneforetak som har tillatelse til å drive persontrafikk på det statlige jernbanenettet, om å drøfte dette nærmere med sikte på å komme frem til en løsning. Departementet har bl.a. bedt om at de økonomiske og administrative konsekvensene av et slikt forslag blir forelagt departementet, da en ordning med regress overfor Jernbaneverket bl.a. kan få budsjettmessige konsekvenser som må håndteres i forhold til de årlige statsbudsjett. Dette har sammenheng med at Jernbaneverket som en statlig forvaltningsvirksomhet, inngår som en del av staten og får alle sine tilgjengelige midler bevilget over statsbudsjettet i konkurranse med mange andre høyt prioriterte samfunnsoppgaver.

Jeg er kjent med at NSB og Jernbaneverket fortsatt er i dialog om hvordan et eventuelt system som sikrer at passasjerene også får dekket sine utgifter i tilfeller hvor forsinkelsen eller innstillingen skyldes problemer med kjøreveien, kan utformes.

Jeg forventer at partene kommer med et forslag til en eventuell ordning. Først når jeg får forslaget på bordet, vil jeg kunne ta stilling til om det er aktuelt å la Jernbaneverket påta seg et utvidet ansvar i samband med forsinkelser og kanselleringer som har sin årsak i feil ved infrastrukturen, og som ikke dekkes etter dagens system. Det må i den sammenheng vurderes hvordan de totale kostnadene skal dekkes, eventuelt fordeles mellom aktørene.

SPØRSMÅL NR. 1173**Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 6. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Flere medieoppslag de siste ukene har skapt et inntrykk av at helsetjenesten i Tromsø fengsel ikke fungerer tilfredsstillende. Manglende kontroll og kvalitetssikring ved utdeling av medisiner til innsatte og leger som sier opp i protest virker lite betryggende.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre en forsvarlig helsetjeneste for innsatte ved Tromsø fengsel?»

Svar:

Jeg har i sakens anledning vært i kontakt med Statens helsetilsyn som har det overordnede faglige tilsynet med helsetjenesten i landet, herunder kommunale helsetjenester, dvs. også helsetjenesten i fengsel. Statens helsetilsyn har igjen vært i kontakt med Helsetilsynet i Troms og bedt om en redegjørelse i saken.

Saken har sin bakgrunn i henvendelser fra fengselslege ved Tromsø fengsel til bl.a. media og Helseilsynet i Troms vedrørende, etter fengselslegens vurderinger, uforsvarlige forhold ved helsetjenesten i Tromsø fengsel. Helsetilsynet i Troms har hatt løpende kontakt med de ansvarlige i den kommunale helsetjenesten og fengselslegen som varslet saken i media. Helsetilsynet har ikke funnet grunnlag for å åpne tilsynssak mot fengselshelsetjenesten i den aktuelle saken, ettersom det ikke er holdepunkter for at de helsetjenester som har vært gitt til de innsatte i Tromsø fengsel har vært eller er uforsvarlige. Denne spesielle saken viser etter Helsetilsynet i Troms' vurdering et felt der helselovgivningens bestemmelser og intensjoner kommer i konflikt med straffegjennomføringsloven. De to konkrete sakene fengselslegen har tatt opp illustrerer denne konflikten, dvs. forholdet mellom medisinske vurderinger og fengslets organisering av soning. Helsetilsynet i Troms er ikke tillagt myndighet til å føre tilsyn med de beslutninger som fattes av ansvarlig personell innen kriminalomsorgen.

På bakgrunn av flere henvendelser fra fengselslegen ved Tromsø fengsel, med blant annet opplysninger om flere sykemeldinger og oppsigelser blant sykepleierne ved fengslet, besluttet Helsetilsynet i mai 2008 å be om en redegjørelse fra kommunen.

Helsetilsynet i Troms ba kommunen uttale seg til følgende:

- Hva kommunen gjør for å sikre en forsvarlig bemanning i den kommunale helsetjenesten i Tromsø fengsel.

- Hvilke prosedyrer den kommunale helsetjenesten i Tromsø fengsel har for samarbeid med ledelsen i Tromsø fengsel knyttet til generelle problemstillinger om hvordan og på hvilken måte de innsatte skal motta helsetjenester, og hvilke helsetjenester de innsatte skal motta fra den kommunale helsetjeneste.
- Hvilke prosedyrer den kommunale helsetjenesten i Tromsø fengsel har for samarbeid med spesialisthelsetjenesten/tannhelsetjenesten.
- Hvilke prosedyrer som gjelder for samarbeid mellom den kommunale helsetjenesten i Tromsø fengsel og ledelsen i Tromsø fengsel vedrørende tilbud om helsetjenester til den enkelte innsatte, og hvilke prosedyrer som gjelder når fengselshelsetjenesten mener at den enkelte innsattes helse-situasjon er av en slik karakter at det kan få konsekvenser for soningen.

Helsetilsynet i Troms mottok i juni 2008 en uttalelse fra Tromsø kommune i saken, der kommunen redegjør for de tiltak som er iverksatt for å sikre de kommunale helsetjenester i Tromsø fengsel. Det fremgår innledningsvis i kommunens uttalelse at det i forbindelse med konflikten mellom fengselshelsetjenesten og Tromsø fengsel er påbegynt et arbeid for å se på alle sidene ved driften av fengselshelsetjenesten.

Det fremkommer videre i uttalelsen at en stor del av de ansatte i fengselshelsetjenesten har søkt permisjon, er sykmeldt eller har sagt opp. Det er på denne bakgrunn startet et arbeid med å skaffe nytt personell både i vikariater og i faste stillinger. Det er utlyst stillinger både for leger og sykepleiere. Kommunen opplyser at enhetsleder ved Tromsø legevakt nå fungerer midlertidig som leder for helsetjenesten i Tromsø fengsel, og at sykepleiere fra Tromsø legevakt sammen med en ekstern vikar ivaretar det sykepleiefaglige inntil nye sykepleiere er ansatt. Overlege fra sosialmedisinsk senter ivaretar det medisinskfaglige midlertidig inntil ny fengselslege er ansatt. Kommunen har også startet en prosess med å utarbeide en ny samarbeidsavtale med Tromsø fengsel, der plassering av ansvar klargjøres. Det vil blant annet fremgå i avtalen at det vil være faste møter mellom kommunen og representanter for et høyere nivå ved Tromsø fengsel.

Jeg ser positivt på det arbeidet som nå er startet i regi av Tromsø kommune og håper at avtalen mellom Tromsø kommune og Tromsø fengsel vedrørende fengselshelsetjenester/soningsforhold vil kunne føre til et godt samarbeid mellom de to enheter.

SPØRSMÅL NR. 1174**Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 4. juni 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Mange tidligere barnehjems- og skolehjemsbarn har opplevd grov omsorgssvikt mens de var under offentlig omsorg. En samlet stortingskomité slo derfor fast at det ikke skulle nedlegges foreldelsesinnsigelse i slike saker. På tross av dette har staten nedlagt foreldelsesinnsigelse. Nå har lagmannsretten avsagt dom og uttaler at det er nærliggende at saksøkers krav ville ført fram dersom staten ikke hadde brutt Stortingets retningslinjer med hensyn til foreldelse.

Hva vil statsråden foreta seg i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. S. nr. 217 (2004-2005) side 9 skrev en samlet familie-, kultur- og administrasjonskomité følgende: "Komiteen støtter vurderinga fra departementet, men føreset at foreldinga ikkje vert gjort gjeldande i saker som omhandler denne gruppa." Stortinget har med dette gitt klare føringer om hvordan staten skal og bør opptre. Allikevel er det nedlagt foreldelsesinnsigelse i en erstatningssak som et tidligere barnehjemsbarn har anlagt mot staten.

I saken la departementet og regjeringsadvokaten til grunn at saksøkeren sitt krav åpenbart ikke ville føre frem, fordi det ikke var rettslig grunnlag for å kreve erstatning som følge av mangelfullt statlig tilsyn. Her var lagmannsretten uenig, og vurderte det slik at det er nærliggende å anta at saksøkers krav ville føre frem dersom hun hadde fått behandlet saken uten at staten gjorde gjeldende foreldelsesinnsigelse.

Svar:

Staten har påberopt foreldelse i et erstatnings-søksmål fra et tidligere barnehjemsbarn. Det har vært særskilt forhandlet om foreldesspørsmålet i tingretten og lagmannsretten. Det har således ikke vært bevisføring om realiteten i saken, herunder ansvarsgrunnlag og årsakssammenheng. Staten er frifunnet i tingretten og lagmannsretten. Saksøker har nå brakt saken inn for Høyesterett. Siden dette er en pågående rettsprosess, kan jeg ikke gå nærmere inn i den konkrete saken. Jeg vil imidlertid bemerke at lagmannsretten uttalte at komiteuttalelsen i Innst. S. nr. 217 (2004-2005) s. 9 ikke er til hinder for at staten gjør gjeldende foreldelse i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1175**Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 2. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«For Stortinget har det vært viktig at norsk politi får best mulig utstyr for å løse de oppdragene de står overfor, herunder nye håndvåpen. I forbindelse med at det fases inn nye en-håndsvåpen, går jeg ut fra at personellet sjekkes ut og godkjennes. Likeledes at nødvendig trening ivaretas. Mitt spørsmål til statsråden blir derfor:

Kan statsråden forsikre Stortinget om at alt personell som er kvalifisert, og som ønsker det, får ivareta nødvendig egentrening, inkl. bruk av våpen?»

Svar:

Spørsmålet er forelagt Politidirektoratet, som svarer:

”Vinteren 2008 gjennomførte 116 instruktører fra alle landets politidistrikter Politihøgskolens kurs ”Spesialutdanning pistol”. Kursets lengde var på 40 timer. Deltakerne var tidligere utdannede og godkjente våpeninstruktører.

Instruktørene skal forestå utdanningen av politiets innsatspersonell i distriktene. Utdanningen gjennomføres etter Politihøgskolens program og avsluttes med politiets godkjenningsprøve for pistol. De stedlige politimestere definerer det antallet innsatspersonell som kan bevæpnes med skytevåpen. I Norge utgjør dette samlet ca 5000 mannskaper. Innsatspersonellet gis

mellom 40 og 105 timers trening avhengig av innsatskategori (1-5).

Ved innføring av nye pistoler er det lagt vekt på at innsatspersonellet skal gis opplæring på det nye våpenet, herunder å etablere gode rutiner, skape forståelse for funksjon og ivareta de sikkerhetsmessige aspekter.

Til denne opplæringen er det satt av 5 dager. Treningsmengden er anbefalt av Politi-høgskolen.

Etter endt kurs vil årlig vedlikeholdstrening og godkjenning inngå i innsatspersonellets ordinære treningstid."

SPØRSMÅL NR. 1176

Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 5. juni 2008 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å øke oppmerksomhet om problemene rundt datasikring, og hva vil statsråden gjøre for å sikre en bedre kontroll, og en bedre forståelse, for at paragraf 13 i personopplysningsloven overholdes?»

BEGRUNNELSE:

En undersøkelse foretatt for Nasjonal Sikkerhetsdag viser at offentlig virksomhet så vel som de fleste private bedrifter ikke har foretatt en risikovurdering av hvordan de behandler sikkerheten av personalopplysninger, til tross for at personopplysningslovens paragraf 13 pålegger at tilfredsstillende informasjonssikkerhet ivaretas. Også personlige opplysninger av sensitiv karakter er ofte usikret og kan lett komme på avveie.

Svar:

Personopplysningsloven pålegger den behandlingsansvarlige å sørge for tilfredsstillende informasjonssikkerhet i sin behandling av personopplysninger, jf. personopplysningsloven § 13. Sikkerhetsarbeidet skal drives planmessig og systematisk, jf. bestemmelsen om internkontroll i personopplysningsloven § 14, og risikonivået skal forankres i en risikovurdering, jf. personopplysningsforskriften § 2-4.

Datatilsynet er tilsynsmyndighet på personopplysningslovens område.

På samme måte som alt annet arbeid med sikkerhet og beredskap tar sikkerhetsarbeidet i statlig sektor utgangspunkt i tre bærende tre prinsipper; ansvarsprinsippet, likhetsprinsippet og nærhetsprinsippet. Dette innebærer at alt arbeid med IKT-sikkerhet i hovedsak foregår i sektorene, og da primært innen den enkelte virksomhet. Fornyings- og administra-

sjonsdepartementets samordningsansvar for IKT-sikkerhet er forankret i samordningsansvaret for IT-politikken, og gjelder bare den forebyggende innsatsen på området, Ansvaret for å klarlegge risikonivå og iverksette sikkerhetstiltak ligger, jf. overnevnte prinsipp, i linjen i de ulike forvaltningsgrener.

Regjeringen er opptatt av at informasjonssikkerheten skal være god, både i offentlig sektor og ellers. Jeg vil her kort nevne noen av tiltakene som setter datasikring og risikovurderinger i fokus.

Fornyings- og administrasjonsdepartementet har i samarbeid med Justisdepartementet, Forsvarsdepartementet og Samferdselsdepartementet utarbeidet nasjonale retningslinjer for å styrke informasjonssikkerheten 2007-2010. Retningslinjene understreker bl.a. viktigheten av å gjennomføre risiko- og sårbarhetsanalyser, særlig gjelder dette for kritisk infrastruktur. Retningslinjene ble sendt ut til alle departementer 11.02.08, og FAD har i denne forbindelse bedt om departementenes tilbakemelding mht hvordan retningslinjene vil bli fulgt opp i den enkelte sektor.

I april 2008 publiserte Fornyingsdepartementet et rammeverk for autentisering og uawiselighet ved kommunikasjon med og i offentlig sektor. Rammeverket er et hjelpemiddel for offentlige virksomheter som skal sikre samhandling på åpne og lukkede nett. Dette rammeverket definerer fire risikonivåer som kan benyttes i virksomhetenes risikovurderinger. Anbefalingene gjelder gjennomføring av risikoanalyse og valg av sikkerhetsnivå ved behov for autentisering av brukere av elektroniske tjenester i forvaltningen samt brukere i offentlig sektor som kommuniserer internt. Videre inneholder rammeverket overordnede anbefalinger for valg av sikkerhetsnivå ved behov for å knytte en bruker til en elektronisk transaksjon (uawiselighet, "signering").

Undersøkelsen som ble presentert på Nasjonal sikkerhetsdag viste at bare om lag halvparten av lederne i de forespurte virksomhetene kunne bekrefte at de har gjennomført risikovurderinger. Ved nærmere studium av undersøkelsen nyanseres bildet. Det er naturlig nok betydelige forskjeller mellom mindre og større virksomheter, mens mange av lederne svarer "vet ikke" på spørsmålene, og det synes å være større evne til å gjennomføre konkrete sikkerhetstiltak enn på å velge tiltak basert på en systematisk risikovurdering. Undersøkelsen bekrefter imidlertid Datatilsynets erfaringer fra tilsynsarbeidet om at det relativt ofte er en mangelfull etterlevelse når det gjelder bestemmelsene om internkontroll og informasjonssikkerhet i hht personopplysningsloven, jf. Datatilsynets årsmeldinger senere år. Det er ikke tilfredsstillende. Når arbeidet ikke utføres på en tilstrekkelig systematisk måte, kan faren for sikkerhetsbrudd øke.

Datatilsynet gjennomfører hvert år minst 130 tilsyn hos de behandlingsansvarlige. Vi minner likevel om at det er den behandlingsansvarlige som selv plikter å påse at personopplysningsloven etterleves, og at etterlevelse i hovedsak må forutsette at vi har med ansvarlige virksomheter å gjøre. Et sentralt punkt er derfor at virksomhetene er kjent med sine plikter. For å støtte Datatilsynet i dette arbeidet, ble det i 2007 bevilget ekstra ressurser til å utvikle vei-

ledningsmateriell i hvordan internkontrollen kan innrettes for å etterleve personopplysningslovens krav, herunder plikten til å ha tilfredsstillende informasjonssikkerhet basert på risikovurderinger.

For 2008 er Datatilsynet i tildelingsbrevet bedt særskilt om å prioritere arbeid med å få virksomhetene til å ta i bruk dette materialet. Vi antar dette arbeidet vil bidra til økt oppmerksomhet om problemene rundt datasikring.

Det er dessuten viktig å sørge for at Datatilsynet har tilstrekkelige formelle virkemidler til å håndheve regelverket når de kommer over alvorligere overtredelser i sin tilsynsvirksomhet. I dag er situasjonen at virksomheter som ikke har gjennomført nevnte vurderinger, kan få et pålegg om å gjøre det, og kan ilegges en tvangsmulkt som løper frem til pålegget er oppfylt. Fornyings- og administrasjonsdepartementet sendte høsten 2006 på høring et forslag om at Datatilsynet skal få adgang til å ilegge overtredelsesgebyr ved brudd på loven. Et overtredelsesgebyr kan fungere som et "ris bak speilef" som vil bidra til bedre etterlevelse av lovens krav. Forslaget blir vurdert som ledd i arbeidet med en proposisjon som Justisdepartementet har under utarbeidelse om endringer i personopplysningsloven. Regjeringen tar sikte på å fremme proposisjonen for Stortinget før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1177

Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 10. juni 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Avkortingsreglene i uføretrygden for de som mottar omsorgslønn eller godtgjørelse for politiske verv er lik regler for arbeidsinntekt. Omsorgslønn og godtgjøring for politiske verv gir ikke rett til feriepenger, sykepenger og andre rettigheter som gis ved lønnsinntekt. Regler oppleves som urettferdig og kan gjøre det vanskelig å delta i politisk virksomhet eller utføre nødvendige omsorgsoppgaver.

Er statsråden enig i at reglene bør ta mer hensyn til slike ulikheter og rettigheter?»

Svar:

Uførepensjonister og mottakere av tidsbegrenset uførestønad kan etter dagens regelverk ha en inntekt på ett grunnbeløp (friinntekt) uten at uføreytelsen blir

revurdert. Dette gjelder både for personer med full ytelse og gradert ytelse. Det skal som hovedregel ha gått ett år fra innvilgelse til mottakeren av uføreytelse kan ha friinntekt. For stønadmottakere som har godtgjørelse for politisk verv eller tillitsverv i frivillige organisasjoner, har omsorgslønn fra kommunen eller er på varig skjermet attføringstiltak, er det gjort unntak fra ventetidsbestemmelsen.

Godtgjørelse for tillitsverv og omsorgslønn likestilles med annen pensjonsgivende inntekt og gir i utgangspunktet rett til sykepenger, forutsatt at den årlige inntekten utgjør minst 50 prosent av grunnbeløpet. Sykepengeretten og retten til feriepenger avhenger imidlertid av hvordan arbeidsforholdet er organisert. I tilfeller der arbeidsforholdet er organisert som oppdragstaking, har man først rett til sykepenger fra 17. fraværsdag. Helse- og omsorgsdepartementet har an-

befalt denne tilknytningsformen mellom kommunen og omsorgslønnsinntakere. Som oppdragstaker har man ikke krav på lovpålagt ferie og feriepengar.

Personer som mottar full uføreytelse, har ikke rett til sykepenger fra folketrygden. Dette er i tråd med dagens prinsipp i folketrygden om at det ikke skal gis kompensasjon for mer enn 100 prosent inntektstap. Dette gjelder også for tap av inntekt/godtgjørelse som det er vanlig å ha ved siden av full jobb. Friinntekten for uføre er ment som en stimulans til arbeid. Stønadmottakerne får beholde uføreytelsen

uavkortet så lenge inntekten ikke overstiger ett grunnbeløp. Når denne inntekten bortfaller på grunn av sykdom, er det etter min mening ikke opplagt at dette inntektsbortfallet skal kompenseres gjennom sykepengeordningen.

I forbindelse med oppfølgingen av Uførepenjonsutvalget (NOU 2007:4) vil avkorting av uføreytelsen mot arbeidsinntekt være et av flere sentrale spørsmål som vil bli vurdert, herunder særordninger for enkelte grupper. Jeg tar sikte på å legge fram en proposisjon om ny uføreordning våren 2009.

SPØRSMÅL NR. 1178

Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 5. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Legemidlet Tysabri er registrert i Norge og finansieres over rammebevilgningene til helseforetakene. Det er ca 100 MS-pasienter som blir behandlet med Tysabri. Sosial- og helsedirektoratet har utarbeidet retningslinjer. Store forskjeller i tallene fra helseforetakene gir grunn til bekymring.

Får alle MS-pasienter som trenger det medisinen Tysabri, eller er det riktig at vanskelig økonomi har ført til treg utvikling og forskjellsbehandling mellom sykehus, også innenfor samme helseforetak?»

BEGRUNNELSE:

I Norge er det ca. 100 pasienter som pr. i dag får tilbud om behandling med legemiddelet Tysabri. I Danmark, som har samme antall personer med MS som Norge og tilnærmet like retningslinjer for bruk, er det ca 350 pasienter som får tilbud om slik behandling.

Tallene viser store forskjeller i antall pasienter som behandles med Tysabri fra sykehus til sykehus. Og det er store forskjeller mellom sykehus i samme helseregion.

I et innlegg i Stortinget 25. oktober 2007 uttalte statsråd Sylvia Brustad bl.a. " ...alle som trenger det, skal få denne medisinen".

Svar:

Tysabri er et sykehuslegemiddel som gis som infusjon på sykehus. Kostnadene til tysabribehandling må på lik linje med annen behandling som omfattes

av "sørge for"-ansvaret, håndteres innenfor de budsjetttrammene Stortinget har vedtatt for de regionale helseforetakene. De finansierer egne helseforetak og private virksomheter i samsvar med "sørge for"-ansvaret. Dette gir regionale helseforetak mulighet til å tilpasse finansieringen av helseforetak og private institusjoner til virksomhetenes faktiske aktivitet og arbeidsfordeling. Hovedprinsippet er at staten ikke skal beslutte en bestemt behandlingspraksis eller hvor behandlingen skal foregå gjennom å legge føringer på hvordan midlene fordeles fra de regionale helseforetakene til sykehusene.

Sykehusenes prioriteringer skal basere seg på en individuell vurdering av den enkelte pasient ut fra de behov som pasienten har, lover og retningslinjer som gjelder, bl.a. prioriteringsforskriften. Behandlingen skal være i tråd med god medisinsk praksis og faglige retningslinjer, slik at den enkelte sikres mest mulig lik tilgang til behandling uavhengig av bosted og sosiale forhold. Det er den enkelte lege som må vurdere hva slags behandling som skal gis. Behandlingen skal være i tråd med god behandlingspraksis og faglige retningslinjer.

Jeg er opptatt av at MS-pasienter må få tilbud om den behandlingen de etter medisinsk faglige vurderinger har størst nytte av, og at dette skal være uavhengig av hvor i landet de bor. Helsedirektoratet har derfor i samarbeid med de regionale helseforetakene utarbeidet kriterier for indikasjon, oppstart, oppfølging og avslutning av behandling med legemidlet Tysabri.

SPØRSMÅL NR. 1179**Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 10. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«VG hadde denne uken et oppslag om beslag av narkotika i norske fengsler som ikke var spesielt oppløftende. At dette muligens er positivt for Regjeringen, skal jeg la være usagt, men for andre fremstår dette som oppsiktsvekkende. Ikke minst i lys av all satsingen Regjeringen påberoper seg.

Hvilke konkrete tiltak ser statsråden for seg bør iverksettes for å komme dette til livs?»

Svar:

Jeg er opptatt av at alle som får en dom og som skal gjennomføre denne i regi av Kriminalomsorgen, skal få hjelp til selv å endre sitt livsmønster og settes i stand til å leve et liv uten kriminalitet. Kriminalomsorgen står ovenfor store utfordringer ved at om lag 60 % av de som settes i fengsel har et rusmiddelproblem. Svært mange rusmiddelavhengige har en kronisk sykdom og psykiske lidelser. Et flertall av ”gjengangerne” er rusmiddelavhengige. Det er en sterk sammenheng mellom rusmiddelmisbruk, opphopning av levekårsproblemer og tilbakefall til kriminalitet (Levekår blant innsatte, FAFO 2004).

Antall beslag av narkotiske stoffer i norske fengsler varierer fra år til år. Jeg mener Kriminalomsorgen har tilstrekkelig lovhjæmmel for å utføre de kontrolltiltak som er nødvendig for å hindre illegalt rusmisbruk i fengslene. Regjeringen har økt kriminalomsorgens driftsbudsjett med 20 mill. kr i 2008 for blant annet å ivareta tilsatte og innsattes sikkerhet på en tilfredsstillende måte. Dette innebærer også arbeidet med å bekjempe rusmisbruk i fengslene. Jeg vet at kriminalomsorgens ansatte gjør en stor innsats for å hindre rusmisbruk og ser allerede at tallene for 1. tertial 2008 viser en nedgang i antall beslag av narkotisk stoffer sammenlignet med samme periode i 2007 (192 beslag i 2007 mot 148 beslag i 2008). Samtidig ser vi også at andelen positive urinprøver så langt i 2008 viser 9,6% mot 11,1% i 2007. Antall urinprøver er økt fra 21223 i 2006 til 22926 i 2007. I 2005 ble det tatt 20557 urinprøver. I 2007 var andelen illegalt bruk 11,1 %, 12,2 % i 2006 og 12,4 % i 2005. Statistikken viser en stadig nedgang i illegalt

bruk fra 2005 til 2007.

Andel innsatte som får legal medisinerings av helsepersonell har økt de senere årene. Dette viser at fengslene tilrettelegger for samarbeidet med helseforetakene i forbindelse med legal medisinerings av innsatte med stor rusavhengighet.

Jeg vet at kriminalomsorgen i 2008 satser på mer kunnskap om å avdekke rusmisbruk med hjelp av bland annet tegn og symtomkurs. Kriminalomsorgens hundetjeneste har samling med samarbeidspartnere fra Danmark, for å trene i å kunne avdekke rusmisbruk i fengslene. Videre er jeg kjent med at kriminalomsorgen region nord har gjennomført en undersøkelse for å avdekke rusmisbruk i regionens fengsler. Undersøkelsen viser at av 420 urinprøver (innsatte) testet med hurtigtestutstyr ga kun 5 prøver utslag på rusmisbruk.

I tillegg til dette vil Regjeringen i Stortingsmeldingen om Kriminalomsorgen foreslå tiltak overfor innsatte som har rusproblemer. Jeg kan her nevne kort noen av tiltakene som allerede er igangsatt.

Opptappingsplan for rusfeltet (2007) vil styrke samarbeidet mellom kommunehelsetjenesten, spesialisthelsetjenesten, kommunenes sosialtjeneste og kriminalomsorgen. Mye tyder på at tilgjengelighetene til tjenesteapparatet er lavere for innsatte og domfelte enn for andre. Opptappingsplanen vil:

- øke antall fengselsdøgn i institusjon etter straffegjennomføringslovens § 12.
- etablere flere rusmestringsenheter i fengslene.
- styrke tjenestene til innsatte i løslatelsesfasen.
- vurdere utvidelse av Narkotikaprogram med Domstolskontroll.

Justisdepartementet følger tett opp de tilbakemeldinger som gis fra kriminalomsorgen og departementet vil legge til rette for at innsatte skal få bistand til å endre atferd. Justisdepartementet vil utvide kontrollen og legger opp til å utvide antall hundesøk, og fortsette å tilrettelegge for bistand fra samarbeidspartnere herunder helseforetakene for å bedre behandlings- og medisineringsstilbudet for de innsatte.

SPØRSMÅL NR. 1180**Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 13. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Mener statsråden at 40 ukers ventetid på MR-undersøkelser er medisinsk forsvarlig, og vil statsråden sørge for økte bevilgninger til Universitetssykehuset i Stavanger slik at denne avdelingen ikke blir stengt i sommer?»

Svar:

Helse Stavanger har et kontinuerlig fokus på maksimal utnyttelse av personell og utstyr for å avhjelpe ventetidene for radiologiske undersøkelser mest mulig. Det har over en lengre periode vært etablert en ordning med radiologisk kveldspoliklinikk. Planene om å stenge kveldspoliklinikken, som er årsaken til representanten Hornes spørsmål, er skrinlagt. Det vil imidlertid være noe redusert kapasitet i sommermånedene som følge av normal ferieavvikling.

Ventetidssituasjonen for MR-undersøkelser ved Helse Stavanger varierer avhengig av pasientenes prioriteringsstatus. Øyeblikkelig hjelp utgjør ca 60 pst. av pasientgrunnlaget og tas umiddelbart. Øvrige henvisninger som mottas ved sjukehuset prioriteres avhengig av hastegrad. Ferske tall innhentet fra Helse Vest viser at det er kontroll over ventetiden når

denne ses i forbindelse med hastegrad. Dette gjelder også for CT-undersøkelser.

For inneliggende pasienter som ikke er øyeblikkelig hjelp har det vært registrert ventetid opptil 10 dager på MR. Tallet varierer meget fra uke til uke, men per 6. juni 2008 var ventetiden for inneliggende pasienter til MR undersøkelse 1 dag. Når det gjelder tilbudet til undersøkelse for kvinner med arvelig brystkreft, har ventetiden oversteget 12 måneder. Det er for lenge. Helse Vest vil sørge for at Helse Stavanger ivaretar ansvaret for årlige MR undersøkelser av disse kvinnene i tråd med nasjonale retningslinjer.

De regionale helseforetakene skal sørge for at befolkningen tilbys spesialisthelsetjenester, herunder radiologiske undersøkelser. Oppgaven kan løses enten ved å bruke egne sykehus eller ved å inngå kjøpsavtaler med private virksomheter. Helse Vest har inngått avtaler med private røntgeninstitutt i Stavanger, Haugesund og Bergen. Dette er et tilbud som kanskje særlig er aktuelt for de lavest prioriterte, og det er opplyst på instituttens nettsider at ventetiden er mellom 16 og 44 dager. Samtidig er det store forskjeller i ventetidene mellom sykehusene, og mange pasienter kan redusere ventetiden ved å bruke retten til fritt sykehusvalg.

SPØRSMÅL NR. 1181**Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Irene Johansen****Besvart 5. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Er Jernbaneverkets strategi for utbygging av jernbanen fortsatt at jernbanen skal gå gjennom byer og tettsteder der folk bor, og ikke på utsiden, eller er den endret i gjeldende og ny NTP, ettersom utbyggingen av jernbanen gjennom Moss ikke blir gjennomført med begrunnelse fra JBV og SD i at dette prosjektet er et nærings- og byutviklingsprosjekt først og fremst og ikke bidrar til kapasitetsøkning på jernbanen; er det andre alternative trasévalg som SD og JBV prioriterer gjennom Moss?»

BEGRUNNELSE:

Jernbaneprosjektet Sandbukta - Moss - Såstad er vedtatt første gang i Østfoldpakka i 1998, senere i stortingsvedtak ifm. NTP 2005 - 2015, og statsbudsjett, og i JBV sitt handlingsprogram for samme periode.

I statsbudsjettet for 2008 vedtok Stortinget å bevilge 5 mill. til videre planlegging av prosjektet.

Jernbaneverkets strategi for utbygging av jernbanen er etter det jeg har fått opplyst at jernbanen skal legges gjennom byene og tettstedene der folk bor og ikke på utsiden. En videreføring av dobbeltsporet

jernbane fra Sandbukta gjennom Moss er helt i tråd med en slik strategi. Skal vi få en sammenhengende utbygging av Østfoldbanen, må dobbeltsporet også bygges gjennom Moss sentrum, i tråd med vedtatte planer. Begrunnelsen som brukes fra SD og JBV for ikke å prioritere prosjektet er at det er et byutviklingsprosjekt. Prosjektet har selvsagt by- og næringsutviklingsperspektiver i seg ettersom sporene skal gå gjennom byen og berører den og de næringsvirksomheter som ligger der.

Men trasévalget er initiert av JBV og vedtatt i NTP. Hvis det finnes alternative traseer som JBV og SD prioriterer bør dette komme fram nå ifm. ny NTP-behandling. Det er uakseptabelt at prosjektet utsettes i årevis med denne begrunnelsen uten at JBV bidrar til at prosjektet blir bygget. Jeg vil gjerne ha svar på hvilken strategi som gjelder for utbygging av jernbanen, og om den fortsatt forutsetter utbygging der folk bor gjennom byer og tettsteder.

Svar:

Det er fortsatt Jernbaneverkets strategi for utbygging av jernbanen at den skal gå gjennom byer og tettsteder der folk bor. Dette gjelder også for Moss. Jernbaneverket har hele tiden argumentert for at det for Moss må velges en traséløsning for ny jernbane som gir mulighet for lokalisering av stasjonen i sen-

trum. Dette oppnås ved den valgte løsningen (alt. 2B), og derfor er det også denne løsningen som er lagt til grunn i Jernbaneverkets pågående arbeid med å slutføre hovedplanen for prosjektet. Jernbaneverket jobber ikke med alternative løsninger til denne traseen.

Jernbaneverkets strategi for utvikling av Østfoldbanen innebærer bl.a. at det skal bygges sammenhengende dobbeltspor til Fredrikstad. Strekningen fra Sandbukta til Fredrikstad er delt inn i flere delparseller, hvorav Sandbukta – Moss og Moss – Såstad er to delparseller. Jernbaneverket anbefalte i sitt innspill til NTP 2006-2015 at en bør starte med delparsellene som gir størst nytte for jernbanen, det vil si at parsellen Haug – Onsøy bygges før Sandbukta – Moss – Såstad. Samtidig har Jernbaneverket erkjent at det kan være byutviklingsmessige og næringsmessige hensyn som tilsier at Sandbukta – Moss – Såstad bør bygges ut først, selv om det gir mindre jernbanemessig nytte. Når det gjelder prioriteringsrekkefølgen mellom prosjektene Haug – Onsøy og Sandbukta – Moss – Såstad, kan det vises til nærmere omtale i St.prp. nr. 1 (2005-2006), side 159-160) I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2006 besluttet Stortinget som kjent at Sandbukta – Moss – Såstad skulle bygges ut før Haug – Onsøy (– Seut).

Jeg viser også til mitt svar på spørsmål nr. 1182.

SPØRSMÅL NR. 1182

Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Irene Johansen

Besvart 5. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva mener SD med at finansieringsplanen for jernbaneprosjektet Sandbukta - Moss - Såstad, som er prioritert i JBV sitt handlingsprogram for 2006 - 2015, i større grad bør reflektere prosjektets interesser og at prosjektet skal gjennom en ny vurdering i 3. rullering av NTP; hvilke interesser er det SD forventer at skal bidra til å finansiere utbyggingen og hvilken hjemmel har SD for å kreve dette?»

BEGRUNNELSE:

Jernbaneprosjektet Sandbukta - Moss - Såstad i Østfold er vedtatt i gjeldende NTP og i JBV sitt handlingsprogram for perioden 2006 - 2015.

Stortinget bevilget kr 5 mill. i 2008 for å fullføre hovedplanen for prosjektet og fortsette planleggin-

gen. I brev av 28. januar 2008 til samferdselsministeren tar Moss kommune opp spørsmål om hvordan SD vil følge opp de forpliktelser og føringer som Stortinget har gitt i vedtak ift. videre dobbeltsporutbygging gjennom Moss og Østfold. Prosjektet ble første gang vedtatt av NSB i 1994 og i Stortinget gjennom Østfoldpakka i 1998 og i senere NTP - vedtak og budsjettvedtak.

I svaret fra statsråden pekes det på at prosjektet er et kostbart prosjekt hvor store deler av nytteverdien er knyttet til by- og næringsutvikling, og at SD og JBV derfor tidligere har gitt uttrykk for at finansieringsplanen i større grad bør reflektere prosjektets interesser. Deretter pekes det i brevet på at prosjektet nok en gang skal gjennom en ny vurdering i 3. rullering av NTP.

Jeg er kjent med at kommunen har reagert svært negativt på dette svaret og i sitt svarbrev til statsråden stilt spørsmål ved kravet om egenfinansiering sett i lys av at andre jernbaneprosjekter fullfinansieres av staten, og at prosjektet Barkåker - Tønsberg som er et lignende prosjekt, nå er prioritert igangsatt av Regjeringen. Dette har de ikke fått svar på.

Svar:

Det vises også til mitt svar på spørsmål nr. 1181.

Prosjektet Sandbukta – Moss – Såstad er et relativt kostbart prosjekt i forhold til den rene jernbanemessige nytten prosjektet har. Departementet har derfor på generelt grunnlag påpekt overfor Moss kommune at en eventuell delfinansiering fra interessenter (i nærings- og byutviklingssammenheng) som vil kunne ta ut gevinster av jernbaneprosjektet vil kunne være med å påvirke tidspunktet for realisering av prosjektet. Dette gjelder gevinster som er helt uavhengige av jernbanemessige nytteeffekter som økt kapasitet og redusert reisetid for togtrafikken. For sammenlikningens skyld viser jeg til realiseringen av vegtunnelen gjennom Bjørvika i Oslo, som ikke primært bygges (nå) for å øke vegkapasiteten eller redusere reisetiden for bilistene.

Utbyggingen av ny jernbane gjennom Moss fra

Sandbukta og videre mot Såstad vil kunne gi gevinster for Moss bl.a. ved at en betydelig barriere mot fjorden fjernes og det frigjøres store arealer til byutvikling. I tillegg vil driftsforholdene eksempelvis for bedriften Peterson AS bli vesentlig bedret. De samlede gevinstene for by- og næringsutvikling vil kunne bli betydelige. Samferdselsdepartementet er åpne for at interessenter som får særlig nytte av et jernbaneprosjekt får mulighet til selv å bidra til realisering av prosjektet, gjennom delfinansiering og/eller på andre måter.

Jeg presiserer at Samferdselsdepartementet verken har hjemmel til eller ønske om å pålegge interessenter til å delta i finansieringen av jernbaneprosjekter.

I Nasjonal transportplan som legges fram for Stortinget hvert fjerde år, blir alle prosjekter som ikke er startet opp eller har særskilte bindinger til pågående prosjekter, i prinsippet vurdert på nytt i lys av oppdaterte og nye utfordringer innenfor transportsektoren, nye økonomiske rammer m.v. Prosjektet Sandbukta – Moss – Såstad vil på tilsvarende måte bli vurdert på nytt i forbindelse med NTP 2010-2019 på linje med andre prosjekter som er aktuelle for utbygging i denne perioden.

SPØRSMÅL NR. 1183

Innlevert 28. mai 2008 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 6. juni 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan en person som er påtaleansvarlig i første instans være aktor under en ankebehandling i samme sak, for deretter å ha ansvaret for søknaden om soningsutsettelse i samme sak hos statsadvokaten?»

Svar:

Straffeprosessloven kapittel 7 regulerer kompetansen i påtalemyndigheten. Det fremgår av lovens § 66 at statsadvokaten avgjør spørsmål om tiltale i saker om forbrytelse når det ikke hører under Kongen i statsråd, riksadvokaten eller politiet. Det fremgår videre av § 76 hvem som kan møte som aktor ved de forskjellige rettsinstanser. Av tredje ledd fremgår det at statsadvokaten i visse saker skal møte som aktor. Denne del av saksbehandling er således regelstyrt.

Hvilke personer innen påtalemyndigheten som

skal behandle søknader om soningsutsettelse, er ikke direkte regulert i loven. Det er likevel slik at statsadvokatene i ovennevnte saker, beslutter fullbyrding av straffen, jf. straffeprosessloven § 455 første ledd. De vil også behandle søknader om soningsutsettelse. Normalt vil dette være samme person som utferdiget tiltalen, aktorente saken (eventuelt i alle instanser) og besluttet fullbyrding. Vedkommende har gode kunnskaper om saken, og det fremstår som ressursmessig og kvalitetsmessig forsvarlig at det er denne statsadvokaten som avgjør spørsmålet om soningsutsettelse.

Skulle domfelte ikke være tilfreds med statsadvokatens avgjørelse av søknaden, kan beslutningen påklages til riksadvokaten, jf. straffeprosessloven § 59a, eventuelt bringes inn for retten i samsvar med samme lovs § 462.

For ordens skyld understrekes at loven angir de

nærmere vilkår for når soningsutsettelse kan innvilges, jf. straffeprosessloven § 459. Riksadvokaten har også utferdiget et rundskriv om fullbyrdelse av frihetsstraff. (Del II nr. 3/1983) Regelmessig vil det være nye momenter/omstendigheter som påberopes av den domfelte i forbindelse med søknad om soningsutsettelse og ikke forhold som har vært tungt fremme under domstolsbehandlingen.

Avslutningsvis vil en bemerke at det i statsråd 7. mars i år ble fremmet forslag om overføring av ansvaret for soningsinnkalling og behandling av soningsutsettelser fra påtalemyndigheten til kriminalomsorgen, jfr. Ot.prp. nr. 34 (2007-2008). Justiskomiteen avga sin innstilling 20. mai d.å., se Innst. O. nr. 52 (2007-2008).

SPØRSMÅL NR. 1184

Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 5. juni 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«En flermetodisk leseopplæring og kompetanse i spesialundervisning for elever med dysleksi, er viktig for å gi disse elevene et positivt selvbilde og godt utgangspunkt for læring. Tidlig diagnostisering, tilgang på og opplæring i bruk av individuelle hjelpemidler letter skolearbeidet. Henvendelser fra forskjellige steder i landet viser sen diagnostisering og mye diskusjon/venting før hjelpemidler, f.eks. PC med programvare er i orden.

Hva kan sikre en god og likeverdig oppfølging av dyslektikere over hele landet?»

BEGRUNNELSE:

Hver 5. elev som går ut av ungdomsskolen kan betegnes som funksjonelle analfabeter pga. sine dårlige lese-, skrive- og regneferdigheter. Enkelte elever tilhører risikogruppen helt fra skolestart pga. dysleksi i familien. Å følge ekstra godt med for å oppdage lese- og skrivevansker burde være en selvfølge, for å gi riktig hjelp så tidlig som mulig. I henvendelser er det mange eksempler på at barn først blir utredet og får sin dysleksidiagnose i 12 - 14 års alder. I alle tilfellene har en av foreldrene dysleksi og gjenkjent problemene barna har strevd med, uten at skolen har tatt tak i det. Det kan tyde på manglende kompetanse og forståelse for at dyslektikere trenger spesielle tiltak for å lære hvordan de kan takle sine lese- og skrivevansker for å henge med faglig. Mye tyder på at de i stedet blir behandlet med "individuell opplæring" for generelt svake elever, og får store doser av det de ikke takler. Datamaskin med programvare som egner seg for dyslektikere, er et godt hjelpemiddel. Ventetid på over 1 år fra søknad om hjelpemiddel til skolen har installert programvare er for lang tid.

Manglende diagnose eller lang ventetid på pedagogisk-psykologisk tjeneste er det også flere eksempler på og i noen tilfeller har ventetiden vært over ett skoleår.

Svar:

Tidlig innsats er vesentlig for å bedre elevenes ferdigheter og faglige utvikling. En viktig forutsetning for å kunne iverksette innsatsen tidlig er at lærerne og skoleledelsen har informasjon om elevenes faglige nivå og ferdigheter. Det er skoleeier som har ansvaret for å legge til rette for at elevene får de nødvendige læremidler og hjelpemidler slik at elevene kan få et tilfredsstillende utbytte av opplæringen. Dette ansvaret er uavhengig av diagnose og årsaker til at elevene har problemer med å lese og skrive.

Statped (Statlig spesialpedagogisk støttesystem) er et nasjonalt tjenesteytende system som skal bistå skoleeier med å legg til rette for kvalitativ god opplæring for barn, unge og voksne med særskilte opplæringsbehov. Statped kan gi informasjon og veiledning til elever, foreldre og lærere om bruk av ulike hjelpemidler for dyslektikere.

Jeg viser videre til St.meld.nr. 23 (2007-2008) Språk bygger broer hvor departementet varsler at vi vil arbeide for å styrke lærernes kompetanse i pedagogisk bruk av IKT og for at det skal bli bedre tilgang til digitale læremidler av god kvalitet i språkfagene. De nasjonale sentrene med ansvar for språkopplæring vil få ansvar for å tilrettelegge for utvikling og for å spre informasjon om digitale læremidler for språkopplæring.

Jeg viser også til at Midtlyng-utvalget skal vurdere i hvilken grad vi har et system som sikrer tidlig intervensjon for barn med særlige behov, og vurdere

tiltak som sikrer tidlig intervensjon og livslang læring. Det skal gjøre en grundig gjennomgang av spesialundervisningens plass i norsk skole, herunder organisering, ressursbruk og resultater. Utvalget skal legge fram konkrete forslag til bedre organisering og

effektiv ressursbruk for en framtidig helhetlig tiltakskjede for barn, unge og voksne med behov for spesialpedagogisk hjelp. Utvalget skal avslutte sitt arbeid innen 1. juli 2009.

SPØRSMÅL NR. 1185

Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 3. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden innføre en ordning hvor også Jernbaneverket må utbetale erstatning til passasjerer som rammes av togforsinkelser etaten selv har forårsaket?»

BEGRUNNELSE:

I Dagsavisen 29. mars kan vi lese at det pågår en konflikt mellom NSB og Jernbaneverket om utbetaling av erstatning til passasjerer for togforsinkelser. NSB har i et brev til Jernbaneverket foreslått at Jernbaneverket bør utbetale erstatning til passasjerer som rammes av togforsinkelser forårsaket av Jernbaneverket.

I 2007 forårsaket Jernbaneverket hele 32 pst. av alle timene med forsinkelser i togtrafikken. Jernbaneverkets andel er økende. At også Jernbaneverket stilles økonomisk til ansvar for de forsinkelsene etaten forårsaker, kan være et viktig bidrag til å redusere forsinkelsene i togtrafikken og øke tilliten til jernbanen blant de reisende.

Svar:

NSB tok i brev av 11. januar 2008 opp med Samferdselsdepartementet spørsmålet om å utvide dagens erstatningsordning, slik at passasjerer får kompensasjon også for togforsinkelser og innstillinger som skyldes feil ved jernbaneinfrastrukturen (dvs. regress mot Jernbaneverket). Departementet har i brev av 25. februar 2008 til hhv. NSB og Jernbaneverket har ut-

talt seg positiv til ordninger som gjør jernbanen mer attraktiv for publikum, bedt NSB og Jernbaneverket sammen med øvrige jernbaneforetak som har tillatelse til å drive passasjertrafikk på det norske jernbanel nettet, om å drøfte dette nærmere med sikte på å komme frem til en løsning. Departementet har bl.a. bedt om at de økonomiske og administrative konsekvensene av et slikt forslag blir forelagt departementet, da en ordning med regress overfor Jernbaneverket bl.a. kan få budsjettmessige konsekvenser som må håndteres i forhold til de årlige statsbudsjett. Dette har sammenheng med at Jernbaneverket som en statlig forvaltningsvirksomhet, inngår som en del av staten og får alle sine tilgjengelige midler bevilget over statsbudsjettet i konkurranse med mange andre høyt prioriterte samfunnsoppgaver.

Jeg er kjent med at NSB og Jernbaneverket fortsatt er i dialog om et eventuelt system som sikrer at passasjerene får dekket sine utgifter også i tilfeller hvor forsinkelsen eller innstillingen skyldes problemer med kjøreveien.

Jeg forventer at partene legger fram et forslag til en eventuell ordning. Først når jeg får forslaget på bordet, vil jeg kunne ta stilling til om det er aktuelt å la Jernbaneverket påta seg et utvidet ansvar i samband med forsinkelser og kanselleringer som har sin årsak i feil ved infrastrukturen, og som ikke dekkes etter dagens system. Det må i den sammenheng vurderes hvordan de totale kostnadene skal dekkes, eventuelt fordeles mellom aktørene.

SPØRSMÅL NR. 1186**Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 13. juni 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Regjeringen lovet i statsbudsjettet for 2008 å frita alternative drivstoff fra avgifter. Regjeringen definerte selv naturgass til å være et alternativt drivstoff. EcoFuels metanbaserte produkt blir likevel avgiftsbelagt.

Vil statsråden gå gjennom helheten i Regjeringens løfter for budsjettet for 2008, og skjære gjennom i denne saken slik at EcoFuels produkt likebehandles med alle andre alternative drivstoff?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til statsrådets svar på spørsmål 6 fra undertegnede i spørretimen 28. mai 2008. Statsråden unngikk essensen i spørsmålet, og jeg ber derfor om å få et mer utfyllende svar, hvor statsråden også forholder seg til faktaene nevnt nedenfor.

I St.prp.nr. 1 for 2007-2008, Skatte- avgifts- og tollvedtak, sidene 74 og 75, omtales Regjeringens politikk i forhold til alternative drivstoff. På side 75 skriver Regjeringen blant annet:

"Regjeringen ønsker å stimulere til økt bruk av alternative drivstoff slik at klimagassutslippene fra transportsektoren kan reduseres. Regjeringen legger derfor ikke opp til å foreslå å avgiftslegge alternative drivstoff fra 2008."

På side 74 utdyper Regjeringen hva de ser på som alternative drivstoff:

"De siste årene har det kommet en rekke alternativer til bensin og diesel på markedet, deriblant bioetanol, biodiesel, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet."

Regjeringen omtaler altså selv naturgass (CNG og NGL) er å regne for alternativt drivstoff, og skal følgelig ikke avgiftsbelegges dersom Regjeringen står ved sitt utsagn på side 75.

EcoFuels GTL er en NGL. GTL står for Gass to liquid. EcoFuel gjør om gassen til flytende form ved å "splitte" opp gassen og sette den sammen igjen i en spesialdesignet patentert reaktor. Gassen er flytende i vanlig atmosfærisk trykk, i stedet for under høyt trykk i en tank.

Lyse Gass kan bekrefte at naturgass de selger som drivstoff er avgiftsfri. Da virker det merkelig at bilister som bygger om sin bil for å kjøre naturgass skal gjøre det avgiftsfritt, mens bilister som kjøper naturgass som er "ombygget" til å gå på dieselmotorer skal avgiftsbelegges.

Jeg merker meg at statsråden sier følgende i sitt avslutningssvar:

"Det er ikke urettferdig at drivstoff som slipper ut CO₂ har CO₂-avgift. Det er heller ikke urettferdig at drivstoff avgiftsbelegges i forhold til de kostnadene de påfører samfunnet. Det er det som er beskrevet, det er det som er vår regjerings politikk."

Ved å lese side 74 og 75 i St.prp. nr. 1 for 2007-2008, Skatte- avgifts- og tollvedtak, tror jeg også statsråden må innse at hun er svært selektiv i å gjengi hva som er Regjeringens politikk. Statsråden må gjerne mene at Regjeringens politikk er urettferdig, men for næringslivsaktørene så er det Regjeringens nedfelte politikk i statsbudsjettet man forholder seg til.

Finansministeren har selvsagt rett til å jobbe for å endre den politikken hennes regjering selv ønsker, men det er vesentlig for aktørene i næringslivet at de politiske retningslinjer som Regjeringen gir, faktisk etterleves inntil nye vedtak gjøres. I denne saken foreligger det ingen vedtak som opphever Regjeringens retningslinjer fra St.prp. nr. 1 for 2007-2008, Skatte- avgifts- og tollvedtak, og derved oppfordrer jeg igjen statsråden til å skjære gjennom i denne sak, slik at EcoFuel blir likebehandlet med andre aktører som har "alternative drivstoff" basert på Regjeringens egen liste.

Svar:

Produktet som EcoFuel har framlagt for Toll- og avgiftsdirektoratet er basert på naturgass. Det vil si petroleum i gassform, og direktoratet har uttalt at EcoPar er å betrakte som avgiftspliktig mineralolje. I spørsmålet fra representanten Solvik-Olsen heter det at EcoPar er basert på metan. Dette blir misvisende. Metan er riktignok hovedbestanddelen i naturgass, men metan kan også framstilles av biologisk materiale. En syntetisk diesel laget av biobasert metangass, vil ikke uten videre være avgiftspliktig. Dette henger sammen med at drivstoffavgiftene bare omfatter fossilt baserte produkter. Biobaserte drivstoff, som for eksempel biodiesel, faller utenfor.

Som det framgår av budsjettomtalen bør alle trafikanter på prinsipielt grunnlag betale avgift som tilsvarende de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje. Det meste av kostnadene ved bruk av personbil er knyttet til ulykker, kø og støy. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Dette taler for at

det over tid vil være nødvendig å ilegge alternative drivstoff drivstoffavgifter på linje med bensinavgiften og dieselsavgiften.

Hittil er det stort sett bare bensin og diesel som har blitt utnyttet kommersielt som drivstoff, og i praktisk avgiftspolitik har det ikke vært noen problemstilling å etablere omfattende avgiftssystemer for drivstofftyper med liten omsetning, og som vil være helt uselgelige med avgift. Et unntak i så måte gjelder autogass. På 1990-tallet ble det flere ganger fremmet forslag om å innføre avgift på gass brukt som drivstoff i kjøretøy. Stortinget avviste imidlertid forslagene. I B.innst. S. nr. I (1993-1994) ga finanskomiteen følgende begrunnelse:

”Komiteen viser til de forsøk som er i gang med autogass som drivstoff i kjøretøy.

Komiteen vil derfor ikke tilrå innføring av en avgift på autogass brukt som drivstoff nå. Komiteen mener at det er av stor miljømessig betydning at en viderefører forsøk, forskning og utviklingsarbeid på dette området.

Hvis antallet kjøretøy som benytter gass som drivstoff øker betydelig, finner komiteen det riktig å vurdere spørsmålet om avgiftslegging i tråd med Regjeringens forslag. Et alternativ vil være å foreta en gradvis innfasing.”

Både Danmark og Sverige legger drivstoffavgifter på autogass. Gjennom energiskattedirektivet (2003/96/EF) er EU-landene pålagt å ha minstesatser på naturgass og LPG som brukes som motorbrennstoff. Tilsvarende plikt gjelder ikke for Norge, siden skatte- og avgiftspolitikken ikke er en del av EØS-avtalen.

Som Stortingsrepresentant Solvik-Olsen påpeker, er det i St. prp. nr. 1 (2007-2008) Skatte-, avgifts- og tollvedtak uttalt at Regjeringen ønsker å sti-

mulere til økt bruk av alternative drivstoff slik at klimagassutslippene fra transportsektoren kan reduseres. Videre heter det at Regjeringen av denne grunn ikke legger opp til å avgiftslegge alternative drivstoff fra 2008. Når det i budsjettomtalen vises til alternative drivstoff, siktes det til drivstoff som er alternativer til bensin og diesel. I følge Toll- og avgiftsdirektoratet er EcoPar å regne som avgiftspliktig mineralolje (diesel). Produktet er følgelig ikke et alternativt drivstoff slik dette begrepet brukes i budsjettomtalen, og det kan ikke utledes at Regjeringen har lovet å frita syntetisk diesel fra avgiftsplikt. At EcoPar kan sies å være et alternativ til tradisjonell diesel endrer ikke dette.

I budsjettomtalen trekkes bioetanol, biodiesel, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet frem som eksempler på alternative drivstoff. Oppramsingen omfatter både klimanøytrale og fossilt baserte drivstoff, og de ulike drivstofftypenes miljøegenskaper varierer. At Regjeringen ikke legger opp til å avgiftslegge alternative drivstoff fra 2008 betyr imidlertid ikke at dette aldri vil skje i framtiden. Dette må vurderes nærmere for de enkelte drivstofftyper.

At noen drivstofftyper ikke er gjenstand for avgift, betyr heller ikke at andre produkter uten videre også må fritas. Selv om EcoPar har positive miljøkvaliteter sammenlignet med tradisjonell diesel, er ikke dette et klimanøytralt drivstoff, og kan derfor ikke settes i samme stilling som biobasert drivstoff og elektrisitet. Som det framgår ovenfor kan heller ikke avgiftsfritak for autogass automatisk tas til inntekt for at fossilt basert syntetisk diesel bør fritas for avgiftsplikt.

SPØRSMÅL NR. 1187

Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 6. juni 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Undertegnede er kjent med at en mann på 23 år, bosatt i Tana, har fått avslag om omskolering av sitt lokale NAV-kontor med alder som begrunnelse. Vedkommende har fått beskjed om å vente til han er 26 år. Undertegnede er videre kjent med at andre NAV-kontor ikke har en slik grense.

Mener statsråden en slik aldersgrense er fornuf-

tig, og hva vil hun eventuelt gjøre for å sørge for at også personer som tilhører Tana NAV-kontor får et likeverdig tilbud med resten av landet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med at en mann på 23 år, bosatt i Tana, har fått avslag om omskolering av sitt lokale NAV-kontor med alder som begrunnelse.

Vedkommende har fått beskjed om å vente til han er 26 år. Undertegnede er videre kjent med at andre NAV-kontor ikke har en slik grense.

Det er, slik undertegnede ser det, ingen fornuftig grunn som tilsier at omskolering kun skal gis til personer over 26 år. Det må være den enkeltes sykdoms- og skadehistorikk som ligger til grunn for de vurderinger som fattes av NAV-kontorene. Undertegnede stiller seg også undrende til den tilsynelatende grove forskjellen i praksis knyttet til dette, blant landets mange NAV-kontor.

Svar:

I dag kan det etter lov om folketrygd gis tilskudd til ordinær utdanning på inntil tre år i tilknytning til gjennomføring av yrkesrettet attføring for personer som er over 26 år. Det kan gis unntak fra aldersbegrensningen dersom brukeren på grunn av sykdom,

skade eller lyte er i en utdanningssituasjon som avviker vesentlig fra den som gjelder for annen ungdom, jf. § 11-4 i lov om folketrygd.

Dette regelverket gjelder for alle NAV-kontor.

Opplæringstiltaket etter lov om folketrygd skal overføres og legges inn i ny forskrift om arbeidsmarkedstiltak, jf. forslag i høringsnotat av 13. desember 2007 om å erstatte rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad med en ny midlertidig folketrygdytelse (arbeidsavklaringspenger). Ettersom det i dag er ulike aldersgrenser for utdanning som et arbeidsrettet tiltak i lov om folketrygd og forskrift om arbeidsmarkedstiltak, må det i den forbindelse vurderes hvilke aldersgrenser en bør ha for dette. Departementet vil derfor om kort tid sende en vurdering av dette spørsmålet på høring sammen med andre forslag til endringer i tiltaksregelverket.

SPØRSMÅL NR. 1188

Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 10. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Etter planen skulle ny barneavdeling ved Ålesund Sjukehus stå ferdig i 2010, og nye Molde Sjukehus i 2014. Statsministeren har lovet at prosjektene skal gjennomføres som planlagt, når helseforetakene kan vise til økonomisk balanse. Jobben i helseforetakene er gjort, de er i balanse.

Hva vil statsråden gjøre for at de to prosjektene skal kunne gjennomføres som planlagt og som lovet av statsminister Jens Stoltenberg?»

BEGRUNNELSE:

Sunnmørsposten kunne 27. mai 2008 nok en gang bekrefte at ny barneavdeling ved Sentralsjukehuset i Ålesund er skudd ut i det blå. Det samme kunne Romsdals Budstikke onsdag 28. og torsdag 29. De viser til at Helse Midt-Norge nå har laget sitt langtidsbudsjett, hvor det ikke er funnet rom for verken ny barneavdeling i Ålesund eller nytt sjukehus i Molde.

Helse Midt-Norge har over mange år vært underfinansiert, og er den helseregionen som kommer dårligst ut vedrørende den påviste skjevfordelingen helseregionene imellom. Til tross for vedvarende stram økonomi i Helse Midt-Norge over lang tid, var prio-

riteringene vedrørende de to prosjektene allerede lagt, da statsministeren i valgkampen kom med klare løfter om rask realisering av prosjektene, dersom foretakene Helse Sunnmøre og Helse Nordmøre og Romsdal kom i økonomisk balanse. Den økonomiske balansen er for lengst på plass! Til tross for det skyver statsministeren og Regjeringen fremdeles ansvaret over på styret i Helse Midt-Norge. Tålmodigheten er nå langt over tålegrensen av det både ansatte ved sykehusene og innbyggerne i Møre og Romsdal kan akseptere og leve med. Da styreleder Kolbjørn Almli i Helse Midt-Norge orienterte om situasjonen i Helse Midt-Norge i fylkestinget mandag 20 april, var de fleste innforstått med at statsministeren hadde løpt fra sine løfter ifra valgkampen. Almli bekreftet allikevel fra fylkestingets talerstol, at dersom politikerne sentralt fikk ordnet opp i den ulykksalige skjevfordelingen, så ville Styret i Helse Midt-Norge sørge for at de to prosjektene allikevel kunne bli realisert som planlagt. Innbyggerne i Møre og Romsdal har for lengst registrert at statsministeren ikke har som hensikt å følge opp sine valgkamplofter om en raskere realisering og byggestart. Vi registrerer også at Regjeringen heller ikke i revidert legger inn økonomiske midler for å få slutt på den ulykksalige skjevforde-

lingen som landets fremste fagfolk på området, gjennom to utredninger, har slått fast. Det er her snakk om en svært urettferdig skjevfordeling som har gått over flere år, og bidratt til en kraftig underfinansiering av helseforetakene i Helse Midt-Norge. På grunn av underfinansiering foregår det også en alvorlig skjevfordeling innad i Helse Midt-Norge, grunnet utbyggingen av St.Olavs Hospital. Det vi nå opplever i Møre og Romsdal er sterkt urettferdig. Et folkeopprør er i emning, med foreløpig to underskriftskampanjer for ny barneavdeling i Ålesund. Totalt 30 000 underskrifter er hentet inn av frustrerte foreldre med alvorlig syke små barn. Grensen er for lengst nådd! Nå må statsråden ta nødvendige grep og ansvar, slik at ny barneavdeling i Ålesund og nye Molde sjukehus kan realiseres som planlagt og lovet av statsminister Jens Stoltenberg.

Svar:

De regionale helseforetakene har et helhetlig ansvar for investeringer og drift. Investeringsmidler er derfor ikke øremerket, men gis gjennom midler i basisbevilgningen.

Ansvarsstrukturen i helseforetakmodellen innebærer at det er Helse Midt-Norge RHF som skal planlegge, prioritere og vurdere investeringsprosjektene i egen region, men ut fra tilgjengelige rammer. Beslutningskompetansen til å igangsette enkeltprosjekter er også lagt til styret i det regionale helseforetaket.

Helse Midt-Norge RHF fikk i 2008 en økning i basisbevilgningen der 229 mill. kroner av økningen var knyttet til økte midler til å oppgradere og gjenanskaffe bygg og utstyr. I tillegg fikk Helse Midt-Norge i 2008 tildelt en låneramme på 730 mill. kroner, som utgjør hele 45 pst. av årets samlede låneramme til de regionale helseforetakene. Med dette har regjeringen lagt til rette for at det regionale helseforetaket kan ta det helhetlige ansvaret som har vært en forutsetning i helseforetaksmodellen slik at prioriterte investeringer kan gjennomføres.

Planlegging av både Molde sykehus og ny barneavdeling i Ålesund er prioritert av Helse Midt-Norge RHF i 2008, og jeg registrerer også at planleggingen av begge prosjektene blir videreført.

SPØRSMÅL NR. 1189

Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 6. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vegdirektoratet har fått i oppdrag fra Regjeringen å utrede en forlengelse av E-16 østover fra Oslo. Vil denne utredningen kunne komme i konkurranse med ferdigstillingen av E-18 gjennom Østfold?»

Svar:

Samferdselsdepartementet har i brev 23. mai 2008 gitt Vegdirektoratet i oppdrag å utrede en sammenhengende hovedvegrute mellom Oslo og Gävle. Kopi av brevet følger til orientering vedlagt.

Som det fremgår av oppdragsbrevet er utredningen begrenset til en forlenging av E 16 gjennom omklassifiseringer av det eksisterende vegnett. En konsekvens av dette er at vurderinger av utbedrings- og utbyggingsbehov på den aktuelle strekningen ikke vil bli foretatt i forbindelse med denne utredningen. Jeg vil fremheve at slike problemstillinger vil bli gjenstand for behandling gjennom de ordinære rulleringene av Nasjonal transportplan, først i forbindelse

med Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019, og de etterfølgende statsbudsjett.

Vedlegg til svar:

Grenseoverskridende infrastruktur - utredning om hovedvegforbindelse E16 Oslo -Gavle.

Vi viser til Vegdirektoratets brev 15. februar 2008 vedlagt Statens vegvesens og Jernbaneverkets felles rapport "Grenseoverskridende infrastruktur Norge og Sverige". Vi viser også til vårt brev 24. april 2008 til etatene om samme sak.

Rapportene fra Jernbaneverket og Statens vegvesen i Norge og Banverket og Vagverket i Sverige gir en god beskrivelse av status i den grenseoverskridende infrastrukturen og områder hvor samarbeidet over grensen er tilfredsstillende og på hvilke områder det er forbedringspotensial.

I rapportene nevnes et svensk-norsk initiativ for en sammenhengende hovedvegrute mellom Oslo og Gavle. Samferdselsdepartementet og Næringsdepar-

tementet i Sverige mener problemstillingen bør utredes nærmere. På denne bakgrunn bes Statens vegvesen om å utrede saken. Følgende momenter bør inngå i SVVs vurderinger:

- en forlenging av El 6 fra Bergen til riksgrensen Kongsvinger - Torsby, gjennom omklassifiseringer av eksisterende vegnett. Etaten vil stå fritt til å vurdere hensiktsmessige ruteføringer, ut fra faglige vurderinger blant annet av trafikkstrømmer og næringslivets transportbehov. Utreknin-

gen bør som minimum ha med følgende alternativ: ruteføring via Sandvika/Oslo og ruteføring via rv 35/rv 174 via Gardermoen, med arm til Sandvika.

- kostnader og konsekvenser ved en slik omklassifisering
- forholdene knyttet til å omklassifisere det aktuelle vegnettet til europaveg, blant annet basert på overenskomsten om det internasjonale hovedvegnettet i Europa (AGR).

SPØRSMÅL NR. 1190

Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 6. juni 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Flere kommuner kutter nå i kulturskoletilbudet og prisen på egenbetalingen går opp. I Hobøl kommune kuttes tilbudet dramatisk, siden det ikke finnes statlige forskrifter om størrelsen på tilbudet.

Vil statsråden utarbeide nasjonale retningslinjer som sikrer den faglige og sosiale profilen på kulturskoletilbudet i kommunene?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria-erklæringen står det at alle barn skal ha et kulturskoletilbud til en rimelig pris. Kulturskolene er en viktig del av den offentlige utdanningen. Det er viktig at alle barn og unge har tilgang til det samme tilbudet til en rimelig pris. I dag er det slik at alle kommuner er lovpålagt å ha et tilbud, men det finnes ingen nasjonale forskrifter som sikrer barn og unge et tilbud av høy kvalitet til en rimelig pris. Dette fører til store forskjeller i kommunenes tilbud. Deres denne utviklingen får fortsette, kan vi komme i en situasjon hvor privatundervisning blir det eneste alternativet, og kun barn av foreldre med god råd får musikk- og kulturopplæring. Det er en svært uheldig utvikling og det er behov for tydeligere nasjonale retningslinjer som fastsetter kommunenes plikt til å tilby kulturskoletjenester med god kvalitet til lav pris.

Svar:

Kunst og kultur gjør samfunnet rikere på opplevelser, og kulturskolene er viktige i arbeidet med å få barn og unge interessert dette. Regjeringen ønsker å bidra til et godt kulturskoletilbud ved å styrke kommuneøkonomien generelt og gi kommunene gode rammevilkår for vekst og utvikling. Så langt har denne regjeringen styrket kommuneøkonomien med nesten 21 milliarder kroner. I kommuneproposisjonen for 2009 følger regjeringen opp med ytterligere 7–7,5 milliarder kroner i samlet inntektsvekst. Av dette utgjør frie inntekter 3,5–4 milliarder kroner.

Deltakelsen i kulturskolen har på landsbasis vært relativt stabil de senere årene, med en liten økning fra høsten 2006 til høsten 2007. Gjennomsnittlig egenbetaling er om lag på samme nivå i 2007 som i 2006 (justert for prisvekst).

Jeg er bekymret for at egenbetalingen i kulturskolen enkelte steder er høy, og vil derfor følge med på utviklingen. Kvaliteten på kulturskoletilbudet er viktig, og det er en lokal prioritering å sikre midler som muliggjør høy kvalitet. Den konkrete utformingen av tilbudet er et lokalt ansvar, og jeg har så langt ikke sett behov for sentrale retningslinjer.

SPØRSMÅL NR. 1191**Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 2. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Når har Regjeringen tenkt å oppfylle Stortingets vedtak om å foreta en gjennomgang av alle sider ved forliset av riggen Deep Sea Driller, og vil Regjeringen nå vurdere sitt moralske ansvar overfor overlevende og etterlatte etter forliset?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok 15. desember 2004: "Stortinget ber Regjeringa i samband med revidert nasjonalbudsjett 2005 foreta ein gjennomgang av alle sider ved forliset av riggen Deep Sea Driller".

Justisdepartementet vedtok i mars 2007 at utredningen i forbindelse med forliset av Deep Sea Driller skulle gjennomføres som en enmannsutredning, og politimester Rolf B. Wegner sa seg villig til å påta seg oppgaven. Utredningen ble overlevert Justisdepartementet 1. november 2007.

Utredningen var ifølge en rekke eksperter på området svært mangelfull og ble bl.a. karakterisert som lettvtint og umoderne, og det er stilt spørsmål om utreder i det hele tatt har hatt kjennskap til moderne prinsipper for ulykkesgransking.

Til tross for denne svært så mangelfulle utredning og til tross for at det fortsatt finnes en rekke ubesvarte spørsmål i saken, skriver Justisdepartementet i revidert nasjonalbudsjett (St.prp. nr. 59 (2007-2008)) at man anser gjennomgangen av alle sider ved forliset av riggen Deep Sea Driller som avsluttet.

Det er helt åpenbart at Regjeringen ikke har oppfylt vedtaket om å gjennomgå alle sider av forliset av riggen Deep Sea Driller. Til tross for gjentatte forespørsler har man heller ikke vurdert myndighetenes moralske ansvar overfor overlevende og etterlatte etter forliset.

Viser for øvrig til mitt spørsmål 759 til statsministeren datert 9. september 2003, mitt spørsmål 1069 til arbeids- og inkluderingsministeren datert 19. juni 2006 og mitt spørsmål 476 til justisministeren datert 15. januar 2008.

Svar:

Stortinget fattet 15. desember 2004 anmodningsvedtak nr. 175 (2004-2005):

"Stortinget ber Regjeringa i samband med revidert nasjonalbudsjett 2005 foreta ein gjennomgang av alle sider ved forliset av riggen Deep Sea Driller."

Som det fremgår av St.prp. nr. 59 (2007-2008) er det på oppdrag fra Justisdepartementet foretatt en gjennomgang av alt foreliggende materiale etter forliset i form av en enmannsutredning. Utredningen har omfattet gjennomgang, analyse og sammenstilling av alle tilgjengelige dokumenter med tilknytning til forliset. Dette inkluderer også materiale fra Støttegruppen Deep Sea Driller. Videre har utreder hatt samtaler med overlevende og pårørende etter forliset, støttegruppen, medlemmer av undersøkelseskommissjonen fra 1976, offentlige myndigheter, rederiet Odfjell Drilling AS og andre personer som har vært involvert i forliset eller i oppfølgingsarbeidet.

I utredningen konkluderes det blant annet med at det ikke er grunnlag for å foreta ytterligere undersøkelser utover det som er gjennomført i forbindelse med utredningen. Justisdepartementet deler denne vurderingen. Regjeringen anser derfor å ha fulgt opp Stortingets vedtak.

Samtidig vil jeg påpeke at Deep Sea Driller var en tragisk ulykke i oljeindustriens barndom. Utredningen har vist at oppfølgingen overfor de pårørende og overlevende målt mot dagens standarder var klart mangelfull. Den mangelfulle oppfølgingen i forhold til de overlevende og etterlatte har på forskjellig måte og i varierende grad medført redusert livskvalitet for de som var berørt av ulykken. For å uttrykke min medfølelse med berørte av ulykken har jeg sendt et brev til alle overlevende, pårørende og etterlatte etter ulykken. I brevet medgir jeg blant annet at på det tidspunktet Deep Sea Driller-ulykken skjedde, hadde vi ikke den samme kunnskapen om behovet for oppfølging og støtte for mennesker som opplever kriser og ulykker som vi har i dag.

SPØRSMÅL NR. 1192**Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen****Besvart 5. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Fra to områder i Nord-Gudbrandsdal, Heidal i Sel kommune og nordre delen av Skjåk kommune, har vi fått melding om manglende tv-dekning med det digitale bakkenettet. I Skjåk er det mange boliger og større hyttefelt uten dekning og i Heidal er det nærmere 100 husstander som har manglende eller svært ustabil dekning.

Er dette i samsvar med konsesjonskravene for det digitale bakkenettet?»

BEGRUNNELSE:

I konsesjonen var det en forutsetning at hele befolkningen skulle få tilbud om digitale fjernsynssignaler, minst 95 pst. via bakkenett og resten via satellitt, kabel og bredbånd.

For de som bor i parabolskyggeområder er Norges televisjon AS pålagt å bygge ut digitalt skyggenett.

Det viser seg at mange husstander i Heidal som ligger i dekningsområde for parabol, har svært ustabile mottak som blir kraftig påvirket ved værslag.

Innbyggerne i de to kommunene opplever at overgangen til det digitale bakkenettet har gitt dem dårligere tv-dekning. Jeg vil anta at det vil være flere områder i landet som opplever tilsvarende problemer som de har i Skjåk og Heidal.

Svar:

Det digitale bakkenettet er nylig satt i drift i Oppland fylke. De analoge sendingene i området vil ikke

stenges før i februar 2009. Det er derfor fortsatt tid for utbyggeren til å rette opp eventuelle problemer med mottaket i de aktuelle områdene. Erfaringene fra utbygging og stengning av de analoge sendingene er så langt meget gode, og jeg er trygg på at også befolkningen i Oppland vil bli fornøyd med kvaliteten på det utvidede TV-tilbudet de nå får tilgang til.

Jeg ønsker også å gi en kommentar til representantens fremstilling av kravene til dekning i konsesjonen. Norges televisjon as (NTV) ble 2. juni 2006 tildelt konsesjon for et digitalt bakkenett for kringkasting. I pkt. 4.1.1 i konsesjonen er det krav om at det skal bygges ut et sendernett som omfatter to integrerte nett – et basisnett og et satellittskyggenett (heretter skyggenettet). Basisnettet skal tilby minst tre signalpakker og ha en befolkningsdekning på minst 95% (og en dekning på minst 70% av fritidsboligene). Skyggenettet skal dekke husstander som verken har dekning fra bakkenettet eller satellitt og gi et tilbud på minst én signalpakke. En husstand befinner seg i satellittskygge dersom det ikke er mulig å ta inn basisnettet med spesialinstallasjon, det ikke er mulig å knytte seg til kabelnett eller annen relevant fremføringsteknologi eller ikke lar seg gjøre å ta imot satellittsignaler på egen grunn og dette skyldes topografiske forhold (skygge fra fjell eller annen fast grunn). Det er antatt at totalt ca 5200 husstander i Norge befinner seg i satellittskygge.

I tillegg til dekningskravene i konsesjonen har kulturministeren pålagt NRK å dekke alle husstander i landet med sitt digitale TV- og radiotilbud.

SPØRSMÅL NR. 1193**Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 5. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Undertegnede er kjent med at bompengeprojektet Ryaforbindelsen ved Tromsø ligger til sluttbehandling i Samferdselsdepartementet. Tunnelforbindelsen er klar for byggstart og alle finansieringsvedtak skal være på plass. Det skulle således ikke være vanskelig å fremme saken til behandling i Stortinget.

Når kan Stortinget forvente å få seg forelagt sak

om Ryaforbindelsen slik at dette viktige prosjektet kan igangsettes?»

Svar:

Ryaforbindelsen er til behandling i departementet, og vil bli lagt fram for Stortinget om kort tid. Det er en mulighet for at saken kan fremmes allerede før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1194**Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 5. juni 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hvordan begrunner statsråden behovet for at Statens forurensningstilsyn skal satse tungt på handel med klimatiltak, når det allerede er en rekke tilbydere av slike tjenester?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med revidert statsbudsjett foreslår Regjeringen å opprette en ordning i regi av SFT med salg av klimakvoter til privatpersoner og bedrifter. Det finnes allerede en rekke aktører, både miljøorganisasjoner og private firma, som driver salg av klimakvoter. Flere er bekymret for hvordan de skal kunne fortsette sin virksomhet når Regjeringen satser tungt på dette markedet.

Den naturlige løsning ville være å la de ulike aktørene bidra til et mangfold av tjenester, og at staten begrenser sin rolle til å sørge for nødvendig kvalitets-sikring med den hensikt å ivareta forbrukernes interesser og å bidra til effektive klimatiltak.

Svar:

For hver FN-godkjente kvote som tas ut av om-løp, får land med utslippsforpliktelser under Kyoto-protokollen anledning til å slippe ut ett tonn mindre. Kjøp og sletting av FN-godkjente klimakvoter fører derfor garantert til reduserte utslipp.

Det finnes en rekke tilbydere av frivillige kvote-kjøp, både i Norge og i utlandet. Jeg har ikke grunn til å trekke de eksisterende norske tilbyderne av kli-

makompensasjon i tvil. Slik dette markedet fungerer i dag mener jeg likevel at det er vanskelig for publi-kum å vite at de betaler for reelle utslippsreduksjoner og at kvotene de kjøper faktisk blir slettet. Regjerin-gen har på denne bakgrunn foreslått at Statens foru-rensingstilsyn (SFT) skal tilby sletting av FN-god-kjente kvoter, både kvoter fra prosjekter i utviklings-land og kvoter fra bedriftskvotesystemet i EU. Publi-kum skal kunne velge mellom å bidra til utslippsre-duksjoner i utviklingsland eller i Europa.

Formålet med å etablere et statlig tilbud er å bidra til å senke terskelen for frivillige kvotekjøp, sikre til-liten til kvoter som virkemiddel, og bidra til at det blir slettet flere kvoter, dvs. bidra til større utslippsredu-kasjoner. SFT skal være et supplement til de private til-byderne. SFTs ordning vil selvfølgelig måtte over-holde konkurranseregelverket. Behovet for å ha en egen statlig ordning vil for øvrig bli vurdert løpende etter hvert som markedet for frivillig kvotekjøp utvi-kler seg.

Det synes ikke nødvendig å etablere en ordning hvor SFT forestår kvalitetssikring av de private tilby-derne. Alle som vil kan opprette konto hos SFT, slet-te FN-kvoter gjennom denne kontoen og få skriftlig bekreftelse på at kvoten er tatt ut av sirkulasjon. Det vil være administrativt krevende om SFT skal sørge for kvalitetssikring utover dette. Kvoter til frivillig sletting tilbys gjerne over internett i et uregulert, in-ternasjonalt marked. På grunn av sin internasjonale karakter kan dette markedet ikke reguleres effektivt fra Norge.

SPØRSMÅL NR. 1195**Innlevert 29. mai 2008 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 10. juni 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«I henhold til et oppslag i Altaposten den 24. mai d.å. kreves det medlemskap i NSR for foreldrene for at deres barn skal prioriteres for opptak i den samiske barnehagen. Siden det forelå flere søkere enn plasser ved forrige opptak, innebar dette at kun NSR-med-lemmer fikk plass for sine barn i barnehagen. Barne-hagen er den eneste rent samiske barnehagen i Alta, og har 85 pst. offentlig tilskudd.

Hvordan vurderer statsråden en slik praksis, og mener statsråden at barnehagen bør endre sine opp-takskriterier?»

BEGRUNNELSE:

Samiske barn bør ha muligheter både for å lære samisk kultur og språk og å snakke på sitt eget mors-mål i barnehagen. I samiske områder er det derfor både ønskelig og nødvendig å tilrettelegge for barne-

hager som ivaretar disse hensynene. Men det er etter mitt syn helt urimelig å stille krav til foreldrenes politiske (eller religiøse) tilhørighet som opptakskriterium på bekostning av det generelle hensyn til alle andre barn som har det samme behovet. Med bakgrunn i at barnehagen mottar 85 pst. offentlig driftsstøtte blir dette slik jeg ser det særlig urimelig. Etter mitt syn bør det knyttes forpliktelser til driftsstøtten som motvirker slike utslag.

Svar:

Opptak til barnehage vert regulert i barnehagelova §§ 12 og 13 og forskrift om saksbehandling ved opptak i barnehage. Barnehagen sine opptakskriterium skal etter lova § 7 gå fram av barnehagen sine vedtekter.

I lova § 12 er det fastset at alle godkjente barnehagar i kommunen er pliktige til å samarbeide om opptak. Det skal vere ein samordna opptaksprosess der det skal tas omsyn til barnehagane sitt mangfald og eigenart. Ved sjølve opptaket skal ein leggje vekt på brukarane sine ønskjer og behov. Ein samordna opptaksprosess skal sikre likebehandling av barn og likebehandling av kommunale og private barnehagar.

Etter lova § 13 har barn med nedsett funksjonsevne og barn som det er fatta vedtak om etter lov om barneverntenester §§ 4-12 og 4-4 anna og fjerde ledd, ein lovfesta rett til prioritet ved opptak i barnehage.

Utover plikta til samordna opptaksprosess i lova § 12 og rett til prioritet § 13, legg ikkje barnehagelova føringar på opptaksprosessen i barnehagen. Etter lova § 7 og § 2 i forskrift om saksbehandlingsregler ved opptak i barnehage, skal barnehagen sine vedtekter definere barnehagen sin opptakskrets og opptakskriterium. Det er eit krav at desse skal vere objektive og ikkje i strid med anna regelverk, dei kan til dømes ikkje vere diskriminerande, og dei skal kunne etterprøvast. Så lenge desse vilkåra er oppfylte, står barnehagen fritt til å fastsette opptakskriteria. I utgangspunktet er derfor ikkje den aktuelle barnehagen sitt krav om medlemsskap i NSR for å få prioritet til barnehageplass i strid med barnehagelova, men eg vil foreta ei nærmare vurdering av dei prinsipielle sidene ved dette spørsmålet.

Departementet har ikkje høve til å knytte forpliktingar til stønaden til drift, ut over det som allereie følgjer av barnehagelova med forskrifter.

SPØRSMÅL NR. 1196

Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 5. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Nordlandssykehuset har konkurranseutsatt pasienttransporten. Firmaet Bodø Sightseeing AS vant konkurransen. Firmaet bruker i hovedsak turvognløyve for å frakte pasientene, men bruker også selskapsvognløyve. Tidligere har denne kjøringen vært utført med drosjeløyver. Slik jeg har oppfattet det, skal det brukes eksklusivt materiell til kjøring hvor selskapsvognløyve brukes.

Mener statsråden at selskapsvognløyve er en egnet form for løyve ved ordinær pasienttransport?»

BEGRUNNELSE:

Konkurransen om pasienttransport har vakt stor oppmerksomhet i området som sokner til Nordlandssykehuset. En stor del av transporten til og fra lege, og til og fra sykehus går i dag med minibusser, som en har turvognløyve til. Firmaet som vant anbudet har også tatt i bruk selskapsvognløyve for denne pa-

sienttransporten. Undertegnede har forstått det slik at selskapsvognløyve er beregnet til bryllupskjøring eller andre anledninger der en krever mer eksklusivt materiell. Det har i flere avisoppslag vært satt søkelys på denne bruken av selskapsvognløyve, hvor blant annet enkelte innen drosjenæringen har vurdert å bruke selskapsvognløyve for å slippe kjøreplikten. Det er derfor behov for en avklaring rundt dette spørsmålet.

Svar:

Fremskrittspartiets stortingsgruppe v/Kenneth Svendsen har i brev datert 8. mai tatt opp den samme spørsmålsstillingen i brev til samferdselsministeren. Svaret må nødvendigvis bli det samme:

Løyve for transport med selskapsvogn er behovsprøvd, med fylkeskommunen som løyvemyndighet. Transport med selskapsvogn er persontransport utført med personbil. Det fremgår av forskriften til yr-

kestransportloven at det til slik transport bare må brukes eksklusivt materiell godkjent av løyvemyndighet.

Adgangen til bruk av selskapsvogn er begrenset utenfor eget løyvedistrikt. Løyvehaveren kan således bare utføre oppdrag som betinger at transporten begynner, går gjennom eller slutter i løyvedistriktet. Etter forskriften er løyvedistrikt den kommune hvor virksomheten drives fra, med mindre løyvemyndigheten vedtar annet.

Det er i tillegg et vilkår at transport med selskapsvogn bare kan foretas etter bestilling fra en enkelt oppdragsgiver.

Transport med selskapsvogn, eller "limousinservice" som også er vanlig karakteristikk på denne transportformen, er et nisjeprodukt som ligger tett opp mot drosjetransport med tanke på konkurranseflater. Det er også bakgrunnen for at denne typen løyver er behovsprøvd. Driftskostnadene for selskapsvogn må likevel normalt antas å være høyere enn for drosje og dermed gi drosjene en konkurransefordel. Det vises i den forbindelse bl.a. til den betydelige reduksjon i engangsavgiften som gis innehaver av drosjeløyve ved registrering av ny drosje, ikke gjelder ved registrering av selskapsvogn.

I og med de likhetene som er mellom drosje og selskapsvogn er det vanskelig å hindre en viss konkurranse mellom disse to løyvetypene. Ved aktiv bruk av avgiftspolitik og direkte reguleringer av

hvordan virksomheten kan utøves kan man til en viss grad påvirke konkurranseforholdet mellom disse to løyvetypene. Når man går inn med direkte lovregulering av hvordan virksomheten skal drives, må reguleringen alltid balanseres mot at etterspørselen i markedet etter ulike produkt kan variere. Blir reguleringen for streng, innebærer det at tilbud kan falle bort selv om behovet for ulike transportprodukt er til stede.

Det er først og fremst løyvemyndigheten som har de virkemidlene som sterkest kan bidra til eventuell uønsket konkurranse mellom drosje og selskapsvogn. Løyvemyndigheten begrenser antall løyver og mulig konkurranse gjennom behovsprøvingen, inndelingen av løyvedistrikt og ved godkjenning av hva som aksepteres i forhold til kravet om eksklusivt materiell. Jeg legger og til grunn at det i den prosessen som ligger til grunn for behovsprøving er fullt mulig å sondre mellom behov for drosjeløyve og behov for selskapsvognløyve, og at det ikke deles ut selskapsvognløyve der transportbehovet like gjerne kan oppfylles av et drosjeløyve.

Utover dette har jeg ikke noe grunnlag for å hevde at det konkrete eksempelet som nevnes i brevet er i strid med regelverket. Tatt hensyn til at løyver for selskapsvogn fortsatt er behovsprøvd, og at det her er snakk om ett selskapsvognløyve som brukes til den aktuelle transporten, må det antas at konkurransen mot drosjene i dette tilfelle er svært liten.

SPØRSMÅL NR. 1197

Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 10. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Eg viser til brev frå Sogn og Fjordane FrP sendt til styret i Helse Førde v/styreleiar, datert 30.05.08, der dei stiller nokre spørsmål og påpeikar mangel på heilheitstenking. Kopi av brevet er også sendt statsråden.

Vil statsråden, som foretaksmøte på denne bakgrunn instruere Helse Førde til å gje Sogn og Fjordane FrP ei grundig utredning og svar før nytt styremøte i Helse Førde 20.06.08 på dei spørsmål som er stilt i ovannemnde brev?»

GRUNNGJEVING:

Bakgrunn for brevet er at styremedlem i Helse Førde, Harry Mowatt, på styremøte 29.05.08 gjorde

framlegg om sentralisering av akuttberedskap innanfor ortopedi ved lokalsjukehusa på Nordfjordeid og Lærdal. Det administrasjonen i Helse Førde har av styret fått ordre om å utrede vil medføre kun dagkirurgi ved desse lokalsjukehusa. Det ein ikkje kan sjå ut ifrå styrevedtaket er om administrasjonen skal utrede hvilke konsekvensar dette vil medføre for den øvrige drift ved desse lokalsjukehusa.

Det er forlangt utredning og svar på følgjande tre spørsmål:

Vil eit slikt vedtak medføre kun mottak av fødande på dagtid?

Kva vil bortfall av kompetanse medføre for framtidig rekruttering av spesialistar ved desse sjukehusa?

Kva tiltak vil Helse Førde setje i gang innanfor ambulansetenesta for å sikre eit fullverdig tilbod innanfor ortopedisk akuttberedskap?

Det er forlangt at utredning og svar på desse tre spørsmåla vert gitt av Helse Førde før nytt styremøte den 20.06.08.

Elles vert det vist til brevet frå Sogn og Fjordane Frp til Helse Førde, datert 30.05.08, som også statsråden har fått kopi av.

Svar:

Jeg vil først presisere at eierstyring må skje innenfor helseforetakslovens system. Dette innebærer at jeg som statsråd kun utøver eierstyring gjennom foretaksmøtet i de regionale helseforetakene, og at disse igjen utøver eierstyring gjennom foretaksmøtet i underliggende helseforetak. Jeg mener dessuten at en i utgangspunktet skal være tilbakeholden i forhold til bruk av eierstyring i enkeltsaker, og at det skal være en viss vesentlighet knyttet til en enkeltsak før en benytter dette virkemidlet (jfr. helseforetakslovens § 30). Jeg mener at spørsmålet om å gi et eventuelt pålegg om å gjennomføre en utredning til Sogn og Fjordane FrP ikke kvalifiserer til å benytte dette virkemidlet. Jeg mener imidlertid at helseforetak generelt bør søke å besvare spørsmål knyttet til virksomheten når disse reises på den lokale politiske arenaen, slik som i denne saken.

Når det gjelder den aktuelle saken, så har jeg fått en kort orientering fra Helse Vest RHF. Styret i Helse Førde HF behandlet i styremøte 29. mai 2008 sak 38/08 V Styreberedning nr 4 (1. tertial) – 2008. Styret tok rapporteringen til orientering og gjorde følgende vedtak:

1. Styreberedning nr. 4 for 2008 vert teken til orientering.
2. Styret syner til eigne vedtak når det gjeld oppfølging av varsla avvik på økonomiområdet, og ber om at tiltaksgjennomføringa får naudsynt prioritet i alle delar av organisasjonen.

3. Resultatmålet for 2008 står fast uavhengig av årsak til avvik.
4. Styret legg til grunn at ytterlegare tiltak vert sette i verk for å sikre at resultatmålet vert nådd.
5. Det vert tatt kontakt med eigar med sikte på auke i antall overvektsoptimaliseringsoperasjonar for 2. halvår 2008, under føresetnad av same finansiering.
6. Helse Førde ønskjer å vere ein aktiv part i det regionale arbeidet med overvektsskirurgi. Av økonomiske årsaker (knytt til ansvar for fristbrot) seier Helse Førde frå seg regionfunksjonen/regionsenterfunksjonen for overvektsskirurgi.

Under behandlingen av saken kom det opp spørsmål om beredskapsordningen knyttet til ortopedi. Spørsmålet ble brakt opp av et av styrets medlemmer. Spørsmålet som ble reist, førte ikke til noen realitetsdrøfting i styret knyttet til organiseringen av den ortopediske akuttberedskapsen. Styret gjorde heller ikke noe vedtak relatert til spørsmålet verken i form av å gjøre endringer i organiseringen av akuttberedskapsen innenfor ortopedi, eller i forhold til å be administrasjonen om å utrede dette nærmere.

Det følger av foreløpig protokoll fra det aktuelle styremøtet at ”styremedlem Mowatt etterspør ein rapport om beredskapsmodellar i ortopedi til møte i juni”. Styret gjorde som nevnt ikke noe vedtak om dette, men Helse Vest RHF har etter hva jeg har forstått, lagt til grunn at administrerende direktør vil komme tilbake til spørsmålet i en senere sak.

Helse Vest RHF har overfor meg uttrykt at det fra deres side er viktig å understreke at det på det nåværende tidspunkt ikke er aktuelt å ta opp igjen spørsmål eller problemstillinger knyttet til organiseringen av tjenestetilbudet i Helse Førde HF der det er gjort vedtak i foretaksmøtet, blant annet om fødetilbudet i Lærdal. Helse Vest RHF har videre lagt til grunn at Helse Førde HF vil besvare brevet fra Sogn og Fjordane Frp i tråd med dette.

SPØRSMÅL NR. 1198**Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 6. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden medvirke til at politiet i Dalane får ressurser som sikrer at det alltid er folk på vakt, også på kvelds- og nattestid?»

BEGRUNNELSE:

Av oppslag i lokalavisen Dalane Tidende framgår det at politiet i Dalane har en så anstrengt ressurs-situasjon at det flere ganger i vår har forekommet at det ikke har vært folk på jobb på kvelds- og nattestid. Dette inntreffer når det er behov for å erstatte folk som er sjuke, på kurs eller i retten. Situasjonen i Dalane henger nøye sammen med de knappe ressursene som er tilgjengelige for Rogaland politidistrikt.

I Dalane-regionen vil det påvirke trygghetsfølelsen på en negativ måte dersom man ikke vet om det er tilgjengelig politi på vakt. Det har forekommet potensielt alvorlige situasjoner hvor de som tar kontakt med politiet, får beskjed om at det ikke er tilgjengelig politi som kan assistere. Dette er uholdbart og i strid med de løfter som ble gitt da hele Dalane-regionen og Sirdal ble gjort til et vakt-distrikt.

Svar:

Politibudsjettet er økt med en halv milliard kr i perioden 2006 - 2008. I tillegg til dette kommer kompensasjon for lønns- og prisstigning. Det er således store økninger som er foretatt de senere år. Det er Politidirektoratet som fordeler budsjettet til politidis-

triktene på bakgrunn av det årlige budsjettet som vedtas av Stortinget. Politidistriktene tildeles en ramme og det er opp til politimesteren å anvende ressursene i politidistriktene på en slik måte at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse og best mulig resultater på alle de områder politiet har ansvaret for. Jeg vil i denne forbindelse vise til St.meld. nr. 22 (2000-2001) Politireform 2000 Et tryggere samfunn, jf Innst. S. nr. 241 (2000-2001) hvor prinsippene for rammebudsjettering i politiet er beskrevet.

Politidirektoratet opplyser at Rogaland politidistrikt har som intensjon at det alltid skal være en politipatrulje i Dalane. Dette tar også bemanningsplanen til politidistriktet høyde for. Problemet i første kvartal var at Dalane hadde fire vakanser, noe som medførte at det ble svært vanskelig å dekke opp tjenesten. Selv om de nå er fulltallige, kan det bl.a. pga sykdom være problematisk å dekke opp tjenesten.

Det vil alltid være politipatruljer i Stavanger/Sandnes området som vil bli sendt til Dalane hvis det oppstår alvorlige hendelser som man ikke har kapasitet til å håndtere lokalt. Det vil ta noe lengre tid før denne patruljen kommer fram.

Politidirektoratet har fått i oppdrag å utrede politi- og lensmannsetatens utdannings- og bemanningsbehov, både når det gjelder politiutdannet personell og personell med annen utdanning, frem til år 2015. Denne utredningen vil bli overlevert Justisdepartementet om kort tid. Jeg vil ut fra dette vurdere hvordan den framtidige bemanningen i politiet bør være.

SPØRSMÅL NR. 1199**Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 10. juni 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«SFT er i ferd med å etablere en ordning for salg av klimavoter til privatpersoner. SFT er et tilsynsorgan med offentlig finansiering. Flere organisasjoner og private aktører har etablert salg av slike kvoter og markedsfører dette aktivt mot publikum. Dersom disse ikke gis gode vilkår, er det en åpenbar risiko for at salget av slike kvoter blir mindre enn det kunne blitt.

Hvordan vil Regjeringen sørge for at SFT's opplegg ikke blir konkurransevridende i forhold til andre tilbydere i markedet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Dokument nr. 15 (2007-2008), spørsmål nr. 446, datert 09.01.2008 om samme tema.

Svar:

Regjeringen har i revidert nasjonalbudsjett (RNB) foreslått at Statens forurensingstilsyn (SFT) skal opprette en nettbasert ordning hvor det tilbys kjøp og sletting av FN-godkjente kvoter. Formålet er å bidra til å senke terskelen for frivillige kvotekjøp, sikre tilliten til kvoter som virkemiddel, og bidra til at det blir slettet flere kvoter. Hver kvote som slettes innebærer garantert en utslippsreduksjon på 1 tonn CO₂.

Kvoter til frivillig sletting tilbys gjerne over internett i et uregulert, internasjonalt marked. På grunn av sin internasjonale karakter kan dette markedet ikke reguleres effektivt fra Norge. Det finnes en rekke tilbydere av frivillige kvotekjøp, både i Norge og i utlandet. Jeg har ikke grunn til å trekke de eksisterende norske tilbyderne av klimakompensasjon i tvil. Slik markedet for frivillige kvotekjøp fungerer i dag mener jeg likevel at det er vanskelig for publikum å vite at de betaler for reelle utslippsreduksjoner og at kvotene de kjøper faktisk blir slettet. SFTs ordning skal være et supplement til de eksisterende private tilbyderne.

SFTs ordning vil selvfølgelig overholde konkurranseregelverket. Ordningen vil måtte etableres og

drives på en måte som ikke gir SFT noen utilbørlige fordeler i forhold til konkurrerende tilbydere. Dette innebærer blant annet at det ikke vil være tillatt for staten eller SFT på noen måte å subsidiere etablering og drift. Ordningen skal derfor finansieres gjennom brukerbetaling. Samtlige kostnader knyttet til etablering og drift vil bli dekket gjennom et administrativt påslag. Påslaget vil avhenge av antallet kvoter som slettes. Sletting av klimakvoter er ideell virksomhet, og det er ikke lagt opp til at SFT skal tjene penger på ordningen. Regjeringen har i RNB foreslått et påslag på om lag 18 kr, men påslagets størrelse kan og vil bli justert avhengig av kostnader og inntekter. Beløpet som foreslås bevilget gjennom RNB skal for øvrig dekkes gjennom dette påslaget. Det er foreslått en nedskrivningstid på 10 år for det tekniske utstyret. Kvotene som tilbys for salg (sletting) planlegges kjøpt fra Finansdepartementets konto i kvoteregistret. Det vil selvsagt bli betalt full markedspris for disse kvotene.

Behovet for å ha en egen statlig ordning vil bli vurdert løpende etter hvert som markedet for frivillig kvotekjøp utvikler seg.

Jeg viser for øvrig til svar på spørsmål nr. 446 og 1194 til skriftlig besvarelse om denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1200

Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 10. juni 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Offisielle tall tyder på at forbrukerne i land som er nettoeksportører av olje har vesentlig lavere pumpepris for bensin og diesel enn forbrukerne i land som er nettoimportører av olje har.

Dersom man ser bort fra Norge, kan finansministeren gi en oversikt for pumpeprisen på drivstoff i verdens 5 og 10 største oljeeksporterende land?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede ønsker å få et sammenligningsgrunnlag på hvordan pumpeprisen for bensin og diesel er i Norge sammenlignet med andre land som også har en betydelig oljeeksport. Ønsker derfor å få fremlagt oversikt på prisnivået for drivstoff til forbrukerne i verdens henholdsvis 5 og 10 største oljeeksporterende land utenom Norge.

Svar:

Deutsche Gesellschaft für Technische Zusammenarbeit (GTZ) publiserte i april 2007 publikasjonen "International Fuel Prices 2007" som viser prisen på bensin og diesel i 171 land¹. Prisene er innhentet i november 2006. Ifølge undersøkelsen varierte pumpeprisen på bensin fra 0,13 kroner pr. liter i Turkmenistan til 12,16 kroner pr. liter i Eritrea. Pumpeprisen på diesel varierte mellom 0,06 kroner pr. liter i Turkmenistan til 11,39 kroner pr. liter på Island. I EU15² varierte prisen på bensin fra 7,36 kroner pr. liter i Spania til 10,88 kroner pr. liter i Nederland, mens prisen på diesel varierte fra 7,04 kroner pr. liter i Portugal og Spania til 11,07 kroner pr. liter i Stor-

¹ GTZ oppgir priser i US cent pr. liter. Prisene er omregnet til NOK pr. liter ved å benytte gjennomsnittlig valutakurs for november 2006 på 6,4013 NOK pr. USD).

² EUs medlemsland før utvidelsen fra 1. mai 2004.

britannia. Til sammenlikning var verdensmarkedsprisen på råolje 2,43 kroner pr. liter.

Tabell 1 viser gjennomsnittlig pris på bensin og

diesel i november 2006 i 14 av verdens 15 største oljeeksporterende land. Prisdata for Irak er ikke tilgjengelig.

Tabell 1: Priser på bensin og diesel i verdens største oljeeksporterende land. November 2006

	Nettoeksport 1000 fat pr. dag	Bensin Kroner pr. liter	Diesel Kroner pr. liter
Saudi Arabia.....	8 525	1,02	0,45
Russland.....	6 866	4,93	4,22
De forente arabiske emirater.....	2 564	2,37	3,39
Norge.....	2 551	11,52	10,63
Iran.....	2 462	0,58	0,19
Kuwait.....	2 340	1,41	1,34
Venezuela.....	2 183	0,19	0,13
Nigeria.....	2 131	3,26	4,22
Algeria.....	1 842	2,05	1,22
Mexico.....	1 710	4,74	3,33
Libya.....	1 530	0,83	0,83
Irak.....	1 438	-	-
Angola.....	1 379	3,20	2,30
Kasakhstan.....	1 145	4,48	2,88
Qatar.....	1 032	1,22	1,22

Kilde: EIA Country Energy Profiles, GTZ International Fuel Prices 2007, Norges Bank og Finansdepartementet.

Tabellen viser at det er betydelige prisvariasjoner mellom de ulike oljeeksporterende land, men at de fleste oljeeksporterende land har svært lave drivstoffpriser. GTZ har beregnet at kommersielt fastsatte drivstoffpriser i fravær av avgifter i november 2006 skulle være 3,39 kroner pr. liter for bensin og 3,77

kroner pr. liter for diesel. I de landene hvor prisene ligger lavere enn dette subsidierer myndighetene drivstoff, direkte eller indirekte. Av de 14 oljeeksportørene vi har prisdata for, er det kun Norge og Russland som ikke subsidierer drivstoff.

SPØRSMÅL NR. 1201

Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 10. juni 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Beregninger fra Holbergfondene i Bergen viser at oljeprisøkningen har medført at verdien av norsk olje og gass fordelt pr. innbygger har økt fra 4,5 mill til 7,5 mill siste år.

Er finansministeren enig i disse beregningene?»

Svar:

Ut fra den beskrivelsen som er gitt i media, ser det ut til at de beregningene som Holberg Fondsforvaltning har foretatt er svært enkle, jf. bl.a. oppslag i Dagens Næringsliv 30. mai 2008. Petroleumsformu-

en per innbygger er, så vidt departementet kan se, beregnet ved å multiplisere dagens oljepris med anslåtte gjenværende petroleumsressurser på norsk sokkel, dividert med antall innbyggere.

Etter Finansdepartementets vurdering har regnestykket fra Holberg Fondsforvaltning begrenset informasjonsverdi:

- Det er statens andel av netto kontantstrømmen fra petroleumsvirksomheten som er mest interessant for norske innbyggere. Beregningene fra Holberg Fondsforvaltning tar ikke hensyn til at det er

kostnader forbundet med å hente opp olje- og gassressursene. Det tas heller ikke hensyn til at en del av nettoinntektene fra sokkelen tilfaller private selskaper og deres eiere, herunder også utenlandske.

- For å få fram dagens formuesverdi må verdien av en framtidig inntektsstrøm oppgis i form av en nåverdi, dvs. at det tas hensyn til at en framtidig inntektskrone ikke er like mye verdt som en krone i dag. I beregningene fra Holberg Fondsforvaltning foretas det ingen slik neddiskontering av framtidige inntekter. Anslaget gir derfor ikke uttrykk for dagens formue for den enkelte innbygger.
- Dagens oljepris er i beregningen videreført på lang sikt. Det er stor usikkerhet knyttet til utviklingen i olje- og gassprisene. Usikkerheten er bl.a. knyttet til utviklingen i kostnadene ved pro-

duksjon av alternativ energi, som over tid vil danne en øvre grense for olje- og gassprisene. Dette kan være særlig viktig for gass, som i dag i stor grad brukes i stasjonær forbrenning og således konkurrerer mer direkte med bl.a. kull og atomkraft. Siden gass utgjør en stadig større andel av produksjonen på norsk sokkel, avhenger anslag for petroleumsformuen i vesentlig grad av hvilke forutsetninger som gjøres om gassprisen.

I kapittel 2.3 i Revidert nasjonalbudsjett 2008 (side 25) er nåverdien av statens andel av petroleumsformuen anslått til 3 410 mrd. kroner. Med en befolkning på vel 4,7 mill. innbyggere, kan formuen per innbygger anslås til om lag 720 000 kroner. Anslaget er basert på en oljepris på 230 2008-kroner per fat på lang sikt. Regjeringen vil legge fram nye anslag for statens andel av petroleumsformuen til høsten.

SPØRSMÅL NR. 1202

Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 5. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Det oppleves som vanskelig å forstå både for privatbilister og næringsliv at fristen for å ta av piggdekk varierer fra medio mars til ultimo april. Som kjent er det i hele denne perioden tilfeldig om fører tilsier piggdekk. Undertegnede er klar over at fører skal tilpasse dekkene til føreforholdene, men det skaper usikkerhet og dagens variable dato kan i større grad føre til uenighet med kontrollmyndighet enn en fast dato med samme forbehold om føre ville gjort.

Vil statsråden fjerne den variable fristen til en fast dato?»

Svar:

Jeg viser til min redegjørelse i vedlagte kopi av svar 5. mai 2008 på spørsmål nr. 989 fra stortingsrepresentant Andre N. Skjelstad, der jeg gjør rede for gjeldende regelverk og hensynene bak dette.

I spørsmålet hevdes at dagens variable frist for å ikke bruke piggdekk kan føre til mer "uenighet" med kontrollmyndigheten enn en fast dato ville ha gjort.

Reglens innhold og skjønsmessige karakter må

også gi seg utslag i hvordan bestemmelsene håndheves. Jeg anser derfor uenighet med kontrollmyndigheten om hvorvidt grunnlaget for å bruke piggdekk i det enkelte tilfelle foreligger, som en lite praktisk problemstilling. Fordelene med dagens utforming av regelverket, i form av mindre vegslitasje og redusert forurensning, er etter mitt syn uansett større enn eventuelle ulemper forbundet med at det i Sør-Norge gjelder en variabel frist knyttet opp mot påsken.

Jeg viser for øvrig til at selv om datoen for avslutning av piggdekkseasonen i Sør-Norge er "variabel" i den forstand at tidspunktet for påsken varierer, så er likevel fristen klar og praktikabel i relasjon til at den alltid er første mandag etter 2. påskedag.

Det er min oppfatning at gjeldende regelverk virker tilfredsstillende, og gir hensiktsmessig rom for avveining mellom de ulike hensyn som gjør seg gjeldende.

Vedlegg til svar:

Svar på skriftlig spørsmål nr. 989 (2007-2009):

<http://epos.stortinget.no/SpmDetalj.aspx?id=40152>

SPØRSMÅL NR. 1203**Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 10. juni 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil ha nye varebilregler, Bilimportørenes landsforening mener at Norge må ta i bruk EUs varebildefinisjoner også når det gjelder fastsettingen av avgiftsnivået for varebiler. Dagens regelverk oppmuntrer næringsdrivende til å kjøpe større og mer forurensende biler enn det man har behov for på grunn av dagens avgiftsregler.

Vil statsråden endre dagens avgiftssystem for varebiler slik at dette blir i tråd med EUs regelverk, og samtidig bidra til å redusere utslippene fra denne typen biler?»

Svar:

Engangsavgiften er delt inn i 9 avgiftsgrupper med forskjellige satser og struktur. Varebiler inngår i avgiftsgruppe b sammen med lette lastebiler. For disse skal det svares 22 pst av avgiften under avgiftgruppe a, som blant annet omfatter personbilene.

At varebiler har lav avgift, henger sammen med at typiske næringskjøretøyer er forsøkt skjermet i engangsavgiften. Det betales for eksempel ikke engangsavgift for tunge lastebiler. Kjøretøy som hovedsakelig er egnet for bruk i næring, men også kan benyttes som alternativer til personbiler, herunder varebiler, betaler en prosentandel av engangsavgiften på personbiler.

Avgrensningen av hvilke kjøretøy som skal henføres under de ulike avgiftsgruppene bygger på tekniske kriterier. Dette er i utgangspunktet definert i

veimyndighetenes regelverk, som igjen bygger på EUs felles regelverk. For en del kjøretøytyper opereres det i tillegg med egne norske avgiftsmessige definisjoner. Dette gjelder blant annet varebilene. Det høye nivået på engangsavgiften skaper en del uheldige tilpasninger, særlig ved at det kan være lønnsomt å anskaffe typiske næringskjøretøyer til privat bruk. Dette har ført til at avgrensninger og definisjoner i avgiften har blitt endret flere ganger. I 2001 ble for eksempel det såkalte kassekravet for varebiler innført. Denne typen avgrensninger er på mange måter en nødvendig følge av at engangsavgiften er delt inn flere avgiftsgrupper med ulike satser. Utfordringen ligger i å utforme avgrensningene slik at de treffer i tråd med intensjonen.

Finansdepartementet har mottatt et innspill fra Bilimportørenes landsforening, med forslag til nye regler om den avgiftsmessige behandlingen av varebiler. Forslaget går i korte trekk ut på å benytte de kjøretøytekniske definisjonene i avgiftssammenheng, samtidig som muligheten for å bygge kjøretøyet om til personbiler etter registrering avskjæres. Forslaget er interessant, og departementet har sendt innspillet til Toll- og avgiftsdirektoratet for kommentar. Departementet vil vurdere innspillet når direktoratets tilbakemelding foreligger.

Jeg vil for øvrig presisere at EUs varebildefinisjoner ikke har noen betydning for fastsettelsen av selve avgiftsnivået for varebiler.

SPØRSMÅL NR. 1204**Innlevert 30. mai 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 10. juni 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å gjeninnføre rotenon som hovedbekjempelsesmiddel i kampen for å bekjempe gyrodactylus salaris?»

BEGRUNNELSE:

I de senere år har bekjempelsen av lakseparasitten gyrodactylus salaris vært gjennomført ved hjelp

av å tilføre de infiserte elvene store mengder aluminiumsfosfat i kombinasjon med syre. Imidlertid har ingen behandlinger med aluminium så langt vært vellykket til tross for at man har holdt på i 5 år i fullskala og i mange år før det med forsøk. I denne perioden er det brukt rundt regnet 200 millioner til aluminiumsbehandling. Jeg understreker at dette prosjektet har hatt bred støtte i Stortinget og at prosjektet har skaffet

oss mye ny og viktig kunnskap om både villaks, elver og gyro, men altså ingen friskmeldte elver. Når Stortinget sist gav sin tilslutning til å bruke sur aluminium istedenfor rotenon som hovedbekjempelsesmiddel, var det under forutsetning om at aluminium var dobbelt så dyrt, like effektivt til å drepe gyro og ikke drepte laks. Ny kunnskap viser imidlertid at aluminiumsbehandling er fem ganger så dyrt pr. behandling, aldri har ført til friskmelding og også kan drepe laksen. Så kan man jo hevde at det er kostnad pr friskmeldt elv som er det aller viktigste parameteret, med dette finner det altså ingen mulighet for å måle etter som ingen elver er friskmeldte etter bruk av aluminium.

Bruk av rotenon, derimot, som riktignok dreper all laks og ørret i elvene, har ført til at 24 vassdrag har

gått fra å være smittet til å bli endelig friskmeldt og laksestammene har reeatblert seg.

Svar:

Jeg er enig i at rotenon er et effektivt middel mot Gyrodactylus salaris og at rotenon-behandlinger fortsatt må inngå i arbeidet med å bekjempe denne lakseparasitten. Direktoratet for naturforvaltning fikk senhøstes 2007 i oppdrag å revidere handlingsplanen mot G. salaris i nært samarbeid med berørte fagmyndigheter og ekspertmiljøer, og en revidert plan skal foreligge senest 1. august i år. Fremtidig bruk av rotenon vil inngå som et sentralt element i denne planen.

SPØRSMÅL NR. 1205

Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 10. juni 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden presisere overfor Skattedirektoratet at lignende saker vedr. momsrefusjon til kommunen iht. momskompensasjonslovens § 2 C for utgifter pådratt av private institusjoner/stiftelser skal behandles likt over hele landet, slik at avtaler mellom kommuner og private institusjoner som er beskrevet nedenfor gir grunnlag for krav om momsrefusjon?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til gjeldende momsrefusjonsordning betaler Skatteetaten momsrefusjon til hver enkelt kommune basert på dokumentasjon av kommunens momsutgifter. Kommunen mottar også momsrefusjon for momsutlegg til private institusjoner, dersom disse utfører lovpålagte tjenester for kommunen enten innenfor helse og sosial eller undervisningssektoren, jfr. kompensasjonsloven § 2 bokstav c.

Fitjar Kommune i Hordaland har blitt nektet momsrefusjon for momsutgifter pådratt ved etablering og drift av omsorgsboliger bygd av private stiftelser eller borettslag, med begrunnelse i at disse kun driver med utleie av eiendom. Omsorgstjenestene som er knyttet til boligene drives av kommunene. Men boligene er bygd i et nært samarbeid med kommunen, med kommunale garantier, og kommunen har etter avtale rett til å tildele leiligheter til pleietrengende i de to aktuelle prosjektene.

Fitjar Kommune viser til at det er lignende uenighetssaker mellom kommunene og Skatteetaten også for Stord og Bømlo kommuner sitt vedkommende.

Fitjar Kommune mener også å kunne påvise at det er ulik praksis i landet på dette området, og at Skatteetaten i Hordaland legger en særlig streng fortolkning av hva som er lovpålagte tjenester iht. sosialtjenesteloven til grunn for sin praksis, sammenlignet med for eksempel tilsvarende saker i Troms og Akershus.

Svar:

Innledningsvis vil jeg kort redegjøre for bakgrunnen for den generelle kompensasjonsordningen for kommunesektoren.

I 1995 innført en begrenset kompensasjonsordning for kommunesektoren, jf. lov 17. februar 1995 nr. 9 om kompensasjon for merverdiavgift til kommuner og fylkeskommuner ved kjøp av visse tjenester fra registrerte næringsdrivende. Formålet med ordningen var å nøytralisere konkurransevridninger som følge av merverdiavgiftssystemet. Den begrensede kompensasjonsordningen innebar at kommunen fikk kompensert merverdiavgiften på enkelte tjenesteområder. På denne måten ble kjøp og egenproduksjon av disse tjenestene likestilt.

Fra 1. januar 2000 ble den begrensede kompensasjonsordningen utvidet til også å omfatte private og

ideelle virksomheter som en integrert del av det kommunale eller fylkeskommunale tjenestetilbudet. Det var i tillegg et krav om at slike virksomheter skulle finansieres fullt ut med offentlige midler samt eventuell brukerbetaling på lik linje med tilsvarende offentlige virksomheter.

Ved lov 12. desember 2003 nr. 108 om kompensasjon for merverdiavgift til kommuner, fylkeskommuner mv. (kompensasjonsloven) er det fra 1. januar 2004 innført en ordning med generell kompensasjon for merverdiavgift i kommunesektoren. Formålet med den generelle kompensasjonsordningen er i enda større grad å nøytralisere konkurransevriddninger ved kommuners kjøp av tjenester. Den nye kompensasjonsordningen innebærer at kommunene får kompensert merverdiavgiften på anskaffelse av i utgangspunktet alle varer og tjenester. Ordningen er nærmere beskrevet i NOU 2003: 3 Merverdiavgiften og kommunene og i Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) Skatte- og avgiftsopplegget 2004 - lovendringer (kap. 20).

Ut fra formålet framgår det at den generelle kompensasjonsordningen ikke er noen støtteordning for kommunene. Kompensasjonsordningen er finansiert av kommunesektoren selv ved at de er trukket i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen. Ordningen er dermed provenynøytral for staten.

Den generelle kompensasjonsordningen kan medføre nye konkurransevriddninger mellom kommunale og private og ideelle virksomheter som yter tjenester som ikke er merverdiavgiftspliktige. For i noen grad å motvirke nye konkurransevriddninger er også private og ideelle virksomheter som produserer helsetjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt ved lov å utføre omfattet av kompensasjonsordningen, jf. kompensasjonsloven § 2 bokstav c.

Som det framgår av Ot. prp. nr. 1 (2003-2004) kap. 20.8.2.2, anså departementet det nødvendig, ut fra hensynet til finansiering og administrasjon av ordningen samt usikkerhet knyttet til omfanget av de nye konkurransevriddningene, å begrense hvilke private virksomheter som utfører lovpålagte oppgaver som skal være kompensasjonsberettiget til de tre ovennevnte områdene. Stortinget sluttet seg til denne vurderingen, jf. Innst. O. nr. 20 (2003-2004). Begrensningen i retten til kompensasjon medfører at eksempelvis kultur, idrett og samferdsel, på samme måte som etter den begrensede kompensasjonsordningen, ikke er omfattet av kompensasjonsordningen for private og ideelle tjenesteprodusenters.

Når det gjelder utleie av fast eiendom, som representanten Laila Dāvøy tar opp, er dette ikke noen lovpålagt kommunal oppgave. Dersom en privat virksomhet, eksempelvis en stiftelse eller et borettslag, fører opp omsorgsboliger, men leier ut boligene til et annet rettssubjekt som utfører omsorgstjenester i boligene, eksempelvis en kommune, vil stiftelsen/borettslaget derfor ikke være kompensasjonsberettiget. Som nevnt ovenfor er det kun helse-, sosial- og undervisningstjenester som er lovpålagt for kommunen som er kompensasjonsberettiget for private aktører. Den tilretteleggingen som må skje for at kommunen skal bli i stand til å utføre de oppgaver den er lovpålagt å utføre, er dermed etter gjeldende regelverk ikke omfattet av kompensasjonsordningen når dette skjer i regi av private aktører.

Det er viktig at regelverket praktiseres likt i hele landet, og jeg vil derfor be Skattedirektoratet om å foreta en presisering av lovforståelsen ovenfor de lokale skattekontorene.

SPØRSMÅL NR. 1206

Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 10. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre i forhold til NSB for å sørge for at NSBs nye ordning med billettsalg på automat ikke diskriminerer synshemmede?»

BEGRUNNELSE:

NSBs nye billettautomater har en berørings-skjerm som ikke har knapper eller følbare tegn. Dette

gjør at automatene er vanskelige å bruke for synshemmede. Reisende som ikke benytter automatene til billettbestilling, må betale et ekstra gebyr på 20 kr hvis de kjøper billetten på toget. Dette bryter med prinsippet om universell utforming, som innebærer at hovedløsningen, dvs. salg av billetter på billettautomat skal være tilgjengelig for alle, uten spesielle tilpasninger eller hjelpemidler.

Ifølge Regjeringens forslag til ny antidiskrimineringslov innebærer denne ordningen diskriminering og brudd på menneskerettighetene ettersom man har valgt en hovedløsning som ikke er tilgjengelig for alle.

En løsning det er pekt på er at svaksynte og blinde kan slippe gebyret for billettsalg på toget dersom de legitimerer seg. Dette er også diskriminerende, samtidig som de det gjelder må utlevere pasient-/diagnoseopplysninger. Dette kan oppleves som ubehagelig for mange.

Svar:

NSB innførte 5. mai i år et tilleggsgebyr på 20 kroner for billetter kjøpt om bord på toget, når reisen blir foretatt fra en stasjon med billettsalg (betjent eller automat). Hensikten var å bedre arbeidssituasjonen for konduktørene som i mange tilfeller ikke har rukket rundt til alle passasjerene og å hindre tap av inntekter som følge av dette. Dette ville frigjøre tid for konduktørene til å behandle de reisende med behov for kontakt med konduktøren samt sørge for likebehandling av alle reisende ved å legge til rette for at alle gjør opp for reisen.

Departementet har hatt tett kontakt med NSB for å svare ut stortingsrepresentant Tendens spørsmål og andre henvendelser om denne ordningen. NSB er oppmerksomme på at ordningen kan medføre at personer som av forskjellige årsaker har problemer med å benytte automatene blir ilagt tilleggsgebyr når de reiser fra stasjoner der det ikke er manuelt billettsalg. Før ordningen ble satt i kraft kontaktet derfor NSB FFO (Funksjonshemmedes Fellesorganisasjon) og SAFO (Samarbeidsforumet av funksjonshemmedes organisasjoner). Organisasjonene ble tilbudt å komme med innspill om hvordan unntaket fra regelen kunne praktiseres. Etter hva vi har fått opplyst, fikk ikke NSB slike tilbakemeldinger.

NSB opplyser om at den nye ordningen har vist seg å virke etter hensikten. Salget om bord i togene er

halvvert, mens salget fra automatene er fordoblet. Det er derfor ingen planer om å endre prinsippet. Det NSB arbeider med, er å gjøre det lettere å bruke automatene og å finne gode kriterier for hvilke grupper av reisende som kan fritas for gebyr.

Personalet er blitt instruert i å utvise konduite ved ilegging av tilleggsgebyr. Om lag 1/3 av de reisende som kunne vært ilagt ombordtillegg slipper dette etter konduktørens skjønn. Det er likevel fremdeles noen som finner ordningen urimelig eller urettferdig.

Blinde og svaksynte har i dag rett til 50 % rabatt mot fremvisning av kort utstedt av trygdekontoret. Disse vil naturligvis slippe tilleggsgebyret. Et særlig problem er hvordan ordningen skal praktiseres i forhold til personer som har en lettere funksjonshemming og hvor det kan være behov for en annen form for legitimasjon. Dette vurderes nå av NSB. Et mulig løsning som kan fange opp mange av disse er å gi generelt unntak for en større gruppe kunder. NSB har avtalt et møte med Norges Blindeforbund denne måneden for å drøfte saken.

Ut over dette arbeider NSB med konkrete tiltak å forbedre automatene, bl.a. lesbarheten på skjermen i solskinn, kvaliteten på kortleseren og skjermdialogen.

Jeg er svært opptatt av at ingen som reiser med tog skal føle seg diskriminert fordi de ikke kan benytte automatene. Imidlertid er det krevende å utforme billettautomater som kan benyttes av alle synshemmede. Muligheten for å kjøpe billett på toget, evt. med legitimasjon for å slippe tilleggsavgiften, diskriminerer etter min mening ikke synshemmede på en uforholdsmessig måte. Forøvrig må nevnes at NSBs billettautomater er et av mange alternativer for å kjøpe billetter på forhånd.

Departementet vil følge opp NSBs bestrebelser for at både automatene og ordningen med ombordtillegg skal fungere best mulig. Departementet vil ha ny kontakt med NSB etter at NSB har avholdt sitt forestående møte med Blindeforbundet.

SPØRSMÅL NR. 1207**Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 10. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan justisministeren redegjøre for framtidsplanene for Oslo Fengsel?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Østkantavisa 21.05.08 vil Gamle Oslo Arbeiderparti gjøre Oslo Kretsfengsel, bedre kjent som Botsen, om til et kulturhus. Ifølge lederen og nestlederen i Gamle Oslo Arbeiderparti skal det nå settes ned en prosjektgruppe for idémyldring rundt dette prosjektet.

Svar:

Oslo fengsel er landets største fengsel med en kapasitet på 392 fengselsplasser. Fengselet som er et av

de eldste i landet har en viktig funksjon bl.a. i forhold til varetektsplasser i det sentrale østlandsområdet.

Justisdepartementet har i dag ingen planer om å legge ned driften ved Oslo fengsel eller erstatte fengselet med ny fengselskapasitet på eksisterende tomt eller andre steder. Fengselet har ikke tilstrekkelig med lokaler for aktiviteter for innsatte. Det har behov for et nytt erstatningsbygg med bl.a. ny mottakelse, besøksavdeling, kjøkken og garderober for å effektivisere driften. Oslo fengsel har også på grunn av alderen et behov for ytterligere vedlikehold. Departementet arbeider med planer for disse tiltakene for å forbedre fengselet, ikke å legge det ned. Dette vil departementet komme tilbake til på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1208**Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal****Besvart 10. juni 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vilkårene for religionsfriheten i Iran står i fare for å bli ytterligere forverret. Regimet i Teheran slår til mot religiøse minoriteter og konvertitter. Ifølge Aftenposten 31.05.08 er hele ledelsen for bahaiene anholdt sammen med nyomvendte kristne. I forslaget til ny straffelov som foreligger i Teheran, skal frafall fra islam straffes med døden.

Vil det føre til en ny praksis i behandlingen av asylsøknader til iranske konvertitter dersom denne loven vedtas?»

BEGRUNNELSE:

Forslaget til ny straffelov skal nå behandles av Irans nasjonalforsamling. Dersom det vedtas, vil det innebære en skjerpelse av dagens praksis. UDI mener ifølge Aftenposten at konvertittene ikke har kommet i en "spesielt utsatt posisjon" og har derfor valgt å avslå asylsøknadene deres. KrF er bekymret for at utlendingsforvaltningen ikke ser alvoret i utviklingen vi nå ser i Iran.

Svar:

Det er som kjent Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som behandler enkeltsaker etter utlendingsloven. Jeg legger til grunn at de overholder Norges internasjonale forpliktelser i asylsaker, og at personer som søker asyl i Norge og som har et beskyttelsesbehov i henhold til våre folkerettslige forpliktelser, får den beskyttelsen de har krav på. Dette omfatter bl.a. personer som er vernet mot retur til hjemlandet i henhold til Flyktningkonvensjonen. Det følger av Flyktningkonvensjonen at forfølgelse på grunnlag av religion danner grunnlag for flyktningstatus.

Jeg vil også understreke at utlendingsmyndighetene har meget god kunnskap om forholdene i Iran. Utlendingsforvaltningens enhet for landinformasjon, Landinfo, bidrar med landinformasjon til både UDI og UNE. Landinfo har sitt hovedfokus på menneskerettighetssituasjonen i land Norge mottar flyktninger og asylsøkere fra. Situasjonen for etniske og religiøse minoriteter, politisk opposisjonelle, menneskerettig-

hetsforkjempere og sårbare sosiale grupper står sentralt. Landinfo er godt oppdatert om situasjonen for religiøse minoriteter og konvertitter i Iran, og de videreformidler fortløpende oppdatert informasjon til beslutningstakere i UDI og UNE.

Det har for øvrig til nå ikke foreligget opplysninger som tilsier at konvertitter generelt står i fare for forfølgelse eller straffereaksjoner i Iran. En asylsøknads utfall vil avhenge av hvordan UDI og UNE på individuelt grunnlag vurderer den enkelte søkers risiko for alvorlige reaksjoner i fremtiden. Hvilken be-

tydning en eventuell endring i iransk straffelov vil ha, er det for tidlig å si noe om.

Av UDIs praksisnotat om Iran fremgår at det ikke er holdepunkter for å hevde at bahaier på generelt grunnlag er gjenstand for forfølgelse i Iran. Det blir imidlertid alltid foretatt en individuell vurdering av den enkelte søkers beskyttelsesbehov.

Jeg har som nevnt tillit til at utlendingsforvaltningen foretar vurderinger i asylsakene på en forsvarlig måte basert på oppdatert informasjon, og at praksis er i tråd med våre folkerettslige forpliktelser.

SPØRSMÅL NR. 1209

Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 6. juni 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«NRK har nylig informert om at UDI har sendt AID forslag til praksisendring i kjønnslemlestelsesaker. Praksisendringen vil ifølge UDI kunne føre til en økning i antallet innvilgelser av asyl- eller oppholdstillatelser. 29 definerte land praktiserer denne groteske skikken.

Vil statsråden ta initiativ overfor disse landa til å inngå avtaler om forbud mot kjønnslemlestelse som en forutsetning for å få bistandsmidler fra Norge?»

Svar:

Mange land har innført lovgivning (forbud) mot kjønnslemlestelse (16 av de 28 landene hvor kjønnslemlestelse praktiseres). Selv om lovgivning er på plass i mange land, fører ikke det umiddelbart til en reduksjon i praktiseringen av kjønnslemlestelse. Det er store utfordringer knyttet til håndheving av lovverket i de fleste av de landene som det dreier seg om.

Eritrea innførte en lov mot kjønnslemlestelse våren 2007. Norge støtter opp om gjennomføringen av denne loven blant annet gjennom støtte til den eritreiske kvinneunionen. Kvinneunionen driver en rekke

prosjekter på lokalt nivå, som omhandler både informasjon om lovverket og holdningsskapende arbeid.

Kjønnslemlesting av jenter er et svært taushetsbelagt tema, og har dype kulturelle røtter. I flere land ser man nå en gradvis større åpenhet og vilje til endring. Endringsprosessene må først og fremst starte i lokalsamfunn. Man må skape en bevegelse nedenfra, kombinert med et påtrykk fra myndighetene. En slik sosial mobilisering pågår nå flere steder, ofte gjennom det som kalles "community dialogues". Denne tilnærmingen har vist positive resultater flere steder, blant annet i Etiopia og Eritrea, Norsk holdning er at kjønnslemlestelse best bekjempes gjennom politisk dialog, påvirkning og samarbeid. Å kreve egne bilaterale avtaler om forbud mot kjønnslemlestelse som forutsetning for bistandsmidler fra Norge fremstår ikke som et hensiktsmessig tiltak i så måte og vil ventelig frata oss muligheten til å føre dialog både med myndigheter og med grasrotorganisasjoner som skaper bevissthet og bekjemper fenomenet nedenfra. Gjennom en rekke tiltak ønsker vi å fokusere på forebygging og sosial mobilisering, behandling og rehabilitering samt kompetanseheving på alle nivåer i arbeidet mot kjønnslemlestelse av jenter.

SPØRSMÅL NR. 1210**Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 10. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi tilbakemelding på hvorvidt han vil bidra til at regelverket for fremtiden likestiller verv i fylkeskommunen med verv i primærkommuner i forhold til fritaksgrunner etter domstolloven?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er blitt gjort kjent med at det gjelder ulike fritaksgrunner hvis man skal møte som meddommer avhengig om man er fylkestingsrepresentant eller kommunestyrerepresentant.

I vedlagte veiledning under "Hvilke fritaksgrunner gjelder?" står det nevnt medlem av fylkesting, mens andre offentlige verv som hovedregel ikke regnes som lovlig forfallsgrunn.

<http://www.domstol.no/DAtemplates/Article16832.aspx?epslanguage=NO>

Det virker på meg ikke logisk at kommunestyrer og fylkesting etter lovverket på dette punktet ikke er likestilt all den tid man ellers i lovverket sidestiller disse to folkevalgte organene. Slik undertegnede ser det, innebærer dette en lite logisk forskjellsbehandling av folkevalgte verv.

Svar:

Det å gjøre tjeneste som meddommer i domstolene er en svært viktig samfunnsoppgave. Lekdomme-

relementet er sentralt i strafferettspleien, og det er viktig at de innkalte meddommere møter slik de har plikt til, slik at straffesaksavviklingen kan skje som planlagt. Domstolloven § 90 gir snevre rammes for fritak fra tjenesten som meddommer i retten. Domstolloven § 90 annet ledd har følgende ordlyd:

"Gyldig fravær foreligger hvis sykdom eller andre hindringer gjør det umulig eller uforholdsmessig byrdefullt å møte. Offentlige verv, unntatt militærtjeneste og tjeneste for høyere rett, skal vanligvis ikke regnes som gyldig fravær for lagrettemedlemmer og meddommere."

Lovens ordlyd skiller ikke mellom kommunale og fylkeskommunale verv, og innebærer således ingen ulogisk forskjellsbehandling av ulike folkevalgte organer.

"Veiledning for lekdommere" (2008), som representanten viser til, er utarbeidet av Domstoladministrasjonen. I punkt 5.1 i veiledningen er det uttrykt at "[d]en som er medlem av fylkesting (...) har også lovlig forfallsgrunn. Andre offentlige verv er som hovedregel ikke lovlig forfallsgrunn."

Veilederens formulering bygger på den gamle domstolloven § 105 annet ledd, som ble opphevet ved lov 15. juni 2007 nr. 38. Domstoladministrasjonen er blitt orientert om det spørsmålet representanten tar opp, og har signalisert at veiledningen vil oppdateres på dette punkt.

SPØRSMÅL NR. 1211**Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant Sigvald Oppebøen Hansen****Besvart 10. juni 2008 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Staten er ein betydeleg eigar i Telenor og andre store norske selskap som har mykje internasjonal aktivitet. Globalisering og auka internasjonal aktivitet kan stille desse selskapa på utfordringar i høve til samfunnsansvar og oppfølging av etiske retningslinjer.

Korleis meiner næringsministeren at staten kan

bruke sitt eigarskap for å medvirke til at Telenor og andre selskap staten har eigarskap i, følgjer opp sine etiske retningslinjer på alle nivå og er leiande i å ta samfunnsansvar?»

GRUNNGJEVING:

I den siste tida har det i media kome fram fleire uheldige sider ved aktiviteten til Telenor sitt dotter-

selskap Grameenphone i Bangladesh. Informasjon og påstandar om barnearbeid, ulykker med dødeleg utfall og dårlege og farlege arbeidstilhøve har kome fram. Dette er hendingar som har skjedd hjå underleverandørar av Grameenphone, men er likevel alvorleg for eit selskap som Telenor. Det som har skjedd er, i tillegg til å vere av så alvorleg karakter, også brot på Telenor sine etiske retningslinjer og brot på lover i Bangladesh.

Telenor har vedgått at oppfølginga av selskapet sin aktivitet i Bangladesh har vore for dårleg. Telenor har soleis tatt tak for å rydde opp i tilhøva og for å betre sine system og oppfølgingsrutinar. Dette er positivt, men viser også at selskapet sine rutinar ikkje har vore gode nok ved at dei har vore for dårleg implementerte i alle delar av selskapet sin verksemd, inkludert underleverandørar.

Svar:

Regjeringa forventar at alle verksemdar tar samfunnsansvar, uavhengig av om dei er eigd av private eller offentlege aktørar. Eg forventar likevel at selskap med statleg eigardel skal vere leiande i dette arbeidet.

Rolledeling mellom eigar, styret og verksemda er definert i internasjonalt aksepterte standardar for Corporate Governance. Desse retningslinjene omfattar so vel økonomiske høve som samfunnsansvar. Det er viktig at staten er ein profesjonell eigar og på dette feltet. Bedrifter sitt samfunnsansvar er selskapa

og styret sitt ansvar å ivareta på ein god måte. Men eg forventar at selskap der staten er eigar er i framkant i å ta samfunnsansvar.

Regjeringa har i Stortingsmelding nr. 13 Et aktivt og langsiktig eierskap og i regjeringa sitt eigarpolitikkdokument uttrykt ei rekke forventningar til selskap med statleg eigardel knytta til tverrgåande omsyn. Desse omfattar blant anna miljø, omstillingar, arbeidet mot korrupsjon og HMS-forhold.

Nærings- og handelsdepartementet følgjer desse forventningane opp i den kvartalsvise eigardialogen med alle selskapa. Frå i år har departementet også hatt egne kontaktmøte med alle selskapa om samfunnsansvar, kor etiske retningslinjer har blitt gjennomgått, samt utgreiing av korleis desse blir fylgt opp. Eg forventar at selskapa sine etiske retningslinjer vert gjort offentleg tilgjengeleg. Eg vil også vurdere om det er andre tiltak som kan nyttast for å sikre at arbeidet med samfunnsansvar er tilstrekkeleg ivarettatt.

Når det gjeld saka om Telenor si verksemd i Bangladesh, og graverande høve hjå underleverandørar av Grameenphone, så vart departementet varsla om dette allereie den 17. april. Vi bad om forklaring på kva som hadde hendt og spurde òg korleis Telenor ville følgje saka opp. Sia har vi hatt jamleg kontakt. Eg er vorte forsikra om at Telenor vil gjera det dei kan for å rydde opp i tilhøva og for å betre sine system og oppfølgingsrutinar.

SPØRSMÅL NR. 1212

Innlevert 2. juni 2008 av stortingsrepresentant Sonja Mandt-Bartholsen

Besvart 10. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva tenker statsråden om rådmannen i Holmestrand's forslag til å kreve hver besøkende til eldresenter i kommunen for 1000 kr./pr.mnd?»

BEGRUNNELSE:

Rådmannen i Holmestrand har lagt fram forslag i økonomiplan 2009-2012 om at hver bruker av eldresenteret skal betale kr. 1000,- pr. mnd. for å kunne være der, med en økning fra 2011 til kr. 1500,- pr.mnd. Det vil si en årspris på kr.10.000,- for hver enkelt bruker. Begrunnelsen for dette er at slike tilbud ikke er lovpålagt, og at det dermed er mulighet

for å innkreve egenandel for dette tilbudet. Det er store reaksjoner på dette blant folk i Holmestrand, og det har skapt stor debatt i hele fylket.

Svar:

Eldresenter er i dag ingen lovpålagt oppgave for kommunene. Dette betyr at kommunene i prinsippet står fritt til å kreve betaling for bruk av dette tilbudet. Som statsråd skal jeg være forsiktig med å uttale meg bastant om de disposisjoner kommunene står fritt til å foreta.

Ved innføring av betaling for denne type tjenester bør kommunene imidlertid være oppmerksom på

departementets rundskriv I-6/2006 vedrørende egenbetaling for sosiale tjenester. Det vises i dette rundskrivet til at tjenester som tildeles for å oppfylle hjelpebehovet for tjenester etter sosialtjenesteloven § 4-3, og som ytes til erstatning for lovpålagte tjenester, faller inn under de bestemmelsene som regulerer kommunenes adgang til å kreve egenandeler for tjenester gitt i medhold av sosialtjenesteloven. Disse reglene har en egen skjermingsbestemmelse som fastslår at dersom husstandens samlede skattbare nettoinntekt før særfradrag er under 2 G, skal samlet vederlag for tjenester ikke overstige 150 kroner i måneden uansett tjenesteomfang.

Sett på denne bakgrunn finner jeg det tvilsomt at kommunen kan fastsette at alle brukere av eldresenteret må betale for bruken, uansett behov. I samsvar med prinsippet gjengitt i ovennevnte rundskriv, må det foretas en individuell vurdering av hver enkelt bruker i forhold til betaling. Dersom en plass på eldresenteret tildeles for å oppfylle et hjelpebehov etter sosialtjenesteloven § 4-3, og som ytes som erstatning for lovpålagte tjenester, faller krav om betaling inn under regelverket for egenbetaling for sosiale tjenester. Dette vil for eksempel kunne være tilfelle dersom en dement person tildeles plass på eldresenteret som avlastning for pårørende.

SPØRSMÅL NR. 1213

Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 10. juni 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Deler statsministeren statsråd Helga Pedersens omtale av SSB, slik hun ga uttrykk for i Stortinget den 2. juni 2008?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets møte 2. juni 2008, i en replikkordveksling, uttalte statsråd Helga Pedersen følgende på bakgrunn av et spørsmål fra Fremskrittspartiets representant Bård Hoksrud:

"Jeg er ikke betrygget av at Fremskrittspartiet har funnet en forsker helt innerst i kottet på Statistisk sentralbyrå som støtter deres oljepengebruk ..."

Statistisk Sentralbyrå (SSB) har foretatt seriøse vurderinger og beregninger av FrPs alternative statsbudsjett de siste årene, og har publisert sine konklusjoner. Når SSB publiserer sin analyse, er dette basert på faglige vurderinger, og byrået som sådan står ansvarlig for beregninger og vurderinger, og altså ikke en enkelt "... forsker helt innerst i kottet".

SSB er en anerkjent statlig institusjon, og således rammer en slik karakteristikk fra en statsråd hele SSB som organisasjon.

Svar:

Da jeg i et replikkordskifte i Stortinget 2. juni viste til at Fremskrittspartiet hadde funnet en forsker innerst i et kott på Statistisk sentralbyrå som støttet deres oljepengebruk, så var ikke mitt poeng å starte en

diskusjon om status og størrelsen på kontorene til de forskerne på SSB som har befattet seg med analyser av Fremskrittspartiets budsjetter.

Poenget mitt var og er at det er bred enighet i det økonomiske fagmiljøet om at Fremskrittspartiets oppskrift om å forlate handlingsregelen og å bruke mye mer i oljepenger vil skade norsk økonomi, gi økt rente og økt kostnadsvekst. Også SSBs forskningsdirektør, Ådne Cappelen har ved flere anledninger bekreftet at han deler dette synet. For eksempel understreket han det til DN 23. januar 2007, og 15. desember 2006.

I forbindelse med statsbudsjettet for 2007 og 2008 ba Fremskrittspartiet SSB gjøre en modellanalyse av sitt alternative budsjett. Konklusjonen til SSB var at Frps politikk ikke ville påvirke renta. Selv om SSB har som en av sine oppgaver å utføre modellberegninger for politiske partier er det viktig å være klar over at denne type beregninger har klare begrensninger og innebærer ikke "godkjenningstempel" fra SSB til Frps politikk. Det er jo selvsagt slik at de svarene SSB får ut av sine regnestykker er avhengige av hvilke tall man putter inn i dem. Og Fremskrittspartiet fortalte ikke SSB hele historien. Når SSB kunne konkludere med at Frp sitt budsjett ikke vil føre til høyere rente, så hadde man for eksempel ikke tatt hensyn til store utgiftsposter som utenlandsbudsjett og sletting av bompengегjeld. I tillegg kommer alle de milliardene som FrP lover utenom sine egne alternative budsjetter, nemlig gjennom et utall private forslag (dok 8-forslag).

I replikkordskiftet med representanten Bård Hoksrud påpekte jeg at det ikke holder å overbevise Statistisk sentralbyrå; sentralbanksjefen må også være overbevist. Det er altså Norges Bank og ikke SSB som fastlegger styringsrenta. Derfor bør det tillegges avgjørende vekt når både sentralbanksjefen og tidligere visesentralbanksjef Jarle Berge ved flere anledninger har vært meget klare på at renta vil øke dersom oljepengebruken øker kraftig.

Visesentralbanksjef Jarle Berge svarte for eksempel følgende på spørsmål om SSB sine beregninger var riktige, på pressekonferanse 25. januar 2007:

”Generelt tror jeg den normale reaksjonen i en sentralbank, i en situasjon med etterspørselstimulans og full kapasitetsutnyttelse og press på ressursene, vil være å stramme til i rentepolitikken gjennom å øke renten. Dette vil være i samsvar med vårt tenkesett og vår vurdering av økonomiens virkemåte.”

SPØRSMÅL NR. 1214

Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide

Besvart 11. juni 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Stortinget har vedtatt å utvide timetallet på barnetrinnet med 5 uketimer à 60 minutter på 1.-4. trinn fra høsten 2008. I høringsbrevet til kommunene skriver departementet at "I gjennomsnitt får elevene på disse trinnene en auke på noko over ein time i veka, til om lag 18,5 timar." Dette gjelder altså elevene på 1.-4. trinn.

Hvor langt har Regjeringen etter denne utvidelsen igjen for å nå løftet i Soria Moria-erklæringen om 28 undervisningstimer i uken på barnetrinnet?»

BEGRUNNELSE:

I St.meld. 16 (2006-2007) "... og ingen sto igjen" skriver Regjeringen at "Regjeringen vil gjennomføre en gradvis utvidelse av skoledagen på de laveste trinnene fra 21 timer til 28 timer per uke." I Soria Moria-erklæringen står det at "lengden på skoledagen skal trappes opp til 28 undervisningstimer i uka på barnetrinnet." Siden Regjeringen opererer med ulike be-

greper, er det ønskelig å fastslå hvor mye som gjenstår før Regjeringens løfte om 28 uketimer på barnetrinnet er innfridd.

Svar:

Fag- og timefordelingen for Kunnskapsløftet er fastsatt i enheter à 60 minutter, og redegjørelsen i dette brevet bruker bare den enheten. Regjeringen har som mål å utvide timetallet opp mot gjennomsnittlig 21 timer per uke på barnetrinnet som tilsvarer målet om 28 timer à 45 minutter. Det vil gi de yngste elevene en mer helhetlig dag, med bedre muligheter for tilpasset opplæring. Det første store steget har vi tatt nå, med fem nye uketimer fra skolestart i august 2008. De fem timene skal brukes til å styrke norsk, engelsk og matematikk på de fire første trinnene.

For å oppnå et gjennomsnittlig timetall på barnetrinnet på 21 timer per uke, er det behov for en ytterligere timetallsutvidelse på til sammen 12 timer i årene som kommer.

SPØRSMÅL NR. 1215**Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide****Besvart 10. juni 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Stortinget har vedtatt å utvide timetallet på barnetrinnet med fem uketimer à 60 minutter på 1.-4. trinn fra høsten 2008. Konsekvensen av å fordele timene på de fire første trinnene er at nåværende minstetimetall i fagene norsk, matematikk og engelsk på 1.-7- årstrinn må splittes opp til en timebolk på 1.-4. trinn og timebolk på 5.-7. trinn. Departementet ønsker samtidig ikke å splitte opp timetallet i de øvrige fagene på barnetrinnet.

Hva er begrunnelsen for dette?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har ved den forestående timetallsutvidelsen valgt å følge Bondevik II-regjeringens vektlegging av basisfagene, noe som er positivt. Utvidelsen skal gjennomføres med at norsk styrkes med to uketimer, matematikk styrkes med to uketimer og engelsk styrkes med en uketime. Ifølge Kunnskapsdepartementet medfører denne utvidelsen at elevene på de fire første årstrinnene får en økning i uketimene på noe over én time i uken, til rundt 18,5 timer. Timetallet fra Læreplanverket er de timer som elevene har rett til å få og som skoleeier har plikt til å gi. Det er ønskelig å beholde en god oversikt over timetallet som tilbys elevene i løpet av barnetrinnet, og under-

tegnede er derfor undrende til departementets ønske om at basisfagene og øvrige fag skal splittes opp i ulike timebolker.

Svar:

Fra skolestart i august 2008 styrkes timetallet med til sammen fem uketimer fordelt på de fire første trinnene. Det er viktig at elevene får bedre mulighet for innlæring av grunnleggende ferdigheter tidlig i skoleløpet.

Under den forrige regjeringen ble fag- og timefordelingen for Kunnskapsløftet fastsatt med en samlet timebolk for hele barnetrinnet fra 1. til 7. trinn i hvert fag. I departementets høring på timetallsutvidelsen i 2008 ble høringsinstansene derfor særskilt bedt om å uttale seg om hvorvidt det var ønskelig å innføre en deling av timetallet i de øvrige fagene, slik det nå gjøres i norsk, matematikk og engelsk.

Et klart flertall av høringsinstansene ønsket å beholde den lokale muligheten til å fordele de øvrige fagene på enkelttrinn ut fra et nasjonalt minstetimetall for 1. – 7. trinn. Skoleeier er ansvarlig for at timetallet for elevene på de ulike trinnene er tilpasset kompetansemålene i læreplanene for fag. Jeg vil følge med på hvordan dette ansvaret ivaretas.

SPØRSMÅL NR. 1216**Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 10. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Mener statsråden at fødetilbudet ved St.Olavs hospital er tilfredsstillende og forsvarlig, etter at bemanningen er redusert og en sengepost er stengt kveld og helg?»

BEGRUNNELSE:

Ved St. Olavs hospital er det besluttet at en fødeavdeling skal stenges på kveldstid og i helgene, i tillegg til at bemanningen er redusert som følge av behovet for økonomiske innsparinger. Undertegnede

har ved flere anledninger tatt opp dette med statsråden i Stortinget, og uttrykt bekymring for at disse innsparingstiltakene rammer fødende kvinner og barn. Helse- og omsorgsministeren uttalte i spørretimen 9. april og i interpellasjonsdebatt 22. april at kvinner skal få et trygt fødetilbud. Videre uttalte statsråden at hun ville følge situasjonen ved St.Olavs hospital nøye.

Det fremgår av Adresseavisa 2. juni at en kvinne opplevde å føde sitt premature barn under transport til en fødestue på St.Olavs hospital. Kvinnen hadde

vært i aktiv fødsel over en periode på flere timer uten at hun kunne tilbys ledig fødestue. Dårlig bemanning førte til mangelfull oppfølging av kvinnen. Ifølge klinikkjefen ved fødeavdelingen skyldes hendelsen nedbemanning og stenging av en fødeavdeling ved sykehuset. Etter at endringene ble gjennomført, er det registrert 107 avviksmeldinger om uheldige hendelser.

Det er helt uakseptabelt at økonomiske innsparringer fører til utrygge fødetilbud, som kan medføre helseskader for kvinner og barn.

Svar:

Hendelsen referert i Adresseavisen 2. juni som representanten viser til, er meget beklagelig, og min klare oppfatning er at ingen skal måtte oppleve en slik situasjon. Dette har jeg presisert overfor Helse Midt-Norge RHF, og jeg har forsikret meg om at nødvendige tiltak for å sikre forsvarlig drift ved Fødeavdelingen iverksettes umiddelbart. Helsetilsynet i Sør-Trøndelag har bedt om en rapport fra St. Olavs hospital om hendelsen, og jeg er gjort kjent med at rapporten ble oversendt i brev av 3. juni 2008.

Når det gjelder omstillingstiltakene ved fødeavdelingen på St. Olav hospital HF har jeg hatt tett dia-

log med det regionale helseforetaket. Helse Midt-Norge RHF opplyser at det ble gjennomført en større evaluering av omstillingstiltakene som forelå 22. mai. Det skal også gjennomføres evalueringer av driftssituasjonen i løpet av juni og juli i samarbeid med Helsetilsynet i Sør-Trøndelag.

Helse Midt-Norge RHF har informert meg om at ledelsen ved St. Olavs hospital har vurdert situasjonen i etterkant av evalueringen, også opp mot den forestående sommerstengningen av fødeavdelingen ved Orkdal sykehus. I forbindelse med sommerstengningen vil det, for å ivareta fødende fra Orkdalsregionen, bli opprettet følgetjeneste for fødende som måtte ha behov for det. St. Olavs hospital vil bemanne fødeavdelingen for å ivareta det økte antallet fødler mens Orkdal er stengt. I tillegg iverksettes tiltak på fødeavdelingen på St. Olavs hospital for ytterligere å styrke internkontrollen for å unngå uheldige hendelser og for å bedre den totale beredskapen.

Helse Midt-Norge RHF understreker at det vil være mulig å gjenåpne den avdelingen som er stengt, dersom kapasitetssituasjonen skulle tilsi det. Helse Midt-Norge viser for øvrig til at St. Olavs hospital HF har løpende dialog med Helsetilsynet i Sør-Trøndelag i vurderingen av forsvarligheten i tjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1217

Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 13. juni 2008 av olje- og energiminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Det foreligger søknad om konsesjon for bygging av kraftverk i Eiriksdal og Lånefjorden, i henholdsvis Høyanger og Balestrand kommune. Fylkeskommunen har gått inn for en utbygging i Lånefjorden. Saken har tilsynelatende stoppet opp i departementet.

Hva kan statsråden gjøre for å medvirke til at søknaden nå ferdigbehandles slik at anlegget kan komme i gang?»

BEGRUNNELSE:

Lånefjordalternativet vil i utgangspunktet med søknaden gi nærmere 50 GWH mer i dette alternativet enn alternativ utbygging i Eiriksdal. Det vil også utløse et potensial for utbygging av ytterligere 92 GWH i nærområdet til Lånefjorden. Det er også miljøvennlig ren fornybar energi og verdifull næringsut-

vikling i distriktet. Lånefjordalternativet vil gi miljøgevinst ved at eksisterende bedrifter på Nessane kan fornyes med ren fornybar energi gjennom tilkoblingspunkt i Lånefjorden til 132kV kabel. Det vil og spare CO₂-utslipp fra mer enn 1,2 millioner liter fyringsolje årlig bare på en bedrift i overgang til elektrisk kraft.

Lånefjordalternativet vil gi etterspurt og ferdig regulert boligområde, område for hytteutleie, båt-havn, badeplass og næringsområde ved en ren og fiskerik fjord.

Fylkesutvalget i Sogn og Fjordane har i sak 93/06 gjort vedtak om at Lånefjordalternativet er det beste alternativet og har tilrådd det.

Svar:

Statkraft Energi AS (Statkraft) har søkt om tilleggsutbygging i det allerede regulerte og utbygde

Høyangervassdraget. Statkraft søker primært om å bygge Eiriksdal kraftverk i Høyanger kommune, som vil gi et tillegg i kraftproduksjonen på ca 99 GWh/år. Subsidiært søker Statkraft om å bygge Lånefjord kraftverk i Balestrand kommune, som i utgangspunktet vil gi et tillegg i kraftproduksjonen på ca 144 GWh/år.

NVE anbefaler i sin tilråding at Statkraft gis konsesjon for Eiriksdal kraftverk som etter NVEs vurdering er det beste alternativ.

Departementet var på befaring i utbyggingsområdet i september 2007, og i den forbindelse ble det av-

holdt møte med Høyanger og Balestrand kommuner. Videre har departementet i mai i år hatt nye møter med Høyanger og Balestrand kommuner og med Sogn og Fjordane fylkeskommune.

Som representanten Halleraker er jeg også opp-tatt av å utnytte den fornybare vannkraften til vår kraftoppdekning. Samtidig ber jeg om forståelse for at det må foretas en grundig konsesjonsbehandling der alle interesser avveies mot hverandre.

Saken er nå til sluttbehandling i departementet. Det tas sikte på en snarlig avgjørelse.

SPØRSMÅL NR. 1218

Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 13. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statsråd Navarsete har ved flere anledninger henvist spørsmålet om å få Sunnhordland Lufthavn på Stord inn på kortbanenettet, til arbeidet med NTP-rulleringen.

Kan statsråden nå svare på om hun vil legge til rette for en overføring av flyplassen til Avinor sitt flyplassnett, i sitt arbeid med NTP som nå har startet i departementet?»

BEGRUNNELSE:

Nok en gang har Sunnhordland Lufthavn møtt store utfordringer ved at selskapet som trafikkerte lufthavnen, Coast Air, gikk konkurs tross godt belegg på Oslo-Stord-ruta.

Nå har næringslivet og kommunen stilt opp med garantier for å få på plass en midlertidig løsning, som skal avløses av et mer permanent tilbud med nytt selskap senere i sommer.

Igjen viser dette at flyplassen er levedyktig, men uvissheten om fremtidig eierskap gir lite stabile fremtidsutsikter. Staten er med på å finansiere oppgradering/nybygg av brannstasjonen ved flyplassen som nå er under oppføring. Det vil være en stor fordel

for alle involverte om statsråden allerede nå kan tilkjennegi om hun vil støtte ønsket fra lokale krefter, og klare signaler fra et bredt politisk miljø på stortin-get, om overføring av flyplassen til Avinors system og det norske kortbanenettet.

Svar:

Omfanget av det regionale lufthavnnettet innenfor Avinor ble fastlagt ved Stortingets behandling av St. meld. nr. 15 (1994-95), jf. Innst. S. nr. 128 (1994-95). I svar på skriftlig spørsmål om Notodden lufthavn fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud har jeg tidligere sagt at jeg i lys av utviklingen finner det naturlig å ta spørsmålet om flyplassnettet opp på nytt i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2010-2019. Dette vil også omfatte Stord lufthavn, Sørstokken.

En utvidelse av lufthavnnettet vil ha økonomiske konsekvenser for Avinor. Det bør derfor foretas en grundig utredning. Et viktig element i en utredning vil være den trafikale nytten for befolkning og næringsliv vurdert opp mot de økonomiske konsekvensene for Avinor og virkningene på andre lufthavner.

SPØRSMÅL NR. 1219**Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 10. juni 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I dom den 21.5.2008 sier Oslo tingrett at den er uenig med NAV i at ThyssenKrupp Monolift AS ble avvist i anbudskonkurransen om levering av trappeheiser.

Mener statsråden at avvisning av premissene i tingrettens dom bør opprettholdes til tross for tingrettens klare dom i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

I dom den 21. mai 2008 sier Oslo tingrett at den er uenig med NAV i at ThyssenKrupp Monolift AS ble avvist i konkurranse om leveranse av trappeheiser. Retten sier vider at den feilen som medførte avvisning lett kan rettes, uten at det bryter med noe regelverk.

ThyssenKrupp er en sentral leverandør av trappeheiser til funksjonshemmede. Som følge av en "fillefeil" er de blitt avvist fra en pågående konkurranse, og dette vil mest sannsynlig føre til at selskapet må avvikles. I dommen fra tingretten sier retten at det var galt å avvise tilbudet fra ThyssenKrupp Monolift AS, og at man lett kunne rettet opp denne feilen fra NAVs side. Retten sier at de er uenig med NAV. Men så sier retten videre at det må foreligge kvalifisert urimelighet før domstolene kan sette til side en avgjørelse fra offentlige myndigheter i en anskaffelsesprosess. Under tvil mener retten det ikke foreligger slik kvalifisert urimelighet. Det er altså fullt mulig for NAV å ta tilbudet fra ThyssenKrupp inn igjen i anbudskonkurransen, men dette avviser NAV. Det er synd at ThyssenKrupp Monolift AS skal avvises uansett hvilke kostnader det måtte få for anskaffelse av trappeheiser.

Svar:

Jeg har fått opplyst av Arbeids- og velferdsdirektoratet at Arbeids- og velferdsetaten avviste tilbudet på trappeheiser fra ThyssenKrupp Monolift AS (Thyssen) fordi det manglet priser i innlevert tilbud. Thyssen la ned påstand om at Arbeids- og velferdsetaten hadde brutt kravene til god anbud- og forretningsskikk i anbudsprosessen når etaten avviste tilbudet, og at retten måtte sette avvisningsvedtaket til side.

Retten uttalte: "Retten meiner ein kan forsvare vedtaket til NAV, sjølv om retten er usamd. Retten har difor kome til at det ikkje er grunnlag for retten til å gjere om vedtaket".

Retten mente at Arbeids- og velferdsetaten kunne ha hentet inn de manglende prisene. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at de ikke er enig i rettens vurderinger på dette punktet. Direktoratet mener at det heller ikke var mulig å rette feilen på annen måte uten at det ville være i strid med forhandlingsforbudet i regelverket om offentlig anskaffelse. Direktoratet mener fortsatt at det ut fra anskaffelsesregelverket forelå en plikt til å avvise tilbudet når priser manglet. Dersom Arbeids- og velferdsetaten skulle ta Thyssens produkter inn i evalueringen igjen, og la Thyssen komplettere prisene, ville andre tilbydere kunne saksøke etaten med anførsel om at dette er i strid med anskaffelsesreglene og de ville etter direktoratets vurdering antakelig vunnet frem. Det har derfor opprettholdt avvisningen.

Jeg har fått opplyst at Thyssen har påanket dommen og at den derfor ikke er rettskraftig. Som følge av dette, ønsker jeg ikke å kommentere saken utover å videreformidle de opplysninger jeg har innhentet fra Arbeids- og velferdsdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 1220**Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 10. juni 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden konkret gjøre for å sikre at politiet i Follo får styrkede driftsbudsjetter og får anledning til å nytte sine ressuser på en bedre måte?»

BEGRUNNELSE:

Østlandets Blad har gjennom lengre tid vist hvordan effekten av manglende politiressurser har bidratt til at Follo politidistrikt ikke oppnår de resultatene som innbyggerne og politiet selv forventer. Senest dokumenterer avisen en situasjon som allerede er vel kjent fra Oslo politidistrikt, nemlig at politiets ressurser bindes opp til oppgaver som kunne ha vært løst av andre. I over tre uker har åtte polititjenestemenn blitt satt til å transportere og passe på fire litauere i en større narkotikarettssak i lagmannsretten. Daglig tapes ikke bare Ås lensmannskontor, men også andre enheter for store menneskelige ressurser.

Lokalpolitikere av alle farger har i lengre tid anmodet statsråden om å bidra til å avbøte Follo-politiets ressursituasjon i forbindelse med behandlingen av revidert nasjonalbudsjett og det kommende statsbudsjett. 2008 skulle ifølge statsråden være "politiets år". Det har det blitt, men med motsatt fortegn. Så langt har politidistrikter over hele landet opplevd reelle kutt i driftsbudsjettene når ekstramidler til gjennomføring av DNA-reform, nødnett mv. er trukket fra. Sentrale myndigheters stadige øremerking av midler til ulike prosjekter bidrar også negativt. Høyre har derfor foreslått en politistudie for å skape større samsvar mellom oppgaver og økonomiske rammer, økt bruk av sivil arbeidskraft og en aktiv seniorpolitikk for å sikre at kompetente politifolk står lenger i jobb. I revidert nasjonalbudsjett står det ikke et ord om verken en seniorpolitikk som kan holde politifolk lenger i arbeid, bedre bruk av sivilt ansatte eller løfter om en bedret driftssituasjon. Jeg viser i denne sammenheng også til at statsråden i svar på spørsmål nr. 1104, datert 29.05.2007 fra undertegnede uttalte at "Follo politidistrikt har en tilfredsstillende ressursituasjon sammenlignet med øvrige politidistrikt" da undertegnede påpekte at fordelingsnøkkelen for de ulike politidistriktenes ikke fanger opp særegenhetene i forhold til geografisk størrelse og innbyggertall, noe som i realiteten medfører en diskriminering av Follo i forhold til sammenliknbare politidistrikt av tilsvarende størrelse og med samme politifaglige utfordringer. Follo-politiets forslag om å legge ned 10 av 13 lensmannskontor kunne oppfattes som et nødtopp fra deres side, men ser nå ut til å bli lagt på is blant

annet av hensyn til det forebyggende arbeidet som kunne ha blitt skadelidende ved en slik omstrukturering. Undertegnede er glad for at Høyres engasjement sammen med lokale politikere her derfor ser ut til å ha hatt en effekt. Behovet for andre tiltak som kan styrke politiet slik at det blir i stand til å gjøre en jobb som er mer i tråd med publikums og politiets forventninger til seg selv, er presserende og forutsetter politiske grep fra statsrådens side.

Svar:

Politibudsjettet er økt med en halv milliard kr i perioden 2006 - 2008. I tillegg til dette kommer kompensasjon for lønns- og prisstigning. Senest i revidert nasjonalbudsjett for i år har regjeringen foreslått at budsjettet for politiet økes med nesten 75 mill. kr. Det er således store økninger som er foretatt de senere år. Det er Politidirektoratet som fordeler budsjettet til politidistriktene på bakgrunn av det årlige budsjettet som vedtas av Stortinget. Politidistriktene tildeles en ramme og det er opp til politimesteren å anvende ressursene i politidistriktene på en slik måte at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse og best mulig resultater på alle de områder politiet har ansvaret for. Jeg vil i denne forbindelse vise til St.meld. nr. 22 (2000-2001) Politireform 2000 Et tryggere samfunn, jf Innst. S. nr. 241 (2000-2001) hvor prinsippene for rammebudsjettering i politiet er beskrevet.

Det er viktig at politidistriktene utnytter ressursene best mulig. Organisering er ett virkemiddel for å få dette til. Ifm evalueringen av Politireform 2000, som ble gjennomført i 2006, påpekes at det er for mange små distrikter og at organiseringen på tjenestenivå er lite rasjonell. Lensmannsdistriktene bør ha en størrelse som sikrer tilstrekkelig oppgavetilfang og mulighet for å rekruttere og beholde kompetanse. Evalueringen peker også på det potensialet som ligger i et utvidet samarbeid med og engasjement fra kommunale myndigheter og andre lokale aktører. Justiskomiteen har også ifm behandlingen av Politirølle-meldingen åpnet for justering i organiseringen lokalt. Follo politidistrikt ble, sammen med Hordaland politidistrikt, utpekt som forsøksdistrikter hvor grensereguleringer, etablering av politiråd og deltakelse i offentlige servicekontorer skal ses i sammenheng i arbeidet med å videreutvikle organisasjonen lokalt.

Follo politidistrikt har fått økninger i budsjettene ut fra den ressursfordelingsmodellen som brukes, og

har en tilfredsstillende ressursituasjon sammenlignet med øvrige politidistrikt.

Som det framgår av Soria Moria-erklæringen mener regjeringen at det er behov for å øke bemanningen i politi- og lensmannsetaten. Vi har allerede lagt grunnlaget for dette ved at det de to siste årene er tatt opp hele 432 studenter ved Politihøgskolen.

Etter min mening er det i tillegg til å utdanne flere polititjenestemenn også viktig å rekruttere personell med annen utdanning, eksempelvis arrestforvarere, for å frigjøre polititjenestemenn for politioppgaver. Et annet viktig tiltak vil også være å få erfarne polititjenestemenn til å stå lenger i arbeid. I dag går politi-

tjenestemenn i gjennomsnitt av med pensjon når de er 58 1/2 år.

Politidirektoratet har fått i oppdrag å utrede politi- og lensmannsetatens utdannings- og bemanningsbehov, både når det gjelder politiutdannet personell og personell med annen utdanning, frem til år 2015. Denne utredningen vil bli overlevert til Justisdepartementet om kort tid, og vi vil da ha et langt bedre grunnlag for å planlegge bemanningsbehovet i politi- og lensmannsetaten framover. Denne utredningen vil også omhandle de forhold som Høyre ønsker skal tas opp i en politistudie.

SPØRSMÅL NR. 1221

Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn

Besvart 11. juni 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Direktoratet for Naturforvaltning (DN) vil ikke akseptere dyrking av genmodifisert mais i Norge. Samstundes vil DN opna for import av slik mais. Bioteknologinemnda og Naturvernforbundet åtværer mot dette. KrF er sterkt kritisk til DN sitt vedtak. Me kan ikkje sjå at lova sitt tilleggskrav om samfunnsnytte og berekraft er ivareteke. Det har generelt vore betydeleg skepsis innad i regjeringspartia til ei slik utvikling.

Vil statsråden verkeleg for første gong opna for import av genmodifisert mais i Noreg?»

GRUNNGJEVING:

DN sendte i går ut ei tilråding om å godkjenna import av to typer genmodifisert mais, sjølv om direktoratet ikkje ønskjer å opna for dyrking av desse maistypene i Noreg. Om Miljøverndepartementet stør DN si vurdering vil genmodifisert mat for første gong verta importert til Norge.

DN har heilt medvetent vald å ikkje leggja vekt på loven sitt krav om samfunnsnytte. Naturvernforbundet seier til Nationen 3. juni 2008 at DN si haldning er dobbeltmoralisk: "Man er redd for spredning av genmaisen til Norge, men bidrar til dyrking i andre land." Bioteknologinemnda seier i same oppslag at "Vi har sagt helt klart nei til import av disse to maistypene. Vi mener det strider mot to klare tilleggs-

krav i loven som omhandler samfunnsnytte og bærekraft".

Noreg har fått gjennomslag for at me sjølv kan avgjera kva genmodifiserte organismar som kan seljast og settjast ut i Norge. Me har dermed ein strengare godkjenningsspraksis enn EU. Norske styresmakter vurderar import og dyrking av genmodifiserte organismer etter kriteria miljø, helse, etikk, samfunnsnytte og berekraft.

Svar:

Eg viser til telefaks av 4. juni 2008 frå Stortingets presidentskap vedlagt spørsmål frå Stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn.

Departementet har nyleg motteke Direktoratet for naturforvaltning sine anbefalingar til Noregs holdning til to typar genmodifisert mais og ein type genmodifisert raps som er godkjend i EU.

Genteknologilova sett som kjend strenge krav for godkjenning. Utsetting av GMO og bruk av GMO som mat, fôr eller til dyrking, kan berre godkjennas når det ikkje er fare for miljø- og helsemessige skadeverknadar. Det skal dessutan leggjast vesentleg vekt på om utsettinga har samfunnsmessig nytteverdi og er egna til å fremma ei bærekraftig utvikling.

Departementet vil nå vurdere saka grundig i henhald til genteknologilova og Regjeringas restriktive haldning til genmodifiserte organismar.

SPØRSMÅL NR. 1222**Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. juni 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Direktoratet for Naturforvaltning har i brev til departementet den 23.4. anbefalt at prøveordningen for statlig leie av jaktrett innenfor ulverevir, avvikles. Direktoratets standpunkt er langt inn i de politiske betraktninger nedfelt av en enstemmig komité i rovviltforliket. Faren er dermed stor for at hele utredningen bak konklusjonen er gjort i dette lys. De berørte føler da også at de ikke er hørt i saken.

Er det direktoratet eller departementet som skal ta stilling til hvilke prinsipper som skal gjelde i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

En enstemmig komité sa i innstillingen om rovviltforliket at "Komiteen har merket seg at det i 2001 ble gjennomført en forsøksordning med leie av jaktterreng innenfor ulverevir. Komiteen ønsker å videreføre dette forsøket med sikte på en senere vurdering og evaluering av ordningen". Direktoratet skriver i sitt brev at "av prinsipp mener vi det ikke er i tråd med intensjonene i viltloven.....". Det er bemerkelsesverdig at direktoratet vektlegger sine egne prinsipper og betraktninger i forhold til en slik sak. Dette blir ennå mer bemerkelsesverdig når saksutredningen inneholder konklusjoner som baserer seg på erfaringer fra andre områder enn det denne prøveordningen gjaldt for og at konklusjonene har falt uten at, utifra den informasjon jeg har mottatt, grunneiersiden og brukerinteressene er konsultert om innholdet i sluttrapporten.

Direktoratets konklusjon egner seg godt som "bensin på konfliktbålet", men er desto mindre egnet

til å forsøke å skape ro rundt rovviltproblematikken. Direktoratet mener "av prinsipp" at leieordningen skal avvikles, men ser ikke at et slikt prinsipp vil forsterke konfliktnivået. Det er bemerkelsesverdig, sett i lys av at direktoratet skal være en objektiv aktør i en prosess mot å forsøke å utforme en rovviltpolitikk som skaper mindre konflikter enn i dag.

Svar:

I 2001 ble det gjennomført en forsøksordning med leie av jaktterreng innenfor ulverevir. Ved behandlingen av St. meld. nr. 15 (2003-2004) Rovvilt i norsk natur, jf. Innst. S. nr. 174, ønsket energi- og miljøkomiteen å videreføre dette forsøket med sikte på en senere vurdering og evaluering av ordningen.

Dette er fulgt opp ved at det er gjennomført en prøveordning med statlig leie av jaktrett på elg innenfor ulverevir i Hedmark i 2006 og 2007. Direktoratet for naturforvaltning har på oppdrag fra Miljøverndepartementet formidlet erfaringene med prøveordningen i brev av 23. april 2008. Uttalelser fra blant annet Fylkesmannen i Hedmark og lokale rettighetshavere har inngått i grunnlaget for direktoratets vurderinger. Det er naturlig at ulike aspekter ved prøveordningen er belyst i en slik oppsummering, herunder effekter på konfliktsituasjonen og forholdet til viltlovens formål.

Jeg har merket meg direktoratets anbefaling om at ordningen bør avvikles. Når Miljøverndepartementet skal ta stilling til prøveordningen vil både direktoratets vurderinger og øvrige innspill i saken bli tatt i betraktning.

SPØRSMÅL NR. 1223**Innlevert 3. juni 2008 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 11. juni 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hvordan vil miljøvernministeren og Regjeringa arbeide i forhold til russiske myndigheter for å få renset utslippene fra Nikkelverket?»

BEGRUNNELSE:

Nikkelverket, drevet av Norilsk Nikkelkonsern i Nikkel, representerer en stor miljøutfordring. Utslipp av nikkel og kobber som føres fra verket og over

grensa til Norge, forårsaker stor miljøskade. Saken vekker stor bekymring blant befolkningen i Finnmark. Det har ikke lyktes norske myndigheter å få på plass rensing av verket til tross for at man har vært villige til å bidra økonomisk til dette.

Svar:

Avtalene som ble inngått i 2001 hadde som mål å redusere utslippene av svoveldioksid og støv med tungmetaller fra nikkilverkene i Zapolyarny og Nikel til nivåer som sikret helsen og som naturen på begge sider av grensen kunne tåle. Etter to utsettelse av tidspunkt for gjennomføring, som begge lå innenfor avtalen, skal de fastsatte miljømål som er en forutsetning for utbetaling av den norske støtten, være nådd i 2010.

Ulike tiltak i Zapolyarny og Nikel har ført til at utslippene av svoveldioksid er redusert fra ca. 150 000 tonn til i overkant av 100 000 tonn i året siden avtalene ble inngått. Det er registrert at utslippene av svevestøv med tungmetaller har økt de siste par årene. Derfor startes målinger av svevestøv gjennom hele året i Svanvik fra i år. Det skal også utvikles et program om matsikkerhet og helse blant annet knyttet til funnene av høye verdier av tungmetaller i bær.

Selv om det til nå ikke er truffet formelt vedtak av styrende organer i Norilsk Nikel-konsernet, ser det nå ut til at moderniseringen ikke vil bli gjennomført i tråd med de avtaler Norge har inngått. Dette har en

tid skapt betydelig usikkerhet om miljøkonsekvensene av den strategien for framtidig nikkelframstilling på Kola som konsernet nå utvikler.

Representanter for selskapet forsikrer imidlertid at alternativene som utredes skal gi utslipp av svoveldioksid og støv med tungmetaller som ligger innenfor de miljøkrav Norge har stilt, selv om moderniseringen gjennomføres på en slik måte at den norske støtten ikke kommer til utbetaling.

I tillegg til løpende kontakt med Den nordiske investeringsbanken (NIB) som etter avtale forvalter det norske tilskuddet, har norske myndigheter de siste par årene hatt kontakt om saken både med Norilsk Nikel-konsernet og med russiske myndigheter. Fra norsk side har det hele tiden blitt understreket at vi forutsetter at miljømålene i avtalene oppfylles uansett alternativ som velges for fremtidig nikkelframstilling. Saken tas blant annet opp når utenriksministeren treffer sin russiske kollega i Murmansk denne uka.

Det er Norilsk Nikel-konsernet og russiske myndigheter som har ansvaret for at utslippene fra nikkilverkene på Kola reduseres til nivåer som mennesker og miljø kan tåle. Regjeringen vil fortsatt følge denne saken nøye, og benytte enhver anledning til å ta den opp med russiske myndigheter, slik at sluttresultatet av den omstrukturering av nikkellindustrien som nå foregår på Kola kan bli tilfredsstillende også for norske interesser.

SPØRSMÅL NR. 1224

Innlevert 4. juni 2008 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug

Besvart 12. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Også i år forsinker Stålvassfonna åpningen av riksveg 63 mellom Geiranger og Grotli. Denne vegen er innfallsporten østfra til Geiranger. Enda nå i begynnelsen av juni måned er ikke vegen åpnet bortsett fra nå nylig noen få timer pr. dag.

Hva vil og kan statsråden foreta seg for at denne vegen kan være stabil åpen i hvert fall om sommeren i turistsesongen?»

BEGRUNNELSE:

Geiranger og Geirangerfjorden er en av Norges største og mest attraktive reiselivsdestinasjoner. Det er vel kjent at Geirangerområdet står på Unesco sin

verdensarvliste. Det er veldig positivt, men medfører også forpliktelser.

Norges medlem i styret uttaler ifølge Sunnmørs-posten at det ikke er en evigvarende status. Steder som er på lista nå, kan falle ut hvis det er grunnlag for det. I så tilfelle ville det vært en "katastrofe" i reiselivssammenheng.

Det er åpenbart et minus i verdensarvsammenheng, for reiselivet og hele Norge, at det markedsføres destinasjoner i landet som når turistene kommer, blir møtt med stengt veg. Dette vil på sikt virke inn på Norges reiselivsomdømme.

Aktuelle tiltak er montering av snøanker. Dette er arbeid forbundet med fare for de som skal utføre det,

og gir ikke noen optimal løsning. Med årets tiltak er det blitt brukt tosifrede millionbeløp i forbindelse med snøanker, men fra faglig hold er det en tunnel samt omlegging av vegen et kort stykke som vil gi en god og fremtidsrettet løsning. Det må også nevnes den frustrasjon og tap av inntekter for reiselivsrelatert næringsvirksomhet som stengt innfallsport til Geiranger medfører.

Til slutt nevnes at det også er et mål å få spredt reiselivstrafikken i sommerhalvåret. Dette ut fra både miljø- og næringssynspunkt. Å øke trafikken i de såkalte "skuldersesongene" er viktig for lønnsomheten i reiselivsrelaterte næringsforetak.

Svar:

Det er krevende å sikre en tidlig åpning av rv 63 mellom Oppland grense og Geiranger. Stavbrekkfonna er en stor utfordring, men det finnes flere skredløp mellom rv 15 og Djupvasshytta enn Stavbrekka, og de kan også skape problemer for åpningen av vegen. I tillegg er det behov for å sikre Kvanndalsbotn. Det er begrenset hvor tidlig vegen kan åpnes selv om rasene er sikret. Blant annet krever tidligere åpning tidligere start på snøfresingen, og dette kan også virke begrensende for åpningen av vegen.

Det er teknisk mulig å få til en permanent sikring

av rv 63 gjennom å bygge lange tunneler og legge om vegen. Dette vil imidlertid være et svært kostbart prosjekt som Møre og Romsdal fylkeskommune ikke har prioritert i sitt handlingsprogram for øvrige riksveger. Heller ikke Oppland fylkeskommune har prioritert midler til permanent sikring av Stavbrekka.

Montering av snøanker i Stavbrekkfonna er et ledd i arbeidet med å finne alternative måter å sikre vegen på. I 2005 og 2006 ble det montert 230 snøanker i Stavbrekka. Dette forsøket var ikke vellykket, og de fleste snøankrene er nå revet bort av snøras. I sommer skal det gjøres et nytt forsøk på å montere snøanker på den østre delen av Stavbrekka. Blir dette vellykket, vil det bli montert snøanker også i vestre del av Stavbrekka.

Sikringen av de øvrige rasløpene på rv 63 mellom Oppland grense – Geiranger er avhengig av at Møre og Romsdal fylkeskommune prioriterer midler til sikring av strekningen.

Jeg vil også vise til at det er startet opp et planarbeid med sikte på rassikring på rv 63 av helårsvegen mellom Eidsdal og Geiranger. Strekningen er normalt stengt mellom 3 og 10 døgn i året på grunn av snøras mellom Eidsdalsvatnet og Korsmyra. Tiltaket er ikke prioritert av Møre og Romsdal fylkeskommune.

SPØRSMÅL NR. 1225

Innlevert 4. juni 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 12. juni 2008 av statsminister Jens Stoltenberg

Spørsmål:

«Det er bred politisk enighet om å tilstrebe god dialog og samarbeid mellom myndighetene og fiskeriræringen når det gjelder petroleumssektorens letevirksomhet i fiskeriområder.

Vil Regjeringen ta et nytt initiativ som kan bidra til at konflikten med Norges Fiskarlag om seismikk-skyting på Nordland VII bilegges slik at en unngår et økende konfliktnivå framover?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har vedtatt å igangsette seismikk-skyting i den sørlige delen av Nordland VII, og blåkvettefisket er stengt i den delen hvor seismikk skytes. Denne løsningen er avvist av Fiskarlaget etter nøye vurdering. Fiskeriorganisasjonen føler seg overkjørt når de råd som blir gitt, etter grundige og vanskelige

avveininger ikke blir tatt til følge. En beslutning som å utvide perioden for skyting fra seks uker til fire måneder oppleves provoserende, og Fiskarlaget mener Regjeringen har lagt seg på en konfrontasjonslinje i denne saken, stikk i strid med løfter og føringer gitt i forbindelse med forvaltningsplanen.

Svar:

Ved behandlingen av St.meld. nr. 8 (2005 – 2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten sluttet Stortinget seg til forslaget om at Oljedirektoratet innen revideringen av forvaltningsplanen i 2010 skal gjennomføre geologisk kartleggingsarbeid i Nordland VII og Troms II, herunder seismikkinnnsamling.

For 2008 planla Oljedirektoratet opprinnelig å gjennomføre seismiske undersøkelser i Nordland VII

og Troms II i tidsrommet 15. mai -14. september. Dette førte til negative reaksjoner fra fiskerikretser. Innvendingene var særlig knyttet til konsekvensene for det tidsbegrensede fisket etter blåkkeite.

Det har på denne bakgrunn blitt avholdt møte mellom Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet og fiskeriorganisasjonene om saken. For å skjærme fisket etter blåkkeite fra de seismiske undersøkelserne besluttet regjeringen etter dette å dele Nordland VII i en sørlig og en nordlig del. Fisket etter blåkkeite i den sørlige delen åpnes i perioden 4. august til 23. august, mens fisket i den nordlige delen, sammen med resten av området nord for 62° N, er åpent for blåkkeitefiske fra 26. mai til 29. juni. Mens

blåkkeitefisket pågår i nord, vil seismikkinnsamlingen holde seg i den sørlige delen, og omvendt i august.

I tillegg har regjeringen bestemt å innføre flere krav til hvordan de seismiske undersøkelserne i dette området skal gjennomføres. Formålet med de nye kravene er å sikre at seismikkinnsamlingen i minst mulig grad påvirker fisket i området.

Som det framgår av det ovenstående, har vi gjennomført flere tiltak for å hindre at det oppstår konflikt mellom den geologiske kartleggingsarbeidet og blåkkeitefisket. Vi er innstilt på en fortsatt aktiv dialog med næringene for å legge til rette for god sameksistens.

SPØRSMÅL NR. 1226

Innlevert 4. juni 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbeek Nørve

Besvart 10. juni 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Til tross for Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap sin uttale om at det er behov for en særskilt beredskap for redningsinnsats til sjøs - den såkalte RITS-ordningen mellom Bergen og Bodø, finnes det i dag ikke en slik ordning. Ålesund Brannvesen har vist at de besitter stor kompetanse som de ønsker å videreutvikle innenfor RITS-ordningen.

Ser statsråden behovet for en slik beredskapsordning, og vil statsråden bidra til å få på plass en slik ordning i Ålesund, på lik linje med Oslo, Larvik, Bergen og Bodø?»

BEGRUNNELSE:

Forsvarlig og god brannberedskap til sjøs mellom Bodø og Bergen er i dag fraværende, til tross for at behovet er stort. Dagens situasjon er at den såkalte RITS-ordningen, - en beredskapsordning som staten har ansvar for, og som staten ivaretar gjennom bistandsavtaler med brannvesenet i Oslo, Larvik, Bergen og Bodø, finnes i dag ikke mellom Bodø og Bergen. Ålesund Brannvesen KF er det største brannvesenet mellom Bergen og Trondheim. Ålesund Brannvesen har et moderne brannvesen som har satset sterkt på kompetanseheving og er derfor langt på veg en multistyrke som kan nyttes både til sjø og på land. Dagens RITS-ordning er et svar på den landbaserte beredskapen sin manglende evne til å kunne bistå brannulykker til sjøs. Når vi så vet at Direktoratet for

samfunnstrygghet og beredskap (DSB) har gitt uttrykk for at RITS-styrkene må gjøres kompetente til å bistå også i mer tekniske kompliserte ulykker, både til sjøs og på land, er det på sin plass å vise til at Ålesund Brannvesen på en profesjonell og trygg måte har bevist sin styrke ved håndteringen av den tragiske ras- og brannulykka i Fjelltunvegen i Ålesund. Rasulykka der flere av beboerne mistet livet, har på nytt satt fokus på alvoret og viktigheten av at det finnes høy og godt organisert kompetanse, når slike alvorlige ulykker først slår til.

Møre og Romsdal er en svært rasutsatt region, i tillegg opplever vi en stadig økende båt- og skipstrafikk utenfor kysten vår. Det spesielle med Vestlandet er at det ikke bare er stor skipstrafikk langs kysten, men også inn og ut av fjordene. Brann om bord på en cruisebåt i en trang fjord medfører store utfordringer for brannvesen og redningsmannskap. Stor trafikk til sjøs generelt, samt trafikk til og fra Ålesund som har en sentral plassering mot olje og gassvirksomhet, i tillegg til nærheten til sårbare fiskeområder og store fuglebestander (Runde) krever at topp kompetanse og utstyr er på plass. Alle disse utfordringene på land og til sjøs, bør kvalifisere sterkt for at Ålesund skal kunne bli en del av RITS-ordninga. I tillegg til ovennevnte utfordringer vil Ålesund Brannvesen som en del av RITS-ordninga også kunne fungere som en svært betydningsfull og viktig beredskapstjeneste med tanke på Åknesrevna og det massive fjellpartiet som en dag vil rase ut i sjøen og ramme innbyggerne

i flere kommuner i området. Når fjellmassivet raser ut i sjøen, vil en flodbølge ramme både de som befinner seg på sjøen inne i fjordene og på land. Jeg viser til brev med uttalelse om saken, fra et samlet fylkesting 12.06.2006, der det blir vist til følgende fra Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB-rapporten): "Den økende trafikken i nordområdene, sammen med avstand fra Bodø, underbygger behovet for at det bør etableres en særskilt beredskap nord for Bodø, der Tromsø og Hammerfest er alternativer. Trondheim/Ålesund vil også være anbefalt lokalisering for å dekke opp en sterkt trafikkert strekning mellom Bodø og Bergen/Stavanger.

Jeg viser også til brev fra fylkesordfører Olav Bratland, Møre og Romsdal 20.05.08, til statsråden, og ber med dette om at statsråden nok en gang ser på saken og de konsekvenser en fortsatt fraværende RITS-beredskap mellom Bodø og Bergen kan bety når ulykken først er ute.

Svar:

Justisdepartementet har et overordnet ansvar for redning- og beredskap i samfunnet og jeg ser det som positivt at Ålesund kommune har et aktivt engasjement for å forbedre brannberedskapen i egen kommune.

Jeg ønsker imidlertid å understreke de forpliktelser som fremgår av lovverket hvor det er fastslått at en kommune har plikt til å ha en brannberedskap som en dimensjonert for oppgavene og utfordringene kommunen står overfor. Det vises her til lov av 14. juni 2002 nr. 20 om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven) §

11 første ledd litra g hvor det går frem at brannvesenet skal "etter anmodning yte innsats ved brann og ulykker i sjøområder innenfor eller utenfor den norske territorialgrensen". Lovens § 9 stiller krav om at "kommunen skal sørge for etablering og drift av et brannvesen som kan ivareta forebyggende og beredskapsmessige oppgaver etter loven på en effektiv og sikker måte". Det pålegger således en kommune å opprettholde en brannberedskap som står i samsvar med de utfordringer og behov kommunen selv har. RITS-ordningen er opprettet for å styrke enkelte brannvesen med kysttilhørighet utover det som kan forventes at en kommune selv etablerer av brannberedskap. RITS-brannvesen er forutsatt å kunne yte innsats langt utenfor egen kommunes geografiske ansvarsområde.

Jeg vil understreke at det er skipet selv som har den primære brannberedskap om bord, og at den landbaserte brannberedskap som pålegger kommunene er sekundær og kommer i tillegg.

Enkelte brannvesen har etablert egne RITS-ordninger, uten formalisert RITS-avtale med DSB og det står Ålesund fritt til å etablere en styrket brannberedskap og -kompetanse for å ivareta de utfordringer og behov kommunen står overfor. Etablering av en slik uformell ordning betyr at alle kostnader må dekkes av Ålesund kommune selv, inkludert vedlikeholdskostnader.

Justisdepartementet ser på mulighetene for å utvide den formelle RITS-ordningen til å omfatte flere brannvesen med kysttilhørighet, samt en utvidelse til å omfatte andre typer hendelser enn brann om bord på passasjerskip og for andre typer fartøy. Departementet har ikke tatt endelig stilling til dette ennå.

SPØRSMÅL NR. 1227

Innlevert 4. juni 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg har tidligere tatt opp spørsmål om offentlige toaletter langs stam- og riksveinettet vinterstid knyttet til kjøre- og hviletidsbestemmelser for yrkessjåfører. Det nærmer seg sommerstid, og det gir grunnlag for nytt spørsmål om toalettforhold for yrkessjåfører i de varmere årstidene der denne tjenesten er levert i regi av SVV.

Hva gjøres for å sikre at offentlige toaletter langs

stam- og riksveier i regi av Statens vegvesen har god standard og godt vedlikehold i sommerhalvåret?»

BEGRUNNELSE:

Sommerstid og spesielt i varme perioder er det viktig at drift og vedlikehold av offentlige toaletter langs stam- og riksveinettet har en standard som er tilnærmet like det som offentlig myndighet stiller som krav til private, f.eks. de som driver serverings-

virksomhet. Offentlig toaletter langs veiene er viktig for yrkessjåfører der dette faktisk inngår som en del av arbeidsmiljøet for denne viktige gruppen.

Men i sommerhalvåret er dette også et viktig tilbud til alle som bruker veinettet, ikke minst turister som besøker Norge. Tilgjengelighet av toaletter og standard/vedlikehold på disse er derfor også med på å sette standard på turistlandet Norge. Jeg håper statsråden vil følge opp dette, og viser for øvrig til spm. nr. 46 2007-2008.

Svar:

Raste- og hvileplasser langs vegnettet er viktig blant annet for å tilrettelegge for at tungtransportsjåfører kan følge reglene om kjøretid, pauser og hviletid. Myndighetene har et ansvar for at det finnes et tilstrekkelig tilbud hele året både når det gjelder antall plasser og at de har tilfredsstillende kvalitet.

Selve driften av vegtoalettene inngår i såkalte funksjonskontrakter med entreprenører (private kontraktører) som utfører denne driften på oppdrag fra Statens vegvesen. I disse kontraktene er entreprenørenes plikter beskrevet på følgende måte:

”Rasteplasser og toalett skal fungere og gi trafikantene service i henhold til plan. Spesielt skal det sikres tilgang for funksjonshemmede. Rasteplassene skal være ryddige og estetisk tiltalende i henhold til opprinnelig utforming. Utstyr skal ikke ha skader som kan være til fare for brukerne.

Toaletter skal være ryddige og rene samt estetisk tiltalende i henhold til opprinnelig utforming. ...”

Dessuten er det i de fleste kontrakter angitt minstekrav til ettersyn-/vaskefrekvens.

Etter kontraktene er også entreprenørene forpliktet til å utarbeide en kvalitetsplan for å sikre at partene

har en felles forståelse av hvordan oppgavene skal utføres. Entreprenøren er også ansvarlig for å ha et system hvor de overvåker at gjennomføringen av oppgavene skjer som forutsatt, og skal rapportere til Statens vegvesen om dette.

Statens vegvesen har gjennom en ny intern instruks startet et program for å sikre at kvaliteten blir bedre ivarettatt enn tidligere. Dette programmet er basert på metodikk hentet fra de internasjonale kvalitetsstandardene ISO. Formålet med dette programmet er blant annet å sikre at toalettene blir holdt rene, som avtalt i kontrakten. I tillegg gjennomfører Statens vegvesen en egen stikkprøvekontroll. Eventuelle mangler som avdekkes gjennom stikkprøvekontrollene, drøftes med entreprenøren slik at det kan gjennomføres forbedringstiltak. Slike tiltak skal gjenspeiles i de ovennevnte kvalitetsplanene.

Etter den nye praksisen lar Statens vegvesen være å ilegge sanksjoner når entreprenøren samarbeider om forbedringstiltak. Det primære er å få gjennomført forbedringer som kommer trafikantene til nytte. Hvis derimot samme mangel oppdages på nytt uten at avtalte forbedringstiltak er gjennomført eller hvis entreprenøren lar være å samarbeide om forbedringer, ilegges entreprenøren økonomiske sanksjoner som er større enn tidligere.

I samarbeid med Det Norske Veritas har Statens vegvesen nettopp startet et opplæringsprogram for egne ansatte som har ansvar for oppfølgingen av kontraktene med entreprenørene. I opplæringen legges det vekt på å få gjennomført forbedringer i samarbeid med entreprenørene, gjennom systematisk arbeid med kvalitetsnivået fra begge parter. Dette opplæringsprogrammet vil i første omgang bli gjennomført over en to-årsperiode.

SPØRSMÅL NR. 1228

Innlevert 4. juni 2008 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 12. juni 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I nettutgaven til Trønderavisa den 2. juni i år står det at bommen på Vist ved Steinkjer går ned uten at tog passerer. Dette medfører at bilister kjører over sporet mens bommene er nede, noe som kan føre til farlige situasjoner.

Hva vil statsråden gjøre for å påvirke Jernbaneverket, slik at bommene ved denne og andre planoverganger fungerer etter hensikten?»

BEGRUNNELSE:

I samme artikkel siteres banesjefen for Nordlandsbanen på at det har vært problemer med denne bommen på grunn av salting av planovergangen. Salting var ikke årsaken den 2. juni. En må anta at salting også kan skape problemer på andre planoverganger enn bare den på Vist i Steinkjer.

Svar:

Jeg har fått opplyst fra Jernbaneverket at det var problemer med planovergangen på Vist den 2. juni i år. Dette skjedde på grunn av at en arbeidsmaskin som var i bruk til sporarbeider, kom inn i sporfeltet for planovergangen som indikerer at tog kommer, slik at bommen gikk ned. Sporfeltet indikerer at tog er på en gitt delstrekning av sporet. Sikkerhetsmannen for arbeidet som pågikk på sporet, ble ikke oppmerksom på at sporfeltet var utløst av arbeidsmaskinen før etter ca. 5 minutter slik at det oppstod bilko på veien mens bommen var nede.

Når det skjer slike hendelser, skal bommene heves umiddelbart i samråd med toglederen. I dette tilfellet ble bommene hevet etter ca. 10 minutter. Ut fra den orientering jeg har mottatt fra Jernbaneverket, har jeg merket meg at systemet fungerte etter hensikten da bommene ikke skal gå opp igjen før tog har

passert planovergangen. Vanlig prosedyre er at togleder får melding hvis bommene bli liggende nede lenger enn 5 minutter og beredskapsvakt blir utkalt umiddelbart for å rette opp feil. Ved feil blir dessuten anlegget satt ut av drift og planovergangen bevoktes i tillegg til at hastigheten på togene reduseres.

Når det gjelder problemer med vegsalting, har Jernbaneverket opplyst at dette kan være et problem på planoverganger med sporfelt. Jernbaneverket tillater derfor ikke at vegeiere salter veien over planovergangen. Saltingen må opphøre 50-100 meter foran planovergangen for å unngå at saltet dras inn i ballasten og fører til belegg som medfører at bommene ikke går opp igjen etter togpassering.

Ut fra den informasjonen jeg har mottatt, har jeg ikke grunn til å foreta meg noe spesielt overfor Jernbaneverket i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1229

Innlevert 4. juni 2008 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 12. juni 2008 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for at Universitetssykehuset i Stavanger kan få ta i bruk hele det nye Akuttmottaket så raskt som mulig, og vil statsråden sørge for at SUS får utvidet sin låneramme?»

BEGRUNNELSE:

For noen måneder siden åpnet helt nytt akuttmottak ved Universitetssykehuset i Stavanger. Situasjonen ved SUS er at en nå har en overfylt intensivavdeling som fremdeles vil være overfylt fordi man ikke har penger til å innrede den etasjen der den nye intensivavdelingen skal være. Det SUS trenger, er å få utvidet låneramme med 100 millioner slik at de kan få innredet og tatt i bruk den tredje etasjen i det nye akuttmottaket.

Svar:

Som representanten Solveig Horne er godt kjent med, bevilger Stortinget stadig mer penger til helseforetakene. I 2008 ble det bevilget nærmere 85 milliarder kroner. Dette er nesten 35 milliarder mer enn i 2002, året helseforetaksmodellen ble innført. Det er en viktig forutsetning at de regionale helseforetakene

ikke bruker mer midler enn det Stortinget har vedtatt. Regjeringen har samtidig, i vår tiltredelseserklæring, understreket betydningen av å sikre helseforetakene rammebetingelser som setter dem i stand til å foreta nødvendige investeringer i eksisterende eller nye bygg og medisinsk utstyr. På det grunnlag ble derfor helseforetakenes basisbevilgning fra 2008 økt med 3,9 mrd kroner, hvorav 1,67 mrd kroner er til investeringer i bygg og medisinsk utstyr. Dette er et betydelig inntektsløft, som skal sette helseforetakene i stand til å foreta de nødvendige investeringer.

Stavanger Universitetssjukehus (SUS) er et sykehus med vel 5.500 ansatte som tilbyr spesialisthelsetjenester til en befolkning på 300.000 innbyggere. Helse Vest RHF besluttet høsten 2005 som eier av SUS, bygging av et nytt akuttmottak ved sykehuset. Jeg er kjent med at det nye akuttmottaket, som er et akuttmottak med observasjonssenger og en behandlingsavdeling, ble åpnet nå i april. Mottaket er tilrettelagt for å kunne ta imot ”øyeblikkelig hjelp”-pasienter på en faglig forsvarlig og effektiv måte, samt for å sikre gode behandlingsskjeder for pasientene og gode forhold for pårørende. Dette er gledelig for Stavangers befolkning.

Helse Vest RHF har informert meg om at det

opprinnelige investeringsprosjektet var et bygg i to etasjer. I løpet av byggeperioden ble det imidlertid vurdert som hensiktsmessig å bygge en tredje etasje, som bl.a skulle inneholde en intensivavdeling. Bakgrunnen for at dette aktualiserte seg, var et skifte i fremtidig utbyggingsstrategi. Nåværende sykehusområde har begrenset utvidelsesmulighet, og det var tidligere lagt til grunn at videre utvikling bør skje på et nytt tomteområde. Det er nå lagt til grunn at SUS skal forbli på nåværende område i et lengre tidsperspektiv. Dette har medført økt fokus på utnyttelse av nåværende bygningsmasse. Bygget ble derfor reist med tre etasjer, der tredje etasje foreløpig er et råbygg.

En sentral forutsetning ved helseforetaksmodellen, er at de regionale helseforetakene har et helhetlig ansvar for både drift og investeringer i sykehusene. Selv med økte inntektsrammer, kan ikke alle investeringer gjøres parallelt. Det tilligger styrene i de regionale helseforetakene, her styret i Helse Vest RHF, å prioritere og igangsette nødvendige investeringspro-

sjekter i helseregionen, sett i relasjon til de investeringsmidler de har til rådighet. Prosjekter over 1 mrd kroner skal imidlertid forelegges mitt departement, før det tas stilling til igangsetting av prosjektet. Jeg vil også legge til at det regionale helseforetaket kan søke om lån, som bevilges av Stortinget, til spesifikke investeringsprosjekter. Helse Vest RHF har ikke sendt inn søknad om lån til dette investeringsprosjektet.

Ved innredning av tredje etasje i akuttmottaket ved SUS kan alle akuttfunksjonene, herunder intensivavdelingen, samles i ett bygg. Som representanten Horne skriver, er imidlertid den tredje etasjen ennå ikke tatt i bruk. Årsaken til dette er at den endelige godkjenningen fra styret i Helse Vest RHF ikke foreligger. Saken er derfor et anliggende for styret i Helse Vest RHF. Styret må se og vurdere denne investeringen i sammenheng med andre prioriterte investeringsprosjekter i helseregionen.